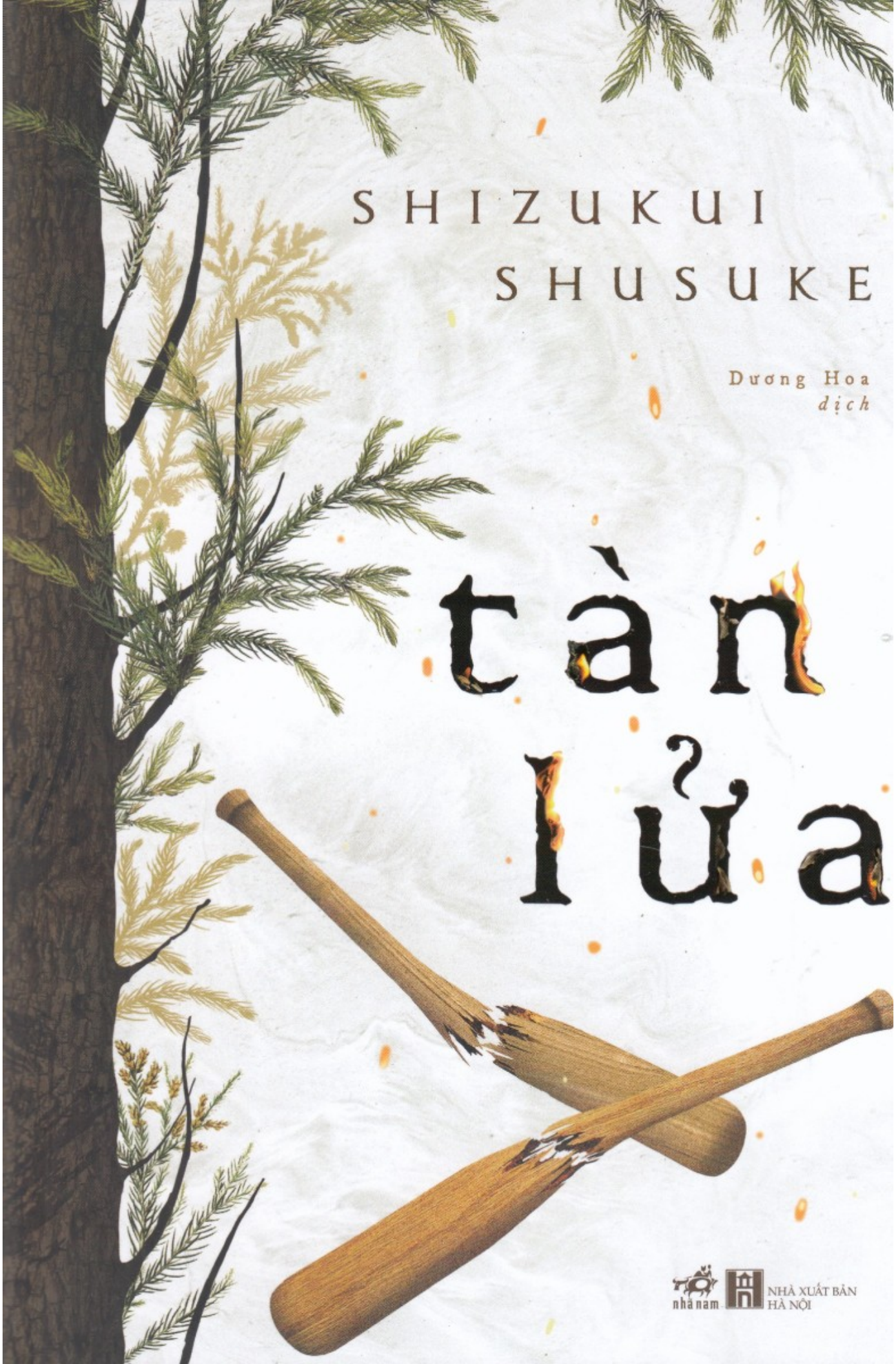

SHIZUKUI SHUSUKE

Dương Hoa
dịch

tàn lửa

nhã nam
NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

PHÁN QUYẾT

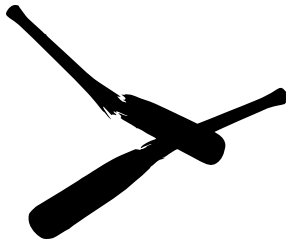

“Kito, hôm qua cậu về khá muộn đúng không?”

Rời khỏi phòng thẩm phán Phòng hình sự số Một, Kajima Isao vừa nhìn mông lung vào bản án vừa hỏi nhỏ hội thẩm ghế phải Kito đang đứng ngay bên cạnh.

“Vâng, chắc khoảng 10 giờ ạ,” Kito trả lời, giọng hơi run làm âm cuối khẽ rung lên. “Có bản ghi chép em muốn đọc cho xong trong ngày nên đã ở lại muộn.”

“Thế sau giờ ấy mà tiệm cắt tóc vẫn mở cửa à?”

Nghe Isao hỏi vậy, Kito buông một tiếng thở phào nhẹ nhõm. Cậu ta xoa xoa phía sau đầu vẻ bẽn lẽn.

“Vợ em cắt cho đấy ạ. Phần tóc gáy hai bên trái phải không đều nhau, cứ lởm chà lởm chởm. Mỗi lần soi gương em lại thấy bực cả mình.”

“Tóc gáy không lên hình đâu. Họ chỉ quay phía trước thôi. Ra là vợ cậu cắt cho à… Được đấy. Mới hôm qua với hôm nay mà trông cậu trẻ ra đến năm tuổi.”

Như để chữa ngượng, Kito nhún vai một cái.

“Liệu phiên xét xử hôm nay có lên thời sự không ạ?”

Trợ lý thẩm phán Nakanishi hỏi xen vào sau khi đã khóa xong cửa phòng thẩm phán. Nhìn mới thấy tóc của cậu ta cũng được uốn kỹ càng, từng lọn ánh lên bóng loáng.

“Chắc chắn sẽ lên bản tin chứ,” Isao trả lời. “Có thành tin nổi bật cũng không lạ gì.”

“Lên chứ,” Kito cũng gật đầu. “Không thể không lên được.”

“Đúng thật ạ,” Nakanishi gật đầu theo Kito.

“Nào chúng ta đi thôi.”

Isao và cả nhóm mở cánh cửa sắt bên cạnh phòng cấp nước và bước đi trên lối đi riêng dẫn tới pháp đình. Chỉ có tiếng áo thẩm phán cọ vào nhau, tiếng đế giày da gõ khô khốc trên sàn nhà. Isao thường rất để tâm đến bước đi dù ông không cố ý ra oai. Các thành viên khác cũng hòa nhịp bước với ông. Trước đây ông di chuyển nhanh hơn một chút nhưng vừa thở phì phò vừa khai mạc phiên tòa trông hơi kỳ cục nên kể từ khi bước sang tuổi ngũ tuần tác phong của ông đã trở nên điềm đạm hơn.

Từ lối đi ông vào phòng họp nhỏ phía sau pháp đình, ông không dừng lại mà cứ thế tiến tới mở cánh cửa pháp đình.

Ghế nghe xử của pháp đình số 205 Tòa án địa phương Tokyo chi nhánh Hachioji đã chật kín người, đúng như Isao dự đoán. Mỗi hàng chia thành ba khối, mỗi khối có bốn ghế ngồi. Có ba hàng như vậy nên tổng cộng là ba mươi ghế ngồi. Cánh phóng viên của cả báo viết và các đài truyền hình lớn đã được bố trí

riêng ghế dành cho phóng viên ở hàng trên cùng, tuy nhiên giới truyền thông không chỉ có vậy.

Có vẻ phóng viên các tờ nguyệt san và phóng viên tự do cũng tham dự rất đông.

Từ khoảnh khắc hội đồng xét xử của Isao bước vào, máy quay phim của đài NHK được bố trí ở chính giữa hai hàng ghế phía sau lập tức khởi động quay. Máy quay này đại diện cho tất cả các hãng truyền thông. Đứng bên cạnh đội ngũ quay phim, cán bộ quản lý pháp đình với đồng hồ bấm giờ trên tay bắt đầu đếm đúng 2 phút theo quy định.

Isao vừa nghe những tiếng thở, tiếng khụt khịt mũi khe khẽ vừa ngồi xuống chiếc ghế dành cho thẩm phán ở chính giữa dãy ghế.

Ông ngước mắt lên, nhìn về phía trước. Lọt vào mắt ông trước tiên là nhóm người đang mặc tang phục ngồi ở khu ghế không bọc da trắng như dãy ghế phóng viên.

Một người đàn ông tầm trên bốn mươi tuổi đang đặt di ảnh của nạn nhân trên đầu gối. Anh ta, Ikemoto Tooru, là anh trai của Matoba Kumiko, người vợ trong gia đình nạn nhân. Người đàn ông to con với khuôn mặt dữ tợn như viên ngói hình mặt quỷ nhưng dáng vẻ lại đượm nét u sầu. Tóc tai bù xù như thể anh ta còn chẳng buồn đưa tay lên chải, trái hẳn với vẻ bề ngoài của nhóm thẩm phán Isao. Mắt anh ta long lên một cách dị thường.

Isao đã chứng kiến bộ dạng thảm thương của con người này biết bao lần, khi anh ta là nhân chứng với bên kiểm sát cũng

như khi anh ta trả lời phỏng vấn báo đài. Tất nhiên ông cảm thông với những gì anh ta phải trải qua nhưng hôm nay thì… Isao đánh hơi được người đàn ông này có vẻ muốn nhắm đến truyền thông, nói ác mồm là hơi "diễn". Điều đó thể hiện từ việc quyết định mặc tang phục trong ngày phán quyết, việc để tóc tai bờm xờm đến dáng vẻ tiều tụy trong khi anh ta biết thừa cánh phóng viên sẽ phỏng vấn gia đình nạn nhân sau phiên xét xử.

Trong khung ảnh có buộc khăn đen là khuôn mặt ba người đang cười tươi tắn. Đó là nụ cười của vợ chồng nhà Matoba và cậu con trai sáu tuổi Kenta. Ở phiên xét xử đầu tiên họ đã mang di ảnh của từng người trong số ba người nhà Matoba đến nhưng sau khi nhân viên pháp đình yêu cầu tiết chế, kể từ phiên xử thứ hai tấm ảnh gia đình ba người đã được phóng lớn, lồng khung và được Ikemoto Tooru ôm trên tay. Trong suốt phiên xử án kéo dài một năm, hình ảnh đó vẫn không hề thay đổi.

Tuy nhiên, dù có nhìn bao nhiêu lần Isao cũng không thấy nổi sự hài hòa giữa ánh mắt của Ikemoto, ánh mắt đầy hận thù, với pháp đình trang nghiêm này. Đó là cảm xúc thật trong lòng Isao. Trong suốt gần bốn mươi năm cuộc đời làm thẩm phán, Isao đã chứng kiến nỗi oán hận của bao nhiêu người nảy sinh từ vô số những tội ác chứ không chỉ riêng gì Ikemoto, nhưng mỗi lần như thế ông vẫn cảm thấy có gì đó gờn gợn. Thảm kịch giáng xuống nạn nhân và gia đình của họ được lặp đi lặp lại qua bao trang hồ sơ nên ông có thể dễ dàng hình dung ra. Tuy nhiên công việc của người thi hành luật không phải là dấy thêm nỗi tức giận hay hận thù. Đó là cảm nhận thật của Isao từ những

kinh nghiệm ông đã trải qua.

Điều cần hết sức lưu ý chính là thứ "chính nghĩa cực đoan" mà truyền thông tạo ra. Hàng triệu người dân Nhật Bản, tuy chưa từng gặp nạn nhân hay thủ phạm, nhưng thông qua truyền thông đã và đang chĩa vũ khí mang tên "dư luận" vào cổ họng của bị cáo. Không, nói đúng hơn là họ chĩa vũ khí vào cổ họng của hội đồng xét xử. Họ làm vậy rồi còn ra rả "hãy để nạn nhân được siêu thoát".

Quả đúng đây là một vụ án thảm khốc. Theo như nhận định của bên kiểm sát thì bị cáo, Takeuchi Shingo, còn là một kẻ rất nham hiểm. Gã đã giết hại gia đình ba người trong đó có một đứa trẻ ngay tại nhà của họ rồi tự mình ngụy tạo hiện trường giả để lừa gạt rằng bản thân cũng là một nạn nhân của kẻ cướp của giết người. Sau khi không thể truy ra được tung tích của kẻ sát nhân đã tẩu thoát, Viện kiểm sát liền chuyển hướng sang điều tra nạn nhân duy nhất còn sống sót, không ngờ gã nhận tội nhanh đến kinh ngạc. Có điều khi phiên xét xử công khai chính thức bắt đầu gã lại thay đổi một trăm tám mươi độ, phủ nhận hoàn toàn những lời đã khai trước đó.

Một gã đàn ông như thế có lẽ sẽ khiến bất cứ ai cũng cảm thấy căm ghét và mong gã phải chịu mức án tử hình. Sống trong xã hội ngày nay chẳng ai có thể tránh được ảnh hưởng của truyền thông. Thẩm phán cũng không phải là ngoại lệ một khi đã biết rõ xu hướng của dư luận.

Tuy nhiên, cho dù dư luận ấy có đứng trên lập trường chính nghĩa đến đâu thì người thi hành pháp luật cũng không được để

nó nuốt chửng. Vì nếu như vậy sẽ có khả năng không nhìn ra được sự thật.

Bình thản và nghiêm khắc. Vụ án càng thảm thương Isao càng ý thức phải điều hành phiên tòa theo hướng ấy.

Khi còn làm hội thẩm ghế phải, Isao đã trải nghiệm hai phiên tòa tuyên án tử hình. Trong đó ông không thể quên được vụ án bắt cóc và sát hại nữ sinh cấp hai mà ông phụ trách khi còn ở Phòng hình sự tòa án địa phương Osaka. Thủ phạm là gã đàn ông bốn mươi tuổi đang mắc nợ như chúa chổm. Gã bắt cóc nữ sinh cấp hai với mục đích tống tiền nhưng trước khi gọi điện thoại tới nhà nạn nhân gã đã bị cô bé chống cự nên nổi điên lên và sát hại cô bé. Gã cũng lỡ làm mất tờ giấy có ghi số điện thoại do cô bé khai ra, và vì chỉ nhớ mang máng nên cuộc gọi của gã cũng trở nên vô ích, gã đành vứt bừa thi thể nạn nhân trong núi. Trước sự mất tích bí ẩn của nữ sinh này, dư luận, trong đó giới truyền thông đóng vai trò chủ chốt đột nhiên dấy lên giả thuyết liệu đó có phải là một vụ bắt cóc, đồng thời tỏ ra lo lắng cho sự an nguy của nữ sinh sau khi có một người dân báo rằng đã nhận được một cuộc gọi nhầm. Từ lời khai nhìn thấy xe ô tô khả nghi cảnh sát đã lần ra hung thủ. Sau đó khoảng ba tháng gã đàn ông cũng chịu tự thú. Căn cứ theo lời khai của hung thủ, thi thể của nạn nhân đã được tìm thấy trong tình trạng gần như tróc hết da. Đó là phiên xét xử vụ án như vậy.

Phiên nghị án của hội đồng xét xử phân ra làm hai luồng ý kiến: Tử hình hay tù chung thân. Thông thường tội bắt cóc tống tiền trẻ em cộng thêm sát hại và phi tang là tội nặng đáng chịu

mức án tử hình. Thế nhưng ở vụ án này, hành động của hung thủ thể hiện sự tùy tiện nông nổi chứ không thể coi là có tính toán tổ chức. Gã cũng đã sớm từ bỏ việc gọi điện tống tiền. Bị cáo cũng nói lời xin lỗi và sám hối trong các phiên xử án.

Tuy biết vậy nhưng Isao vẫn nhận định rằng không thể không tử hình. Truyền thông liên tục thể hiện niềm thương tiếc đối với nữ sinh. Bây giờ nghĩ lại Isao nhận ra rằng lúc đó mình quả có chịu sức ép bởi dư luận và bản thân ông cũng chưa thấm thía được sức nặng của việc đưa ra phán quyết tử hình. Trợ lý thẩm phán ngồi bên ghế trái thì cũng như ông, chỉ duy nhất thẩm phán là không hề tỏ rõ thái độ cho đến tận khi đưa ra phán quyết cuối cùng. Vị thẩm phán đó vốn là người rất nồng hậu, Isao rất kính trọng ông ta tuy nhiên riêng ở thời điểm đó ông cảm thấy không được hài lòng lắm với cách hành xử thiếu dứt khoát của người này.

Thế nhưng sau quá trình nghị án, dần dần, nhờ vị thẩm phán, Isao cũng đã nhận ra việc đưa ra phán quyết tử hình là một vấn đề nghiêm trọng đến thế nào đối với hội đồng xét xử và đặc biệt là đối với bản thân người thẩm phán. Vị thẩm phán lúc đó trăn trở đến mức ăn không ngon, suốt thời gian nghị án ông chỉ im lặng.

Nếu là vụ án mà ai nhìn vào cũng khẳng định là tử hình thì thẩm phán đã không trăn trở đến mức ấy. Nhưng vì cũng có thể lựa chọn phương án đưa ra phán quyết chung thân, nên ông ấy đã phải suy nghĩ rất lung. Dư luận bàn tán xôn xao, chánh án tòa án cũng góp ý. Thế nhưng cuối cùng ông đã quyết tuyên án

tử. Không biết vị thẩm phán lúc ấy đã lấy cái gì làm tiêu chuẩn, cũng không biết phán quyết đó được rút ra sau những bước nhận định nào. Chỉ biết rằng, đáng tiếc đó không phải là phán quyết được đưa ra khi tâm trí người thẩm phán thật sự trấn tĩnh.

Trong phiên xử cuối, vị thẩm phán ấy ngồi ở ghế của mình tại phòng thẩm phán, luyện đọc thành tiếng bản án bằng giọng thấp trầm.

"Phán quyết: Bị cáo lãnh án tử hình."

Ông đã luyện tập rất nhiều lần phần đó. Má ông co giật rúm ró, dường như khuôn miệng không cử động được như ông mong muốn.

Thời khắc phán xử đã đến. Khuôn mặt của bị cáo đã xanh xám lại nhưng mặt thẩm phán còn xanh xao hơn.

"Trước hết tôi xin đọc lý do tuyên án." Vị thẩm phán nói.

Chính việc đọc lời tuyên án sau đã ngầm ám chỉ rằng phán quyết tử hình là hoàn toàn hợp lý. Bị cáo ban đầu cứng đờ như bị bóng đè nhưng giữa chừng gã bắt đầu khóc rên lên mặc kệ những lời thẩm phán đang đọc. Nói rên lên chưa đúng, gã gần như gào rú. Tiếng kêu khóc của gã vang khắp pháp đình.

Nghe tiếng kêu khóc ấy, giọng đọc của thẩm phán trở nên loạn nhịp. Ông bị run không sao đọc tiếp được. Mặt xanh lét, ông thở gấp như cá mắc cạn.

"Phán quyết: Bị cáo lãnh án tử hình."

Đến đoạn này hầu như không nghe rõ lời nữa. Isao chưa bao

giờ nghe lời tuyên án nào tệ hại đến như vậy. Ông cảm thấy sợ hãi, rồi chợt nhận ra chính mình cũng đang run rẩy.

Không lâu sau đó vị thẩm phán ấy đã xin về hưu. Ông ấy lẩm bẩm, "Cho dù đó là kẻ sát nhân hay là gì đi nữa thì tôi cũng không thể xét xử được nữa rồi. Chính tôi cũng đã giết một con người."

Ông ấy cũng có thể tuyên án tù chung thân cơ mà… Isao đã nghĩ như vậy. Thậm chí ông còn nghĩ mức án ấy hợp lý hơn. Thực tế ở tòa án tối cao mức án đã được chuyển sang tù chung thân. Vị quan tòa thuở ấy đã bị dư luận nuốt chửng. Ông đã giằng co với con quái vật mang tên "tử hình" và bị chính nó nghiền nát.

"Phải trừng trị nghiêm khắc hung thủ," nói thì dễ lắm.

Thế nhưng xét xử một con người thì không đơn giản như thế. Thật ra dù chỉ tăng hay bớt một năm thi hành án người thẩm phán cũng phải đắn đo trăn trở vô cùng.

Sau đó Isao còn tham dự vào một phiên xử tuyên án tử hình nữa. Lúc đó ông cảm thấy tay mình như vấy bẩn vì đã ký tên và đóng dấu vào bản tuyên án. Mặc dù phán quyết khi đó là sự lựa chọn khó thay thế nhưng đâu đó trong lòng ông vẫn có cảm giác chua chát.

Ông nghĩ đây là một công việc có nhân có quả.

Mặc dầu vậy về cơ bản pháp đình vẫn do thẩm phán làm chủ. Cùng là một phán quyết nhưng áp lực khác hẳn so với lúc làm hội thẩm ghế phải hay ghế trái. Kể từ khi lên chức thẩm phán ông đã xét xử nhiều vụ mà không phải tính đến án tử hình. Ông

cảm thấy đó là điều may mắn hơn bao giờ hết.

“Còn ba mươi giây nữa.”

Cán bộ quản lý pháp đình nhìn đồng hồ bấm giờ và lên tiếng, giọng không cảm xúc.

Dòng suy tưởng bị ngắt quãng bởi giọng nói đó, Isao vô thức nhìn xuống toàn thể khán phòng.

Ở một góc khán phòng, ông nhận ra một gương mặt quen quen. Ồ, đã lâu không gặp… Isao bất giác nghĩ ngợi những điều mông lung xa rời hiện tại.

Anh ta, Nomiyama Tsukasa, hai năm về trước từng là công tố viên trực thuộc Phòng công tố chi nhánh Hachioji thuộc Viện kiểm sát địa phương Tokyo. Nhưng hiện giờ đã chuyển sang Phòng hình sự cũng thuộc chi nhánh Hachioji và chuyên phụ trách điều tra.

Theo quy định, các công tố viên của Phòng công tố sẽ được chia ra phụ trách các phòng của Tòa án nên thẩm phán và công tố viên thường chạm mặt nhau trong một khoảng thời gian khá dài. Khi ấy, Nomiyama phụ trách Phòng hình sự số Một do Isao đứng đầu nên hai người gặp mặt nhau hằng ngày đến gần như phát chán.

Sau một thời gian không gặp, vẻ non nớt của Nomiyama đã biến mất, thay vào đó là dáng vẻ rắn rỏi của một thanh tra. Anh ta mới khoảng ba mươi lăm tuổi đổ ra, là công tố viên chính thức ưu tú đã thi đỗ kỳ thi Tư pháp với thành tích xuất sắc, đồng thời gây chú ý bởi cung cách làm việc mang cái tôi rất lớn. Các cử chỉ mang tính khiêu khích, cách hỏi cung đầy công kích,

lối nói chuyện mỉa mai đến từng câu chữ... Anh ta thích sử dụng chiến thuật cố ý tạo sóng gió tại chốn pháp đình.

Tuy đứng từ phía người điều hành phiên xét xử, Isao nhiều lúc hơi khó chịu nhưng ngược lại cũng phải thừa nhận đó là khuôn mẫu điển hình của một công tố viên có năng lực. Công tố viên nữ tên Mihara phụ trách phiên xét xử này cũng là công tố viên chính khi tuổi đời còn trẻ, nhưng sự trẻ trung ấy lại thành khuyết điểm, không thể phủ nhận, nếu so với Nomiyama thì cô không có đủ uy phong.

Việc phụ trách xét xử của phía kiểm sát thường được giao cho công tố viên chính thức còn trẻ hay công tố viên phó có tuổi. Công tố viên chính thức còn trẻ sẽ tích lũy kinh nghiệm từ đây và sau đó sẽ được điều động sang phòng ban khác ví như Phòng hình sự chuyên trách điều tra. Có vẻ Nomiyama đang đi theo đúng lộ trình đó.

Nhắc mới nhớ, anh ta cũng tham gia khởi tố vụ án lần này. Trong bản cáo trạng có tên của anh ta. Hẳn là anh ta cũng quan tâm xem vụ án này được phán quyết ra sao. Isao cứ có cảm giác bên điều tra vụ án lần này có cái gì đó hơi khiên cưỡng và gấp gáp quá, mà đầu tiên phải kể đến biên bản lấy lời khai v.v. Nhưng biết người phụ trách là Nomiyama thì ông nghĩ mình đã hiểu nguyên nhân vì sao.

“Giờ quay phim đã hết.”

Cán bộ quản lý pháp đình nói. Đội ngũ quay phim ngừng quay, nhanh chóng thu dọn hành lý.

Thông thường bị cáo sẽ phải vào pháp đình trước hội đồng

xét xử, nhưng khi có quay phim trước giờ xét xử thì bị cáo sẽ phải chờ ở nhà tạm giam nằm trong khuôn viên tòa án. Sau khi quay phim xong cán bộ pháp đình sẽ gọi bị cáo ra.

Trong thời gian đó Isao lại nhìn về phía Nomiyama đang ngồi dưới khán phòng một lần nữa. Bốn mắt chạm nhau, Nomiyama chỉ khẽ động đậy cổ chứ không gật đầu chào hẳn.

Anh ta ưỡn ngực ra phía trước, tựa hẳn người vào ghế, khoanh tay trước ngực đầy tự mãn. Bộ com-lê đầy đủ ba lớp màu xanh thẫm đã thành thương hiệu. Nút thắt chiếc cà-vạt màu nâu vàng lớn đến bất thường. Mặt anh ta hình tam giác với chiếc cằm nhọn, ánh mắt tràn đầy tự tin đến nay vẫn không thay đổi. Cả bờ môi mỏng khẽ nhếch lên một bên như sắp buông ra lời mỉa mai nào đó cũng vẫn vậy.

Sau phán quyết ngày hôm nay, biểu cảm khó ở đó sẽ thay đổi như thế nào nhỉ? Isao hào hứng khi nghĩ đến điều đó… Ấy chết, có phải ông xấu tính quá rồi không.

Cánh cửa chếch phía sau lưng Isao mở ra. Bị cáo Takeuchi Shingo trong dáng vẻ bị còng tay và tròng dây ngang thắt lưng bước vào pháp đình với hai cán bộ tòa án đi sau.

Bị cáo năm mươi mốt tuổi, mặc bộ com-lê màu xám, vừa bước vào pháp đình đã cúi chào thật thấp. Bên trong áo khoác là áo sơ-mi trắng có khuy cổ, gã không thắt cà-vạt.

Gã đàn ông dáng người vừa phải. Hình như ai bị tròng dây quanh eo cũng sẽ khom lưng xuống thì phải, gã cũng không ngoại lệ, đầu gã hơi chúi về phía trước. Trên tấm lưng đang khom lại đó vẫn còn dấu tích bị đánh trong vụ án mà theo như

lời bên kiểm sát thì là do gã tự dùng gậy đánh bóng chày bằng kim loại để đánh vào mình… Cú đánh làm biến dạng vùng da thành sẹo lồi cả đời không thể biến mất.

Phần eo chiếc áo khoác rộng hơn hẳn so với cơ thể, cuộc sống trong trại tạm giam một năm nay rõ ràng đã làm gã gầy đi trông thấy. Mặc dù vậy trên lớp vải áo từ vai đến hết lưng cũng không có lấy một nếp nhăn rẻ tiền nào. Nó khiến cho người mặc có vị thế của một quý ông. Có lẽ đó là bộ com-lê hàng hiệu cao cấp hay được đặt may tại một tiệm may đẳng cấp. Khuôn mặt tròn và hai mắt to, Takeuchi có phong thái của một quý ông lịch lãm không chỉ ở ngoại hình mà còn cả cách hành xử trong suốt phiên tòa.

Nghe nói tài sản của gã sau khi bán đi khu đất rừng được truyền lại từ bao đời vẫn còn tới hơn 400 triệu yên. Gã còn độc thân, cũng không có họ hàng thân thích. Gã hoàn toàn không phải bận tâm tương lai sẽ phải sống thế nào hay phải cố gắng ra sao.

Một kẻ như vậy đã đánh chết cặp vợ chồng người bạn thân tại chính ngôi nhà của họ, rồi còn bóp cổ chết đứa con trai của bạn mình, đó là khái quát về vụ án mà phía Viện kiểm sát đang truy tố.

Bên kiểm sát cho rằng Takeuchi Shingo đã giết người do nhất thời nóng giận. Vì đây là vụ án giết vợ chồng bạn thân mà không hề có mâu thuẫn như vay mượn tiền nên chỉ có thể xét đoán động cơ nằm ở đó. Thế nhưng nếu là như thế thì bên kiểm sát buộc phải chứng minh Takeuchi có đủ lý do để cơn giận

bùng phát tới mức ấy.

“Vì tôi bị phản bội.” Takeuchi đã khai như vậy khi tự thú. Và khi được hỏi bị phản bội điều gì, gã đã trả lời rằng, “Vì Matoba không chịu dùng cái cà-vạt tôi đã tặng.”

Liệu động cơ như vậy có được coi là thỏa đáng hay không? Isao không có ý phủ định hoàn toàn rằng chẳng có tội ác nào có thể nảy sinh vì một lý do ất ơ như vậy. Đúng là ai cũng có thể cảm thấy khó chịu khi biết mình đã mất công tặng cà-vạt mà đối phương hoàn toàn không muốn dùng. Nhưng người nhận quà cũng có sở thích riêng, nên cho dù được bạn bè yêu quý tặng thì cũng sẽ không dùng nếu như không thích. Rất có thể việc không hiểu nhau giữa người tặng và người nhận biến thành mồi lửa làm xích mích bùng lên lắm chứ.

Tuy nhiên, theo như quan sát của ông về cách hành xử ôn hòa trước tòa mà người đàn ông tên Takeuchi này thể hiện suốt thời gian qua thì không thể không thắc mắc, “Liệu con người này có thể chỉ vì chiếc cà-vạt mà giết người không?” Điều này quả thực không phù hợp và không thỏa đáng. Thêm nữa đến phiên xét xử công khai Takeuchi đã phủ nhận toàn bộ lời khai đó nên Isao càng có cảm giác những lời khai ban đầu chỉ như một thứ hàng giả rẻ tiền.

Chiếc cà-vạt đó đã được Takeuchi dùng làm hung khí thắt cổ cậu con trai chạy từ tầng hai xuống vì nghe tiếng ồn lúc bố mẹ mình bị đánh chết. Đây cũng là một chìa khóa của vụ án. Nhưng phía luật sư biện hộ thì lại cho rằng, bên điều tra đã lợi dụng chiếc chìa khóa đó một cách tài tình để khiến cho động cơ giết

người của bị cáo trở nên logic, họ liên tục dẫn dắt bị cáo đã kiệt sức vì bị điều tra suốt bao ngày mệt mỏi và mớm cung như vậy. Isao thấy lời biện hộ đó cũng hơi có lý.

Nhưng không chỉ có vậy, vụ án này còn có một bí ẩn không giải thích nổi nữa là vết tích hành hung khá lớn còn lưu lại trên lưng bị cáo. Giám định viên bên phía kiểm sát và cả phía luật sư biện hộ đều nhất trí rằng đó là vết đánh bởi chiếc gậy bóng chày bằng kim loại. Từ việc áo sơ-mi của bị cáo có dính máu của vợ chồng nạn nhân, họ kết luận cây gậy kim loại đó được dùng để đánh vào lưng bị cáo sau khi đã đánh chết hai vợ chồng chủ nhà. Chiếc gậy đánh bóng chày còn lưu lại ở hiện trường là đồ của người chồng, Matoba Yosuke, và nó cũng chính là hung khí gây án.

Vấn đề là ai đã đánh vào lưng bị cáo Takeuchi?

Theo như hồ sơ, Takeuchi bị đánh hầu như khắp lưng từ vai đến eo. Gã bị rạn hai bên xương vai, rạn xương cánh tay trái, đau xương cổ và còn các triệu chứng khác như nôn mửa và sốt v.v.

Bên kiểm sát cho rằng thương tật của Takeuchi là do gã tự ngụy tạo. Lý do lớn nhất là trong khi vợ chồng Matoba bị thương chủ yếu ở đầu thì Takeuchi lại hầu như không có thương tích gì đáng kể phía sau đầu mà chỉ tập trung ở lưng.

Ngược lại, theo bên luật sư biện hộ, nguyên nhân đơn giản là do Takeuchi đã lấy tay che đầu nên mới tránh được bị tổn thương, bằng chứng là hai mu bàn tay của gã có các vết bầm tím, mu bàn tay trái còn bị rạn xương. Hơn nữa giám định viên bên luật sư biện hộ còn nêu ý kiến, xem xét kỹ vết bầm tím sau

lưng bị cáo, phải do người trưởng thành cầm gậy kim loại đánh bóng chày vung lên và vụt mạnh xuống ít nhất hai mươi lần trở lên mới có thể để lại hậu quả như vậy. Có nghĩa là nếu tự biên tự diễn thì không thể tạo ra vết đánh đập nặng đến thế.

Giám định viên bên kiểm sát cho rằng nếu là nam giới khỏe mạnh cầm gậy bóng chày vung ra đằng sau rồi đập vào thì lực cũng khá mạnh, và nếu đập liên tục thì có thể tạo ra vết thương như của bị cáo. Thật ra ngay từ đầu giám định viên bên kiểm sát cũng không nhận định rằng việc này không thể tự gây ra. Thành thử về điểm này có mâu thuẫn trong nhận định từ hai phía. Thế nhưng thực tế chính Isao đã thử cầm gậy bóng chày bằng kim loại đánh ra sau lưng mình và thật lòng ông cảm thấy tư thế ấy không thể tạo ra vết thương khủng khiếp như trên các tấm ảnh chụp bằng chứng.

Căn nhà của gia đình Matoba, cũng là hiện trường vụ án, là một căn nhà hai tầng ở thành phố Chofu thuộc Tokyo. Thời điểm gây án là 5 rưỡi chiều ngày 27 tháng Tám. Trong nhà không có dấu hiệu bị lục soát như mấy vụ trộm cướp thường thấy và cũng không có thông tin gì về việc nhân chứng bắt gặp kẻ khả nghi ở gần đó trước và sau thời điểm gây án. Vì cửa ra vào không khóa nên hiển nhiên ngôi nhà nằm trong tình trạng có thể bị đột nhập.

Tuy nhiên, trong nhà không có dấu tích ai đó đi cả giày vào, cũng không có dấu vân tay nào đáng lưu ý. Phần tay cầm của gậy kim loại đã bị lau sạch dấu vân tay.

Bên biện hộ chủ trương, Takeuchi trước khi tự thú đã khai

nhất quán rằng khi gã ta và vợ chồng Matoba đang trò chuyện vui vẻ ở phòng khách tầng một thì đột nhiên có một người đàn ông bịt mặt bằng tất da chân xuất hiện. Hắn có vóc dáng trung bình, mặc áo sơ-mi đen và quần bò. Trên tay hắn cầm chiếc gậy đánh bóng chày bằng kim loại được để ở cửa vào nhà Matoba, hắn không nói không rằng trước hết đánh thẳng xuống vai của Takeuchi đang ở gần đó nhất. Sau khi Takeuchi bị đánh gục, gã đàn ông tiến vào giữa phòng và đánh liên tục vào hai vợ chồng nhà Matoba.

Lúc này ở nhà Ikemoto kế bên, vợ của Ikemoto là Kyoko đang tưới nước cho cây cảnh trong vườn. Chị ta nghe thấy tiếng như tiếng người la hét và tiếng đồ đạc va đập. Tuy nhiên, tiếng la và tiếng động đó không to đến mức giật mình và cũng không kéo dài nên chị ta đã bỏ qua không để tâm đến.

Khi Takeuchi cố gắng gượng dậy định lao vào gã đàn ông thì hắn đã tấn công xong vợ chồng nhà Matoba. Hắn đẩy Takeuchi ra rồi đánh liên tục vào lưng bị cáo.

Nếu ngay từ đầu thủ phạm định vào nhà với mục đích hành hung thì hắn phải mang theo hung khí gì đó chứ tại sao lại dùng cây gậy đánh bóng chày vô tình có sẵn đó làm hung khí? Bên kiểm sát đã đặt ra nghi vấn như vậy nhưng Takeuchi tất nhiên không thể đưa ra lời đáp. Chỉ có hung thủ thật sự mới trả lời được mà thôi. Giả dụ hắn ta cũng có mang theo hung khí nhưng khi nhìn thấy chiếc gậy bóng chày liền nhận ra cái đó hiệu quả hơn nên chuyển sang dùng thì cũng không có gì khiên cưỡng.

Người báo cho cảnh sát đầu tiên là Takeuchi. Cảnh sát ghi

nhận gã đã gọi vào đường dây nóng 110 lúc 5 giờ 58 phút chiều, nghĩa là khoảng ba mươi phút sau khi tội ác được thực hiện. Bản thân Takeuchi thì khai rằng gã đã mất thời gian để gượng dậy do còn chấn động và bị thương. Chưa kể hung thủ vẫn có khả năng còn ở trong nhà. Nếu sơ suất có thể sẽ lại bị hắn tấn công lần nữa. Takeuchi đã không dám cử động suốt một lúc lâu vì nỗi sợ ấy và cũng vì lưng đang bị thương.

Trong khoảng thời gian đó thủ phạm đã lấy chiếc cà-vạt nằm trên bàn phòng khách vừa được nhắc tới siết cổ cậu con trai Matoba Kenta tại cầu thang rồi bỏ trốn. Bên kiểm sát đưa ra suy luận rằng Takeuchi đã sử dụng khoảng trống ba mươi phút ấy để tự biên tự diễn ngụy tạo hiện trường giả.

Không có manh mối nào mang tính quyết định. Khoảng thời gian trống. Thủ phạm trong tưởng tượng. Người đàn ông duy nhất còn sống sót… Khi quá trình điều tra đi vào ngõ cụt, cũng dễ hiểu tại sao bên điều tra lại cần đầu mối từ người báo tin đầu tiên. Thế nhưng giả thiết Takeuchi là thủ phạm mà họ nhào nặn ra chẳng phải quá méo mó và thiếu tự nhiên hay sao? Một kẻ vừa giết người do không kìm nén được cảm xúc lại lập tức trở nên bình thản để ngụy tạo hiện trường, câu chuyện nghe không hợp lý chút nào.

Dẫu vậy bên kiểm sát vẫn ra sức đẩy vụ án lên đến giai đoạn khởi tố. Chỉ cần chất vụ án đó lên chiếc băng chuyền mang tên "tư pháp" là có thể khoanh tay chờ nó tự trôi đến giai đoạn "có tội" với xác suất 99,9%. Hàng lỗi chỉ chiếm tỷ lệ một trên một nghìn. Không biết những người ấy có trông chờ vào câu chuyện

thần thoại đó hay không nhưng chắc chắn họ vẫn có một sự yên tâm nhất định khi "gửi gắm" cho tòa án.

"Toàn hội trường đứng dậy."

Viên điều hành tòa án hô hiệu lệnh, những người có mặt tại tòa đồng loạt đứng lên. Tất cả cùng cúi xuống làm lễ thật nghiêm trang.

"Sau đây chúng tôi xin bắt đầu phiên xét xử."

Isao ngồi ngay ngắn xuống ghế rồi bắt đầu nói bằng một giọng hết sức điềm đạm.

"Sau đây, tôi sẽ đọc phán quyết. Bị cáo hãy bước lên phía trước."

Sau khi đã được tháo còng và dây thừng buộc lưng, Takeuchi tiến lên ghế dành cho bị cáo với những cử động cứng ngắc, đối mặt với Isao ở phía chính diện. Khuôn mặt hơi cúi xuống không để lộ bất kỳ cảm xúc gì. Cũng dễ hiểu khi môi gã tái xanh.

"Được rồi, bây giờ tôi sẽ đọc phán quyết." Isao nói nhanh hơn, từng lời thốt ra bình thản. "Tôi sẽ đọc phán quyết chính về vụ án sát nhân dành cho bị cáo, hãy lắng nghe."

Đọc lời phán quyết trước có nghĩa là không phải tử hình… Isao bắt đầu đọc thật nhanh, không để những người có mặt tại đó có đủ thời gian để nhận ra điều này.

"Phán quyết: Tòa tuyên bố bị cáo vô tội."

Toàn bộ pháp đình im bặt như thể không ai nghe thấy lời nói của Isao.

"Sau đây tôi sẽ đọc về chi tiết nhận định và lý do phán quyết.

Nội dung sẽ hơi dài nên bị cáo hãy ngồi xuống nghe.”

Takeuchi mấp máy bờ môi cứng đờ khẽ thốt một tiếng “Vâng” rồi cúi đầu.

Sau khi Takeuchi đã loạng choạng ngồi xuống ghế dành cho bị cáo như một con rối thì những người dưới khán phòng bắt đầu có phản ứng.

“Vô tội, vô tội.”

Những tiếng thì thào không giấu nổi sự hưng phấn vang khắp không gian, một số người đã đứng dậy rời khỏi pháp đình.

Isao không nhìn mặt của gia đình nạn nhân, cũng không nhìn mặt kiểm sát viên Nomiyama.

Ông chỉ đọc bản phán quyết một cách bình thản, nghiêm nghị.

“Mặt cô Mihara lúc ấy tái xanh luôn nhỉ. Tôi cứ lo cô ấy sẽ ngã lăn ra đấy.”

Trên lối đi trở về phòng thẩm phán, trợ lý thẩm phán Nakanishi mở lời. Mặc dù cậu ta giữ giọng trầm nhưng trong lời nói không giấu nổi vẻ hưng phấn. Hội thẩm ghế phải hay ghế trái đều không có gì phải làm trong khi thẩm phán đọc bản phán quyết nên có thể quan sát kỹ toàn cảnh phiên tòa.

“Cô ấy mà ngã ra thì có phải tôi đã được dịp làm anh hùng cứu mỹ nhân rồi không.”

Hội thẩm Kito nói đùa, mấy thực tập viên tư pháp khẽ cười.

“Anh chàng Nomiyama cũng có mặt nhỉ, thật là hiếm thấy.”

Nghe Isao nói, Nakanishi há hốc miệng ngạc nhiên. Có vẻ cậu ta không nhận ra điều đó.

“Vâng anh ta đã đến đấy ạ,” Kito cười nhăn nhở. “Nhưng mặt mũi anh ta đỏ bừng, trái ngược hẳn với cô Mihara đấy. Kiểu này thế nào anh ta cũng đến đây kêu ca cho mà xem. Chắc là sẽ đến đấy ạ.”

“Kêu ca với chúng ta thì cũng vậy thôi mà.”

Mặc dù không nói thẳng ra là “tự làm tự chịu” nhưng trong lời nói của Isao rõ là có bao hàm ý đó.

“Nhưng nói thật thì em cũng đã lo lắng, may mà mọi việc kết thúc êm xuôi…”

Kito nói, Isao mỉm cười gật đầu. Trước phán quyết gần như chấn động ấy, các bên liên quan trong phiên tòa có lẽ đều có những cảm xúc riêng tùy theo lập trường của mình, tuy nhiên không ai làm ầm lên tại tòa án cả.

“Nếu ta cứ tiến hành phiên tòa một cách bình thản và nghiêm nghị thì sẽ như vậy đấy,” Isao nói rồi đánh mắt qua các thực tập sinh tư pháp. “Phiên tòa hôm nay là một kinh nghiệm quý báu đó. Tôi có thể làm được điều này chính là nhờ sự độc lập của thẩm phán luôn được bảo vệ. Các bạn hãy tin vào bản thân, dũng cảm đưa ra quyết định. Nếu các bạn làm thẩm phán thì chuyện gặp phải ca như hôm nay một lần trong đời cũng không có gì lạ. Hãy trau dồi để có được cái mũi thính biết phân biệt đúng sai nhé.”

Isao nói rồi mỉm cười, bốn thực tập sinh cúi đầu thật lễ phép.

Nói là "mãn nguyện" thì hơi quá nhưng quả thật qua buổi xét xử hôm nay, Isao thấy có thể tự khen ngợi chính mình. Việc phán vô tội cho một bị cáo đã từng bị dồn đến đường phải tự thú có thể nói gần như là kỳ tích trong giới xét xử thông thường. Bản thân Isao cũng chưa từng đưa ra phán quyết nào liều như vậy. Ông đã có thể kết thúc phiên xét xử kịch tính như vậy trong trang nghiêm. Đây có thể coi là màn kết huy hoàng cho cuộc đời thẩm phán lâu năm của ông.

Họ ra khỏi lối đi chuyên dụng và vào tòa nhà phía Bắc nơi có Phòng hình sự số Một. Thông thường phòng dành cho thẩm phán được bố trí ở phía trong phòng thư ký, tuy nhiên Phòng hình sự số Một ở đây lại bố trí phòng thư ký và phòng thẩm phán nằm đối diện nhau, ở giữa là hành lang.

"Hôm nay chúng ta đã xét xử xong một vụ án khó, giờ ta đi làm một chầu ở Tachikawa hay đâu đó thôi nhỉ?"

Kito vừa cởi cúc áo choàng thẩm phán vừa nhìn sang Isao và Nakanishi.

"Hôm qua anh làm thêm giờ cũng là để chuẩn bị cho phút giây này đúng không?"

Nakanishi ghẹo Kito, cả nhóm cười rộ lên.

Trong khi mọi người đang xôn xao bàn tán thì đột nhiên có tiếng giày lộp cộp của ai đó đang chạy qua hành lang về phía họ.

"Này, ông thẩm phán, dừng lại!"

Trước tiếng gọi đó, Isao dừng chân quay đầu lại. Người đàn ông mặc bộ com-lê đen đang kẹp khung ảnh dưới nách sừng sộ tiến lại gần ông. Là Ikemoto Tooru. Chỉ thoáng nhìn cũng đủ

thấy mắt anh ta đang long lên vì tức giận.

“Ông nghĩ cái gì thế? Hả?”

Ikemoto nói mà như quát với hơi thở gấp gáp, tóm lấy áo thẩm phán của Isao như thể sắp lao bổ vào ông. Nắm đấm cứng tựa đá của gã siết vào bắp tay Isao.

“Khoan đã, dừng lại,” những người cùng phòng đang đi chung với Isao vội lao vào can ngăn.

“Thằng khốn này, thả tao ra! Đồ súc sinh! Cái đồ thẩm phán bố láo!”

Phản ứng của người xung quanh lại càng làm Ikemoto thêm kích động, anh ta chửi rủa với vẻ phẫn nộ.

“Nguy hiểm đấy,” Isao cố giữ vẻ điềm tĩnh, hất tay đối phương ra khỏi áo thẩm phán của mình.

“Này, chờ đã, đừng có trốn…”

“Thôi nào, thôi nào.”

Các thanh niên trẻ trong phòng vội vàng kéo Ikemoto lại khi gã định lao vào Isao lần nữa. Thế nhưng Ikemoto mặc kệ, vẫn cố tiến lên phía trước nên trượt chân ngã phịch xuống sàn.

Tiếng thủy tinh vỡ vang lên, mọi người có mặt ở đó sững sờ ngưng bặt.

Phần kính của chiếc khung nhét ảnh nạn nhân vụ án vỡ tan. Tấm ảnh bên trong rơi ra đáp nhẹ xuống sàn, tay Ikemoto rớm máu.

Ikemoto nhìn tấm ảnh rơi xuống sàn rồi lại nhìn sang tay mình, đoạn ngẩng đầu lên nhìn Isao.

Isao thoáng rùng mình trước ánh mắt dị thường của Ikemoto nhưng ông vẫn chỉ thốt ra những lời bình thản.

“Nguy hiểm đấy.”

Ikemoto không vội đứng lên ngay. Anh ta nhặt tấm ảnh lên rồi nhét lại vào khung ảnh đã vỡ mất lớp kính. Vừa chớp mắt liên tục nhìn Isao, anh ta vừa thở ra những hơi gấp gáp, và cứ tiếp tục nhìn Isao như vậy.

“Hãy nhặt kính lên cho anh ta đi.”

Isao chỉ thị thư ký thẩm phán và các thực tập sinh. Khi cấp dưới bắt đầu nhặt kính, Isao quyết định rời đi. Nakanishi mở cửa phòng thẩm phán.

“Nguy hiểm đấy.”

Isao nói thêm một lần nữa với Ikemoto rồi bước vào phòng thẩm phán dưới sự bảo vệ của Kito và các phụ tá.

“Ôi… Sợ quá…”

Nakanishi cố ý làm ra vẻ rùng mình như để xua tan bầu không khí nặng nề rồi đóng cửa.

Chuyện những người liên quan đến phiên xét xử lao vào tận phòng thẩm phán trước nay cũng không phải là ít, tuy nhiên manh động như Ikemoto quả thật khiến người ta lạnh gáy. Trong suốt cuộc đời làm thẩm phán lâu năm của Isao, đây là lần đầu tiên ông bị lao vào tóm tay như vậy. Để bảo đảm an toàn, không có biển treo trước cửa phòng thẩm phán, cũng không có chỉ dẫn gì về căn phòng này trên bản đồ hướng dẫn, tuy nhiên vẫn có rủi ro tình cờ gặp hành lang.

“Kêu ca với chúng ta thì cũng đâu có được gì…”

Isao lẩm bẩm những điều vừa nói lúc nãy và khẽ buông ra một tiếng thở dài. Ông cởi áo thẩm phán, cất vào tủ, bấm máy pha một tách cà phê đầy rồi quay về chỗ chiếc bàn làm việc có đống tài liệu chất như núi bên trên.

Sau khi ông nới lỏng cà-vạt, lôi hộp bánh quy từ trong ngăn kéo ra và nhón lấy một miếng bỏ vào mồm thì có tiếng gõ cửa nhẹ. Chánh văn phòng thò đầu vào.

“Thưa trưởng phòng, anh Nomiyama…”

Chánh văn phòng chưa nói hết câu thì từ đằng sau một cánh tay đã với tới mở toang cánh cửa. Nomiyama với khuôn mặt nhăn nhó đang đứng đó. Ánh mắt như đang suy tính điều gì của anh ta nhìn thẳng vào Isao.

Isao định đứng lên nhưng Nomiyama đã giơ tay ra ngăn lại.

“Tôi đứng đây được rồi.”

Tay công tố viên bốc phải thẻ hung của 0,1% còn lại đang đút tay vào túi chiếc quần âu màu tối, bước từ phải qua trái ở lối đi hẹp trước bàn Isao một cách khó hiểu.

“Anh có thù hằn gì với tôi sao?” Anh ta hỏi, mặt đanh lại.

“Làm gì có chuyện đó,” Isao cười đáp.

“Anh tự đưa ra phán quyết đó à?”

“Tất nhiên là sau khi hội ý với hội đồng xét xử.”

Thực ra phán quyết đó có sự dẫn dắt khá lớn từ Isao, tuy nhiên bản thân Isao cũng khá tự tin với quyết định của mình. Một khi trưởng phòng đã dẫn dắt cuộc họp với một lòng tin

không đổi thì hội thẩm ghế trái hay ghế phải cũng khó mà chĩa mũi giáo lại mãi được. Kito và Nakanishi đều là các hội thẩm bình thường nên mọi chuyện diễn ra êm xuôi.

"Tôi sẽ lật lại phán quyết ở tòa án nhân dân cấp cao. Và tiểu sử của anh sẽ có vết nhơ đấy."

"Tòa án nhân dân cấp cao? Có nghĩa là anh định kháng cáo?"

Khuôn mặt Nomiyama cho thấy câu trả lời đã quá rõ ràng.

Bên kiểm sát và bên biện hộ đều có quyền kháng cáo, tuy nhiên ngay cả khi đưa ra xử lại, phán quyết của lần xét xử đầu tiên cũng vẫn được coi trọng. Bởi vì lần xét xử đầu tiên là phiên tòa sống động được diễn ra khi vụ án còn chưa mất đi tính thời sự. Kháng cáo có thể sẽ làm thay đổi hình phạt ở một mức nào đó, tuy nhiên hầu hết kết quả sẽ là bãi bỏ kháng cáo và giữ nguyên phán quyết. Cho dù phán quyết ở lần xét xử đầu tiên có vô lý đến đâu thì phán quyết sau kháng cáo cũng không thể đổi trắng thay đen từ có tội thành vô tội hay từ vô tội thành có tội. Bởi nếu cứ thay đổi phán quyết liên tục thì sự tin cậy dành cho toàn bộ chức năng của tòa án sẽ bị ảnh hưởng. Những người tử tù đau khổ vì án oan cũng gặp khó khăn vì thông lệ này.

Nếu có mầm mống của án oan thì phải cắt bỏ ngay từ lần xét xử đầu.

"Tôi biết mình hơi bao đồng nhưng tôi khuyên anh đừng nên kháng cáo. Bản thân anh cũng nên nói với mọi người ở phòng kiểm sát. Việc điều tra vừa rồi không ổn lắm đâu. Phòng hình sự nên làm việc tỉ mẩn hơn nữa. Cô Mihara bị cô lập chẳng ai giúp đáng thương lắm."

Nomiyama chống tay vào bàn của Isao và vươn người về phía ông.

“Takeuchi là thủ phạm. Hắn đã tự đầu thú.”

“Tôi biết bên kiểm sát các anh luôn cho là như vậy.”

“Anh đã không trừng trị kẻ sát nhân mà thả hắn về xã hội đấy.”

“Nomiyama,” Isao đứng lên, lôi cây gậy đánh bóng chày bằng kim loại từ tủ để đồ của mình ra. “Anh hãy thử dùng cây gậy này đánh vào lưng của mình xem? Không thể nào tạo ra vết thương như vậy được. Việc anh nên làm không phải là trút giận vào tôi mà là tìm ra thủ phạm bí ẩn đã khiêu khích cảnh sát và bỏ trốn. Nếu không làm vậy thì ngay cả ba người nhà Matoba cũng không thể yên lòng nơi chín suối đâu.”

Ánh mắt sắc lẹm của Nomiyama hết nhìn cây gậy rồi lại nhìn sang Isao. Anh ta không nói thêm lời nào.

“Nhưng mà…” Isao cất cây gậy lại vào tủ rồi mở lời xoa dịu bầu không khí căng thẳng. “Chắc tôi cũng chẳng có cơ hội gặp anh như thế này nữa đâu.”

“Anh sắp chuyển công tác ư?” Nomiyama buông một câu hỏi lạnh lùng, mắt vẫn tối sầm. “Nhưng hình như trưởng phòng Kajima cũng đang đảm trách cả vụ giết người hàng loạt để lấy tiền bảo hiểm ở Mitaka mà, vụ ấy chưa kết thúc thì anh đâu thể chuyển công tác?”

Vụ án giết người hàng loạt để lấy tiền bảo hiểm là vụ án lớn với số nạn nhân lên tới bốn người, việc xét xử được tiến hành từ ba tháng trước.

“Tôi cũng không ngờ mình lại bị giao vụ đó… Tôi cũng băn khoăn nhưng nếu cứ cả nể thì không biết bao giờ mới dứt ra được, lòng tôi đã quyết rồi.”

“Anh nói thế có nghĩa là gì?” Nomiyama cau mày.

“Tôi sẽ về hưu.”

“Thế à?” Nomiyama cảm thán bằng giọng không cảm xúc.

“Tôi cũng không mong anh sẽ hiểu cho vấn đề của gia đình tôi. Mẹ tôi gần như liệt nửa người rồi. Nên nếu tôi có bị điều động đi đâu tiếp cũng khó đáp ứng được. Nhà thiếu người chăm sóc bà, vì vậy nhân cơ hội này tôi đã quyết định xin về hưu.”

Thật ra còn có một lý do nữa là ông được mời làm giảng viên ở một trường đại học nọ. Nhưng lúc này không phải là thời điểm thích hợp để nói ra điều đó nên ông chỉ dừng lại ở đây.

“Vậy… anh hãy cố chăm sóc cho cụ nhà.” Nomiyama nói với vẻ mặt tỏ ra đồng cảm nhưng khóe miệng vẫn nhếch lên. “Tôi không biết trưởng phòng Kajima lại là người con hiếu thảo như vậy đấy. Chắc không phải là anh xin về hưu để lẩn tránh vụ ở Mitaka, vụ mà chắc chắn sẽ phải tuyên án tử hình đấy chứ?”

Nói đoạn anh ta quay lưng bỏ đi. Isao cũng chẳng buồn trả lời, chỉ lặng yên nhìn theo gã đàn ông khó chịu đã làm cả phòng mất hứng rồi ngạo mạn rời đi đó.

“Có lẽ tôi sẽ không đến dự tiệc chia tay của anh được. Tôi bận lắm.”

Khi đã chạm tay vào tay nắm cửa Nomiyama còn cố ném lại một câu chỉ có thể gói gọn trong hai chữ “thừa thãi”.

“Anh đừng lo. Tôi cũng không mời anh đâu.” Isao nói với theo.

GẶP LẠI

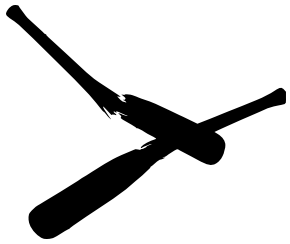

Đã hai năm trôi qua kể từ khi Isao về hưu.

Vào dịp tuần lễ vàng, trường Đại học Văn hóa Tama thành phố Hino thuộc Tokyo tổ chức chuỗi "Trải nghiệm trường đại học" thường lệ với các giờ học miễn phí cùng các buổi giới thiệu trường dành cho người đã đi làm và các sĩ tử.

Đại học Văn hóa Tama là một trường đại học nhỏ chỉ có các khoa thuộc khối nhân văn nhưng là ngôi trường được đánh giá tốt về chất lượng giáo dục, đặc biệt là khoa Luật, số sinh viên (bao gồm cả sinh viên đã tốt nghiệp) đỗ kỳ thi Tư pháp của khoa này là hơn mười người mỗi năm. Khuôn viên trường nằm sâu trong vùng đồi núi được bao quanh bởi cây xanh nên không khí ở đây mát mẻ, đối lập hẳn với khu trung tâm ồn ã.

Ngày hôm ấy Isao có giờ giảng tại dịp "Trải nghiệm trường đại học" đầu tiên kể từ khi làm giáo sư giảng dạy tại khoa Luật. Chủ đề là "Vấn đề tồn đọng trong chế độ xét xử của Nhật Bản". Thông thường vào những dịp như này bài giảng hay thiên về

việc chia sẻ kinh nghiệm cá nhân hơn là các kiến thức học vấn khô khan. Tỷ như một ngày bình thường của thẩm phán sẽ như thế nào v.v.

“Phiên tòa bắt đầu từ 10 giờ sáng. Nên tôi thường đi làm từ 9 giờ rưỡi. Chúng tôi không có giờ giấc quy định sẵn, mọi người làm việc theo lịch trình cá nhân.

“Tôi cũng thường được hỏi thẩm phán đi làm bằng phương tiện gì. Cái này thì tùy từng nơi và tùy tình hình giao thông ở khu đó. Cũng có lúc nhân viên kỹ thuật của tòa án điều xe màu đen hay xe buýt nhỏ tới đón. Hoặc cũng có những thẩm phán đi làm hằng ngày bằng xe đạp.

“Mọi người cũng hay hỏi rằng chúng tôi sống ở đâu. Thẩm phán bị thuyên chuyển công tác đi khắp các vùng của Nhật khoảng bốn năm một lần nên chúng tôi không mua nhà. Tất cả đều sống trong ký túc xá của tòa án. Họ có những tòa nhà chỉ dành riêng cho các gia đình của thẩm phán nằm trong ký túc xá dành cho viên chức, kiểu giống khu chung cư ấy. Ký túc xá của thẩm phán hầu hết là những tòa nhà cũ kỹ nhưng muốn sửa sang nội thất một chút thôi cũng phải xin phép, nói chung nguyên tắc rất cứng nhắc. Chúng tôi cũng bị phân công phải nhổ cỏ, thẩm phán vào ngày nghỉ thường đội mũ rộng vành rồi lom khom nhổ cỏ đấy.”

Giảng đường với các dãy bàn dạng bậc thang chứa được khoảng hai trăm người hầu như đã kín chỗ bởi những người dự thính ngồi cách nhau một khoảng vừa phải. Có vẻ việc treo băng-rôn quảng cáo trên tàu điện tuyến Kyoo đã phát huy tác

dụng.

Đến dự thính hầu hết là những người đàn ông lớn tuổi rảnh rỗi không biết làm gì vào ngày nghỉ. Chỉ cần nhìn lướt một vòng từ bục giảng cũng có thể cảm nhận được sự trầm lắng khác với lứa sinh viên hằng ngày. Chỉ có tiếng của Isao qua chiếc micro gắn trên áo vang khắp hội trường.

“Cũng có nhiều gia đình cả hai vợ chồng đều làm thẩm phán. Đặc biệt thẩm phán nữ thì thường hay kết hôn với nam giới cũng là thẩm phán. Vì họ hay thân nhau từ thời cùng học để thi tư pháp mà. Những gia đình như vậy thì cả hai vợ chồng sẽ cùng thuyên chuyển, và phòng nhân sự cũng rất tinh tế khi sắp xếp điều động.”

Sau khi nói hết một bài chứng tỏ thẩm phán cũng là con người, cũng có bố mẹ sinh ra, cũng trăn trở với từng phán quyết… Isao dùng thời gian còn lại để trả lời các câu hỏi từ người dự thính.

Lát sau một bàn tay ngại ngùng giơ lên, cán bộ giáo vụ chuyển micro về phía đó.

Một người đàn ông cao tuổi có vẻ từng có địa vị cầm lấy micro và cúi đầu chào lịch sự.

“Cảm ơn thầy vì bài nói chuyện rất sâu sắc và thú vị,” ông ta nói một cách lễ phép bằng chất giọng trầm. “Tôi nghe nói một thẩm phán có khi phụ trách rất nhiều vụ án một lúc. Liệu có khi nào thẩm phán bị lẫn lộn các vụ với nhau hoặc không thể thu thập hết tài liệu không ạ? Xin hãy cho tôi biết bí quyết để thầy có thể xử lý tốt từng vụ án chẳng khác nào một siêu nhân như

vậy được không ạ?”

Isao gật đầu với nụ cười đầy tự tin.

“Đúng như anh nói, thẩm phán phụ trách án hình sự thì khoảng một trăm vụ, còn nếu là án dân sự có khi hai, bà trăm vụ một lúc, để nắm được từng vụ thôi cũng đã phải sử dụng đầu óc rất nhiều. Nhưng thẩm phán cũng không phải là siêu nhân, nếu không chú tâm sẽ dẫn đến đầu óc mụ mẫm vì quá tải. Vì thế, giải pháp của chúng tôi thật ra cũng không có gì đặc biệt lắm, tôi tạo thói quen ghi lại đặc điểm chính của từng vụ án. Tôi ghi ra để có thể nhìn vào và hiểu ngay điểm nào cần tranh luận khi xét xử, chủ trương của nguyên cáo, bị cáo là gì. Trong cuộc họp của thẩm phán mà chúng tôi gọi là hội ý thì cũng có người ghi lại ý chính và tất cả cùng nhìn vào đó để tiến hành họp. Và chỉ khi nào cần thiết chúng tôi mới lần giở lại hồ sơ để xác nhận. Cách làm rất đơn giản thôi nhưng khi đã luyện thành thói quen rồi thì có lẽ cũng sẽ rất hữu ích cho cả công việc của quý vị nữa đấy. Nếu có thể quý vị hãy áp dụng thử nhé.”

Người cầm micro tiếp theo là một thanh niên đeo kính, trên dưới hai mươi tuổi một chút. Có lẽ cậu ta là sinh viên của trường này hoặc sinh viên của trường Đại học Trung ương gần đó.

Cậu ta hỏi với giọng ngân lên cao vút.

“Tôi luôn nghĩ hệ thống tư pháp của Nhật Bản vẫn còn xử quá nhẹ tay với tội phạm. Cho dù có là vụ án cố ý giết người đi chăng nữa nhưng nếu nạn nhân chỉ có một hay hai người thì sẽ không xử tử hình mà phải kèm theo trộm cướp hay cưỡng hiếp mới đến mức chung thân hay án tử. Chưa kể dù có bị tù chung thân

thì sau mười năm lại sẽ được ân xá. Nói thẳng ra là đất nước này quá tử tế với tội phạm. Tôi nghĩ nếu thật sự muốn giảm bớt lượng tội phạm thì mỗi năm cần tuyên án tử cho khoảng một trăm tên sát nhân, về điểm này thầy nghĩ thế nào ạ?"

"Ý kiến của cậu có vẻ hơi quá khích nhỉ."

Isao cười và nói đùa, từ phía khán phòng một vài tiếng cười vang lên. Bản thân cậu thanh niên vừa hỏi cũng cười.

"Vấn đề 'tử hình có sức mạnh ngăn chặn tội phạm hay không' thì ngay cả giữa các chuyên gia cũng chia ra nhiều luồng quan điểm. Tội ác thường phát sinh khi tầm nhìn của kẻ phạm tội trở nên hạn hẹp. Đó là lúc họ không còn đường nào để đi, hoặc đang giận dữ đến phát điên nên mất bình tĩnh dẫn đến phạm tội. Trong những thời khắc như vậy tôi không rõ số vụ tử hình được thực thi ở đất nước này liệu có thành giải pháp ngăn ngừa được việc gây án không. Có lẽ nó cũng ngăn được ở một mức độ nào đó. Hoặc có lẽ nên nói là ngăn được ở một vụ án nào đó thì chính xác hơn. Thế nhưng số vụ án mà lượng án tử cũng không thể ngăn đe thì lại dễ hình dung ra hơn nhiều.

"Tôi không thuộc trường phái bài trừ án tử hình, nhưng cũng không nghĩ rằng ta nên tăng thêm án này. Phán quyết tử hình là một phán quyết rất nặng nề đối với cả thẩm phán. Ngoài ra còn vấn đề án oan nữa. Ai mà biết được, hôm nay cậu đặt câu hỏi cho tôi ở đây, nhưng ngày mai cậu lại bị cảnh sát bắt vì một chuyện không liên quan, bị đem ra xét xử rồi nhận án tử hình. Thực tế có những người đã bị như vậy. Thật đáng tiếc nhưng tôi phải thừa nhận nền tư pháp của chúng ta vẫn chưa hoàn thiện.

“Nhân tiện cậu nói về việc tù chung thân có thể được thả ra sau mười năm, đúng là về lý thuyết thì sau mười năm có thể được xét ân xá nhưng thực tế thời gian chịu án trung bình của tù chung thân được tính vào khoảng trên dưới hai mươi năm. Vì đó là mức án nặng hơn mức án tù hai mươi năm mà. Có thể khẳng định hầu như không án tù chung thân nào được ân xá sau mười năm.

“Tôi đồng tình ở nhiều điểm với cách nhìn nhận rằng xã hội chúng ta hầu như không giúp gì được cho nạn nhân, thế nhưng đó không chỉ là vấn đề của tư pháp mà là vấn đề chung của toàn xã hội. Và ta nên xem xét nó tách biệt với án tử hình.

“Nếu ta nhìn nhận toàn thể xã hội như một sinh vật sống to lớn thì việc cắt bỏ đi những phần xấu cũng không khiến sinh vật ấy trở nên mạnh khỏe toàn diện được. Cái quan trọng nhất là sức sống. Sức sống chính là sức mạnh tự thanh lọc, tự tái sinh. Việc để phạm nhân cải tạo cũng mang theo ý nghĩa đó. Tôi cho rằng, loại bỏ những người ấy đi thì xã hội cũng không trở nên tốt đẹp hơn được. Vì nếu xét ở một góc độ khác, nó sẽ trở thành một sinh vật khiếm khuyết không toàn diện.”

Trả lời như vậy có lẽ cậu ta cũng ít nhiều đồng tình đấy nhỉ. Isao hài lòng với câu trả lời của mình, ông cầm lấy cốc nước để trên bàn và uống một ngụm.

Giáo vụ đi dọc giữa hai dãy bàn để tìm người đặt câu hỏi tiếp theo.

Mắt Isao dừng lại ở một trong số những người đang giơ tay.

Ông nhớ đã gặp người này ở đâu rồi. Vì khoảng cách khá xa và

không tự tin với phán đoán của chính mình nên phải mất một lúc ông mới dám nêu ra trong đầu một cái tên.

Giáo vụ đi qua người đàn ông ấy và chuyển micro cho một người nam mặc áo sơ-mi trắng. Người đàn ông tuổi trung niên đó tuy nét mặt thì rất nghiêm túc nhưng cách nói chuyện khá suồng sã.

“Tôi cũng không hỏi câu gì to tát cả. Tôi chỉ hơi tò mò thôi. Thầy có bao giờ tình cờ gặp những người liên quan đến phiên xử ở ngoài đường rồi bị người ta đánh vì mang lòng hận thù với thầy không?”

Bất giác Isao nhìn sang người đàn ông ngồi phía trước người vừa đặt câu hỏi. Anh ta bắt gặp ánh mắt của Isao nhưng vẫn giữ vẻ thản nhiên của một người dự thính, chờ nghe ông trả lời.

“Ừm…” Isao do dự trong thoáng chốc, lựa chọn từ ngữ, sau đó ông cũng lấy lại được vẻ bình thản và bắt đầu trả lời. “Tuy chưa đến mức hận thù nhưng thỉnh thoảng cũng có người đến để kháng nghị hay gửi thư kháng nghị. Còn tình cờ gặp trên đường thì khi tôi làm việc ở các tòa án địa phương thỉnh thoảng cũng có đấy. Nói thật tôi đã một lần bị người liên quan đến phiên xử túm áo, lúc đó tôi cũng hơi sợ. Cũng có lúc tôi vô tình gặp họ ở quán rượu, trong khi bên kia bình thản như không thì bản thân tôi lại cảm thấy cứ nơm nớp khó xử.”

Isao trả lời xong lại có vài cánh tay giơ lên.

“Ừm, bây giờ xin mời một câu hỏi cuối.”

Isao nói, giáo vụ trao micro cho một phụ nữ trẻ ngồi phía cuối của giảng đường.

“Xin hỏi phẩm chất cần thiết của một người thẩm phán là gì ạ?”

Cô gái hỏi với thái độ rất cầu thị nghiêm túc, có lẽ cô có nguyện vọng làm thẩm phán.

“Có lẽ là phải yêu thương con người. Vì đây là việc làm liên quan tới con người mà.”

Isao kết bài phát biểu một cách ngắn gọn. Giáo vụ nói thêm một vài câu tổng kết và bài nói chuyện của ông kết thúc êm đẹp. Tất cả người dự thính đồng loạt đứng lên và bắt đầu tỏa ra phía bốn cánh cửa để ra về.

Thế nhưng, chỉ có người đàn ông đang ngồi ở giữa giảng đường thì không như vậy. Anh ta từ từ tiến lại gần bục giảng.

Quả đúng là anh ta.

Nhận ra Isao cũng nhận ra mình, anh ta nở nụ cười ôn hòa.

Isao đã thấy khuôn mặt này trong các phiên xét xử và trên truyền thông không biết bao nhiêu lần, nhưng đây là lần đầu tiên ông thấy anh ta cười. Ông hơi bất ngờ vì Takeuchi lại là người có nét mặt hiền lành dễ mến như vậy.

Hôm nay anh ta cũng mặc một bộ com-lê sáng màu sang trọng được đo may riêng. Nhưng bên trong hình như là áo phông có cổ. Tóc điểm bạc được rẽ luống ba bảy trông rất phong lưu sành điệu.

“Thẩm phán… à không, thầy,” Takeuchi gọi Isao. “Thời gian đó đã được thầy giúp đỡ rất nhiều. Đã lâu không gặp thầy, là tôi Takeuchi đây ạ.”

Hai gò má tròn trịa của Takeuchi động đậy, anh ta cúi đầu.

“À, à, xin chào.”

Isao không biết nên đáp lại lời chào như thế nào cho hợp lý, đành trả lời vu vơ.

“Nhờ trời cuối cùng thì tôi cũng đã quay trở lại được với nhịp sống thường ngày.”

Khoảng hơn nửa năm trước, phiên xử kháng cáo của vụ án thảm sát gia đình nhà Matoba đã diễn ra. Kết quả là bãi bỏ quyền kháng cáo. Bên phía kiểm sát không đưa ra được chứng cứ thuyết phục mới, phán quyết của Isao ở phiên xử thứ nhất đã được giữ nguyên ở tòa án nhân dân cấp cao. Những nghi ngờ hợp lý không thể bỏ qua đối với việc coi Takeuchi là hung thủ như vết thương ở lưng v.v. vẫn còn đó. Bên phía kiểm sát phải đưa ra bằng chứng thuyết phục để loại bỏ nghi ngờ đó nhưng họ đã không làm được.

Có lẽ bên kiểm sát đã rất uất hận khi bị bẽ mặt đến hai lần. Thế nhưng họ cũng từ bỏ việc kiện lên tòa án tối cao. Takeuchi được phán vô tội, TV cũng đưa tin kèm hình ảnh anh ta rơi lệ vì xúc động trong buổi họp báo.

“Vì thầy là ân nhân cứu mạng nên tôi đã muốn gặp thầy một lần để nói lời cảm ơn. Rồi tình cờ tôi nhìn thấy biển quảng cáo trên tàu điện nên mới biết đến buổi thuyết giảng ngày hôm nay. Giờ tôi cũng mới được biết là thầy không còn làm thẩm phán nữa.”

“Vậy à.”

Anh ta có vẻ béo hơn so với thời bị xét xử. Đôi mắt đen ươn

ướt nheo cả lại và sáng lấp lánh. Người đàn ông đột nhiên bị cướp đi cuộc sống bình yên thường nhật và bắt buộc phải đấu tranh trong cô độc để giành lại nó, giờ đây đang đứng cười ngay trước mặt Isao.

Isao cảm nhận sâu sắc và xúc động hơn ai hết vì điều đó.

Kết cục thì mình đã góp sức cho cuộc chiến cô độc của Takeuchi. Ông đã cứu sống một quý ông như vậy. Nói là ân nhân thì hơi quá nhưng ông cũng không lấy làm khó chịu về điều đó.

“Anh đã rất cố gắng. Anh Takeuchi, anh đã chiến đấu rất can trường.”

Nghe Isao nói và thấy ông đưa tay ra, Takeuchi lặng người, mắt càng thêm ướt, và cuối cùng cũng không ngăn được giọt nước mắt chảy ra. Giữa khuôn mặt cười và khóc chỉ có chút biến đổi nhỏ. Anh ta đưa hai tay ra nắm lấy tay Isao, liên tục cúi đầu.

Isao đưa bàn tay còn lại ra vỗ vai Takeuchi.

Người dự thính đã ra về hết, giáo vụ cũng đã dọn dẹp xong nên Isao quyết định rời khỏi giảng đường.

Takeuchi cầm khăn tay bước theo sau.

“Giờ anh vẫn đang sống ở ngôi nhà trước kia hả?” Isao vừa đi vừa hỏi.

Nếu ông nhớ không nhầm thì nhà của Takeuchi ở cách nhà Matoba và Ikemoto chỉ năm sáu phút đi bộ. Chắc cũng không tránh được cảnh vô tình gặp Ikemoto Tooru. Cả hai bên đều đã bị tổn thương, có lẽ sẽ khó chung sống được.

“Tôi vẫn sống ở đó,” Takeuchi khẽ cúi đầu đáp. “Thế nhưng

cánh nhà báo và rất nhiều người không liên quan cứ đến bất kể ngày đêm. Họ phục ở trước nhà, vào tận trong vườn nhà nên tôi phải đóng cửa chớp cả ngày lẫn đêm. Cũng không thể giao lưu với hàng xóm nữa nên thành ra giờ đây tôi chỉ còn biết giam mình quanh quẩn trong nhà mà thôi."

"Thế thì phiền quá nhỉ, thế còn công việc của anh thì sao?"

Trước khi xảy ra vụ án Takeuchi kinh doanh đồ nhập khẩu. Nhưng dường như đó cũng chỉ là một thú vui chứ anh ta không mở rộng. Anh ta có rất nhiều tài sản nên có việc làm hay không cũng không phải là vấn đề bức thiết lắm, tuy nhiên nếu mất đi một lẽ sống thì chắc hẳn ai cũng sẽ thấy buồn.

"Sức khỏe anh ra sao rồi? Trông sắc mặt anh có vẻ tốt hơn so với hai năm về trước."

"Sức khỏe của tôi dần hồi phục rồi ạ. Vì cuộc sống của tôi bây giờ ngày nào cũng là an dưỡng mà."

"Ừm, vậy à. Có thể tôi không nên nói những điều vô trách nhiệm thế này nhưng đôi khi thử liều thay đổi môi trường sống cũng tốt đấy. Dù sao thì giam mình trong nhà mãi cũng không tốt đâu."

"Vâng..." Takeuchi gật đầu nhưng mặt vẫn còn băn khoăn. "Tôi cũng nghĩ hay là chuyển nhà nhưng lại ngại mọi người sẽ nghĩ mình đang lẩn trốn."

"Anh nghĩ thế làm gì chứ," Isao cười, gạt đi những trăn trở mà Takeuchi vừa thổ lộ. "Anh không cần phải để mắt tới miệng lưỡi người đời như vậy đâu. Phải chọn cho mình một cuộc sống dễ thở hơn chứ. Đúng không nào?"

“Dạ, đúng như thầy nói ạ,” giọng Takeuchi tươi tỉnh hơn một chút. “Có người như thầy động viên tôi thấy mình can đảm hơn nhiều. Quyết định đến gặp thầy quả là sáng suốt.”

“Anh cứ nói quá. Tôi có làm được gì cho anh đâu.” Isao lắc đầu cười.

“Thế sau khi về hưu thầy sống ở đâu ạ?” Takeuchi hỏi ngược lại.

“Tôi à? Tôi cũng sống ở chung cư đi thuê một thời gian, rồi đến mãi mùa xuân này cuối cùng cũng mua được căn nhà nằm trên một khu đồi cao ở Tamano. Một nơi khá yên tĩnh. Thời còn là thẩm phán tôi sống cuộc sống nay đây mai đó nhiều, đến tuổi này mới mua được ngôi nhà cho riêng mình.”

“Thế ạ, nghe đáng ngưỡng mộ quá ạ.”

“Ồ không, chỉ là nhà bán cả căn thôi. Họ xây mấy căn trên nền đất chung cư cũ ấy mà.”

Mặc dù nói khiêm tốn như vậy nhưng ngôi nhà mà Isao mua là căn to nhất gồm năm phòng ngủ, một phòng khách, một bếp và một phòng ăn trong khu đô thị mới đó. Ông gọi vợ chồng con trai về ở cùng, và ông còn có cả mẹ già nữa nên nhà cũng không quá rộng.

Cậu con trai Toshiro của ông năm nay ba mươi tuổi nhưng sau khi học xong đại học cứ lông bông chẳng chịu làm việc gì cố định. Ông cũng chẳng hiểu con mình nghĩ gì nhưng ba, bốn năm về trước cuối cùng cậu con trai cũng thổ lộ rằng muốn dự thi kỳ thi Tư pháp. Toshiro muốn làm luật sư. Thế nhưng đó cũng là cái cớ để Toshiro không đi làm thêm nữa, suốt ngày về

xin tiền nên sau một hồi suy nghĩ kỹ lưỡng ông quyết định gọi vợ chồng con trai về ở cùng. Chuyện đó cũng không hoàn toàn tệ, vì việc chăm sóc mẹ già ngày càng vất vả nay đã có thêm sự giúp đỡ của cô con dâu Yukimi.

“À này,” Isao cắt ngang câu chuyện đang hướng về mình. “Nhân tiện một vài sinh viên thuộc nhóm tôi hướng dẫn nghiên cứu đang học về án oan. Tôi cũng muốn tìm hiểu về vấn đề này như một trong những đề tài nghiên cứu của mình. Nếu anh không ngại thì một dịp nào đó nhờ anh tới kể lại câu chuyện của mình cho các sinh viên ấy nghe được không, tất nhiên nếu anh không thích thì không cần miễn cưỡng đâu.”

Nghe có vẻ như Isao đang lợi dụng sự bất hạnh của Takeuchi, nhưng thực ra ông mở lời vì muốn giúp anh ta có chỗ để xả ra những điều tích tụ trong lòng, và kéo anh ta ra khỏi cuộc sống bế tắc. Ông nghĩ đây là một lời đề nghị không tồi.

Takeuchi chớp mắt rồi nói thật khiêm nhường, “Tôi không biết liệu mình có thể nói gì ra hồn không nhưng nếu giúp được thầy thì tôi rất vui.” Thậm chí, có gì đó giống niềm vui sướng trong câu trả lời của anh ta.

Sau khi kết thúc kỳ nghỉ tuần lễ vàng, Isao đã mời Takeuchi đến buổi học đầu tiên của nhóm sinh viên ông hướng dẫn nghiên cứu.

Takeuchi kể lại những trải nghiệm của mình trước hai mươi

mấy sinh viên một cách rất bình tĩnh. Anh mắt các sinh viên lộ rõ sự thương cảm trước từng lời chia sẻ chân thành của anh ta.

"Vết thương bị đánh sau lưng trong vụ án khiến tôi sốt cao. Tôi đã mê sảng suốt ba bốn ngày trên giường bệnh. Cổ tôi cũng đau nên không thể cử động nổi người.

"Trong hoàn cảnh đó thanh tra cảnh sát đến hỏi cung liên tục mấy ngày liền, vào khoảng ngày thứ năm sau khi tôi đã hạ sốt thái độ của họ bắt đầu thay đổi. Trước đó họ nói với tôi những câu như 'Anh hãy mau khỏe lại nhé,' 'Chúng tôi sẽ cố gắng tìm ra hung thủ' nhưng đến thời điểm ấy những lời đó hoàn toàn biến mất. Ánh mắt họ trở nên nghiêm khắc hơn, và tạo cho tôi cảm giác họ có gì đó khó chịu với tôi. Thế rồi họ bắt đầu hỏi tôi rằng, 'Takeuchi, anh có thể cho chúng tôi biết sự thật được không?' Vì tôi vừa chống chọi với cơn sốt vừa khai lấy cung nên lúc đó tôi chỉ nghĩ hay mình đã nói sảng gì đó lung tung? Vì thế mà tôi đã trả lời là 'Vâng ạ.' Thế là lập tức viên cảnh sát bảo, 'Anh khai rằng bị hung thủ tấn công vào lúc 5 giờ 45 phút nhưng thật ra không phải vậy đúng không?' Bởi vì 'Bà hàng xóm đã nghe thấy tiếng hét vào lúc 5 giờ rưỡi.' Tôi nghe họ bảo lúc tôi gọi điện báo cảnh sát là khoảng 6 giờ nên tôi đã trả lời là khoảng 5 giờ 45 phút vì nghĩ rằng chuyện mới xảy ra khoảng 10 hay 20 phút gì đó trước đó thôi. Tôi không xem giờ nên chỉ có thể trả lời được như vậy. Vì thế lúc họ nói là 5 giờ rưỡi tôi mới nghĩ 'à thì ra là vậy.' Khi họ bảo rằng ba mươi phút sau tôi mới gọi cảnh sát thì tôi cũng chỉ trả lời, 'Dạ chắc là vậy.' Sau khi có sự đính chính đó thì cách nói chuyện của phía cảnh sát dần trở nên gay gắt hơn.

Họ bảo tôi rằng, ‘Anh nói dối.’ Rồi nào là, ‘Anh có tật nói dối,’ hay ‘Nói dối là không được đâu đấy’…

“Hai tuần sau khi xảy ra vụ án, tôi rốt cuộc cũng được xuất viện. Thế nhưng khi về đến nhà thì người của giới truyền thông đã ùa đến và chầu chực sẵn ở trước cửa. Họ chĩa máy quay phim về phía tôi, tự tiện chụp ảnh tôi. Họ chỉ hỏi tôi về tình hình lúc xảy ra vụ án và tình trạng thương tích của tôi chứ cũng không nói bộc tuệch ra, nhưng từ lúc đó tôi bắt đầu lờ mờ cảm nhận được mình đang bị nghi ngờ mà không rõ lý do. Tôi nghĩ có lẽ cảnh sát đã ám chỉ với giới truyền thông điều đó. Đấy là cách họ tạo áp lực để làm tinh thần tôi bị tổn hại.

“Sau khi xuất viện, ngày nào tôi cũng bị mời tới làm việc tại Phòng cảnh sát Chofu. Người ta gọi là tự nguyện hợp tác ấy. Thật ra từ chối cũng được nhưng lúc bấy giờ tôi không có kiến thức về lĩnh vực này, mà cảnh sát ngày nào cũng lái xe đến đón nên tôi ngoan ngoãn lên xe thôi. Tôi sợ nếu từ chối họ lại càng chĩa mũi dùi nghi ngờ về phía tôi, họ cũng tạo ra bầu không khí khiến tôi cảm thấy e dè không dám tỏ ra mình không muốn hợp tác nữa. Ban đầu tôi nghĩ mình không làm gì sai trái thì dần dần rồi cũng chứng minh được sự trong sạch của bản thân thôi.

“Thế nhưng khi đi đi về về thường xuyên như vậy, không biết từ khi nào tôi đã rơi vào hoàn cảnh bị hỏi cung hoàn toàn. Tôi phải đối mặt với thanh tra cảnh sát cả ngày trong phòng thẩm vấn nhỏ hẹp, và bị hỏi đi hỏi lại mãi một điều. Họ hỏi theo kiểu gây áp lực khủng khiếp, hỏi mà như quát vậy. Tôi cũng cố hết sức trả lời nhưng có vẻ như họ không chịu hiểu. Từ đầu họ đã

xác định tôi phải là thủ phạm, hoàn toàn không có ý định nghe tôi nói. Tôi không thể giao tiếp bình đẳng được với họ. Thời gian như vậy cứ kéo dài mãi. Điều này thật sự khiến tôi khổ sở. Tôi phải chịu đựng như vậy từ sáng đến tối chỉ trừ thời gian ăn cơm.

"Tôi về đến nhà, mệt nhoài mà không thể ngủ nổi. Tôi có khác nào nạn nhân đâu chứ. Tôi bị vướng vào một vụ án tàn bạo, vết thương tinh thần vẫn còn đó mà lại phải gặp chuyện thế này. Tôi làm sao có thể yên tâm ngủ ngon được. Tôi nhờ luật sư muộn cũng là do tôi bị bó buộc về thời gian khi ở đồn cảnh sát từ sáng đến tối nên không có thời giờ hay phương tiện để tra xem luật sư nào chuyên giải quyết các vụ như thế này. Tôi không có người thân nên cũng chẳng ai hỗ trợ.

"Dần dần trong vòng xoáy đó, khi tôi kiệt quệ về tinh thần, thanh tra cảnh sát hay tiếp xúc với tôi nhất đột nhiên trở nên dịu dàng. Anh ta tỏ ra rằng muốn trở thành người thấu hiểu tôi. Đây cũng là một chiến thuật của bọn họ. Và anh ta đã cho tôi biết tôi đang ở vị trí bất lợi như thế nào. Anh ta nói với tôi những thông tin như 'Bà vợ nhà bên cạnh nói đã nghe tiếng quát tháo của anh' hay 'Người đàn ông sống bên cạnh nhà vợ chồng Matoba cũng nói nhà Matoba cảm thấy mệt mỏi mỗi lần anh đến chơi'…

"Câu 'nghe thấy tiếng quát tháo' là lời nói dối trắng trợn. Bà vợ nhà hàng xóm nói có nghe thấy tiếng động và âm thanh như tiếng kêu nhưng không hề nghe thấy tiếng tôi quát tháo. Chính những người cảnh sát đó đã thản nhiên nói dối như vậy. Về chuyện vợ chồng anh Matoba 'cảm thấy mệt mỏi mỗi lần tôi đến

chơi,' người đàn ông ở nhà bên cạnh đúng là có khai như vậy ở phiên xử nhưng không ai biết được có thực là anh Matoba đã nói thế hay không. Và thêm nữa khi mới xảy ra vụ án người đó không hề nghĩ rằng tôi là thủ phạm. Thật là vô lý. Thế nhưng khi nghe viên cảnh sát nói như vậy tôi cảm thấy bị tổn thương vì tôi đã chơi rất thân với anh Matoba. Tôi cảm thấy mình thật sự bơ vơ.

"Viên cảnh sát trở nên dịu dàng với tôi, rồi khuyên tôi chi bằng nói hết ra ở phiên xử có phải tốt hơn không? Cảnh sát đã đi đến giai đoạn này nên không thể rút lời lại được nữa. Anh ta nói như một người ngoài cuộc khách quan. Rằng tôi hãy xuống nước ở đây và chiến đấu khi ra trước tòa. Cảnh sát có vẻ sẽ tìm cách khởi tố bằng mọi giá, và rằng nếu anh cứ ngang bướng thế này thì sẽ dần chẳng còn ai nghe ý kiến của anh nữa. Nếu để đến lúc đó thì anh hãy xác định là sẽ phải nhận kết cục xấu nhất đi… Anh ta đã mập mờ ám chỉ án tử hình như vậy. Anh ta nói như thể nếu tôi nghe theo lời họ thì sẽ không làm sao nhưng thực tế nó chẳng liên quan gì đến vấn đề chính cả. Anh ta chỉ cố tình đe dọa để tôi lung lay mà thôi.

"Nhưng khi nghe nói vậy tôi lại dần cảm thấy chỉ còn con đường đó. Nếu thỏa thuận trước với luật sư để tìm giải pháp thì có lẽ ít nhất tôi có thể thoát khỏi tình cảnh bế tắc lúc ấy. Đó là ngày thứ năm kể từ khi tôi tự nguyện hợp tác điều tra. Chắc ai đó sẽ cho rằng không thỏa đáng, sao mới có vài ngày ngắn ngủi thế mà đã đầu hàng. Nhưng không đơn giản như mọi người nghĩ đâu. Tôi đã phải chịu đựng sự đau khổ như bị tra tấn suốt

hơn năm mươi giờ đồng hồ. Và sự tra tấn đó dường như sẽ không bao giờ kết thúc nếu tôi không đầu hàng. Thanh tra cảnh sát với thân hình vạm vỡ được trui rèn bởi môn Judo lầm lì thi gan với tôi. Thỉnh thoảng còn có những người phụ trợ khác cũng mạnh khỏe không kém đến giúp. Tôi phải một mình đối diện với tất cả. Thật sự đã vượt quá ngưỡng chịu đựng của tôi. Lúc đó tôi ở trong tình trạng sẵn sàng chọn bất cứ con đường nào, chỉ cần giảm nhẹ gánh nặng trước mắt đi một chút.

"Cảnh sát bắt đầu nói theo kiểu, 'Anh cuối cùng cũng chịu nói ra hả?' Tôi đã lỡ đáp 'Vâng' và gật đầu trước họ. Mặc dù cố thuyết phục mình rằng đây là lựa chọn hợp lý nhưng tôi vẫn rất uất ức vì phải nói dối như vậy. Bất giác tôi rơi nước mắt. Không biết viên cảnh sát nghĩ như thế nào về giọt nước mắt ấy, anh ta chỉ nói, 'Ra là vậy' rồi ôm lấy vai tôi…

"Và rồi từ lời khai đó tôi bị bắt giam… Thế nhưng trận chiến không dừng lại ở đó, kể từ đó trở đi mới là trận chính. Có nghĩa là một khi đã thừa nhận hành vi phạm tội thì phải tự thú như thể mình đã làm thật. Đúng là tôi đã có mặt ở hiện trường vụ án nhưng có quá nhiều điều tôi không biết. Và tôi phải tự biên tự diễn sao cho khớp với kết quả giám định của cảnh sát.

"Ví dụ như, tôi nghe nói rằng cháu Matoba Kenta đã bị thắt cổ ở cầu thang. Thế nhưng tôi không biết cháu bị thắt cổ bởi cái gì. Chuyện đó chỉ có thủ phạm mới biết được. Cảnh sát muốn chính miệng tôi nói ra nhưng tôi không hiểu điều đó. Vì thế tôi đã bịa là bị Kenta phát giác ra hành vi phạm tội nên đã đuổi theo và bóp cổ cháu bé từ phía sau. Thế là viên cảnh sát nói, 'Anh đừng

nói dối' rồi nổi giận. Rồi anh ta vừa bảo, 'Hãy nhớ lại thật kỹ xem' vừa sờ tay vào chiếc cà-vạt của mình một cách đầy ẩn ý. Trước đó tôi cũng được đưa cho xem hình chiếc cà-vạt và bị hỏi không biết bao nhiêu lần rằng, 'Anh có nhớ chiếc cà-vạt này không?' Vì chẳng hiểu gì nên tôi chỉ trả lời rằng, 'Đây là chiếc cà-vạt tôi tặng cho anh Matoba.' Anh cảnh sát còn nói những điều rất tàn nhẫn như 'Cái cà-vạt trông thật quê mùa, được tặng đồ như thế này ai chẳng thấy khó chịu.' Vì có những lần hỏi đáp như thế nên tôi mới đi đến được câu trả lời, hóa ra hung khí chính là chiếc cà-vạt đó. Như kiểu câu đố có kèm gợi ý vậy. Nếu trả lời sai thì sẽ bị chửi bới. Còn trả lời đúng sẽ không sao nên nói thật tôi đã thở phào nhẹ nhõm.

"Cũng theo cái cách như thế tôi đã trả lời về động cơ gây án là vì bừng bừng nổi giận khi anh Matoba nói rằng không thích chiếc cà-vạt của tôi. Động cơ nghe vô cùng phi lý đó đã sinh ra trong vòng xoáy chất vấn của cảnh sát. Từ kết quả giám định thần kinh cảnh sát nắm được thông tin tôi có một phần tính cách dễ bị kích động nên đã cố gán điều đó vào động cơ gây án, nhưng quả thực họ đã hành động vô lý một cách quá lộ liễu.

"Trong suốt thời gian lập bản điều tra lấy lời khai, tôi bị nhốt trong phòng tạm giam của Phòng cảnh sát Chofu. Việc điều tra lấy lời khai được thực hiện trong căn phòng dành cho người đến thăm nhỏ hẹp ở trước phòng tạm giam. Cơm cũng chỉ lèo tèo vài miếng nên tôi rất đói, không còn sức lực nữa.

"Nếu theo thông lệ tôi phải được chuyển lên phòng tạm giam của Bộ Tư pháp và được bảo đảm những đối đãi cơ bản ở mức tối

thiểu nhưng chỉ vì lý do để tiện cho việc điều tra của cảnh sát mà tôi bị giữ lại tại phòng tạm giam địa phương đó. Cuộc sống bị cấm túc không có tự do hay bất cứ điều gì khác. Thế nhưng ở đó cũng không phải toàn chuyện xấu. Tôi được một người cùng bị nhốt chung tại đó chỉ cho một vài luật sư nổi tiếng về những vụ giống như của tôi.

"Khi bản điều tra lấy lời khai của cảnh sát hoàn thành, họ đã gửi hồ sơ khởi kiện và tôi bị chuyển sang phòng tạm giam của Bộ Tư Pháp. Tôi bị bên Viện kiểm sát lấy lời khai và bị họ khởi tố. Mấy viên cảnh sát trước đó người nào người nấy đều dữ tợn và chèn ép tôi nên tôi đã hơi hy vọng rằng có khi kiểm sát viên sẽ tin vào sự vô tội của mình, thế nhưng kiểm sát viên cũng không có gì khác biệt. Một khi đã dựng lên một câu chuyện không có thật thì họ đương nhiên không muốn phá bỏ đi. Kiểm sát viên không những không nghĩ tới việc làm rõ chân tướng những lời nói dối đó mà thậm chí còn gia cố lại cho vững chắc những phần còn yếu ớt.

"Các bạn có thể không tin nhưng trong bản điều tra lấy lời khai của kiểm sát viên còn ghi cả những điều tôi không hề nói. Khi họ hỏi rằng 'Tại sao anh lại đánh nhiều phát như vậy,' tôi trả lời 'Tôi không rõ' thì họ lại ghi vào bản lấy cung là 'Sau khi phang nhiều phát bị cáo dần cảm giác mọi chuyện có ra sao cũng được.' Rồi khi bị hỏi 'Anh nghĩ sao về gia đình Matoba' tôi đã trả lời là 'Tôi nghĩ họ rất hạnh phúc' nhưng bản lấy cung thì lại bẻ ngoặt thành 'Thấy gia đình nhà Matoba hạnh phúc nên tôi bất mãn và muốn phá hủy hạnh phúc đó.' Công tố viên có đọc lại

cho tôi nghe lần cuối bản lấy cung đó nhưng họ đã đọc một cách máy móc và rất nhanh. Tôi không thể hiểu được là họ đang nói gì. Nhưng họ cũng chẳng thèm quan tâm tới điều đó, chỉ hỏi lại 'Không có gì sai đúng không?' rồi nhanh chóng giục tôi ký vào. Khi vào phiên tòa tôi nhận ra nội dung sai rất nhiều. Họ chẳng khác nào những con buôn vô đạo đức ép buộc khách hàng ký hợp đồng.

"Theo như lời luật sư Seki tôi đã sai lầm ngay từ bước đầu tiên. Trong trường hợp như vậy không được phép tự nguyện hợp tác lấy lời khai và cho dù có bị bắt oan đi chăng nữa cũng không được nói gì mà phải giữ im lặng đến cùng. Nếu chẳng may các bạn rơi vào thảm kịch như tôi hãy nhớ đừng nói gì hết. Cho dù bạn có phản biện lại, họ cũng không nghe mà ngược lại chỉ càng chèn ép bạn hơn, nên tốt nhất là không cãi lại.

"Luật sư Seki nhận định rằng tôi sẽ gặp khó khăn khi vào phiên xét xử. Thế nhưng, quan tòa đảm trách phiên xử án đó… thầy Kajima, không phải là người chỉ nghe từ một phía là Viện kiểm sát nên cũng chưa chắc đã hết cơ hội lật ngược tình thế, luật sư đã nói vậy và sự thực quả đúng là như thế. Nếu như luật sư bình thường thì họ chỉ đến thăm và trao đổi cho có thủ tục, rồi sẽ cùng ra tòa một cách chiếu lệ. Nghe nói với những vụ được phân tích là bất lợi như của tôi, đa phần các luật sư sẽ chỉ giả vờ tranh cãi cho có mà không dấn thân giành công lý một cách vô ích. Riêng tôi, để thắng kiện thì cho dù có phải dốc toàn bộ gia sản của mình tôi cũng đồng ý, nên đã nhờ luật sư Seki giúp đỡ với cả tấm lòng. Luật sư Seki có vẻ cũng hiểu lòng tôi,

ông đã chọn cho tôi nhân viên giám định có quyền uy hơn cả bên phía kiểm sát.

“Chi phí để theo vụ kiện không dừng lại ở mức một triệu hay hai triệu yên. Để chứng minh mình là một bị cáo vô tội, tôi đã phải bỏ ra rất nhiều tâm huyết cả về tinh thần và vật chất. Không có con đường nào mà không phải đấu tranh. Thế nhưng thắng rồi thì cũng chẳng có ai bồi thường lại cho bạn. Nếu muốn được bồi thường bạn lại phải đứng ra khởi kiện. Thật sự rất khủng khiếp.

“Sau khi được phán vô tội ở tòa án địa phương và tòa án nhân dân cấp cao, mặc dù sự trong sạch của tôi đã được làm rõ nhưng tôi không nhận được bất kỳ lời xin lỗi nào từ phía cảnh sát. Họ tỏ thái độ rằng vô tội là kết luận của tòa án còn thực tế chẳng ai biết rõ ra sao. Truyền thông cũng vậy. Họ không hề nhận ra rằng đã dồn ép tôi đến mức nào. Họ đã không hề ăn năn vì tôi đã khua môi múa mép với kết quả chưa xác thực từ phía cảnh sát, mà sau đó còn lôi bi kịch của tôi ra để gây sự chú ý. Tôi thật sự chỉ muốn họ câm hết đi.

“Sau khi về lại nhà, tôi đã chẳng thể ngủ được nếu không có thuốc ngủ. Đêm nào cảm giác uất hận không hiểu tại sao cuộc đời mình lại thành ra thảm hại thế này cũng trào dâng. Điều tôi căm hận nhất là cảnh sát đã tự tiện cho rằng tôi là thủ phạm nên đến giờ này hung thủ thật sự vẫn chưa bị bắt. Gã đang nhếch mép cười ở đâu đó. Có đôi khi tôi còn lo sợ rằng hung thủ thật sự sẽ mò đến chỗ tôi và giết tôi đi để bịt đầu mối.

“Tôi không biết nói gì với gia đình anh Matoba đã bị sát hại.

Tôi tình cờ quen anh chị ấy trên máy bay trong chuyến công tác châu Âu của mình. Kể từ đó họ trở thành những vị khách hàng tinh tế đến mua những mặt hàng mà tôi nhập về. Anh Matoba là một người khỏe mạnh, niềm nở, chuyên dịch các tác phẩm nước ngoài, còn vợ anh ấy thì xinh đẹp và sành điệu. Cả hai đều trẻ trung, biết thông cảm cho người khác, là những con người tử tế đối đãi với tôi như người nhà. Cháu Kenta mỗi lần gặp đều chào hỏi tôi rất lễ phép… Thật không hiểu nổi tại sao thảm kịch này lại giáng xuống một gia đình như thế. Cứ nghĩ đến đó tôi lại không kìm được nước mắt. Tôi thấy áy náy vì chỉ còn mình mình sống sót. Tôi còn sống mà chẳng giúp ích gì được cho họ. Có nhiều khi tôi trách ông trời tại sao lại chỉ cứu sống mình tôi. Biết rằng sẽ chẳng có ai trả lời cho nhưng nếu không hỏi câu đó tôi không thể chịu được. Chính tôi đây cũng đã từng sống một cuộc sống bình thường như bao người khác trước khi vụ án đó xảy ra…”

Khi Takeuchi nghẹn lời và ngừng nói như để ngăn một thứ gì đó trào dâng, không có tràng vỗ tay hay cái giơ tay xin đặt câu hỏi nào từ phía sinh viên cả. Họ chỉ đứng xung quanh, bất động, mặt đăm chiêu với thật nhiều suy nghĩ. Có cả tiếng thút thít khe khẽ từ phía các sinh viên nữ.

Sau khi kết thúc buổi hội thảo, Isao nói lời cảm ơn với Takeuchi, “Cảm ơn anh vì đã bộc bạch cả cõi lòng, các sinh viên của tôi thực sự đã rất xúc động. Đây hẳn là một bài học lớn cho họ khi được tận tai nghe nhân chứng sống nói về những bất cập của nền tư pháp hiện hành…”

“Dạ không có gì ạ, tôi không biết mình kể như thế có nên hay không…”

Takeuchi cúi rạp đầu khiêm tốn.

“Ồ không, câu chuyện của anh quả thực rất đáng quý. Giờ anh có bận không? Nếu được chúng ta cùng dùng bữa ở quán nào đó trước ga nhé? Nói là để cảm ơn thì hơi khách sáo nhưng hãy cho tôi mời anh một bữa.”

Isao cất lời mời chiếu lệ nhưng Takeuchi đã vội vã lắc đầu từ chối.

“Không cần đâu ạ. Thầy đừng ngại gì cả. Chỉ cần giúp ích được cho thầy Kajima là tôi mãn nguyện lắm rồi. Hôm nay đến đây là được rồi. Từ nay về sau tôi cũng sẽ tiếp tục cổ vũ cho sự cống hiến của thầy từ xa. Thôi tôi xin phép về ạ.”

Takeuchi liên tục cúi đầu, mỉm cười rồi ra khỏi phòng học. Isao cũng không định mời mọc nhiệt tình nên đã không ngăn anh ta lại.

Có vẻ như anh ta ngại làm phiền người khác, một con người giữ ý tứ quá mức cần thiết. Quả là không thấy một chút tính cách của tội phạm nào ở anh ta. Người đàn ông như vậy lại đột nhiên bị cuốn vào thảm kịch. Isao nghĩ lại câu chuyện của anh ta và bỗng cảm thấy xúc động như chuyện của mình.

Buổi hội thảo kết thúc, Isao thu dọn một hai loại tài liệu rồi rời khỏi trường đại học. Ông lên chiếc xe Cedric thân thuộc để ở bãi đỗ xe của trường rồi trở về nhà sớm hơn mọi khi.

Ở khu đô thị mới mà Isao vừa mua nhà có khoảng mười lăm căn đã xây xong. Tất cả đều là nhà kiểu châu Âu với tường ngoài

màu sáng, nhà nào cũng có ga-ra ô tô đỗ được hai xe, vườn cũng khá rộng. Toàn khu mang cảm giác cao cấp, hầu hết chủ nhà đều tầm tuổi Isao. Trẻ nhất cũng tầm sau bốn mươi lăm tuổi. Bầu không khí thư thái ở đồi cao rất dễ chịu, Isao rất thích khu phố mới này.

Khu đô thị mới này còn một hai căn nhà trống. Nghe đâu thời nay có khi ký hợp đồng mua nhà rồi cũng bị hủy.

Căn nhà bên trái nhà ông cũng chưa bán được.

NGƯỜI HÀNG XÓM

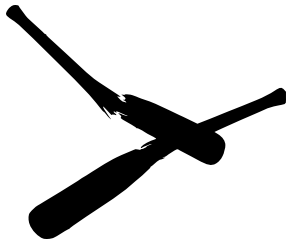

“Chị Hiroe… chị Hiroe…”

Trong một chốc, Hiroe tưởng rằng đó chỉ là ảo thanh, vì chồng bà, ông Isao vẫn đang thản nhiên ngồi đọc báo chăm chú ở bàn ăn.

Nghĩ đến việc mình bắt đầu có những ảo thanh như vậy, Kajima Hiroe lại thấy tâm trạng trở nên u ám. Khi bà lẳng lặng tiếp tục bật máy hút bụi phòng khách thì tiếng nói khe khẽ đó lại vọng bên tai.

“Chị Hiroe… chị Hiroe…”

Bà thử tắt máy hút bụi, lần này tiếng gọi vang lên rõ rệt. Thế nhưng điều đó lại càng làm bà muốn cất tiếng thở dài.

“Mẹ gọi đấy.”

Isao nói như thể một lẽ đương nhiên. Ông thậm chí còn chẳng thèm ngẩng mặt lên khỏi tờ báo. Hiroe chỉ gật đầu vẻ “tôi biết rồi” chứ không đáp lại bằng lời.

“Chị Hiroe… Chị Hiroe…”

Giọng nói vang thật to đến mức nếu không có tạp âm chắc ai cũng phải ngạc nhiên tại sao cái cơ thể nhỏ bé ấy lại có thể phát ra âm thanh như vậy. Mẹ chồng gọi liên tục cho đến khi Hiroe chạy đến bên cạnh, thành thử tiếng gọi ấy cứ ám ảnh mãi bên tai bà. Cứ mãi thế này chẳng mấy chốc mình sẽ bị tiếng gọi đeo bám đến mức nghe thấy ảo thanh thật mất thôi.

Hiroe mở cửa phòng mẹ chồng.

“Chị Hiroe.”

“Vâng vâng, có chuyện gì thế mẹ?”

“À, cái này…”

Mẹ chồng Yoko mới đây còn liên tục gọi Hiroe bằng giọng thảm thiết vậy mà vừa nhìn thấy con dâu bà lập tức chuyển sang vẻ khinh khỉnh, nằm trên giường chỉ ngón tay nhăn nheo lên phía trần nhà.

Hiroe ngẩng lên xem có sự tình gì. Ánh sáng bỗng vụt tắt. Sau đó lập tức trở lại như cũ.

Cái đèn huỳnh quang tròn to sắp bị cháy.

“Thay ngay cho tôi, để thế này sẽ có điềm gở đấy.”

Mẹ chồng bà hay lú lẫn, nhưng nghe âm điệu nãy giờ thì có vẻ giờ mẹ chồng đang rất tỉnh táo.

“Con sẽ thay sau. Mẹ chịu khó một lúc nhé.”

Hiroe kéo dây tắt đèn to, chỉ để mở đèn huỳnh quang nhỏ. Cũng chưa phải buổi tối, không có vấn đề gì.

“Chị bật giúp tôi cái TV.”

Hiroe lấy điều khiển bật chiếc TV nhỏ để trên tủ rồi rời phòng.

Điềm gở… cơ à, bà hơi bất ngờ khi nghe những lời ấy từ miệng mẹ chồng. Biết mẹ chồng nghĩ như vậy bà cảm thấy như vừa khám phá ra điều gì mới mẻ lắm. Mẹ chồng bà liên tưởng cái bóng đèn nhấp nháy ấy với phần đời còn lại của mình chăng? Có lẽ bà ấy nghĩ cái chết của con người là một sự kiện có tính điềm báo như vậy.

Sau khi hút hết bụi từ hành lang sang đến phòng khách, Hiroe thu dọn chiếc máy. Bà chỉ mới hơi cúi người để dọn dẹp thôi mà sau lưng đã nhức mỏi đến mức khó chịu.

Bà vươn vai thở ra một nhịp, lôi từ chỗ chứa đồ bên cạnh cầu thang ra chiếc bóng đèn huỳnh quang 32W. Cầm bóng đèn, bà quay lại phòng mẹ chồng.

Có lẽ mẹ chồng đã ngủ, mắt khép, miệng hơi hé ra. Hiroe tắt TV. Đột nhiên hai từ "điềm báo" hiện lên trong đầu khiến bà bất giác quan sát mẹ chồng. Trống ngực bà khẽ đập dồn cùng với nhịp thở.

Bác sĩ chẩn đoán hoạt động của tim mẹ chồng bà yếu hơn trước. Nếu để cảm cúm kéo dài có khả năng không qua được nên phải luôn lưu ý đến nhiệt độ phòng. Từ khi mẹ chồng bà bị đột quỵ đến nay đã ba năm, năm nào mọi người cũng lo lắng không biết bà ấy có qua nổi mùa đông hay không, nhưng cho đến tận năm nay bà ấy vẫn bình an vô sự. Họ chuyển đến căn hộ mới này lúc gần sang tháng Tư, khi tiết trời đã dần ấm lên. Kể từ đó đã hai tháng trôi qua. Mọi người cũng lo sức khỏe mẹ chồng bà sẽ bị xáo trộn bởi môi trường mới, thế nhưng rốt cuộc chỉ là lo hão. Ngược lại người không được khỏe chính là Hiroe.

Bà kéo dây tắt hết đèn. Tuy không định sờ vào phía đèn nhỏ nhưng nếu để bật thì bà cứ cảm thấy sờ sợ. Mặt trời vẫn chưa lặn hẳn nên phòng dù tối vẫn có chút ánh sáng bên ngoài rọi vào, Bà rướn người, vươn tay ra. Trước hết bà thay tắc-te. Việc này diễn ra êm xuôi.

Tiếp đó bà bắt đầu tháo cái đèn to cũ ra. Cái đèn này được mang nguyên xi từ nhà cũ đến. Nhẽ ra không nên tiếc của mà phải thay luôn từ lúc lắp đặt đồ đạc ở nhà mới mới phải.

Bà rút dây điện nối với tắc-te, tháo dần từng cái trong bộ ba cái móc. Chúng khá cứng khiến bà mãi không tháo ra được. Bà cố tình kéo thật mạnh đến mức cái móc tưởng chừng như sắp gãy, mãi rồi cũng tháo được ra. Lòng bàn tay bà chạm vào chiếc đèn nhỏ hơn bất giác phải rụt lại vì nóng.

Cái móc lại bị dính vào như lúc ban đầu.

Bà thở ra, lấy lại tinh thần, kéo từng cái móc để tháo. *Cạch* một tiếng, cùng với chấn động tưởng chừng sẽ làm đèn vỡ, cái móc đầu tiên đã được tháo rời. Máng đèn rung bần bật. Cái móc thứ hai… Sao lại cứng như thế chứ. Cái móc thứ ba… Không biết từ lúc nào mồ hôi đã túa ra khắp mặt bà. Bà dùng tay áo quệt mồ hôi. Vì mải ngẩng nhìn lên trên nên khi bất giác cúi xuống bà chợt thấy váng vất.

Đặt ống đèn huỳnh quang vừa khổ sở tháo ra đến mức toát mồ hôi xuống sàn nhà, bà với tay lấy ống đèn mới. Bà luồn nó ra bên ngoài chiếc đèn bé hơn, cắm dây nối từ tắc-te vào. Sau đó bà dùng hết sức kéo móc gá ra, lắp vòng tròn màu trắng vào đó.

Khi cái móc gá thứ hai cuối cùng cũng khít vào thì bà chợt

nhận ra vẫn chưa luồn dây kéo để bật đèn qua vòng trắng của cái đèn mới.

“Trời ạ…” Hiroe đột nhiên muốn vứt cái đèn huỳnh quang xuống sàn cho nó vỡ toang. Nhưng tất nhiên là bà không thể làm thế, cuối cùng bà đành tháo những móc gá đã mất công lắp vào ra, luồn dây qua rồi lại lắp lại từ đầu. Giữa chừng bà nhận ra thật ra không cần phải làm lại từ đầu như thế, chỉ cần cứ thế khéo léo kéo dây và luồn qua là xong, nhưng nghĩ thế chỉ khiến bà càng thêm bực.

Mắc xong bóng đèn, Hiroe ngồi phịch xuống sàn. Gáy bà đầm đìa mồ hôi trộm. Đầu bà biêng biêng như xông trong hơi nước nóng, thế nhưng tay chân lại tê cóng.

Bà thở dốc một hồi lâu. Lòng vẫn không hiểu tại sao mình lại đến mức này. Cơ thể nặng nề không theo chỉ đạo của bà nữa. Mấy năm gần đây bà thường xuyên bị như vậy, bất an gần như hoảng loạn, uể oải như khi choáng váng vì ngâm mình trong suối nước nóng quá lâu. Hai thái cực đó cùng lúc tấn công khiến bà mất khả năng điều khiển cơ thể của chính mình.

Tình trạng đó bắt đầu xuất hiện từ khi bà nhận chăm sóc mẹ chồng bị bệnh. Mặc dù trước đó bà vẫn sống chung nhà với mẹ chồng mà không có vấn đề gì bất thường về sức khỏe, bà vẫn tìm được việc và hăng say đi làm thêm năm tiếng mỗi ngày. Mặc dù Isao không hài lòng lắm, bảo rằng đâu có thiếu thốn đến thế, nhưng cả ngày phải ở bên mẹ chồng bà cảm thấy quá tù túng. Mẹ chồng bà cho đến trước khi đột quỵ vẫn rất khỏe mạnh, bà ấy lại thích ra oai rằng ta đây luôn là bà chủ của cái nhà này nên

Hiroe lại càng thấy bí bách.

Khi buộc phải bỏ việc làm thêm để chăm mẹ chồng bị đột quỵ vì đứt mạch máu não cần người chăm sóc, bà vẫn chưa cảm thấy cô độc hay mệt mỏi như bây giờ. Ban đầu, di chứng của mẹ chồng chỉ ở mức tay chân bị liệt nhẹ, nếu có người hỗ trợ mẹ chồng vẫn có thể tự đi vệ sinh được, cũng có thể ngồi dậy tự xúc cơm ăn. Bà ấy cũng có thể tự xê dịch cơ thể để tránh hoại tử vùng da sau lưng. Chưa kể mẹ chồng vốn ác khẩu giờ không còn buông những lời độc địa dành cho con dâu nữa, bà ấy trở thành một người yếu ớt trông thấy, nếu không có sự giúp đỡ của Hiroe thì chẳng thể làm được gì như mong muốn, điều đó khiến Hiroe có cảm giác quyền chủ đạo trong ngôi nhà này đã được chuyển sang cho mình và bà thấy vững tâm hơn hẳn.

Thế nhưng cái cảm giác yên tâm nhỏ nhoi ấy cũng chỉ trong thoáng chốc. Chăm sóc người già bệnh tật là một cuộc chiến không có hồi kết, không đoán định được tương lai. Không những thế mỗi năm sự khốc liệt của nó lại tăng thêm nhiều bậc. Một sự cố lớn đã xảy ra sau khi bà bắt đầu ở nhà chăm sóc mẹ chồng một năm. Mẹ chồng bị thêm bệnh nhồi máu não thành thử chứng liệt người lại càng thêm trầm trọng. Trong hoàn cảnh ấy mẹ chồng còn cố bước đi để với lấy cuốn sổ tiết kiệm nên bị ngã gãy xương đùi và khuỷu tay.

Bà chị chồng tên Aida Makiko sống ở Kawagoe đã lao đến ngay khi nghe tin.

“Sao Hiroe ở bên trông nom mà lại để xảy ra chuyện thế này?” Makiko nhăn mặt hỏi Isao, tay vẫn liên tục xoa tay mẹ mình. “Ôi

khổ thân mẹ quá!”

Kể từ đó, Makiko đến nghỉ lại vào hai tối thứ Sáu và thứ Bảy. Chị ta trải chăn bên cạnh giường mẹ mình mà ngủ. Cuộc chiến chăm sóc mẹ chồng trở nên căng thẳng hơn trong gia tộc nhà Kajima, Hiroe phải nhiệt tình hơn cả những gì Makiko yêu cầu trong việc chăm sóc mẹ chồng. Việc nhờ dịch vụ chăm sóc người già bệnh tật hầu như không bao giờ nằm trong phương án lựa chọn. Ngoài dịch vụ tắm cho người bệnh, tất cả những việc còn lại đều do bàn tay của những người đàn bà trong nhà thực hiện. Có thể gọi đó là một cuộc thi gan, Hiroe kiên quyết không chấp nhận để mẹ và chị chồng coi mình là một nàng dâu vô dụng. Vì bà luôn cho rằng kể từ ngày về làm dâu, bà chẳng nhận bất kỳ ân huệ gì từ hai con người ấy cả.

Khi còn khỏe mạnh, mẹ chồng luôn lạnh lẽo với Hiroe. Bà ấy cũng không cho Hiroe chăm sóc mẹ đẻ của bà khi mẹ bà bị bệnh. Hiroe không thể quên mình đã khóc nức nở trên chuyến tàu về cho kịp đêm canh linh cữu mẹ, người mà lúc đau ốm đã không có con gái ở bên chăm nom. Không những thế bất cứ điều gì Hiroe làm cũng không nhận được một lời cảm ơn. Mẹ chồng trước kia là một tiểu thư được nuông chiều, chẳng bao giờ phải chăm nom ai nên bà ấy không hề biết công việc này vất vả đến thế nào.

Dù biết mẹ chồng là người như vậy nhưng Hiroe vẫn miệt mài phụng dưỡng, như thay cho cả phần người mẹ đã mất của mình. Vừa chăm sóc mẹ chồng vừa làm việc nhà một cách hoàn hảo, không một lời than vãn, để rồi khi mẹ chồng ra đi, có thể

tiễn đưa bà ấy trong tư thế không nợ nần, không áy náy. Để những giây phút cuối đời, cho dù không muốn bà ấy cũng phải thốt lên hai tiếng "cảm ơn". Có thể đó chỉ là một sự ngang ngược chẳng ra đâu vào đâu nhưng Hiroe thật tâm mong muốn như vậy.

Ban đầu Makiko còn rất khí thế nhưng dần dần có vẻ việc nghỉ lại liên tục hai tối thứ Sáu và thứ Bảy quá vất vả nên chị ta lập tức rút lại chỉ còn tối thứ Bảy, sau cùng là mỗi tháng chỉ đến hai, ba lần. Ấy thế mà mỗi lần chị chồng đến là mẹ chồng Hiroe lại cười mãn nguyện phô hết các nếp nhăn, "Cảm ơn con nhé. Makiko thật là một đứa con hiếu thảo." Mẹ chồng vừa nói vừa dúi vào tay đứa con gái đã sáu mươi hai tuổi của mình năm nghìn yên gọi là tiền tàu xe. Vì mẹ chồng cũng chẳng rút được tiền từ tài khoản nên năm nghìn yên ấy rốt cuộc lại do Hiroe bỏ tiền túi ra trả. Hiroe cũng xác định coi đó là tiền cảm ơn nên không lấy làm khó chịu gì, bà cũng không muốn nợ nần gì Makiko nên vẫn lẳng lặng mở ví lấy tiền đưa cho mẹ chồng. Tất nhiên ngay cả khi ấy từ miệng mẹ chồng cũng không thốt ra được hai tiếng "cảm ơn". Mặc dù rõ ràng bà ấy vẫn ngắm nghía quyển sổ tiết kiệm hằng ngày và thừa biết số tiền trong đấy vẫn còn nguyên.

"Chị Hiroe."

Mẹ chồng bà đã dậy từ lúc nào không biết, đang cất giọng gọi như gọi người ở xa.

Hiroe miễn cưỡng đứng lên dù vẫn chưa lấy lại được nhịp thở như bình thường, bước đến ngó vào mặt mẹ chồng. Dù con dâu

xuất hiện bất ngờ nhưng mẹ chồng cũng chẳng tỏ vẻ gì sửng sốt, bà ấy mở miệng, nét mặt vẫn rất khinh người và khó đăm đăm như mọi khi.

"Chị thay bỉm cho tôi."

Hiroe cố nén tiếng thở dài, "Mẹ đợi con một chút," đoạn cầm bóng đèn cũ bước ra khỏi phòng. Bà đặt bóng đèn cũ ở cửa bếp thông ra vườn, rửa tay rồi quay lại phòng mẹ chồng.

Nhấc chân sang một bên, Hiroe vén vạt áo ngủ của mẹ chồng, dựng hai đầu gối của bà ấy lên và cởi chiếc quần bỉm ra. Mùi khai nồng xộc lên, Hiroe phải thở bằng miệng. Nhịp thở của bà lại càng gấp rút hơn.

Không có phân. Hiroe kéo miếng lót nước tiểu bị bẩn ra, đặt lên lớp báo trải sẵn dưới sàn nhà. Đoạn bà dùng khăn ướt cho em bé lau quanh háng cho mẹ chồng, sau đó lại đặt tờ khăn ướt lên miếng lót nước tiểu bị bẩn. Vừa cảm nhận mình đang thở dốc từng tiếng, bà vừa hình dung công việc tiếp theo là phải thay đổi tư thế nằm cho mẹ chồng. Liếc ra góc phòng định lấy miếng lót nước tiểu mới bà mới sực nhớ ra thứ đó đã hết mà quên chưa mua, sự bức bối đang cố kìm nén đột nhiên ào về trong thoáng chốc.

"Chậc," bất giác bà buột miệng chặc lưỡi.

Chẳng còn cách nào khác. Đành đóng tạm mỗi bỉm quần thôi vậy.

Bỗng dưng Hiroe cảm thấy bực bội khôn tả trước một việc vô cùng cỏn con. Chỉ mỗi việc sẽ lãng phí một cái bỉm quần thôi cũng làm bà thấy bứt rứt khó chịu với chính bản thân vì không

lo chu toàn được mọi việc.

Đột nhiên cửa bật mở, có ai đó bước vào phòng. Hiroe giật mình quay phắt lại.

“Con vừa mua cái này về…”

Là cô con dâu Yukimi cầm bịch miếng lót nước tiểu trên tay.

“Ôi… may quá vừa đúng lúc.”

“Mẹ sao thế ạ? Mặt mẹ đáng sợ lắm. Mồ hôi lại đầm địa thế kia.”

Những từ “mặt đáng sợ” khiến tâm can Hiroe hoang mang.

“Con giúp mẹ một chút đi.”

Bà nói để lảng tránh câu chuyện, sau khi đã đặt miếng lót nước tiểu mới vào, cùng sự trợ giúp của con dâu bà xoay người mẹ chồng lại.

“Chị này…” Sau khi phần lưng bên trái được đặt vào gối và người đã xoay sang hướng mới, mẹ chồng cất tiếng gọi. “Ngày mai chị đi ghi sổ tiết kiệm cho tôi nhé.”

“Bà ơi…” Hiroe cao giọng. “Ngày mai lương hưu vẫn chưa vào đâu. Con có đi ngân hàng cũng chẳng ghi chép được gì đâu ạ.”

Nét mặt mẹ chồng lại trở về với vẻ lơ đãng như thể muốn hỏi rằng “thế à”.

Sao bà ấy lại làm ra được nét mặt ngây thơ đến thế này chứ.

Hiroe cảm thấy quá sức bởi thứ cảm xúc đang cuộn lên trong lồng ngực, bà muốn hít thở không khí bên ngoài.

“Mẹ ra làm vườn một chút nhé.”

Bà nói với Yukimi rồi vứt đống giấy báo cuộn tã bẩn vào

thùng rác, rửa lại tay và bước về phía cửa ra vào.

Cửa ra vào đang mở toang. Chắc Yukimi để như vậy. Có lẽ con bé Madoka đang ngủ. Xỏ chân vào chiếc dép lê, Hiroe bước ra vườn. Quả nhiên Madoka đang thu mình trong chiếc ghế cho trẻ em ở băng ghế sau của chiếc xe Corolla trong ga-ra và say ngủ. Nếu cố gọi con bé dậy, con bé sẽ ngái ngủ mà trở nên rất quấy nên Yukimi thường để mặc như vậy. Cửa sổ xe được mở để thông gió.

Bà chợt nhận ra có chiếc xe đang đỗ trong ga-ra của ngôi nhà ở bên trái nhà mình. Đó là chiếc Mercedes Benz màu trắng. Đúng là sáng nay bên ngoài có vẻ hơi ồn ào vì tiếng động cơ xe đi đi về về, chắc có ai đó vừa dọn đến.

Sau khi nhịp thở đã ổn định và được tận hưởng làn gió chiều mát mẻ, Hiroe kéo ống cao su đã cắm với van nước và vòng ra sau vườn.

Đứng trong vườn, bà chợt cảm thấy thông thoáng kỳ lạ. Nhà bà được ngăn cách với nhà kế bên bởi hàng rào gỗ cao đến ngực. Ngoài ra còn có một vài cây thường xanh mảnh mai cao tầm hai mét được trồng ở vườn nhà bên dọc theo hàng rào, thế nhưng giờ đây chúng đã bị chặt hết đi. Vì vậy mà giờ bà có thể nhìn thấy hết bên trong khu vườn của nhà bên ấy.

Cây bị chặt bỏ đang chất thành đống ở giữa vườn. Một chú chó to lớn rắn rỏi, hình như là giống Dobermann, đang đi quanh đó. Con chó vừa nhìn thấy Hiroe đã lao đến tận hàng rào với tốc độ chóng mặt và sủa ầm ĩ. Uy lực của nó khiến bà cảm thấy bị áp đảo.

Hiroe bất giác lùi lại phía sau, cùng lúc đó cửa kính trượt ở thềm nhà bên vang lên tiếng động nhẹ. Một người đàn ông ló mặt ra. Khuôn mặt thoáng nhìn có vẻ tối tăm với đôi mắt lạnh lẽo lập tức chuyển sang vẻ dịu dàng với nụ cười như tan chảy.

“Leo, thôi đi nào.”

Vừa cười người đàn ông vừa bước xuống vườn nạt con chó.

“Xin lỗi chị, có vẻ nó quá hưng phấn với môi trường mới.”

Trước đôi mắt cụp xuống và lời xin lỗi đó, Hiroe không nghĩ ra được lời trách cứ nào.

“Con chó có vẻ khỏe khoắn nhỉ.”

Nghe Hiroe nói vậy, người đàn ông gãi gãi đầu, cử chỉ bẽn lẽn như được khen.

“Hồi sống ở nhà cũ có một người đàn ông khả nghi cứ quanh quẩn gần vườn nhà tôi. Thành thử tôi phải nuôi con chó này để đề phòng. Nó được chuyên gia huấn luyện chó chuyên nghiệp dạy dỗ rồi nên bình thường rất biết phép tắc, khổ nỗi cu cậu mắc tính cẩn thận quá, nên…”

Tuổi của người đàn ông có lẽ không cách xa mấy so với Hiroe, anh ta chắc chưa đến năm mươi tuổi, có vẻ dễ gần. Khuôn mặt tròn mang nét trẻ trung. Người đàn ông mặc chiếc áo len mùa hè với ống tay áo xắn lên, và quần bò.

“Khu vườn trông thoáng hơn hẳn nhỉ?” Hiroe nhìn hàng cây bị đốn hạ, nói.

“À,” người đàn ông lại bẽn lẽn như một cậu bé nghịch ngợm bị bắt quả tang. “Đám cây này không phù hợp với hình dung của

tôi về khu vườn muốn xây nên tôi quyết định chặt đi hết. Tôi định sẽ đặt giá đỡ các chậu cây cảnh ở chỗ này và lắp thêm mái nhà để tránh nắng trước khi mùa hè tới. Giờ hai nhà có thể nhìn thông sang nhau nhưng tôi sẽ che đi sớm thôi ạ."

Người này là nam giới mà nhiệt tình với việc vườn tược ghê, Hiroe nghĩ. Isao chỉ ra vườn những lúc chiều xuống, hoàn toàn không động tay chân đến việc gì kể cả việc tưới nước cho cây.

Bà nhìn sang vườn nhà mình, nói với giọng như tự giễu.

"Tôi cũng định trồng thêm hoa trong vườn nhưng mãi mà vẫn chưa có thời gian."

Giờ thì chỉ có cây nam thiên trúc ở góc vườn, cây tùng và cây đỗ quyên, góc phía bên kia là bệ hoa hai tầng với tầm mười chậu cây phăng-xê. Khu vườn tuy không rộng nhưng trông hơi đơn điệu.

"Hay chị mang mấy chậu địa lan của tôi về trồng nhé?" Người đàn ông hất cằm về phía loạt chậu hoa đặt ở góc vườn nhà mình. "Tôi sang chiết gốc nên nó mọc nhanh chóng cả mặt. Một hai ba… có tận mười một gốc. Chị lấy giúp khoảng ba gốc nhé?"

Hiroe bị hút mắt vào mấy chậu cây với những tán lá xanh thon dài xum xuê, "Ôi những cây hoa được chăm sóc cẩn thận thế này tôi nhận thì ngại quá," miệng đưa đẩy vài lời tỏ vẻ ngần ngại.

"Không đâu ạ, thật ra chúng mọc nhanh quá, chị nhận lại may cho tôi đấy ạ. Để đám cây này nở hoa hơi khó nhưng nếu không quá cẩu thả thì chúng cũng không dễ bị héo đâu. Mùa hè chị để nơi có bóng râm, mùa đông mang vào trong nhà. Nước

chị tưới vừa vừa thôi nhé. Cây này mà ra hoa là coi như mình có lãi rồi."

"Thật sự không phiền chứ ạ? Thế thì cảm ơn thành ý của anh, tôi xin trồng vậy."

Người đàn ông nhà bên gật đầu cười, chuyền qua hàng rào cho Hiroe từng chậu cây mạnh khỏe với những tán lá vươn dài. Chậu cây bằng nhựa nên không nặng. Đặt ba chậu cây bên những chậu hoa phăng-xê, khu vườn có vẻ ra dáng hơn hẳn.

"Nơi này môi trường tốt chị nhỉ. Tôi thích lắm."

"Đúng vậy đấy. Ở đây tuy vẫn là Tokyo nhưng không có cảm giác lộn xộn nháo nhào như các nơi khác. Mà anh từ đâu đến thế?"

"Tôi từ thành phố Chofu đến. Một người quen của tôi đã dọn đến đây sống và khen nơi này rất tốt vì thế tôi đã thử phóng xe đến đây xem và thật sự bị thuyết phục. Đúng lúc ấy lại biết căn nhà này còn trống nên tôi đã quyết định mua và chuyển đến luôn."

Chuyển nhà mà có thể quyết định dễ dàng thế chắc hẳn anh ta phải khá giả lắm, Hiroe nghĩ bụng. Không hiểu anh ta làm nghề gì.

"Mà anh cứ đứng đây nói chuyện thế này không sao chứ ạ? Người nhà anh chắc hẳn vẫn đang bận rộn xếp dỡ hành lý trong nhà?"

Hiroe ý tứ dò hỏi tình hình gia thế, người đàn ông khẽ lắc đầu.

“Tôi một thân một mình chị ạ. Tôi còn độc thân.”

“Ôi thế à. Thế thì tự do tự tại nhỉ.”

Hiroe đáp lại một cách xã giao, trong tâm hơi bất ngờ vì câu trả lời ngoài dự đoán. Nhà bên cạnh nếu không nhầm là nhà có bốn phòng ngủ và một phòng ăn kiêm phòng bếp rất rộng, giá phải tầm gần 60 triệu yên. Đó là kiểu nhà ở dành cho hộ gia đình. Thật bất ngờ khi người đàn ông tầm trên dưới năm mươi tuổi này vẫn còn độc thân.

“Thôi tôi xin phép sẽ sang chào hỏi sau khi dọn dẹp hòm hòm ạ.”

“À, vâng…”

Dù Hiroe vẫn muốn hỏi han về thân thế của người đàn ông nhưng không thể sỗ sàng giữ anh ta lại để trò chuyện tiếp, bà chỉ khẽ gật đầu chào người đàn ông đang lui vào trong nhà.

Sau khi đã đọc xong tờ báo, Isao di chuyển sang chiếc sofa ở phòng khách, bật TV rồi lơ đãng ngồi xem. Kể từ khi về hưu, vào các buổi chiều Chủ nhật ông thường cảm thấy có gì đó trống trải đến uể oải.

“Con ăn bánh gấu Koala, ăn bánh gấu Koala.”

Cháu nội Madoka vừa vòi vĩnh vừa cùng Yukimi bước vào. Nhìn thấy Isao, Madoka lập tức trở nên vô cùng cảnh giác.

“Cháu về rồi đấy à,” Isao thử bắt chuyện thật dịu dàng nhưng Madoka tỏ ra lảng tránh rõ rệt, con bé nắm chặt váy của mẹ.

“Ơ kìa, con chào ông đi chứ.”

Yukimi thúc giục nhưng Madoka vẫn nhất quyết không mở miệng. Với đứa cháu không chịu theo ông này, Isao hầu như bất lực trong việc chuyện trò với nó chứ đừng nói đến việc chơi cùng nó.

“Bánh gấu Koala, bánh gấu Koala,” Madoka lờ ông đi và tiếp tục làm nũng Yukimi.

“Sắp đến giờ ăn cơm rồi. Con ăn bánh gấu thì làm sao ăn cơm được nữa?”

Bị mẹ nhắc nhở bằng giọng điệu hơi gắt, Madoka hoảng hồn òa lên khóc.

“Con muốn ăn cơ!” con bé gào lên với giọng cao vút đặc trưng mỗi khi nó ăn vạ.

“Hay là cứ cho con bé ăn một ít đi?”

Isao góp lời, Yukimi định nói gì đó nhưng rốt cuộc cố nén lại.

“Đã bảo mẹ là đừng mua chocolate rồi mà…”

Thay vào đó cô buông lời ca thán. Có vẻ như Koala là bánh mà Hiroe đã mua về.

“Ăn mấy cái thôi đấy. Mẹ sẽ mang ra, con ngồi chờ ở đây đi.”

Yukimi miễn cưỡng nói, đoạn đi vào bếp, túm tóc cột đuôi ngựa lúc lắc phía sau lưng.

“Con ăn ở bếp.”

Thấy Madoka định đi theo, Yukimi lườm con một cái thật sắc.

“Mẹ đã bảo con ngồi ở đấy cơ mà?”

Ngồi ăn ở đâu chẳng được… Chỉ có thế thôi mà đã cáu kỉnh

với con, vừa nghĩ bụng Isao vừa nhăn trán nhìn theo cô con dâu.

Sau khi để vài chiếc bánh vào đĩa nhỏ, chẳng rõ tâm trạng ra sao mà Yukimi tiện thể pha luôn trà mang tới cho Isao.

"À, cảm ơn con."

Cô con dâu có vẻ rất đanh đá, nhưng lại rất tinh ý những việc như thế này, thật sự tính cách con bé không hề đơn giản. Ở nó có sự nhạy bén bất ngờ và khá sắc sảo. Có lẽ vì thế nó hợp với thằng Toshiro vốn được nuông chiều từ bé. Con bé không mấy khi e sợ, đúng là giới trẻ thời nay, Isao cũng không hề thấy Yukimi ngại ngùng như mấy nàng dâu ở cùng nhà chồng.

"Hình như mẹ có vẻ không khỏe bố ạ."

Yukimi ngồi xuống bên Madoka, khẽ nói như thể độc thoại.

"Thế à?" Isao nghiêng đầu, mắt dừng lại ở bóng dáng người vợ đang hiện lên sau ô cửa sổ. Trông Hiroe không có gì đặc biệt khác lạ so với thường ngày.

Chẳng biết có phải do phản ứng của Isao có vẻ hời hợt hay không mà Yukimi, sau khi khẽ liếc bố chồng một cái, liền im lặng không nói thêm gì nữa.

"Toshiro vẫn đang học ở lò luyện thi à?" Isao đổi chủ đề.

"Chắc đến giờ ăn tối sẽ về thôi bố ạ." Lần này người tỏ vẻ lạnh nhạt lại là Yukimi.

Toshiro hiện đang học để dự kỳ thi Tư pháp quốc gia, anh chàng lấy lý do nhà hiện giờ như bãi chiến trường với nào là chăm sóc người già nào là chăm trẻ nhỏ, không học được nên

thường hay ra ngoài học ở thư viện trường đại học hay thư viện thành phố. Chủ nhật con ông cũng thường đi thi thử ở các lò luyện thi. Mặc dù từ kinh nghiệm của mình, Isao cảm thấy rất nghi ngờ cậu con trai có học hành tử tế hay không.

"Sau này anh sẽ trở thành người đàn ông kiếm bạc triệu đấy," đó là câu cửa miệng của Toshiro. Mặc dù Isao chưa bao giờ được nghe con mình nói thế nhưng Yukimi thì đã quá quen thuộc. Mỗi khi anh chàng nói thế, Yukimi lại phải nén cười.

Khó mà tưởng tượng nổi một gã đàn ông đã ba mươi tuổi rồi còn thật sự tin rằng mình sẽ kiếm được từng ấy tiền trong cái giới luật sư cạnh tranh khốc liệt này, thế nhưng Isao vẫn dặn lòng thôi cứ im lặng đợi cho đến khi cậu con trai thi đỗ kỳ thi Tư pháp đã. Chỉ cần mình dang tay giúp đỡ cho đến khi nó đi vào quỹ đạo thì cái thằng con lông bông này chắc cũng có thể tạm sống được với nghề luật sư. Nếu không bàn đến việc có đáng tin cậy hay không thì Toshiro có cái vẻ dễ mến của một thanh niên lương thiện, nên có khi người như thằng bé lại đắt khách không biết chừng.

Khi Isao uống cạn cốc trà cũng là lúc Hiroe bước vào.

"Nhà bên cạnh có một người đàn ông độc thân chuyển đến đấy."

Sắc mặt của vợ ông không có vẻ gì là xấu cả.

"A, có cái xe Mercedes Benz đỗ bên ấy mẹ nhỉ?" Yukimi vừa gỡ bím tóc cho Madoka vừa đáp. "Ra là người đấy độc thân ạ?"

"Nhà bên cạnh là bên kia à? Người ta dọn đến ở rồi sao?"

Tuy không quá hứng thú nhưng Isao cũng hỏi theo mạch câu

chuyện. Cả ngày hôm nay ông mải mê đọc sách nên không để ý tình hình bên ngoài.

“Đúng rồi, cái nhà trong góc ấy,” Hiroe đáp. “Người chủ tầm năm mươi tuổi, khá là dễ mến. Anh ta còn tặng tôi mấy chậu địa lan đấy.”

“Ôi, bà được tặng hoa kìa. Thích con nhỉ.”

Yukimi nói với Madoka. Vì Madoka đang ăn bánh rất ngoan nên Yukimi cũng không dùng giọng điệu gay gắt như ban nãy nữa.

“Anh ta còn nuôi một con chó rất to nữa.”

“Có cả chú cún nữa kìa con. Giá mà nhà mình cũng được nuôi nhỉ.”

“Mẹ chưa kịp hỏi xem anh ta làm nghề gì.”

“Đi xe Mercedes thì chắc phải tầm giám đốc hay chủ một chỗ nào đó mẹ nhỉ.”

Cả Hiroe lẫn Yukimi đều không che giấu sự hào hứng với những chủ đề như thế này.

“Không phải là dân xã hội đen hay gì đấy chứ?” Isao nói, lòng thầm nghĩ không có gì là không thể.

“Trông không giống vậy đâu. Có vẻ là người rất thật thà đấy.”

“Xe Mercedes anh ta đi cũng là xe màu trắng.”

Đúng lúc ấy, có tiếng mẹ chồng vang lên từ phòng trong như để kết thúc câu chuyện.

“Chị Hiroe.”

Hiroe nhấc mình lên vô cùng nặng nhọc, nhưng khi thấy Isao

hất cằm ra hiệu, bà đành rời phòng với khuôn mặt vô cảm. Một lúc sau, Hiroe gọi Yukimi vào giúp sức.

"Con ở yên đấy nhé," Yukimi nói với Madoka, đoạn đứng lên.

"Madoka cũng đi cơ."

"Mẹ đến chỗ cụ đấy. Con ở đây đi."

Không biết có phải rất sợ căn phòng đó hay không mà trong thoáng chốc Madoka im bặt. Ấy thế nhưng dần dần con bé lại bắt đầu mếu máo đầy lo âu, nó mất bình tĩnh và gào lên thật to "Mẹ ơi."

Isao cảm thấy ái ngại, liền đứng lên khỏi sofa.

Ông định bước vào phòng đọc sách kiêm phòng ngủ để đọc tiếp thì có tiếng chuông cửa vang lên. Vợ và con dâu đang bận rộn thế nên nếu gọi họ thì cũng vô duyên, Isao đành đi thẳng về phía cửa ra vào để mở cửa.

Rốt cuộc thì ai lại đến vào chiều Chủ nhật thế này?

Một người đàn ông đang đứng trước cửa.

Khuôn mặt người đó không xa lạ gì với Isao.

"Ơ..."

Người đàn ông ấy... Takeuchi Shingo cũng sửng sốt không kém Isao.

Tại sao Takeuchi lại đến đây? Isao bối rối đến mức không tìm ra lời gì để nói. Cả cái vẻ sửng sốt của Takeuchi cũng khiến ông thấy khó hiểu.

"Ra đây là nhà của thầy Kajima ạ? Thật ra lúc này nhìn bảng tên nhà tôi cũng đã ngờ ngợ rồi... Ôi, nhưng thế này quả thật bất

ngờ quá."

Vừa nói Takeuchi vừa mở cổng và bước vào đến tận trước cửa. Khi dừng lại, trên môi anh ta đã nở nụ cười.

"Nhưng đây quả đúng là một nơi yên bình thầy nhỉ. Thật sự thích hợp để sinh sống."

"À… ừm…" Isao đang tìm từ để hỏi thì có tiếng nói vang lên sau lưng.

"Ồ, cảm ơn anh chuyện ban nãy nhé."

Hiroe ló mặt ra khỏi phòng của mẹ chồng. Hai bên gật đầu chào nhau.

"Ban nãy tôi đã có dịp chào hỏi qua với chị nhà lúc ở trong vườn."

Thế có nghĩa là…

Người đàn ông chuyển đến nhà bên cạnh là Takeuchi sao? Chuyện xảy ra vượt quá sức tưởng tượng nên phải một lúc lâu sau Isao mới có thể chấp nhận hiện thực.

"Nhưng hàng xóm là người quen biết thế này thì vững tâm cho tôi quá."

Takeuchi nói với giọng điệu khá hào hứng.

"Ơ, anh đây quen biết với mình à?"

Hiroe vừa lau tay vào khăn mùi soa vừa bước ra cửa.

"Dạ vâng ạ, tôi đã được anh nhà giúp đỡ rất nhiều. Anh nhà quả thực là người rất tuyệt vời, chị chắc hẳn hạnh phúc lắm đúng không ạ?"

"Anh cứ nói quá, ở bên ngoài không biết thế nào chứ nhà ông

ấy không hoành tráng thế đâu."

Cái vẻ ngại ngùng rón rén mà Takeuchi thể hiện lúc đến thăm trường đại học đã biến đi đâu mất, giờ anh ta hiên ngang như thể áp đảo cả Isao, điệu bộ còn cho thấy có gì đó rất sảng khoái.

"Xin lỗi cho tôi đi qua một chút," một giọng nói dõng dạc vang lên, Toshiro, vai đeo ba-lô, đang bước vào. "Con về rồi ạ."

"Con trai tôi đấy."

Hiroe nở nụ cười ái ngại rồi giới thiệu. Takeuchi lịch sự cúi chào anh chàng sĩ tử lận đận của nhà Kajima.

Toshiro vừa cởi giày vừa nhìn Takeuchi, cậu chàng chỉ đáp lại một câu nhẹ bẫng "Chào anh" rồi đi ngay lên phòng.

Takeuchi nhìn theo Toshiro, rồi như chợt nhớ ra điều gì, anh ta chìa ra một gói quà nhỏ về phía Hiroe.

"Tôi có chút quà mọn mong chị nhận cho. Đây là món mì tôi đã đặt một cửa hàng mì ở Togakushi vùng Shinshu gửi đến, lần trước khi đi du lịch tôi đã ăn món mì này ở đó và thấy rất ngon."

Trong hộp quà là mì được nhào tay thủ công. Hiroe vui mừng nhận lấy món quà.

"Ngại quá, tôi cứ nhận quà suốt thế này. Khi nào dọn nhà xong xuôi anh sang nhà tôi chơi nhé. Mọi người cùng ăn một bữa cơm cho vui."

"Ôi, thế thì ngại quá ạ. Tuy là người quen và lại ở gần như thế này nhưng tôi cũng không nên vin vào đó để làm phiền gia đình mình."

"Anh đừng nói thế, có gì cũng giúp đỡ nhau nhé. Xã giao kiểu

thành phố cũng có cái hay nhưng tôi vốn gốc gác quê mùa, vẫn không thể nào quên được kiểu giao lưu lạnh nhạt đó."

Trước sự hoạt ngôn hiếm thấy của Hiroe, Takeuchi gật đầu vẻ tán thành.

"Tôi cũng lớn lên ở vùng núi tỉnh Yamanashi nên hiểu tâm trạng của chị lắm. Thôi, giờ tôi xin phép, làm phiền gia đình lâu quá rồi ạ."

Takeuchi kết thúc câu chuyện một cách khéo léo, khẽ cúi đầu với Isao đang miệt mài đóng vai trò người nghe rồi trở về nhà.

Đây thật sự là ngẫu nhiên sao?

Nhìn điệu bộ của Takeuchi thì có vẻ đúng là như vậy. Isao vẫn nhớ mình quả có nói với Takeuchi về việc ông đã dọn đến ở khu đô thị mới trên đồi cao vùng Tamano và tỏ ra khá thích nơi ở mới. Mà Takeuchi cũng phàn nàn Chofu khó sống nên muốn chuyển nhà. Đúng lúc đó câu chuyện nghe từ Isao khiến anh ta cảm thấy hào hứng nên liền đi xem nhà ở khu này và tình cờ lại có căn nhà trống ở ngay cạnh nhà ông. Toàn bộ sự tình là thế hay sao?

Ấy thế nhưng tình cờ đến mức ở ngay sát nhà thì… Nhà trống đâu chỉ có mỗi căn bên cạnh. Tamano cũng rất rộng mà.

Takeuchi không phải típ Isao ghét. Anh ta còn rất dễ gần nữa.

Dù thế…

Isao vẫn thấy có gì đó vướng mắc trong lòng.

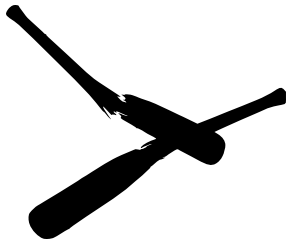

“Mẹ ơi nhanh lên.”

Vì Yukimi phải giúp phụ tắm cho bà nội chồng nên lúc dẫn Madoka ra công viên chơi thì đã khá muộn.

Thông thường hai mẹ con sẽ đi chơi vào buổi sáng hay đầu giờ chiều. Ngoài khoảng thời gian đó những người gặp ở công viên sẽ thay đổi, và điều này làm Yukimi không thoải mái.

Madoka mặc váy liền màu cam, đội mũ rộng vành, tay cầm theo bộ đồ chơi nghịch cát, chân đã có sẵn giày. Mọi khi con bé sẽ ngồi ở thềm và nhõng nhẽo đòi mẹ đi giày hộ. Nhìn kỹ thì quả nhiên giày chưa được xỏ vào tử tế.

“Madoka, mẹ đã bảo không giẫm lên gót giày cơ mà.”

Yukimi xỏ lại giày cho Madoka rồi nắm tay con rời khỏi nhà. Nắng vẫn còn rất gắt. Mình sẽ cho Madoka chơi tầm ba mươi phút rồi về vậy, nếu không sẽ bị cháy nắng mất.

Công viên cách nhà cô khoảng ba bốn phút đi bộ. Vừa nhìn thấy công viên Madoka đã chạy vút lên trước.

“Cẩn thận đấy con. Nhìn đằng trước ấy.”

Vào giờ này học sinh cấp một vừa tan học hay ra chơi ném bóng rổ và đánh bóng chày nên những phụ huynh có con nhỏ thường cảm thấy không yên tâm.

Với lại…

“Ồ, Madoka đấy à? Lâu lắm không gặp cháu nhỉ.”

Quả nhiên là họ ở đó. Cả hai đều đang ngồi ở chiếc ghế đá bên cạnh sân chơi cát và phả khói thuốc mù mịt.

Một người nhuộm tóc vàng, ăn mặc kiểu mấy đứa con gái cấp ba nổi loạn, chân tay gầy đến mức bệnh hoạn, móng chân móng tay thì mỗi ngón được đánh một màu. Con trai của cô ta, thằng bé tên Tomoya cũng ba tuổi như Madoka, thì để tóc dài như nghệ sĩ.

Người còn lại thì nhuộm tóc màu nâu sáng đến mức rẻ tiền, khuôn mặt rám nắng luộm thuộm. Con trai của cô ta, cũng ba tuổi, tên là Genta, cũng có mái tóc nâu sáng như mẹ.

Thoáng nhìn cũng có thể nhận ra hai bà mẹ này vốn là dân chơi bời đú đởn, mặc dù chỉ mới gặp Yukimi có vài lần mà đã vẫy tay chào “Ê” bỗ bã như thân thiết lắm.

Sân chơi cát đã bị Tomoya và Genta chiếm dụng. Yukimi muốn con chơi ở bập bênh hay cầu trượt nhưng có vẻ hình dạng của mấy món đồ chỗ này hơi khác so với ở công viên gần nhà cũ, thành thử Madoka vẫn còn sợ chưa dám chơi.

“Các cháu cho bạn chơi với nhé.”

Yukimi nói với hai thằng nhóc rồi dẫn Madoka vào sân

nghịch cát.

Thế nhưng gần như ngay lập tức, vừa nhìn thấy bộ đồ chơi nghịch cát của Madoka, Genta đã hô lên, “Lấy được cái xẻng rồi,” đoạn trơ tráo giật ngay cái xẻng xúc cát của con bé.

Mẹ của Genta chẳng có phản ứng gì. Bị lấy mất cái xẻng thì chơi cát thế nào được? Yukimi thật sự bực bội với sự vô tâm của mẹ con nhà này.

Madoka nhìn đăm đăm vào cái xẻng bị giật lấy một hồi lâu, rồi có vẻ như con bé từ bỏ việc giành lại. Sân chơi cát vẫn còn rất hấp dẫn với con bé, nó bắt đầu hào hứng dùng tay đắp mấy quả núi nhỏ.

“Bà cụ vẫn nằm một chỗ à?”

Mẹ của Tomoya cất tiếng hỏi, chừng như không màng gì đến việc vui chơi của bọn trẻ con.

Lần gặp trước, hai người này tỏ vẻ muốn đến nhà Yukimi chơi nên cô phải lấy cớ rằng nhà có cụ bị bệnh nằm liệt để từ chối.

“Vừa phải sống chung với bố mẹ chồng lại còn phải chăm bà chồng bị liệt nữa, quả là bi thảm. Tôi cũng phục bà thật đấy.” Mẹ của Genta vừa nói vừa phả khói thuốc phì phèo. “Nếu mà là tôi thì chắc bỏ của chạy lấy người rồi.”

“Cũng không đến mức ấy đâu,” Yukimi đáp qua quýt.

“Mẹ Madoka mạnh mẽ mà,” mẹ Tomoya cười nhếch mép. “Nhưng mà cũng chả làm thế nào được khi chồng không công ăn việc làm như thế. Lão nhà tôi cũng đổi hết việc này đến việc kia nên tôi hiểu nỗi vất vả của bà. Mà thôi có khi ăn bám được

ông bà thế cũng tốt."

Mỗi lần bị nói là ăn bám, Yukimi cảm thấy khó chịu kinh khủng. Bản thân Yukimi vẫn đang miệt mài với vai trò nội trợ của mình. Rõ ràng cô thấy mình làm việc nhà, chăm con lẫn chăm nom người già tốt hơn hai người này rất nhiều. Còn chi phí sinh hoạt được lấy từ đâu ra thì không liên quan đến cô. Cô không cần thiết phải thấy ngần ngại.

Đấy là việc Toshiro phải lo.

Không biết từ lúc nào mẹ Tomoya đã lại vuốt vuốt điện thoại.

"Bà vẫn tiếp tục đấy à?" Mẹ của Genta nói vẻ giễu cợt.

"Hề hề, tôi lỡ hẹn mất rồi."

"Thật á? Bà định gặp à? Khi nào thế?"

"Ngày mai. Bà trông thằng nhóc nhà tôi giúp tôi một lúc nhé? Khoảng hai ba tiếng, à không, đến chiều gì đấy."

"Tôi chịu thôi. Bà gửi trẻ theo giờ ở nhà trẻ phía Bắc ga đi. Đứa đầu tôi cũng gửi ở đấy suốt đấy."

"Ừ hay tôi gửi nhỉ. Thỉnh thoảng cũng không sao đâu nhỉ. Nhưng phải giữ bí mật với lão chồng. Mẹ Madoka cũng thử hẹn hò qua mạng xem sao. Chắc bà chưa làm việc này bao giờ đâu nhỉ? À tất nhiên là tôi không ép nếu bà không thích, nhưng cũng xả stress ra phết đấy."

Yukimi sửng sốt đến độ tắt luôn cả nụ cười xã giao. Những con người thế này tồn tại nhiều hơn ta tưởng.

Giờ thì Yukimi có thể khẳng định nguồn cơn của việc con cái hư hỏng đều là do bố mẹ. Những cặp vợ chồng tạm bợ cứ thản

nhiên đẻ con, vì thế mà những đứa trẻ có vấn đề không sao giáo dục được ngày một nhiều hơn. Những đứa trẻ ấy sẽ gây ảnh hưởng xấu đến lũ trẻ xung quanh. Kể cả những đứa trẻ được nuôi dạy tử tế một khi đi nhà trẻ sẽ lập tức nhớ ngay những từ ngữ tục tĩu. Đã có lần hai người này hỏi Yukimi định gửi Madoka vào nhà trẻ nào nhưng cô trả lời mập mờ rằng mình mới chuyển đến nên cũng chưa quyết. Thật lòng cô định gửi Madoka vào nhà trẻ nào không có Genta và Tomoya.

Yukimi không muốn thỏa hiệp trong việc giáo dục Madoka. Cô cũng đã đành lòng cắt đứt liên lạc với một số bạn bè của mình, nhưng cô không hối hận vì đã quyết sẽ dành mọi ưu tiên cho con trước. Vì bây giờ là khoảng thời gian cần ở bên con suốt hai mươi bốn giờ một ngày để dạy dỗ và trao yêu thương cho nó. Cô không cần Madoka quá xuất sắc, cô chỉ cần con bé trở thành một đứa trẻ chân thành.

Trong khi hai bà mẹ mải miết với mấy câu chuyện tầm phào, hai thằng bé thi nhau đắp núi cát. Genta dùng xẻng xúc cát nên đắp được ngọn núi cao hơn.

Trong lúc đang di chuyển chỗ ngồi, thằng bé tóc dài Tomoya lỡ hất tay làm đổ ngọn núi cao của Genta.

“Đồ ngu.”

Genta đột ngột vung tay lên đấm vào tay Tomoya.

“Mày làm gì thế hả, thằng ngu này,” mẹ của Genta vừa nhăn nhở cười vừa dùng những lời thô tục để mắng con.

“Ơ, sao mày để nó đánh thế? Nhục quá con ạ.” Bà mẹ còn lại nói với đứa con trai đang ôm tay mếu máo, không biết đùa hay

thật.

“Không được dùng xẻng đâu. Không được sử dụng hung khí nhé.” Mẹ của Genta chêm vào như chấp nhận lời thách thức.

Lại nữa rồi đấy.

Yukimi nhìn hai thằng bé ném cát vào nhau mà thấy lòng chán nản.

Madoka đang đắp đồi cát thật ngoan ở một góc cũng bị cát hất lên khắp người trước khi Yukimi kịp giải cứu.

“Này này, cát văng vào mặt Madoka rồi. Xin lỗi bạn đi, đồ ngu.”

Bị mẹ nhắc nhở nhưng hai thằng bé vẫn lờ tịt.

“Madoka, mắng chúng nó đi cháu. Bảo là ‘đồ ngu’ đi.”

Gì chứ… Họ thích đứng im nhìn con mình cãi nhau thì mặc họ, nhưng đến mức dạy Madoka nói những lời thô tục thế này quả tình khiến Yukimi muốn nhảy dựng lên vì sửng sốt.

Được xúi, Madoka đứng lên, quay về phía mấy thằng nhóc rồi nói “Đồ ngu” bằng giọng rất yếu ớt.

“Không, cháu phải nói mấy lần ‘Đồ ngu đồ ngu đồ ngu’ mới được.”

Vừa nói, mẹ của Genta vừa cười phá lên thật thô lỗ.

“Này này, đừng dạy bé gái những lời như thế.” Yukimi không chịu nổi phải xen ngang.

“‘Đồ ngu’ thì làm sao? ‘Đồ ngu’ thô tục lắm à?”

Hai bà mẹ nhìn sang nhau.

“Ý tôi không chỉ là từ ngữ. Đừng dạy trẻ con cách chửi rủa

người khác thế."

"Không dạy thì đến một lúc nào đó chúng cũng tự biết thôi."

"Đúng đấy, tôi từ lúc học mẫu giáo đã biết gọi mẹ mình là 'bà già' rồi. 'Đồ ngu' nghe còn dễ thương mà."

Hai con người này hoàn toàn không hiểu.

Về đến nhà, Madoka tỏ ra rất cáu kỉnh. Thường thường con bé cáu kỉnh vào giờ này là do buồn ngủ. Bảo con bé đi rửa tay thôi cũng khó, cuối cùng Yukimi đành phải bế thốc nó lên bắt rửa tay.

Nhìn vào phòng khách, cô thấy có nho để trên bàn. Mặc dù bây giờ chưa phải là giờ đi chợ.

"Nho này ở đâu ra thế mẹ?"

Yukimi hỏi mẹ chồng đang ngồi gấp quần áo ở thảm.

"Anh Takeuchi đó đáng thương lắm con ạ."

Đó không phải là câu trả lời nhưng cô có thể đoán được nho này do người hàng xóm mang sang. Chắc hai người lại buôn chuyện ở vườn.

"Bố mất vì bệnh khi còn học cấp hai. Sau đó thì mẹ cũng mất do tai nạn. Anh ta được thừa kế khu rừng nhưng họ hàng cả đám nhao nhao lên tranh phần."

"Thế ạ." Yukimi rùng mình không phải vì cám cảnh cho người hàng xóm, mà là vì hình dung cảnh họ hàng hết người này đến người khác sôi sục lên.

"Sau đó anh ta lấy cô vợ người Anh nhưng lại bị cô ta cuỗm tiền rồi bỏ trốn đi mất."

“Thế cơ ạ.”

Nghe nói chú ta từng kinh doanh đồ dùng nhập khẩu, có vẻ là một quý ông sành điệu đúng chuẩn. Yukimi chưa gặp người hàng xóm lần nào nhưng được nghe mẹ chồng kể lại như vậy.

“Con ăn nho,” Madoka bắt đầu ồn ã.

Mẹ chồng tiếp tục kể với vẻ đồng tình thương cảm.

“Đã thế lại còn bị nghi oan trong vụ kia nữa chứ. Chẳng hiểu sao cuộc đời này lại đổ dồn sóng gió lên con người lương thiện như thế nhỉ.”

“Con ăn nho.”

“Ừ, cháu ăn đi.”

“Madoka, đến giờ ngủ trưa rồi.”

“Con không muốn ngủ,” Madoka bắt đầu lên giọng.

“Không ngủ thì sẽ không được đi siêu thị đâu đấy.”

“Con không thèm đi.”

Con bé bắt đầu cái kiểu phản kháng như mọi khi. Một khi nó đã nói không thèm đi mua sắm có nghĩa là nói gì nó cũng sẽ không nghe.

“Mẹ ơi hôm nay mẹ có đi chợ không ạ?”

Yukimi hỏi mẹ, cô cũng muốn bà ra ngoài để thay đổi không khí.

“Ừ thế mẹ đi vậy, con cứ nghỉ ngơi thong thả với Madoka đi. Nhưng ở tầng một ấy nhé.”

“Vâng, con hiểu rồi ạ.”

Đưa chìa khóa ô tô cho mẹ chồng, Yukimi nắm tay Madoka

nói, “Trước khi ăn nho, ta lên tầng hai thay quần áo đã nhé.”

“Không, con không muốn đi.”

Con bé chống đối toàn bộ những điều Yukimi nói.

“Quần áo con đầy cát còn gì? Phải thay ra chứ.”

“Không. Con thay ở đây.”

“Quần áo để ở tầng hai cơ mà.”

Nếu tự chọn quần áo mang xuống mà nó không thích thì nó sẽ lại cáu nhặng lên. Chẳng còn cách nào khác Yukimi đành bế Madoka đang giãy giụa lên tầng hai.

Nhưng con bé khá nặng. Tất nhiên một đứa trẻ sẽ ngày càng nặng hơn. Khi nó giãy giụa lại càng nặng và nguy hiểm hơn nữa. Leo lên hết các bậc thang, Yukimi không chịu nổi đành thả con xuống.

“Đẻ con gái thích thật, không vất vả như con trai.” Những người mẹ Yukimi gặp ở công viên thường nói như vậy. Yukimi chưa từng nuôi dạy bé trai nên không biết có thật thế không, có điều cô không thể đồng tình hoàn toàn với những lời đó. Madoka có kiểu đanh đá xó nhà nên chắc vì thế mà mọi người nghĩ cô nhàn nhã. Nhưng nuôi con trai mà cứ vô trách nhiệm để con nheo nhóc như kiểu Tomoya hay Genta thì rõ ràng là nhàn nhã hơn nhiều.

Vừa bước vào phòng Madoka đã sà ngay vào hộp chơi đồ hàng. Chẳng hiểu con bé nghĩ gì mà trong thoáng chốc đã đổ ụp cả đống đồ chơi ra nhà, đống đồ chơi ngổn ngang đó đã chạm nọc làm Yukimi mất hết bình tĩnh.

“Giờ không phải là lúc chơi. Thay quần áo đi!”

Yukimi lấy từ trong tủ ra một vài cái váy liền của Madoka và xếp cạnh nhau.

“Đây, con thích mặc chiếc nào? Con chọn đi.”

“Nho, nho,” Madoka chìa mấy quả nho đồ chơi ra trước mặt Yukimi.

“Không phải nho mà là thay quần áo. Con thay quần áo nhanh để mình xuống trông nhà nữa. Madoka mà không tự chọn là mẹ sẽ chọn đấy nhé.”

“Không.”

Những lúc thế này Madoka thường có giọng nói rất khó chịu. Sốt ruột lên tới đỉnh điểm nhưng Yukimi cũng cố để không lớn tiếng với con bé.

“Mẹ đi nhé.” Tiếng mẹ chồng cô vọng lên từ dưới nhà.

“Bà đi chợ rồi đấy. Mình phải xuống nhà thôi.”

“Kính coong. Tôi là người chuyển hàng đây.”

Vừa nói Madoka vừa chìa mấy quả nho đồ chơi về phía Yukimi. Mẹ thì cũng có lúc chơi đồ hàng với con, và có lúc không muốn chơi chứ.

“Không chơi chuyển hàng nữa. Đây, con mặc vào đi.” Yukimi chọn bừa một chiếc đưa ra cho con.

“Không thích,” một giọng nói the thé xộc thẳng vào màng nhĩ Yukimi.

“Con mà cứ thế này mẹ sẽ không cho con ăn nho ở dưới nhà nữa. Không cho con ăn nữa.”

Madoka cụp hai lông mày xuống, tỏ ra buồn bã. Nó mấp máy mồm như tìm từ để nói.

Rồi cuối cùng nó cũng tìm thấy.

“Đồ ngu!”

“…?”

“Đồ ngu!”

Yukimi không kiềm chế được liền tét vào đùi của Madoka. Thật ra bàn tay vung lên định hướng vào má nhưng giữa chừng cô cũng đủ tỉnh táo để chuyển sang đùi và cố gắng để không đánh quá mạnh. Chỉ là cơn giận quá lớn không ngăn được việc cô phải xuống tay.

“Mẹ đã bảo con không được nói ‘đồ ngu’ cơ mà.”

Nói đoạn cô đánh thêm một cái nữa.

Những lời Madoka vừa thốt ra đã như một câu chửi, thành thục hơn rất nhiều so với lúc rụt rè nói ở công viên. Yukimi cảm thấy nếu không ngăn chặn ngay từ lúc này thì sẽ nguy mất.

“Hức hức hức…”

Madoka lấy tay xoa vào bên chân bị đánh. Nước mắt ầng ậng quanh mắt, con bé nhệch mồm ra khóc. Cái vẻ cáu kỉnh cứng đầu đã chuyển sang trạng thái như đang nhẫn nhịn, sợ sệt cái gì đó.

“Tại sao con lại nói những lời mẹ bảo không được nói?”

Yukimi giơ tay lên dọa, Madoka nhảy lùi lại phía sau như để tránh, tiếng khóc lại càng trầm xuống hơn.

“Mẹ đã bảo không được là không được. Con nhớ chưa?”

Vừa cất những tiếng khóc như rên rỉ, Madoka vừa gật đầu.

“Con xin lỗi mẹ đi.”

“Con *chin* lỗi mẹ ẹ ẹ…”

Sau khi đã hoàn toàn thuần phục được con gái, Yukimi như trút được căng thẳng đè nặng trên vai. Cô thở ra một hơi dài nặng nhọc.

Có lẽ con bé cáu kỉnh không phải do buồn ngủ mà do những căng thẳng tích tụ lúc chơi ở sân cát. Lát nữa bình tĩnh lại mình sẽ âu yếm con thật nhiều để bù đắp vậy.

Đây là lần đầu tiên Yukimi đánh Madoka. Tất nhiên cô không lấy gì làm vui vẻ cả. Thậm chí giờ cô chỉ muốn ôm con vào lòng và nói rằng “mẹ cũng có lỗi, xin lỗi con nhé.” Thế nhưng nếu làm như vậy chỉ khiến Madoka thêm hoang mang mà thôi. Nghĩ vậy nên Yukimi nén lời xin lỗi lại trong lòng.

Nhưng đồng thời, cô cũng nhận ra hiệu quả rõ rệt dù mới chỉ đánh nhẹ. Trong hoàn cảnh đó ngôn từ trở nên bất lực. Bản thân cô cũng không giữ nổi bình tĩnh nữa. Cho đến nay Yukimi vẫn cứ tưởng rằng đánh con sẽ gây phản tác dụng nhưng mọi thứ lại được giải quyết êm đẹp đến chính cô cũng phải bất ngờ.

Yukimi lấy giấy ăn lau mắt mũi cho Madoka rồi thay quần áo cho con bé. Madoka đã trở nên ngoan ngoãn hẳn.

Mọi căng thẳng rồi cũng qua.

Căn phòng trở lại vẻ yên tĩnh, Yukimi chợt nhận ra cửa sổ nhìn ra hành lang đang đóng kín. Chắc mẹ chồng cô đã đóng lại khi cất quần áo đang phơi vào.

Ngoài những lúc ngủ, Yukimi thường cố ý mở cửa kính chỉ đóng mỗi cửa lưới để phòng thông thoáng. Nhà mới xây nên bên trong vẫn nồng nặc mùi vật liệu xây dựng, rồi mùi của những chất liệu dễ bay hơi. Người ta vẫn quảng cáo nhà ở đây thân thiện với con người nhưng cũng chưa có gì đảm bảo rằng mùi đó hoàn toàn vô hại. Vì nhà có trẻ nhỏ nên ở điểm này Yukimi rất thận trọng.

Yukimi đứng lên tiến lại gần cửa sổ, mở cửa bên phía có cửa lưới.

Từ chỗ này có thể nhìn thấy một nửa khu vườn nhà bên cạnh. Con chó Dobermann đang ngủ. Sáng nay cô đã cùng Madoka ra xem, không ngờ con chó lại to đến vậy.

Nghe nói chủ nhà bên nuôi chó vì từng bị kẻ lạ đột nhập vào nhà cũ, thế nhưng cũng không đến mức phải nuôi thả rông như thế chứ. Hàng rào đã được bố trí sao cho con chó không đến gần được nhưng Yukimi vẫn phải dặn dò Madoka không được lại gần.

Yukimi lơ đãng dời mắt từ khu vườn nhà hàng xóm lên đến tầng hai của ngôi nhà.

Khi ánh mắt dừng lại ở khung cửa sổ nhỏ, toàn thân cô đông cứng.

Người đàn ông nhà bên cạnh… Takeuchi, đang nhìn về phía cô.

Cái nhìn sắc lạnh khiến đối phương bất giác mất hết sức lực ấy làm Yukimi phải đảo mắt đi chỗ khác ngay lập tức.

Ánh mắt tối tăm đó là sao?

Khoảng cách giữa hai bên phải đến năm sáu mét nhưng cô cảm thấy như đang bị nhìn chòng chọc ngay sát bên cạnh.

Yukimi kéo rèm cửa bằng ren lại, trước khi rời khỏi cửa sổ cô lén nhòm sang cửa sổ nhà bên một lần nữa.

Không thấy Takeuchi ở đó nữa.

“Em đang làm gì thế?”

Đột nhiên có tiếng nói cất lên từ phía sau khiến Yukimi giật bắn mình quay phắt lại.

“Ôi trời…”

Là Toshiro. Anh nhìn cô với vẻ đầy hồ nghi.

“Ôi trời… là ôi trời cái gì?”

“À không, không có gì. Anh về rồi đấy à.”

Toshiro nhìn ra ngoài cửa sổ như để kiểm tra nhưng chẳng thấy gì nên lập tức quay đi chỗ khác.

“Madoka, con gái bố thế nào rồi?” anh cất giọng vui vẻ bế Madoka lên. “Một ngày nào đó bố cũng sẽ trở thành luật sư để cứu giúp những người vô tội. Con chờ bố nhé.”

Sau khi một mình thao thao những ngôn từ Madoka không hiểu nổi, Toshiro quay sang Yukimi.

“Mẹ đi chợ rồi đấy.”

“Thế ạ. Thế em phải xuống trông nhà đây.”

“Lúc nãy anh về đến nhà thấy có người đàn ông khả nghi cứ nhìn chăm chăm về phía nhà ta. Nhìn thấy anh gã ta lảng đi mất.”

“Thế á?”

Yukimi cảm thấy rờn rợn, một phần cũng do cách miêu tả của Toshiro.

“Có phải là chú hàng xóm không?”

“Không, không phải. Gã ta nhìn chăm chăm vào cả nhà hàng xóm đấy. Lúc em đưa Madoka ra ngoài chơi hãy cẩn thận nhé.”

“A… ừm, vâng.”

Mọi khi có lẽ Yukimi sẽ cười xòa và quên đi ngay, nhưng lần này cô hoàn toàn không lạc quan được như thế. Ánh nhìn của Takeuchi như đã mang đến một luồng khí lạnh bao lấy cô.

Đang ăn nho ở phòng khách thì Madoka dần gà gật và cuối cùng ngủ thiếp đi mất. Kể từ đó trong nhà yên tĩnh hẳn cho đến tận hơn 5 giờ chiều. Bà nội chồng cũng không gọi gì cả.

Chợt nghĩ nếu giờ nấu sẵn một món thì lúc chuẩn bị cơm tối sẽ nhàn hơn nhiều, Yukimi liền đi làm món kho với đậu rán, củ cải turnip và đậu hà lan có sẵn trong tủ lạnh. Cô thêm mấy lát gừng thái mỏng vào nồi đã bỏ nước tương cá và gia vị rượu ngọt, ninh ở lửa trung bình, cắt qua loa mấy miếng đậu rán đã chần qua nước sôi cho bớt mỡ và củ cải rồi bỏ vào nồi. Sau đó cô ninh nhỏ lửa một lúc rồi tắt bếp. Cứ để nguyên như vậy các món trong nồi sẽ ngấm nước dùng.

Lúc trưa cô đã thổi năm bơ gạo nên cơm thì không lo thiếu. Còn lại chắc mẹ chồng cô sẽ mua thêm món gì đó.

Sau khi Madoka dậy, hai mẹ con Yukimi cùng ăn nốt chỗ nho

còn lại.

Mùa này có ngày dài nhất trong năm. Đã 5 giờ rưỡi rồi mà vẫn không có cảm giác chiều tà.

“Con ra vườn đây.”

Madoka vừa cào xoàn xoạt tấm cửa lưới ngăn với sân vườn vừa ngước mắt lên nhìn Yukimi. “Được thôi,” Yukimi lấy giày của Madoka cùng bộ đồ chơi xúc cát từ sảnh vào và để cô bé bước ra vườn. Madoka ngồi xổm giữa vườn, vừa ngân nga một bài hát lộn xộn nào đó vừa nhanh chóng bắt tay vào đào đất.

Quả là con bé vẫn còn muốn chơi thêm ở chỗ nghịch cát… Yukimi nhìn tấm lưng nhỏ bé của con và thầm nghĩ.

Ở vườn nhà bên con Dobermann đang nằm xoài ra ngủ. Gần hàng rào có một cái giá lớn dạng bậc thang xếp mấy chậu cây cảnh đang làm dở. Ngay bên cạnh cái giá có một bờ giậu đơn giản lắp tạm, con chó sẽ không thể đến gần hàng rào được.

Tuy nhiên, cẩn tắc vô áy náy, Yukimi vẫn nhắc con một lần nữa.

“Con không được đi về phía bạn chó đâu đấy nhé.”

“Vâng ạ,” Madoka lắc đầu dứt khoát ra dáng một cô bé hiểu chuyện.

Cơn gió nhẹ thổi khẽ qua vườn.

A đúng rồi… Yukimi nhớ ra lần trước cô được tặng một bộ thổi bong bóng khi mua hàng tại cửa hàng đồ chơi. Lúc ấy Madoka mới gần hai tuổi, cô thấy hơi nguy hiểm nên chưa cho con chơi, nhưng bây giờ nếu hướng dẫn kỹ chắc sẽ không lo nó

uống nhầm.

Chơi thổi bong bóng với con gái trong vườn… trải nghiệm này có gì đó thật hấp dẫn và đầy hoài niệm, cô cứ thầm ao ước được thử một lần.

Mình sẽ lấy nó ra xem sao.

Giữa chừng, cô có ghé qua phòng bà nội chồng nhưng bà vẫn đang say ngủ. Trên tầng hai, Toshiro cũng đang ngủ trưa.

Yukimi lôi bộ thổi bong bóng từ trong thùng carton đặt trong tủ kéo của phòng kiểu Nhật ra.

Cô cầm nó lên, lòng thấy nhẹ nhõm, lại thấy có gì đó háo hức, đoạn cô kéo cửa tủ lại.

Xuống nhà thôi.

Đúng lúc đó, ánh nhìn của Yukimi bỗng sượt qua cửa sổ phía ban công. Cô chỉ nhìn thấy một nửa khu vườn nhà bên cạnh. Nhưng con chó Dobermann đang ở đó.

Yukimi đột nhiên thấy quặn thắt lồng ngực trước tư thế của con chó. Nó gác hai chân trước lên bậc thứ hai của giá để cây cảnh đang làm dở, và nhìn sang khu vườn nơi Madoka đang chơi như thể đang ngắm con mồi.

Không thể nào… Nhưng quả cái giá cây dạng bậc thang đó khiến cô lấn cấn. Bản năng của Yukimi thúc đẩy cơ thể cô phải hành động.

Cô vội vã chạy xuống cầu thang.

Khi cô bước vào phòng khách, thứ mà cô nhìn thấy phía sau cánh cửa trông ra vườn không phải là Madoka mà là tấm thân

đen bóng của con Dobermann.

Yukimi hét lên một tiếng tưởng chừng như xé toạc không gian và lao bổ ra vườn. Con thú lừng lững đi vòng quanh Madoka ở khoảng cách mà chỉ cần một cú nhảy là nó có thể tóm ngay được con bé. Trong bầu không khí đầy sát khí ấy, Madoka đứng sững lại quên cả khóc.

Trong vòng mấy giây... hoặc có lẽ cũng không đến mấy giây, khi con Dobermann còn ngần ngừ chưa tấn công... Yukimi đã lao ra nhanh hết sức có thể cho kịp khoảng thời gian trống ấy. Cô vội vàng ôm lấy Madoka. Kịp rồi. Cơn run rẩy trở thành tiếng kêu không rõ nghĩa buột ra khỏi khoang miệng.

Hơi thở dồn dập của con thú đã ập đến sau lưng. Đối mặt với nó sẽ nguy hiểm. Chỉ còn cách lấy lưng mình làm khiên chắn.

Một giây sau đó, tiếng rên hoang dại của nó mắc lại cánh đùi Yukimi, rồi một cơn đau sắc lẻm chạy dọc dây thần kinh của cô.

Yukimi hét lên một lần nữa. Tiếng hét ấy như khiến Madoka càng thêm hoảng loạn, con bé bắt đầu gào khóc thảm thiết.

Yukimi vẩy chân, con chó buông đùi cô ra nhưng hình như răng nó vẫn vướng vào chiếc váy jean cô đang mặc nên cho dù cô chạy đi đâu cũng không thoát khỏi hơi thở của nó ở phía sau lưng.

“Nào!”

Cùng với tiếng nạt nộ là một bóng người nhảy bay qua hàng rào. Là Takeuchi. Trên tay chú ta cầm một thanh gỗ, có lẽ là nguyên liệu làm giá đỡ cây.

Takeuchi chạy đến trước mặt Yukimi, vung thanh gỗ lên trong một bộ dạng rất đáng sợ.

“Này thì…”

Chú ta nhắm và giáng thẳng thanh gỗ ấy xuống lưng con Dobermann.

Con chó rú lên một tiếng chói tai. Làn hơi đeo bám phía sau lưng Yukimi biến mất, cô vội nép mình vào tường nhà.

Takeuchi tiếp tục nện con chó ở giữa vườn.

“Này thì…”

Tiếng gằn đầy hưng phấn thoát ra từ hai bên lỗ mũi của Takeuchi. Hai mắt vằn tia máu mở to, hàm răng nghiến chặt, chú ta đập con chó như để thỏa cơn uất hận từ ngàn đời, con Dobermann rú lên những tiếng thất thường rồi đổ ập xuống gần như co giật.

Mặc dầu vậy đòn thù của Takeuchi vẫn không dừng lại. Chú ta rít những tiếng tàn khốc và cứ tiếp tục nện thanh gỗ xuống.

Trước quang cảnh ấy Yukimi trở nên hoang mang không hiểu giờ đây bản thân đang sợ hãi run rẩy vì điều gì.

Khi thanh gỗ gãy đôi, Takeuchi cũng chịu dừng tay lại. Con Dobermann đã rũ xuống như một tàu lá héo.

Tối hôm ấy, như thể chỉ chờ Yukimi trở về từ bệnh viện là Takeuchi sang nhà Kajima ngay, mặt tái xanh.

Takeuchi bảo ngày mai sẽ gửi ngay con Dobermann đến

Trung tâm chăm sóc sức khỏe cộng đồng. Hôm nay đã muộn rồi nên chú ta không liên lạc với bên trung tâm được. Thế nhưng Yukimi thầm nghĩ với bộ dạng lúc chiều không chắc con chó có sống được đến ngày mai hay không.

Đùi của Yukimi bị rách chỗ vết cắn, còn xung quanh đó thì tím bầm lên. Cũng còn may là vết cắn không sâu lắm. Tại phòng khám ngoại khoa, cô được khử trùng vết thương rồi được cho thuốc giảm đau, thuốc kháng sinh.

Chủ yếu là mẹ chồng cô tiếp khách khi Takeuchi xin lỗi. Cả bố chồng cô và Toshiro đều ở phòng khách nhưng họ chỉ chào hỏi qua loa, không xen vào câu chuyện. Ngay cả Yukimi, tuy là đối tượng chính nhận lời xin lỗi, cũng giữ thái độ e dè. Takeuchi có vẻ tưởng cô vẫn còn khó chịu nên càng cúi đầu thấp hơn, luôn miệng nói, "Tôi thành thật xin lỗi."

Nói đúng ra, Yukimi quả có giận vì chú ta đã không triệt để quản lý, nuôi thả một con chó lớn như thế để dẫn đến sự vụ ngày hôm nay. Chỉ cần chậm một nhịp thôi là Madoka đã thành vật thế mạng rồi. Thế nhưng lý do khiến cô không thể mở lòng chấp nhận lời xin lỗi của Takeuchi còn nằm ở một điểm khác nữa, nói trắng ra nó chính là cảm giác ghê sợ cô dành cho người này.

"Thôi, cả hai bên đều không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy mà. Chúng tôi đã hiểu tấm lòng của anh rồi nên anh đừng tự dằn vặt mình thêm nữa."

Mẹ chồng từ đầu đến cuối đều uyển chuyển chấp nhận lời tạ lỗi của Takeuchi, thậm chí bà còn có vẻ ngại ngùng nói đỡ cho

chú ta.

“Cũng may hậu quả không quá mức nặng nề…”

Nói đoạn, bà quay sang Yukimi, người nãy giờ vẫn chưa đáp một lời với Takeuchi, ánh mắt bà như muốn nói “thôi, đằng nào sự cũng đã rồi.” Được thể Takeuchi cũng đưa mắt sang nhìn cô. Lúc đó… mắt chú ta chợt ánh lên một tia nhìn vô cùng tăm tối như thể chú ta đã lập tức nhận ra thái độ lạnh lùng của cô. Chỉ trong một khắc, đôi mắt Takeuchi nheo lại đầy cảnh giác. Và khi mẹ chồng quay lại nhìn chú ta, tức khắc ánh mắt ấy lại quay trở lại vẻ bình thường.

Takeuchi để lại một tấm phong bì trơn trên bàn rồi ra về. Rút cục không ai buông lời trách cứ chú ta cả. Vì mẹ chồng cô đã tạo ra bầu không khí hữu hảo, và hơn thế nữa, lời xin lỗi của Takeuchi quá thành khẩn đến mức dai dẳng.

“Ôi, cái này…”

Dọn xong cốc uống trà mẹ chồng chợt thốt lên khi kiểm tra phong bì được đặt trên bàn nước.

“Ông xem, nhiều đến thế này…”

Bà rút tập tiền ra khỏi phong bì và giơ ra cho cả nhà xem. Yukimi quả thật đã vô cùng ngạc nhiên vì cô cứ tưởng chỉ chừng 20 hay 30 nghìn yên là cùng.

“Những 300 nghìn yên đấy,” sau khi đếm xong mẹ chồng cô nhìn khắp một lượt như thể chờ nghe ý kiến của mọi người. “Tận 300 nghìn yên đấy ông ơi.”

“Ừm…” Bố chồng cô khẽ cất lời vẻ thoáng bối rối.

“Thế cũng được mà. Người ta đã có lòng thì mình phải có dạ chứ.” Chỉ có Toshiro là vẫn thản nhiên. “Nếu mình kiện thì chú ta cũng phải tốn đến tầm ấy. Người này hiểu chuyện đấy. Đúng là chú ta sai nhưng làm thế này quả thật chẳng giận lâu được nhỉ?”

“Đúng đấy. Con chó ấy cũng chẳng khác nào người thân duy nhất của cậu ấy, làm đến thế này ngược lại chính nhà mình thấy ái ngại.” Mẹ chồng cô hùa vào đồng tình.

“Nghe chú ta nói chuyện thì cũng có vẻ là người tử tế.”

Toshiro vừa vuốt vuốt cằm vừa tự gật gù. Toshiro tỉnh giấc bởi tiếng hét của Yukimi nhưng anh đủng đỉnh đến mức khi xuống đến nơi thì mọi chuyện đã kết thúc. Vợ và con phải nếm trải cảm giác khủng khiếp đến vậy mà anh nói như chuyện của người dưng.

“Ta cũng nên nhân dịp nào trả lễ bớt đi,” bố chồng buông thõng một câu. Trong đầu ông dường như chỉ còn chú tâm đến việc đã nhận quá nhiều tiền.

“Con nghĩ ta không cần giữ ý thế đâu.”

Toshiro phát biểu một câu thật hợp với ý anh nói nãy giờ. Trong khi đó mẹ chồng lại gật gù tán đồng, “Đúng ông nhỉ” với lời nói của bố chồng rồi quay sang nhìn Yukimi.

“Mẹ hiểu con đang giận nhưng mình cũng nên đối đãi tử tế với người đã thành khẩn nhận lỗi.”

“Với lại người ta cũng có vẻ cố gắng hết sức rồi.” Toshiro nói chen vào.

“Vâng…” Yukimi thừa nhận sự ấm ức trong lòng, đoạn tiếp lời, “Nhưng con người ấy có cái gì đó rất đáng sợ…”

“Cậu ấy là người tử tế mà,” mẹ chồng nghiêm mặt cắt ngang lời cô. “Con đừng nhìn người khác qua lăng kính thành kiến.”

Dường như mẹ muốn nói tới việc chú ta được phán vô tội trong phiên tòa bố chồng cô xét xử.

“Em như thế là không trở thành vợ luật sư được đâu.” Toshiro nhí nhố pha trò.

Tuy nhiên, lý do khiến Yukimi cảm thấy gờn gợn vừa giống vừa không giống với điều mẹ ám chỉ. Giác quan thứ sáu của cô thực sự đã linh cảm như vậy.

DI CHÚC

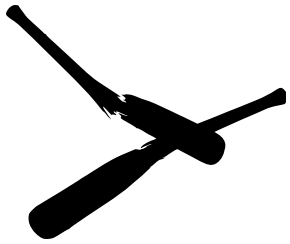

Thứ Bảy, chị chồng Makiko đến nhà Kajima, bầu không khí trong nhà lại đột nhiên căng lên như dây đàn.

"Mẹ thế nào rồi?"

Dù cứ cách hai ngày Makiko lại gọi điện hỏi thăm một lần nhưng lần nào đến chị ta cũng phải hỏi câu ấy đầu tiên. Ánh mắt sắc lẻm như thể không bỏ sót bất cứ một sự quấy quá nào trong việc chăm sóc mẹ. Trước người chị chồng chẳng khác nào một thanh tra viên ấy, Hiroe cố gắng thả lỏng cơ mặt đang vô thức căng lên của mình.

"Dạ vẫn không có gì thay đổi. Chỉ có điều mẹ ăn hơi kém ạ."

"Cô phải kiên trì bắt mẹ ăn đấy nhé. Ăn uống là nền tảng cơ bản của mọi việc mà."

Makiko khẽ gật đầu chào Isao đang ngồi ở phòng riêng, đặt chiếc túi to ở phòng khách rồi ngăn Hiroe đang chuẩn bị pha trà, "Không cần, không cần đâu, cô đừng giữ ý với tôi quá," đoạn nhanh chóng đi về phòng bà mẹ.

Hiroe đi theo sau. Mẹ chồng bà đang thức.

“Mẹ ơi, mẹ có khỏe không?”

Makiko gọi bằng giọng như nựng nịu một đứa trẻ.

“Mẹ có nhận ra con không?”

Mẹ chồng Hiroe tủm tỉm cười khiến những nếp nhăn trên mặt cử động linh hoạt.

“Maki…”

“Đúng rồi ạ.” Nhận ra đầu óc mẹ mình còn minh mẫn, Makiko nở nụ cười mãn nguyện.

“Mẹ chờ con suốt.”

Mẹ chồng Hiroe nói thật ngây thơ. Nhưng những lời ấy lại đang xát muối trái tim Hiroe.

“Mẹ đã chờ con à? Con xin lỗi, lại bắt mẹ phải đợi rồi. Hôm nay Makiko sẽ ngủ với mẹ nhé. Cơm của mẹ con cũng sẽ nấu nhé. Con sẽ cho mẹ ăn món cháo thật là ngon mẹ nhé.”

“Mẹ cảm ơn con, Maki lúc nào cũng thương mẹ.”

Quả là con người này cũng biết nói cảm ơn đấy chứ. Chỉ là không nói với mình thôi… Vừa nghĩ vu vơ Hiroe vừa khẽ rời khỏi phòng vì không thể nghe thêm được nữa.

“Đợi đã cô Hiroe,” Makiko gọi giật lại. “Cái chăn phủ này có vẻ hơi ẩm thì phải? Cô có phơi phóng kỹ không đấy?”

“Có ạ, em đã phơi khô từ bốn năm hôm trước rồi mà.”

Hiroe sờ vào chiếc chăn Makiko giơ ra. Đúng là hơi ẩm ẩm, nhưng chăn người liệt giường đắp cả ngày thì sao tránh khỏi? Mẹ chồng bà đại tiểu tiện ngay trên chiếc giường này mà. Nên

dù thế nào cũng bị hấp hơi. Hơn thế nữa chăn lót thì không thể phơi thường xuyên như chăn đắp được vì thế hơi ẩm sẽ ngấm cả vào chăn đắp.

Thấy Hiroe im lặng, Makiko tiếp tục.

“Mà cái chăn này có vẻ hơi nặng với mẹ thì phải. Cô xem mẹ có vẻ toát mồ hôi ra kìa. Trời đang ấm dần lên rồi mà.”

“Dạ…”

“A đúng rồi, cái đó đâu? Cái chăn lông vũ mà tôi gửi đến ấy? Cái chăn đó sẽ không nặng lắm, lại thông khí tốt nữa. Tại sao cô không dùng nó?”

Quả đúng là Makiko đã gửi chiếc chăn phủ bằng lông vũ có vẻ đắt tiền đến làm quà tân gia. Nếu bà không nhầm thì Toshiro thích nó nên đang dùng rồi.

Ra là chiếc chăn đó được gửi cho mẹ chồng. Thì ngoài mục đích đó ra còn mục đích nào khác nữa? Chỉ cần nghĩ một chút là có thể hiểu mà. Cũng tại Hiroe nhận nó như món quà tặng thông thường nên không nghĩ được đến thế. Thật là sơ suất.

“À cái chăn đó ạ? Giờ em sẽ mang đến ngay ạ.”

Hiroe cố tỏ ra bình thản nhưng giọng nói tự dưng cao vút đến bản thân bà cũng nhận ra.

Rời khỏi phòng, Hiroe hất tóc ra sau lưng và lên tầng hai. Có lẽ những tên tội phạm khi xóa dấu vết cũng có tâm trạng như bà bây giờ chăng? Đầu bà nóng bừng, tim đập rõ những tiếng thình thịch.

“Mẹ ơi, mẹ sao thế ạ?”

Madoka đã ngủ say, Yukimi đang đọc tạp chí nuôi dạy con cái ở bên cạnh ngẩng mặt lên hỏi.

“Yukimi, lấy cho mẹ cái vỏ chăn mới ra đây. Vỏ chăn ta được tặng mà chưa dùng tới ấy.”

Vừa tháo vỏ chăn Hiroe vừa thì thào ra chỉ thị cho Yukimi.

“Cái đấy mới đấy ạ.”

“Không phải, cái mới tinh mà ta chưa dùng ấy.”

“Ơ kìa ơ kìa, cái đấy là chăn của con cơ mà,” Toshiro thò mặt ra từ phòng bên cạnh.

“Chăn này không phải của con đâu.”

Trong đống vỏ chăn Yukimi lấy từ tủ tường ra có một tấm vừa kích cỡ. Nó có màu pastel không hợp với mẹ chồng Hiroe cho lắm nhưng chẳng còn cách nào khác. Hiroe rút vỏ chăn ra khỏi túi đựng, trải rộng rồi lồng chăn lông vũ vào.

Hà… hà…

Hơi thở của bà bị đứt quãng. Vỏ chăn bị dính vào nhau, chăn không lồng vào tận mép vỏ chăn được.

Hơi thở của mình… tại sao lại như vậy nhỉ, chỉ việc cỏn con như thế này…

Yukimi ái ngại trước tình cảnh của mẹ chồng nên đã đến bên giúp một tay. Họ buộc dây vào bốn góc chăn, lồng chăn vào ngay ngắn rồi kéo khóa lại. Chiếc chăn lông vũ được lồng gọn gàng trong cái vỏ còn nguyên nếp gấp, đúng với tình trạng vừa được gỡ ra từ túi đựng.

Thế này là ổn rồi.

Tuy nhiên hơi thở của bà vẫn cứ dồn dập, Hiroe không thể cử động được ngay. Nếu đứng lên bây giờ thì chắc chắn sẽ xây xẩm mặt mày.

“Yukimi, mang giúp mẹ xuống phòng bà nhé. Và nhớ đừng nói là Toshiro đã dùng chăn này đấy…”

“Con hiểu rồi ạ,” Yukimi như nắm được sự tình, đoạn bê chiếc chăn xuống tầng một.

Vậy là đã thoát được việc bị trừ điểm.

Nếu chị ta mà biết mình mặc kệ mẹ già để cho con dại sử dụng cái chăn lông vũ ấy, không biết chị ta sẽ dành những lời nguyền rủa nào cho mình nữa.

Hiroe đang hóng cơn gió nhẹ thổi vào từ cửa lưới thì Yukimi bước lên tầng hai.

“Bác hỏi là chỉ có mỗi vỏ chăn này thôi à.”

“Chỉ thế thôi à?”

“Vâng. Bác cũng kiểm tra chăn bên trong nhưng không nói gì nữa ạ. Kiểu như bác nhận ra chính nó thôi ạ.”

Quả là cái vỏ chăn đó hơi không phù hợp. Sau này giặt vỏ chăn Toshiro dùng rồi thay vào thì chắc là được.

“Và bà nội bảo muốn xem sổ ngân hàng ạ.”

Lại thế nữa à. Hiroe cầm tấm khăn tay mà Yukimi đưa cho, lau mồ hôi ở cổ rồi đi xuống tầng một.

Sổ tiết kiệm để trong ngăn kéo tủ ở căn phòng đó nên nếu mẹ chồng muốn xem Makiko có thể tự lấy ra cho bà xem cũng được, có điều chị ta tuyệt nhiên không đụng tay vào. Về mặt này người

chị chồng giữ khoảng cách vô cùng nghiêm túc.

“Mẹ ơi, mẹ có ngắm sổ ngân hàng thì tiền cũng không thay đổi đâu ạ.”

Nghe Hiroe nói vậy, Makiko nhếch cao khóe miệng.

“Bà bảo bà muốn xem. Bà bảo bà chỉ xem thôi.”

Bị thúc giục, Hiroe lấy cuốn sổ ngân hàng từ trong ngăn kéo tủ ra.

Tài khoản của mẹ chồng Hiroe có hơn 5 triệu yên tiền lương hưu tích lũy lại. Bà đã khuyên mẹ chồng gửi tiết kiệm định kỳ nhưng mẹ chồng bà có vẻ không thích khi không được nhìn thấy con số ghi lại khoản tiền mình sở hữu, vì thế không cho chuyển từ gửi tiền thông thường sang định kỳ.

Hiroe mở sổ và giơ ra trước mắt mẹ chồng.

Mẹ chồng ngắm nhìn trang sổ trong thoáng chốc, gật đầu tỏ vẻ hài lòng rồi nói một câu kỳ lạ, “Gọi tất cả ra đây.”

“Bọn con vẫn ở đây mà,” Makiko trả lời. “Makiko và cả cô Hiroe cũng đang ở đây mà mẹ.”

“Gọi cả Isao với thằng bé Toshi đến đây.”

Có chuyện gì thế nhỉ, Hiroe và Makiko quay sang nhìn nhau thắc mắc, nhưng không thể hỏi mẹ chồng mãi, bà đành đi gọi Isao và Toshiro. Yukimi vẫn ở tầng hai nhưng mẹ chồng Hiroe không nói gì về cháu dâu cả.

Dạo gần đây hầu như mẹ chồng không gọi đến Isao. Có vẻ như bà muốn giữ oai cho con trai nên không bao giờ nhờ vả ông việc gì. Ngay cả Makiko cũng luôn giữ quan điểm chủ gia đình nhà

Kajima phải có cái oai như vậy. Ban đầu Isao cũng cân nhắc xem nên gửi mẹ vào viện dưỡng lão hay chăm sóc tại nhà, tuy nhiên sau khi nghỉ việc thẩm phán và mua nhà tại Tokyo, Isao ở vị thế của người đã gánh đủ trách nhiệm cho gia tộc. Bản thân ông tự cho phép mình trở thành người ngoài cuộc hoàn toàn vì đã làm những việc cần làm.

"Có chuyện gì thế ạ?"

Toshiro lật đật bước vào. Isao cũng đưa mắt về phía Hiroe như muốn hỏi có chuyện gì.

"Mọi người đã đông đủ cả rồi mẹ ơi," Makiko dịu dàng gọi.

"Mang máy tính cầm tay đến đây," mẹ chồng Hiroe nói.

Toshiro chạy đi lấy máy tính và quay trở lại ngay lập tức.

"Sổ ngân hàng đâu, cho mẹ xem," mẹ chồng Hiroe lại tiếp tục.

Hiroe lại mở rộng cuốn sổ cho mẹ chồng nhìn như lúc trước.

Mẹ chồng lầm bầm điều gì đó trong miệng. Rồi bà cất lời như đáp lại sự chờ đợi.

"Cho Makiko 1 triệu yên."

À…

Ra là di chúc.

Nhận ra điều đó, lòng Hiroe dấy lên cảm xúc kỳ cục xen lẫn xót xa.

Mẹ chồng vẫn bận lòng vì cái đèn hỏng từ tuần trước chăng? Rồi nhân dịp chị Makiko đến nên mới… Hiroe thầm nghĩ.

Chẳng ai nhòm ngó đến tài sản của mẹ chồng hết. Cảnh mẹ chồng cẩn trọng để lại di chúc có gì đó vừa thương vừa giận.

Nhưng số tiền này rất quan trọng với mẹ chồng, quan trọng đến mức ngày nào bà cũng nhìn ngắm cuốn sổ như vậy cơ mà. Việc nhượng lại số tiền này chính là cách bà bày tỏ lòng biết ơn với gia đình. Mẹ chồng, với khuôn mặt như trở lại thời trẻ thơ, đang từng bước từng bước chuẩn bị cho sự ra đi của mình. Nghĩ vậy Hiroe lại tự nhắc mình phải chuẩn mực chu đáo hơn nữa.

“Cho Noboru 1 triệu yên.”

Noboru là em trai của Isao, tuy chú ấy sống ở Chiba nhưng chẳng mấy khi đến thăm mẹ.

“Cho thằng Toshi 500 nghìn yên.”

Ồ, bà cho Toshiro nhiều thế cơ à… Đúng là thằng bé vừa là cháu đích tôn nhà Kajima, lại là đứa cháu bà rất cưng chiều. Hiroe cười nhẹ trong lòng. Toshiro trang nghiêm lắng nghe, trông không hợp với tính cách nhí nhố hằng ngày của nó chút nào.

Mẹ chồng chậm rãi tiếp tục.

“Cho con Nozomi 300 nghìn yên… cho thằng Masaru 300 nghìn yên… cho thằng Ken 300 nghìn yên, cho con Etsu 300 nghìn yên…”

Mấy đứa đều là con của Makiko và Noboru. Tất cả đều đã đi làm, chẳng có đứa nào đến thăm bà cả nhưng Makiko vẫn đại diện chúng báo cáo tình hình nên mẹ chồng không hề quên.

“Ừm… thế là hết bao nhiêu rồi?”

“À… dạ…” Nghe bà nội hỏi, Toshiro vội bấm máy tính, “Hết 3 triệu 700 nghìn yên rồi ạ.”

Chắc số tiền gần hai triệu yên còn lại sẽ dành cho Isao. Mẹ chồng phân chia cũng khéo ghê chứ. Thế nhưng vẫn còn có phần sau.

“Cho Hiroe 30 nghìn yên.”

Không ngờ tên mình lại được gọi đến vào lúc này nên trong một khắc Hiroe chẳng nghĩ được gì trong đầu. Mấy từ “30 nghìn yên” thấm vào trong Hiroe rồi phình trương ra. Đồng thời bà cảm thấy có thứ gì đó ẩm ướt trong tim đột nhiên trở nên khô cong.

Makiko cười với Hiroe.

“Cho vợ của thằng Toshi 30 nghìn yên.”

Nụ cười của Makiko có ý nghĩa gì? “Cô sướng nhé” chăng? Cô thấy mẹ cảm ơn cô chưa? Sướng thế còn gì? Chị ta muốn nói vậy sao?

Đừng đùa vậy chứ, Hiroe hoàn toàn không cảm thấy như vậy.

“Còn lại cho Isao.”

30 nghìn yên là sao? 30 nghìn yên này là để trả công cho việc gì trong số vô vàn những việc mình đã làm cho bà ấy? Đây là số tiền dành cho người đã chăm sóc bà ấy tận tâm tận lực gấp mấy chục lần so với con đẻ của bà ấy sao?

Thà rằng bà ấy không cho gì. Như vậy Hiroe có thể hiểu rằng phần bà dành cho mình nằm trong số tiền sẽ trao cho Isao. Thường người ta sẽ nghĩ vậy mà.

Tại sao mẹ chồng lại đưa ra con số trần trụi là 30 nghìn yên để chà đạp lên những nỗ lực mà Hiroe đã cắn răng chịu đựng từ

trước đến nay? Tại sao bà ấy lại định giá chúng bằng cái giá rẻ mạt như vậy?

“Bọn con cảm ơn mẹ, bọn con sẽ dùng số tiền mẹ cho thật cẩn thận. Nhưng mà mẹ ơi, chuyện này là chuyện của rất lâu rất lâu sau này. Nếu mẹ không sống lâu sống thọ là bọn con sẽ buồn lắm đấy.”

Makiko vừa xoa xoa tay mẹ vừa nói lời cảm ơn một cách thái quá. Mẹ chồng cũng đáp “Ừ ừ” rồi cười hùa vào.

“Con không cần đâu.”

Những lời nói lạnh lẽo phát ra từ cơ thể đang muốn bùng cháy của Hiroe.

“Mẹ… con không cần tiền, không cần đâu ạ.”

Mẹ chồng trố mắt nhìn sang Hiroe.

“Cô Hiroe,” Makiko mở to mắt lộ rõ sự ngạc nhiên. “Sao lại nói với mẹ như thế…”

Hiroe đặt cuốn sổ tiết kiệm xuống bên gối của mẹ chồng rồi quay gót bỏ đi. Bà lách qua người Isao và Toshiro, rời khỏi phòng mẹ chồng, cũng chẳng thèm nhìn xem sắc mặt của cả hai ra sao.

Hiroe đi ngang qua phòng khách, vừa đi nước mắt vừa lã chã rơi, mở cửa kéo dẫn ra sân sau vườn, rồi bước ra khỏi căn nhà khiến bà ngạt thở, Hiroe ngồi sụp xuống chỗ cây nam thiên trúc, khóc nấc lên những tiếng thảm thiết.

“Hức hức… hu… hu…”

Từ lúc giã từ mẹ mình, Hiroe chưa từng khóc nấc lên như thế này. Sự uất hận bị dồn ứ lại bấy lâu nay tuôn trào thành dòng

nước mắt tựa như dòng lũ đánh bay con đập.

Chắc chẳng có ai hiểu những gì mình đang phải trải qua lúc này.

Dám có thái độ trẻ ranh như vậy với một người cao tuổi à. Cô ta kỳ vọng gì ở việc chăm sóc mẹ già mà cô ta đương nhiên phải làm? Chắc hẳn Makiko đang dùng những lời như vậy để trách cứ mình. Chị ta nói lý nói lẽ lúc nào cũng đúng. Trong khi đó mình thì cứ để cảm xúc lấn át. Thứ cảm xúc mà chỉ những người hằng ngày hằng giờ phải chăm sóc cho con người kia từ miếng ăn đến chuyện vệ sinh cá nhân, rồi còn phải ngồi nghe những câu chuyện không đầu không cuối, phải hy sinh bản thân mình để chăm sóc cho người ấy mới hiểu được.

Mình hận…

Thật sự uất hận…

“Chị ơi…”

Có tiếng gọi khẽ vọng lại từ bên kia hàng rào.

Hiroe ngước lên nhìn với khuôn mặt còn nguyên hai dòng lệ, Takeuchi đang đứng đó với vẻ đầy lo lắng.

“Chị bị sao thế?” Anh ta hỏi bằng giọng thật dịu dàng.

Hiroe lau nước mắt rồi đứng lên. Bà cố gượng cười nhưng chỉ khiến khuôn mặt càng thêm nhăn nhúm.

“Sao cuộc đời này nhiều chuyện bất công thế anh nhỉ.”

Nói đến đây những dòng nước mắt lại càng tuôn trào nhiều hơn.

LAO LỰC

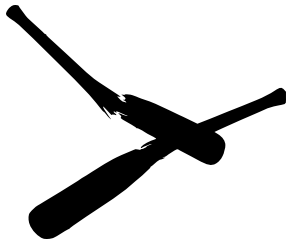

Trưa hôm sau, sau khi chăm cho mẹ ăn xong, Makiko ra về. Kể từ sự việc xảy ra hôm qua chị ta không trò chuyện một câu nào với Hiroe, cũng không nhìn mặt cô em dâu.

Còn Hiroe, sau đấy đã được Takeuchi mời sang nhà, rồi còn cùng anh ta uống hồng trà ở phòng khách.

Căn phòng thể hiện rõ gu thẩm mỹ của chủ nhân, vốn là người làm trong lĩnh vực đồ nội thất châu Âu, với các đồ vật và đồ trang trí hài hòa tinh tế.

Theo đà, Hiroe kể hết những bất bình của mình suốt hơn một tiếng rưỡi đồng hồ. Takeuchi đã chăm chú lắng nghe hết những gì bà nói.

“Chẳng có gì là sai trái cả. Đó là điều hiển nhiên. Tôi hiểu rất rõ những gì chị vừa kể.”

Anh ta nói và thể hiện sự đồng cảm với cảm xúc dồn nén trong lòng Hiroe. Sau khi bộc bạch hết, Hiroe dần lấy lại được sự bình tĩnh, ít ra thì bà cảm thấy đã lấy lại được sự bình thản như

trước khi Makiko đến.

“Nếu không phiền, có gì chị cứ tâm sự với tôi nhé. Với lại tôi cũng vẫn còn khỏe, thời gian lại dư dả nên nếu cần giúp gì chị cứ gọi nhé. Nếu giúp được tôi sẽ chạy sang ngay.”

Khi Hiroe ra về, Takeuchi còn nhắn nhủ những lời thật ấm lòng, anh ta còn tặng bà cả cái hộp đựng đồ nhỏ xinh mà nghe nói anh ta mua ở Pháp.

Makiko về rồi, nhà Kajima lại quay trở lại với nếp sinh hoạt thường ngày. Mẹ chồng thì có vẻ chẳng nhớ chuyện gì đã xảy ra, bà lại liên tục nhờ Hiroe hết việc này đến việc khác.

Tối đến, cả nhà chìm vào giấc ngủ. Dù Hiroe có đặt công tắc bấm gọi gần chỗ tay mẹ chồng nhưng bà vẫn thích cất giọng gọi trực tiếp Hiroe hơn. Vì phòng ngủ của Hiroe và Isao ở đối diện phòng của mẹ chồng nên tiếng gọi nghe rất rõ. Dù Hiroe có đang ngủ cũng phải tỉnh giấc. Việc mẹ chồng nhờ thì thường là “Thay bỉm cho tôi,” “Tôi đau ở đây ở đây hãy xoa cho tôi với,” rồi thì “Tay chân tôi bị lạnh chị làm gì đó giúp tôi đi.” Thảng hoặc bà cũng bảo “Bật TV cho tôi” hay “Chưa đến giờ cơm trưa à,” chẳng biết là do bị lẫn hay mơ ngủ, nhưng tóm lại là thời gian ngủ của Hiroe sẽ bị ít đi.

Khoảng 1 giờ đêm hôm ấy, không thấy tiếng gọi của mẹ chồng, Hiroe chìm vào giấc ngủ.

Đúng lúc đó có tiếng chuông điện thoại vang lên.

Hiroe định dậy nhưng tiếng chuông lại ngưng bặt. Cửa phòng ngủ mở ra, là Toshiro. Con trai bà vẫn còn thức.

“Bác Makiko gọi ạ.”

Hiroe ra phòng khách, khẽ khàng không làm Isao thức giấc.

Bà bật đèn phòng khách và nhìn lên đồng hồ. Chuyện gì mà giữa đêm hôm thế này... Hiroe thở dài một tiếng, tự dặn lòng nhất định không nói lời xin lỗi và nhấc máy lên.

"Alo."

"Cô Hiroe đấy à?"

Giọng nói từ đầu dây bên kia đầy vẻ khó chịu, đủ khiến người ta thấy chán nản khi bị gọi đến tên.

"Vâng, cảm ơn chị sáng nay..."

Makiko ngắt lời Hiroe, tuôn ra một tràng dài. "Tôi không làm sao mà ngủ được. Hôm qua lúc nghỉ lại nhà vợ chồng cô tôi cũng không ngủ được. Rồi về đến nhà mình tôi cũng không ngủ được. Tôi thấy tức lắm, cảm thấy không làm rõ chuyện này tôi sẽ không thể ngủ được nữa. Thật ra tôi định bỏ qua không chấp cái thái độ vô phép của cô nhưng tôi không thể tha thứ được nên phải nhấc máy lên gọi cô. Giờ huyết áp của tôi đang tăng vọt có thể lăn ra bất tỉnh được đấy. Cứ nghĩ đến khuôn mặt tội nghiệp của mẹ tôi lại muốn khóc. Tôi không biết cô thế nào chứ tôi thì cả đời này tôi sẽ không quên được chuyện ấy đâu."

Trước những lời công kích chưa từng nghe bao giờ ấy, Hiroe mất hết cả khí thế, quên luôn cả ý định phản bác.

"Cô Hiroe, nếu cô thích tiền thì hãy nói với tôi. Nếu cô thèm tiền đến thế thì tôi sẽ nhường phần của tôi cho cô. Tôi xin cô đấy, đừng dùng thủ đoạn như thế để dọa dẫm người vô tội. Mẹ đã suy nghĩ kỹ và gửi gắm cả sự biết ơn của mình vào đó. Thế mà cô lại cự tuyệt tấm thịnh tình ấy chỉ vì số tiền ấy ít ỏi, đấy

không phải là việc con người có lương tâm nên làm đâu."

"Không phải như vậy, không phải vì em thèm tiền," Hiroe nói, cố ngăn cơ thể khỏi những con run rẩy không rõ lý do.

"Cô thèm tiền chứ còn gì nữa?" Makiko gằn giọng quy chụp. "30 nghìn yên ít quá nên cô mới nói vậy chứ gì?"

"Không phải, chị Makiko, em thật lòng không cần tiền."

"Nếu không cần tiền thì tại sao cô lại nói kiểu tức giận như vậy? Chê ít nên cô mới nổi giận còn gì? Cô thôi đi, đừng nói những lời đầu môi chót lưỡi để bào chữa cho mình nữa. Tôi thấy buồn nôn đấy. Cô lúc nào chả vậy? Những điều cô nói và những điều cô làm không khớp chút nào hết. Tôi chẳng biết phải thần kinh thép thế nào mới làm được như cô. Có thể trong lòng cô đã định rõ mẹ chỉ là người dưng nước lã nhưng đối với tôi đấy là người mẹ vô cùng quý giá. Cô hãy hiểu cho tâm trạng của tôi khi phải gửi người quan trọng nhất ấy cho cô. Tôi xin cô đấy, ít ra cô cũng phải hiểu những điều đó chứ. Cũng chẳng biết mẹ còn sống được bao lâu nữa nên tôi mong cô hãy để mẹ sống vui vẻ nốt quãng thời gian còn lại. Nếu có ai đó bắt nạt mẹ cô ngay trước mắt cô thì cô sẽ không thể để yên đâu. Cô quả thật là đứa con dâu bất hiếu, hiểu ra bản chất của cô, tôi bắt đầu thấy sợ cô rồi đấy. Này, cô có nghe thấy không? Tôi nói đâu có sai, đúng không?"

Tại sao mình lại phải nghe những lời này? Hay mình cứ xin lỗi cho xong dù thật lòng mình không hề muốn?

Hiroe cảm thấy thất bại thảm hại khi bị tấn công bởi thứ hung khí mang tên lời nói, bà đột nhiên muốn buông bỏ hết tất

thảy.

Đột nhiên bà nghĩ đến Takeuchi, có lẽ khi tự thú những điều bản thân vốn không làm anh ta cũng có tâm trạng giống mình bây giờ.

“Chị Hiroe…”

Lời xin lỗi đang dâng lên gần họng thì Hiroe lại nghe thấy tiếng gọi khe khẽ của mẹ chồng.

“Chị Makiko này…”

“Sao? Cô hãy nói thẳng ra đi, cô đang nghĩ gì?”

“Mẹ vừa gọi…”

“…”

Makiko im lặng sau một khoảng đủ để hít thở thật sâu, rồi chị ta cố tình tặc lưỡi thật to thật rõ sau đó đột ngột dập máy.

Hiroe vẫn cầm nguyên ống nghe điện thoại và ngẩn ngơ một mình trong căn phòng khách yên tĩnh. Bà như bị rút hết sức lực bởi những lời mạt sát từ một phía ấy.

Sau đó bà dùng hết sức để nhấc cơ thể rã rời bước đi, nhìn vào phòng mẹ chồng.

Bật đèn lên, Hiroe thấy khuôn mặt mẹ chồng đang say ngủ với khuôn miệng hơi hé mở. Mẹ chồng đang ngáy những tiếng nhè nhẹ đều đều.

Là ảo thanh sao? Hiroe sững sờ khi nhận ra điều đó.

Những lời nói qua điện thoại của Makiko còn đọng lại mãi trong tai Hiroe như những lời nguyền, suốt đêm bà không ngủ được. Dẫu vậy bà vẫn gắng chuẩn bị bữa sáng vì không nỡ nhờ Yukimi đang bận rộn chăm sóc Madoka. Sau khi tiễn Isao đi làm, Hiroe lại mệt mỏi nằm bẹp trên giường.

Thế nhưng bà vẫn không ngủ được. Luồng nhiệt khó chịu cứ quẩn quanh khắp cơ thể, lòng bứt rứt không yên. Bà ngồi dậy, cố gắng kiềm chế những đợt sóng cảm xúc cuộn trào trong lòng, gập gọn chiếc chăn lại.

Thi thoảng Hiroe nghe thấy tiếng mẹ chồng gọi từ bên ngoài phòng ngủ. Có vẻ đó không phải là ảo thanh, mỗi lần như vậy lại có tiếng đóng mở cửa phòng đối diện và tiếng Madoka nhõng nhẽo lặp đi lặp lại.

Bà thấy nôn nao buồn nôn, thức ăn cũng nuốt không trôi. Tầm quá trưa, chừng như sự căng thẳng của Yukimi đã tích tụ đến cực điểm, tiếng quát con gay gắt của cô con dâu cùng với tiếng khóc chói tai của Madoka cứ vang lên không ngừng. Những cuộc đối thoại ồn ã của hai mẹ con Yukimi cộng với tiếng mẹ chồng không ngừng tra tấn màng nhĩ của Hiroe đến tận chiều.

Nằm mãi như vậy cũng không ổn, Hiroe quyết định ngồi dậy. Thế nhưng bà thấy trong người còn mệt mỏi hơn lúc sáng. Bà vừa đứng lên, một cơn váng vất xây xẩm mặt mày lại ập đến khiến tâm trạng bà càng thêm u ám. Bà thấy khó thở mà không rõ nguyên do, sau đó hơi thở của bà lập tức trở nên loạn nhịp.

Thế này có lẽ mình phải nhập viện mất thôi… Xét một cách

tỉnh táo bà cảm thấy cơ thể mình đã tới giới hạn chịu đựng rồi.

Isao nói hôm nay sẽ không về muộn. Chắc ông ấy sắp về…

“Yukimi, con đi chợ giúp mẹ nhé…”

Hiroe nhờ Yukimi, lúc này đang trông cho Madoka đi tè trong nhà vệ sinh.

“Con đi cũng được ạ? Nếu chỉ nấu bữa hôm nay thì con nghĩ nhà mình vẫn còn đủ đồ ạ.”

“Mẹ không sao đâu, con cứ đi thong thả đi!”

“Vâng, nếu mẹ nói vậy thì…”

Dù vẫn nhìn Hiroe vẻ lo lắng nhưng Yukimi cũng gật đầu. Biết sắp được đi mua sắm, Madoka phấn khởi hò reo.

“Con bé thích bánh kẹo gì thì con mua cho nó nhé!”

“Vâng ạ.”

“À với lại…”

“…?” Yukimi quay sang nhìn mẹ chồng về thăm dò.

“Chắc sau khi bố về mẹ sẽ đi bệnh viện một lát đấy.”

Mặt Yukimi trở nên u ám. “Nếu vậy thì hay giờ mẹ đi luôn đi ạ.”

“Không sao đâu. Con cứ làm việc nhà đi. Con còn phải trông cả Madoka nữa mà. Đi một lát thì chắc bà cũng không sao đâu… Con cứ đi đi không phải lo cho mẹ.”

“Vâng…” Tuy tỏ vẻ không yên tâm nhưng Yukimi vẫn rời khỏi nhà trước sự thúc giục của Madoka.

Hiroe quyết định nghỉ ngơi tại phòng khách.

Trước Yukimi, bà dù sao vẫn phải gắng gượng cho ra dáng mẹ chồng. Tuy nhiên khi chỉ còn lại một mình phòng khách và ngồi sụp xuống chiếc sofa, sự gắng gượng ấy ngay lập tức biến mất. Chỉ có sự uể oải xâm chiếm toàn bộ hệ thần kinh của Hiroe. Không hiểu sao nếu bà không để ý thì không thể thở bình thường được. Bà phải tập trung vào việc hít vào thở ra. Cứ như vậy thời gian trôi đi một cách vô nghĩa.

Khoảng ba mươi phút sau, Isao về đến nhà. Chưa bao giờ bà mong ngóng ông về đến vậy. Với người luôn cố gắng vun vén việc gia đình như Hiroe, người bà muốn than thở và nhờ giúp đỡ lúc cần kíp chỉ có thể là Isao mà thôi.

"Ông nó ơi… Ông chở tôi đi viện khám chút nhé."

Isao đang cởi cà-vạt, nghe Hiroe nói vậy liền liếc mắt xuống, hỏi:

"Bà bị làm sao à?"

"Tự nhiên toàn thân tôi mệt mỏi rã rời… cứ như thân xác đi mượn chứ không phải của mình nữa."

Trong thoáng chốc Isao nhìn Hiroe như thể đang suy nghĩ điều gì lung lắm, nhưng ngay lập tức ông đứng lên. "Thế thì ta đi thôi."

"Yukimi đang ở tầng hai à?"

"Con bé đang đi chợ. Nó cũng sắp về rồi."

"Ưm… thế thì chắc là không sao đâu."

Hiroe lấy thẻ bảo hiểm trong ngăn kéo tủ ra và chuẩn bị đi ra ngoài. Mấy năm gần đây hầu như bà không đi bệnh viện. Không

phải vì bà không cần đi. Mà là vì bà không có thời gian thong thả để đi.

Sau khi khóa hết cửa nẻo, Hiroe sang phòng mẹ chồng. Mẹ chồng bà đang thức.

“Mẹ ơi… con đi khám bệnh một chút… Con sẽ cố gắng về sớm… Mẹ chịu khó giúp con một chút nhé!”

Hiroe thì thầm vào tai mẹ chồng, thay vì gật đầu, mẹ chồng lại hắng giọng gọi ngược Hiroe lại.

“Từ hôm qua đến giờ bụng tôi cứ bị trướng lên, chị giúp tôi một chút đi.”

A, đúng rồi, vừa nghĩ đến đó, Hiroe cảm thấy trước mắt như tối sầm lại.

Ba ngày trở lại đây mẹ chồng chưa đi ngoài được. Vì lực ở mông của bà yếu đi nên chỉ cần phân cứng một chút là lập tức gây tắc ruột. Hiroe định cho mẹ chồng uống nhiều thuốc tiêu hóa hơn thường lệ một chút nhưng vì Makiko đến chơi và đã xảy ra chuyện kia nên bà quên khuấy đi mất. Mà Makiko lúc nào cũng cho mẹ chồng ăn gấp đôi bình thường nên có lẽ bụng mẹ chồng càng trướng nặng.

“Chị thụt cho tôi đi,” mẹ chồng nói giọng khàn đặc.

Chỉ còn cách ấy thôi. Thì đúng vậy mà. Một khi đã tắc ruột rồi thì mẹ chồng sẽ không thể tự rặn ra được… Nghĩ bụng như vậy nhưng Hiroe vẫn không sao nhấc người lên nổi.

“Này, bà nó sao thế?”

Isao ló mặt vào qua khoảng cửa khép hờ như thế giục Hiroe

mau lên đường.

“Bà… bị trướng bụng… bà muốn… thụt…” Hiroe trả lời với hơi thở đứt quãng.

Isao nhăn mày, lầm bầm gì đó vẻ khó xử… Ông đảo mắt một hồi như đang nghĩ ngợi rồi cuối cùng quay về phía Hiroe.

“Không còn cách nào khác à?”

Chắc phải làm thật rồi… Hiroe biết bà chỉ có thể chọn cách đó.

“Yukimi vẫn chưa về à? Để tôi gọi cho nó thử nhé?”

Isao không đề nghị “để tôi làm cho”. Thật ra Hiroe cũng không mấy thất vọng vì đó là điều hiển nhiên. Người mà đến cái tã còn chưa thay bao giờ thì làm sao có thể thụt được? Ngay cả với Yukimi, Hiroe cũng không để con dâu làm đến tận việc ấy. Makiko cũng vậy. Tất cả đều do bà tự làm.

Bắt Yukimi làm thì ác quá, Hiroe nghĩ và quyết định.

“Tôi sẽ làm… Ông ra kia chờ đi.”

Đuổi Isao ra phòng khách, Hiroe đeo găng tay nylon mỏng dùng khi chăm sóc điều dưỡng vào. Bà lật chăn, gập đầu gối của mẹ chồng lên rồi lấy bỉm ra, lót giấy vệ sinh xung quanh. Bà bôi dầu bôi trơn vào hậu môn mẹ chồng, nhẹ nhàng bơm thuốc thụt vào.

Mình phải làm thôi, không còn sự lựa chọn nào khác.

Chỉ là, bà vừa làm vừa tự nhủ lòng mình như vậy.

Cho dù làm xong mình sẽ chết, thì nếu không thụt hậu môn cho mẹ chồng xong mình cũng không chết được.

Hà… hà…

Tại sao lại khó thở thế này?

Lực của mẹ chồng yếu, dung dịch thụt rỉ ra ngoài. Chờ mãi cũng không thấy phân.

“Không được ạ?”

Hiroe thử hỏi, nhưng mẹ chồng chỉ nhăn mặt không nói gì.

“Thế thì… con sẽ cho tay vào nhé…”

Hiroe cho tay vào, mẹ chồng rên lên. Nhưng không còn cách nào khác. Đầu ngón tay chạm được vào thứ cưng cứng.

Nhưng làm thế nào để lôi nó ra?

“Mẹ… có thể… cố gắng rặn… một chút… được không?”

Chỉ cần Hiroe cử động ngón tay hơi mạnh một chút là mẹ chồng lại kêu lên đầy đau đớn. Tưởng chừng như có thể lôi mà lại không thể lôi ra được.

Hà… hà…

Cái cảm giác bức bối này gần đây mình cũng đã trải qua, Hiroe nghĩ lại lúc thay bóng đèn. Nhưng không, nếu so với lúc ấy thì lần này sự bức bối đã tăng lên gấp nhiều lần.

Hà… hà…

Mồ hôi túa ra như tắm. Những giọt mồ hôi lăn từ trán xuống thấm vào mắt. Với bàn tay này thì không thể lau mồ hôi được.

Vận hết sức lực, Hiroe cuối cùng cũng lôi ra được một lượng phân nhất định.

Tầm này chắc đủ rồi.

Bà như muốn ngất đi, đứng thôi cũng thấy nôn nao.

Hiroe quỳ sụp xuống sàn.

Thật lạ lùng, bà không để ý gì đến mùi phân cả. Đúng là bà không còn tâm trí để bận tâm đến điều đó.

Có tiếng Yukimi vọng lại từ hành lang. Hình như con bé đã về.

May thay cửa lập tức mở ra, Yukimi ngó vào để xem tình hình.

“Mẹ ơi?”

Thấy khuôn mặt Hiroe ướt đẫm mồ hôi và đang nhăn nhúm vì khó thở, Yukimi giật mình hoảng hốt.

“Yu… Yukimi… con… mang… cái này… vào… nhà vệ sinh… xả… cho mẹ…”

Hiroe dồn hết sức bình sinh để nói ra những lời đó nhưng Yukimi đã không nghe mà vội rời khỏi phòng.

“Bố ơi, bố gọi cấp cứu ngay đi ạ.”

Hiroe nghe thấy tiếng Yukimi kêu lên hoảng hốt ở phía cuối hành lang.

Một tiếng nói mơ mơ ảo ảo như thể trong giấc mộng.

Sau khi được xe cấp cứu đưa vào viện, Hiroe phải nằm tĩnh dưỡng tại đó ba ngày. Tuy huyết áp 150 có vẻ hơi cao nhưng kết quả kiểm tra nước tiểu, máu, chụp X-quang hay điện tâm đồ đều không cho thấy có gì bất thường. Bác sĩ phụ trách nhận định rằng, “Có lẽ là do lao lực” và dạy cho Hiroe cách áp túi nylon vào miệng khi hơi thở bị loạn nhịp. Bác sĩ cũng dặn nếu tình trạng

hoảng hốt lại tiếp diễn thì nên đi khám thêm tại Khoa Tâm lý hay Khoa Thần kinh.

Ngày nhập viện thứ hai, nhờ có thuốc an thần mà Hiroe đã có thể ngủ được liền giấc, bà cảm thấy cơ thể đã hồi lại được phần nào. Không hẳn vì thế mà bà trở nên quá chủ quan nhưng sang đến ngày thứ ba, bà dần không yên tâm an dưỡng được nữa, cộng thêm bà cũng không phải xét nghiệm hay truyền gì nên khi bác sĩ hỏi, "Bà định thế nào?" Hiroe đã tự nguyện xin xuất viện.

Hiroe nhờ Yukimi lái xe đến đón, về đến nhà đã thấy Makiko ở đó. Tuy Makiko không đến thăm Hiroe nhưng nghe Yukimi kể lại, chị ta đã nghỉ lại nhà Kajima suốt mấy đêm để giúp chăm sóc mẹ chồng. Hiroe cảm thấy lại phải mang ơn bà chị chồng, nhưng cái tính lì lợm nhất quyết phải tự mình làm mọi việc một cách hoàn hảo tồn tại trong bà bấy lâu dường như đã biến đi đâu mất, vì thế bà cũng chẳng cảm thấy khó xử lắm trước Makiko.

"Ồ cô Hiroe, cô được xuất viện rồi đấy à?"

Makiko chính là người mở miệng nói vẻ rất quan tâm trước, nhưng kết cục đó là những lời quan tâm đầu tiên và cũng là cuối cùng mà chị ta dành cho em dâu, chúng chỉ là những lời đưa đẩy cho có mà thôi, "Thứ Bảy, Chủ nhật tôi đều ở đây, có về nhà một lần xong lại tới. Liên tục như vậy quả là mệt thật. Mà mẹ không có vấn đề gì là tốt rồi. Tôi còn có công việc nên hôm nay phải về thôi."

Chị ta nói, mặt tươi cười nhưng vẫn pha lẫn vẻ ngán ngẩm.

"Cảm ơn chị. Phiền chị quá. Việc còn lại cứ để em."

Hiroe cũng nói lời cảm ơn cho phải phép rồi tiễn Makiko với đống hành lý đã thu gom lại trên tay ra tận ngoài cửa.

Ra đến bên ngoài Makiko chợt dừng lại khi tay vừa chạm lên cánh cửa sân trước. Mắt chị ta sắc hơn hẳn lúc có cả Yukimi, cho thấy rõ những lời sắp nói đây mới là những lời thật bụng.

“Lần sau cô đừng có để xảy ra những chuyện như thế này nữa nhé. Cô ngã ra đấy gây phiền hà cho bao nhiêu người. Ít ra cô cũng phải quản lý tình trạng cơ thể của mình chứ.”

“Xin lỗi chị,” Hiroe đáp lại bằng những lời không thật lòng. “Chị cũng giữ gìn sức khỏe nhé.”

“Là phụ nữ ai rồi chẳng mắc chứng tiền mãn kinh. Hồi bằng tuổi cô tôi cũng thế, nhưng nếu cắn răng chịu đựng rồi nó cũng qua. Chứ lần nào cũng nhập viện thì chắc chẳng làm ăn được gì.”

Những lời nói sỗ sàng của Makiko lại khiến Hiroe cảm thấy rất thuyết phục, rằng tình trạng sức khỏe xấu đi không rõ lý do của bà là do chứng tiền mãn kinh. Tất nhiên bà biết phụ nữ ngoài 50 một chút thường gặp vấn đề do rối loạn hệ thần kinh tự chủ, nhưng bà không nghĩ nó sẽ xảy đến với mình, và cũng bởi hằng ngày bà quá bận rộn nên cũng không tự ý thức được điều đó. Thêm nữa bà cũng không ngờ hội chứng tiền mãn kinh lại khủng khiếp đến thế. Có lẽ cũng tùy từng người, như Makiko, xét theo cái giọng điệu ấy có vẻ chị ta vượt qua nó một cách hết sức dễ dàng.

“Đừng nói cô cố tình như vậy để trả đũa tôi đấy nhé?” Makiko hỏi nửa đùa nửa thật.

“Làm gì có chuyện đó ạ…” Hiroe đáp lại qua loa, tỏ vẻ không chấp những lời vu vơ đó.

“Nếu không phải thì tốt. Tôi nghĩ mình mới là người phải nhập viện cơ ấy, thế mà người đó lại là cô… giật hết cả mình.”

Chị ta trông có vẻ khỏe khoắn, nhưng có khi lúc nào cũng căng thẳng đến cực điểm cũng nên, Hiroe thầm nghĩ. Makiko không sống chung với bố mẹ chồng nhưng chồng chị ta lại mở doanh nghiệp về thuế vụ nên chị ta suốt ngày bận rộn phụ giúp chồng. Dù cái kiểu cho rằng mấy người làm nội trợ thật là nhàn tản của chị ta có khiến Hiroe phật ý nhưng có lẽ chị ta cũng đang cố hết sức với cuộc sống của mình.

Giờ đây Hiroe không còn ở trạng thái muốn phản bác khi bị Makiko nói cạnh khóe nữa. Đột nhiên bà cảm thấy mình không còn cố gồng lên như trước đây nữa. Hậu quả để lại sau một lần ngã quỵ lớn hơn bà tưởng.

“Tôi sẽ gọi điện lại sau, cô chăm mẹ đi nhé.”

Vừa quay ngoắt người đi, Makiko đột nhiên nhìn thấy thứ gì đó khiến chị ta giật bắn.

Nhìn theo ánh mắt của Makiko, Hiroe thấy Takeuchi đang đứng bên hông ga-ra ô tô ở căn nhà kế bên. Anh ta mỉm cười, cúi đầu chào Hiroe.

Makiko định thần lại, đoạn nói “Thế nhé” với Hiroe rồi nhanh chân đi thẳng.

“Cảm ơn anh hôm qua đã đến thăm tôi.”

Hiroe cúi đầu cảm ơn Takeuchi.

Lúc Hiroe được khiêng lên xe cấp cứu, Takeuchi cũng ra tận bên ngoài nhìn theo vẻ lo lắng. Rồi chiều hôm qua anh ta còn đến phòng bệnh thăm Hiroe và chuyện trò với bà một lúc.

“Chị đi lại được rồi ạ?” Takeuchi đến gần hàng rào hỏi. “Chị đừng cố quá nhé.”

“À vâng, tôi không sao đâu.”

“Rốt cuộc bác sĩ cũng không bảo nguyên nhân là do đâu ạ?”

“Vâng, nhưng nghĩ lại thì thấy có vẻ là do hội chứng tiền mãn kinh anh ạ…”

“Chị cũng đoán vậy ạ? Thật ra hôm qua lúc nghe chị nói chuyện tôi cũng thử tham khảo một số sách, sau đấy tôi cũng nghĩ có khi nguyên nhân là do vậy thật. Hội chứng đó phải được khám ở Phụ khoa, chứ khám ở chuyên khoa khác có khi kết luận của bác sĩ cũng khác đi chị ạ. À chị đợi tôi một chút nhé.”

Takeuchi nhanh chóng chạy vào trong nhà, rồi anh ta chạy ra ngay sau đó, mỗi bên tay ôm theo một cái bình.

“Đây là nước ép quả lựu, nghe nói rất tốt cho hội chứng tiền mãn kinh đấy ạ. Trong sách người ta cũng viết như vậy. Nó chỉ là nước quả thôi nên tôi nghĩ chị cứ thử uống xem sao.”

Anh ta mất công đi tra cứu bệnh rồi còn mua nước hoa quả cho mình… Hiroe cảm kích trước sự chu đáo và tử tế của người hàng xóm.

“Ôi, thế thì để tôi trả tiền nước cho anh.”

“Không, không. Nó cũng không đắt đỏ gì đâu ạ. Còn sau này chị muốn uống thêm thì có thể tự mua. Còn hai chai này chị

đừng ngại, cứ nhận đi ạ."

"Thế à, nếu vậy thì cho tôi xin."

Hiroe nhận hai chai nước lựu xong, mặt Takeuchi đột nhiên nghiêm nghị trở lại.

"Còn việc chăm sóc bà thế nào rồi ạ? Nếu chị vẫn làm như từ trước đến nay thì lại xảy ra tình trạng thế này thôi."

"Vâng… nhưng con dâu tôi cũng giúp tôi phần nào nên chắc là không sao đâu anh à."

Vừa trả lời, Hiroe vừa nhận ra sự kém tự tin trong giọng nói của mình.

"Con dâu chị còn bận con nhỏ nên chắc sẽ không giúp được gì nhiều."

Hiroe cũng phải thừa nhận là như vậy.

"Quả đúng như anh nói, con bé rất chịu khó giúp tôi nhưng khi nhiều việc quá nó hay bị căng thẳng và lại gắt gỏng với con. Thành thử, khi nhờ con bé tôi thường phải tính và lựa lựa thật khéo."

Nói xong Hiroe nhận ra Takeuchi có vẻ nhìn nhận sự việc nghiêm trọng hơn so với chính bản thân bà, anh ta khoanh tay như thể suy nghĩ điều gì lung lắm. Thế rồi anh ta nói thật chậm rãi.

"Nếu vậy, tôi có thể giúp chị vài tiếng ban ngày được đấy."

"Không được, sao tôi dám phiền đến anh chứ."

"Không sao đâu mà, nghe chị kể chuyện tôi hiểu chị đang phải một mình gồng gánh mọi việc. Tôi không thể cứ ngồi yên

nhìn như thế được. Tôi cũng đã từng chăm bệnh bố và bà nội hồi còn học cấp hai. Hai người ấy đều đã từng nằm liệt một chỗ nên tôi hiểu công việc này vất vả thế nào. Tôi hiểu những gì chị đang phải chịu đựng."

"Thế ư...?"

Càng nghe chuyện Hiroe càng cảm thấy con người này nhìn thì tưởng ung dung tự tại nhưng thật ra lại là người trải qua không ít khổ cực.

"Nói chung tôi biết mình đề nghị thế này là hơi tự tiện, nhưng tôi nghĩ mình không hoàn toàn vô dụng đâu. Nếu chỉ có khoảng bốn hay năm tiếng để nghỉ ngơi thì gánh nặng dồn lên người cũng sẽ khác đấy ạ."

Hiroe thật sự chỉ còn biết cúi đầu cảm tạ sự nhiệt thành của Takeuchi.

"Tôi chắc chắn sẽ không nói chuyện gia đình chị với ai, mà tôi cũng không có ai để nói. Nên về chuyện riêng tư thì chị đừng lo."

"Không, về chuyện đó thì tôi hoàn toàn không lo gì cả đâu."

Đúng là Hiroe không được phép ngã quỵ lần nữa. Bà không còn giữ tư tưởng sẽ một mình làm hết thảy mọi chuyện, cũng không thể nhờ vả Makiko hơn nữa. Nếu cứ ngại ngần mà không suy xét kỹ có lẽ sau này bà sẽ hối hận mất thôi.

"Vậy chị cứ thử hỏi ý kiến thầy Kajima xem sao?"

Takeuchi nói, không quên kèm theo một nụ cười.

Buổi tối, khi đã chui vào trong chăn, Hiroe thử trao đổi với Isao về lời đề nghị của Takeuchi. Trong vô thức lời nói của Hiroe ngầm ám chỉ hiện giờ bà không tự tin về tình trạng sức khỏe của mình và nếu có sự giúp đỡ như vậy thì quả thật may mắn.

"Ừm…"

Isao liên tục ậm ừ như mọi khi, chẳng thể hiểu là hào hứng hay không hào hứng.

"Sao ta không nhờ dịch vụ chăm sóc điều dưỡng?"

Có vẻ ông không muốn nhận sự giúp đỡ.

"Nhưng lần trước khi tôi nói với chị Makiko về chuyện đó, chị ấy tỏ ra rất khó chịu…"

Isao cũng không cãi được bà chị Makiko của mình.

Và dù có quyết định nhờ dịch vụ điều dưỡng thì việc tra cứu cơ sở với liên hệ thuê người chắc chắn cũng sẽ lại vào tay Hiroe. Có cách nhanh chóng, dễ dàng hơn nên Hiroe không hào hứng với việc này cho lắm.

"Ở nhà còn có Yukimi nên cũng không lo sẽ bị nói ra nói vào việc để đàn ông ra vào nhà."

"Việc ấy thì tôi không lo," Isao nói cùng với nụ cười méo xệch. "Nếu mẹ không thấy hợp thì ta phải làm sao? Người quen biết từ trước thế lại thành ra khó từ chối đấy."

"Việc ấy thì ông không phải lo. Lúc ấy tôi sẽ nói là tôi khỏe lại rồi không cần nhờ anh ta nữa. Thật ra nếu có nhờ thì tôi cũng chỉ định nhờ đến khi mình khỏe lại hẳn thôi."

"Ừm… thì thế… nhưng mà, với hàng xóm thế… có quá gần

gũi không?" Isao đột nhiên nói những điều kỳ quặc.

"Gần thì càng tốt chứ sao? Ngày xưa chẳng phải các bà nội trợ rồi những người cao tuổi rảnh rỗi ở gần nhau thường giúp đỡ lẫn nhau sao? Việc này cũng giống như vậy mà, nói là quá gần gũi thì có hơi…"

Hiroe đột nhiên im lặng nhìn Isao.

"Hay là ông nó lại nhìn anh Takeuchi với con mắt thành kiến?"

"Không, không phải như vậy. Không phải vậy." Isao hơi cao giọng phủ nhận.

"Tôi thì tôi nghĩ vì đó là người quen của ông nó nên mới đồng ý. Ông đã mời anh ta đến giờ giảng của mình ở trường đại học còn gì? Chính ông cũng nói anh ta là người lịch thiệp mà?"

"Tất nhiên, thì đúng là như vậy… Chỉ là tôi thấy mình nhờ vả nhà hàng xóm nhiều quá. Người ta nói không có gì đắt giá bằng miễn phí, không nên thấy người ta có lòng tốt mà lợi dụng quá…"

"Chuyện ấy thì ông không cần lăn tăn vậy đâu. Tôi lại thấy anh Takeuchi không có lẽ sống gì nên mới muốn giúp mình đấy. Chắc chỉ cần mời anh ấy ăn trưa là anh ấy sẽ rất vui vẻ nhận lời. Nhà ta cũng vừa mới mua căn nhà này, thằng Toshiro thì còn lông bông thế kia, ta cũng sắp sửa phải thắt lưng buộc bụng rồi, nhận được lời đề nghị như vậy chẳng phải là quá tốt sao?"

Isao chỉ "ừm" một tiếng rồi trở mình, xoay lưng lại phía Hiroe.

"Thế nhưng phải trả tiền cảm ơn tử tế đấy. Làm sao để ta

không bị lép vế quá.”

Tuy giọng điệu vẫn có vẻ không hài lòng lắm nhưng như thế có nghĩa là Isao đã đồng ý nhờ Takeuchi giúp sức.

Trợ lực

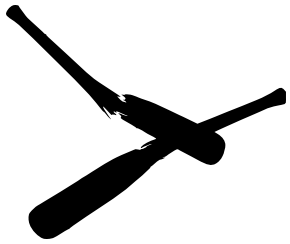

Trên đường từ công viên về nhà, Yukimi và Madoka vừa đi vừa hát líu lo. Về tới nơi, cô thấy có đôi giày da nam giới không phải của bố chồng hay Toshiro ở trước cửa.

Hình như nhà có khách.

Yukimi nhìn xuống đồng hồ đeo tay, chẳng mấy mà tới trưa. Vừa nghĩ bụng chắc phải chuẩn bị bữa trưa cho cả khách rồi, cô vừa đi vào phòng. Khách đang ngồi uống cà phê và chuyện trò rôm rả với mẹ chồng.

Là Takeuchi nhà bên cạnh. Chú ta mặc quần âu rộng và khoác áo nỉ trắng mỏng.

Yukimi vô thức nắm chặt lấy tay Madoka, Madoka vùng vằng kêu lên như sắp khóc.

“Chào hai mẹ con,” Takeuchi khẽ cúi đầu với Yukimi.

“Hai mẹ con về rồi đấy à,” mẹ chồng nói với Yukimi, trên môi vẫn nở nụ cười từ câu chuyện đang dang dở. “Từ hôm nay mẹ sẽ nhờ anh Takeuchi đây phụ chăm sóc bà một thời gian con ạ.”

“À… thế ạ.”

Mặc dù còn chưa hiểu rõ tình hình nhưng Yukimi cũng cúi chào Takeuchi. Madoka vốn nhát người lạ nên nấp phía sau mẹ.

“Thế nên Yukimi, con chuẩn bị cả bữa trưa cho anh Takeuchi nhé. Anh ấy thích mấy món như mì ấy. Mẹ nghĩ đồ trong tủ đủ để nấu đấy.”

Mặc dù vẫn chưa biết phải làm gì trước sự tình quá bất ngờ, nhưng Yukimi cũng hơi ngạc nhiên vì mẹ bảo nấu món quá đơn giản như vậy.

“Phiền mẹ Madoka quá.”

Trước những lời đó của Takeuchi, Yukimi gượng cười rồi từ tốn rời khỏi phòng khách. Cô dắt Madoka lên tầng hai, mở băng hoạt hình cho con bé xem rồi xuống bếp. Trước hết cô chuẩn bị cháo thập cẩm cho bà nội chồng.

Đồ ăn của bà nội chồng thường là cháo thập cẩm, bà rất thích món ấy. Thức ăn trộn cùng và gia vị nêm nếm khác nhau tùy theo ngày nhưng thường là cá, thịt và rau băm nhỏ rồi nấu nhừ với cơm nên bữa nào nhìn cũng có vẻ giống nhau. Cùng với món đó là một cốc thạch có trộn thuốc.

Vì bà vừa nằm vừa ăn, lực nuốt thức ăn lại yếu nên ngay cả đồ ăn mềm như vậy cũng có khi làm bà bị sặc. Cháo dễ nuốt nhưng nếu lỏng quá có thể gây sặc nên việc điều chỉnh cho chuẩn khá khó khăn. Ngày xưa bà cũng thích bí đỏ hay khoai nhưng ăn những món dễ bứ đó lần nào bà cũng bị nghẹn, vì vậy mặc dù muốn cho bà ăn nhưng giờ đây không ai dám liều.

Yukimi nấu xong, mẹ chồng liền đặt lên khay và mang đi.

“A, để tôi làm cho, chị cứ ngồi xuống đi ạ.”

“… Thế có được không ạ?”

“Đương nhiên là được rồi ạ. Tôi đến để phụ chị những việc như thế này mà.”

Đoạn hội thoại của hai người vọng lại từ hành lang. Yukimi chuyển sang làm mì ăn liền, trong khi chờ nước sôi cô hơi băn khoăn về tình hình trong phòng bà nội nên vặn nhỏ lửa và lên xem.

Cô lo mình xới hơi nhiều cháo cho bà. Bác Makiko thường xới đầy bát rồi dỗ dành bà nội chồng ăn hết suất nhưng cả cô và mẹ chồng đều không cố ép. Lúc ăn nhiều nhất bà cũng chỉ ăn khoảng nửa bát. Nếu là mẹ chồng thì cô không lo nhưng lần này người cho ăn là Takeuchi, cô sợ chú ta sẽ ép bà ăn hết.

Yukimi nhìn vào phòng bà nội chồng. Mẹ chồng cô đứng sau lưng Takeuchi. Gối vẫn lót ở phía sau và đầu bà vẫn hơi ngẩng lên như mọi khi. Nhận ra Yukimi đứng đó, Takeuchi nghiêng đầu như muốn hỏi cô lên có việc gì.

“À không, tôi chỉ muốn nhắc là không nên ép bà ăn… Bà dễ bị sặc.”

Có vẻ không có vấn đề gì nhưng Yukimi vẫn nói cho chắc.

“Tôi hiểu rồi,” Takeuchi mỉm cười, nhẹ nhàng múc cháo rồi bón cho bà nội chồng.

Yukimi quay trở lại bếp, vừa quan sát sao cho mì không nở quá vừa thong thả chuẩn bị thức ăn bỏ vào món mì. Đây là thương hiệu mì ăn liền cô yêu thích nên chắc về vị thì không có

vấn đề gì nhưng dù sao đồ ăn liền vẫn là đồ ăn liền. Ít nhất cũng nên thêm rau thịt cho đàng hoàng, nghĩ bụng cô bỏ thêm thật nhiều rau và thịt nướng lên.

Mẹ chồng ngó vào vừa đúng lúc món mì được nấu xong.

"Hình như bà nội nghĩ anh Takeuchi là bác sĩ hay sao ấy, cứ gọi 'Bác sĩ, bác sĩ.' Việc thay bỉm cũng không có vấn đề gì, có vẻ ổn con ạ."

"Thế ạ," Yukimi vừa đáp lời vừa nghĩ về bộ quần áo mà Takeuchi mặc và gật gù công nhận. Có lẽ bà nghĩ cái áo khoác nỉ mỏng đó là áo blouse trắng. Thế có nghĩa là... Takeuchi đã cố tình chọn bộ quần áo như vậy ư... Yukimi nghĩ thầm trong bụng.

Mẹ chồng dọn đũa ra bàn ăn.

"Chú Takeuchi sẽ ăn ở đây ạ?"

"Ăn ở cái bàn nhỏ trong phòng khách thì hơi khó nhỉ."

"Nhưng còn có cả Madoka nữa đấy ạ."

Yukimi mượn Madoka làm cái cớ nhưng thực ra bản thân cô muốn tránh Takeuchi. Cô cũng tự nhận ra mình có ý như vậy.

"À đúng vậy nhỉ. Thế thì con trải đệm ngồi trước sofa nhé. Trải cho cả mẹ nữa."

Cuối cùng thì mẹ chồng và Takeuchi ăn ở phòng khách, Yukimi và Madoka chia nhau một bát mì ở phòng ăn.

Sau khi ăn uống và dọn dẹp xong, Yukimi kéo tay Madoka lên tầng hai. Trong lúc ăn Madoka cũng khá ngoan, có điều Yukimi cảm thấy có gì đó không thoải mái khi ở tầng một.

Sau đó, nhân lúc Madoka ngủ trưa, Yukimi dùng con lăn lau nhà lau hai căn phòng ở tầng hai. Việc nhà rồi cũng xong, cô bắt đầu thấy hơi rảnh rỗi. Mọi khi trong lúc Madoka ngủ trưa có biết bao nhiêu việc cần phải làm vậy mà hôm nay nghĩ mãi vẫn không ra việc gì.

Cô cứ cảm thấy không bình tâm được.

Xuống tầng một đi vệ sinh, Yukimi thử nhìn vào phòng khách, Takeuchi đang ngồi đọc sách một mình ở sofa, mẹ chồng cô hình như đã vào phòng ngủ.

Thế này thì khó mà làm gì ở tầng một được, Yukimi nghĩ bụng và lên tầng hai.

Khoảng một tiếng sau, Madoka thức dậy, Yukimi thở phào nhẹ nhõm như đã chờ con bé ngủ dậy lâu lắm rồi.

"Mẹ ơi, mẹ ơi, xuống nhà chơi đuổi bắt với con đi."

Sau khi tỉnh ngủ, Madoka nói. Chơi đuổi bắt ở tầng một có nghĩa là sẽ phải mở hết các cửa ở phòng khách và phòng kiểu Nhật nơi để ban thờ và chạy vòng quanh.

"Không chơi đuổi bắt được đâu. Con chơi ở tầng hai đi."

"Tại sao ạ? Tại sao lại không chơi đuổi bắt được?"

"Vì ông hàng xóm đang ở dưới nhà mà?"

"Tại sao ông hàng xóm lại ở dưới nhà?"

"Ông ấy sang chăm cụ mà."

"Khi nào thì ông ấy về?"

"Ừm…"

Mẹ còn muốn biết hơn cả con đấy.

Để tránh cơn mưa câu hỏi từ Madoka, Yukimi lấy ra một tờ giấy trong bọc giấy cô đã giữ lại. Cô lật mặt trái và trải rộng tờ giấy ra.

“Hay mẹ con mình vẽ tranh đi?”

“Được ạ, được ạ.”

Madoka sung sướng cầm lấy bút sáp màu và bắt đầu vẽ nhăng cuội những thứ khó có thể gọi là tranh. Yukimi cũng định cầm lấy bút sáp màu nhưng đột nhiên bị lườm một cái sắc lẻm.

“Mẹ không được vẽ.”

Madoka buông ra những lời thật lạnh lùng. Biết rằng nếu phản bác, con bé sẽ quấy khóc nên Yukimi quyết định chỉ làm chân quan sát.

“Đó là cái gì thế?”

“Cái này nhớ…” Vẽ xong con bé mới nghĩ. “Là con mèo đấy mẹ ạ.”

“À, là con mèo à. Thế còn cái này?”

“Con thỏ.”

Những bức tranh vẽ mèo, thỏ, hươu cao cổ y đúc nhau nhanh chóng được hoàn thành. Cứ vẽ xong một hình Madoka lại tìm khoảng trống để phủ lên bằng màu mới. Có lúc con bé vẽ bằng tay phải, lúc lại vẽ bằng tay trái. Cách cầm bút sáp màu cũng không đúng nhưng Yukimi để yên không sửa.

Cuối cùng khi khắp mặt giấy đã kín tranh, Madoka có vẻ cũng đã thỏa mãn nên bắt đầu chuyển sang chơi đồ chơi khác.

“Con vẽ xong rồi à?”

“Vâng.”

Nghe vậy Yukimi cầm lấy tờ giấy định gập gọn lại, Madoka liền giận dữ hét lên, “KHÔNG ĐƯỢC.”

“Sao lại không được?”

“Mẹ không được cất.”

“Chơi xong rồi thì phải cất chứ?”

“Con không thích!!!!”

Lại bắt đầu rồi đây…

“Thế thì Madoka tự cất lấy nhé.”

“KHÔNG.”

Mặt Madoka nhanh chóng méo xệch, con bé bắt đầu lăn ra ăn vạ.

“Lại cái gì nữa? Con tưởng khóc là xong đấy à?”

“Con xuống với bà.” Madoka bắt đầu nói những câu chẳng liên quan.

“Con nói gì thế? Bà đang nghỉ ngơi.”

“Mẹ gọi bà dậy đi.”

“Không được gọi. Con gọi thế bà sẽ lại phải đi bệnh viện đấy.”

Madoka khóc ré lên. Yukimi có thể chịu được mọi thứ trừ cái tiếng khóc như xé vải khiến người ta bất giác phải đưa tay lên bịt tai này. Cô thấy trong người bừng bừng tức giận.

Dù vẫn có thể cố kiềm chế được nhưng Yukimi vẫn tét một cái vào chân Madoka. Cô cố ý tét nhẹ. Bù lại cô cố làm bộ mặt đang vô cùng giận dữ.

Madoka giật mình run lẩy bẩy, tiếng khóc xé vải lập tức hạ xuống thấp hơn một tông.

“Không được khóc kiểu gào rống lên như vậy. Con hiểu không?”

Tuy không có lời đáp nhưng rõ ràng có hiệu quả.

Trong thời gian mẹ chồng nằm viện, do quá bận rộn cộng thêm những cơn ăn vạ của Madoka nên Yukimi đã phải đánh con bé hai lần. Những lúc ấy cô cũng chỉ đánh một cái. Cô luôn coi đây là biện pháp cuối cùng và không có ý định dùng bạo lực với con. Cô có cảm giác việc ngăn ngừa ngay con ăn vạ bằng cách hơi quân phiệt thế này sẽ dần dần giúp Madoka sửa được cái kiểu khóc gào lên.

Yukimi đã từng hỏi các bà mẹ có con tầm tuổi Madoka công viên. Ngay cả những bà mẹ trông nghiêm túc nhất cũng thành thật nói, “Tôi cũng thỉnh thoảng đánh con. Những lúc nó cứng đầu nhất quyết không nghe lời thì chỉ còn cách đó thôi.” Không biết có phải vì nghe được những lời như thế hay vì đã quen rồi mà Yukimi có cảm giác sự áy náy trong cô có vẻ đã giảm bớt.

“Dù sao đó cũng chỉ là biện pháp cực chẳng đã…” Cô vừa nói như để trấn an mình vừa thở dài. Đúng lúc ấy…

Có tiếng gõ vào cửa kéo ở phía sau lưng Yukimi.

Tiếng gõ cửa đột ngột khiến Yukimi cứng người, và trở nên cảnh giác với bầu không khí phía sau lưng.

Cửa kéo được mở một nửa để có thể nghe tiếng người từ tầng dưới. Và mẹ chồng cô khi đi lại thường gây ra tiếng động nên Yukimi sẽ biết nếu mẹ lên tầng hai. Nhưng lúc này chỉ đến khi

nghe thấy tiếng gõ cửa Yukimi mới nhận ra rằng có người đứng ở đó.

Cô ngoảnh lại, Takeuchi đang đứng đó.

Gì thế này, tại sao chú ta lại dám lên cả tầng hai?

Mắt của chú ta đảo một cách kỳ dị. Và rồi ánh nhìn hướng ra phía cửa sổ.

"Trời đang mưa nhỏ đấy… chắc cô nên cất quần áo đi."

"À… dạ…" Yukimi nhìn ra ngoài trời như con rối bị giật dây. Đúng là trời đang tối sầm. Tuy không thấy hạt mưa nhưng việc đó đâu còn quan trọng nữa, cô đứng lên như để nhấn chìm tâm trạng bất an của mình xuống. "Tôi sẽ cất quần áo vào. Không sao đâu ạ."

Takeuchi gật gật đoạn rụt đầu lại, tuy nhiên từng động tác của chú ta chậm rãi đến gợn người, như muốn cố quan sát khắp xó xỉnh trong phòng cho đến tận phút cuối. Yukimi không nghe thấy tiếng bước chân xuống tầng một nên cô sợ chú ta vẫn đứng đó nghe lén, liền ngó ra cầu thang, tuy nhiên quả là chú ta không dám lỗ mãng đến thế.

Quần áo phơi đã khô gần hết, những thứ còn hơi âm ẩm như khăn tắm hay áo khoác thì Yukimi treo trong phòng, đồ còn lại cô gấp gọn.

Nghĩ lại vẫn thấy người đàn ông đó thật khó chịu… vừa chồng những chiếc khăn đã gấp lên nhau cô vừa nghĩ.

Không có gì là rõ ràng nhưng chẳng hiểu từ lúc nào các giác quan của cô đã đến ngưỡng cảnh báo. Nhưng vì hành động của

Takeuchi quá bạo gan nên đến cả giác quan của cô cũng không kịp trở tay. Nó bị chậm một nhịp nên lại càng phát ra tín hiệu cảnh báo khẩn trương hơn. Cứ mỗi lần tiếp xúc với Takeuchi cô lại bị đeo bám bởi cảm giác ấy.

Mẹ chồng cô luôn miệng khen Takeuchi rất tốt, thực sự có vẻ đúng như vậy, nhưng cái sự tử tế ấy có gì đó hơi thái quá trong mắt Yukimi, nó khiến cô cảm thấy u uẩn khó chịu mà không sao giải thích được.

Điện thoại reo.

Trong nhà có ba nơi để điện thoại, phòng khách và phòng ngủ của bố mẹ chồng cô ở tầng một, và cuối cùng là phòng kiểu Nhật trên tầng hai. Tất nhiên ba máy đều chung một số.

Mẹ chồng đang ngủ nên nếu cứ để chuông reo rồi khiến bà tỉnh giấc thì cũng tội nghiệp, Yukimi liền nhấc máy ngay.

“Alo, nhà Kajima đây ạ.”

“A, Yukimi đấy à? Mẹ, mẹ đây.”

Giọng nói đầu dây bên kia khô khốc như được phát ra từ một khuôn miệng nhăn nhó. Là mẹ đẻ của Yukimi đang sống ở Ebina. Cô vừa ngạc nhiên vì chẳng mấy khi bà gọi, mặt khác lại bị phân tán vì chợt nhận ra có tiếng tạp âm thật khẽ không rõ ở đâu đó lọt vào.

“Có chuyện gì thế mẹ?” Cô hỏi với tâm trạng không hào hứng lắm. Cô biết thừa “chuyện” từ mẹ mình thường chẳng có nội dung gì tử tế.

Mẹ cô cũng chẳng thèm mào đầu mà xộc thẳng ngay vào vấn

đề.

“Này, con ở chung với bố mẹ chồng nên thừa cái tủ lạnh đúng không? Cái tủ lạnh nhà mình sắp hỏng rồi. Gửi cho mẹ cái tủ đấy đi.”

Đây không phải là lần đầu tiên mẹ cô nói năng lỗ mãng như vậy, nhưng mỗi lần nghe Yukimi lại thấy khó chịu như lúc ban đầu. Nó thể hiện chính cái bầu không khí của ngôi nhà nơi cô lớn lên, và cũng là chứng cứ cho thấy cô đã trải qua cả một thời thiếu nữ đầy tiếng thở dài ngán ngẩm.

“Con có thừa đâu. Mà tại sao con lại phải gửi cho mẹ cái tủ con tự mua?”

Mặc dù rất bực mình vì cái cách đòi hỏi vô lý của mẹ đẻ nhưng Yukimi cũng ý thức được là không nên nói năng thô lỗ trước mặt Madoka.

“Mày đừng nói những lời khó khăn thế. Nhà có tận hai cái thì cho bớt đi một cái cũng được chứ sao?”

Chiếc tủ lạnh được Yukimi coi như của hồi môn mang theo về nhà chồng được đặt bên cạnh bàn ăn sau khi cả nhà dọn về nhà mới. Nó giờ đây đóng vai phụ, chủ yếu chỉ để chứa đồ uống hay thực phẩm đông lạnh. 300 lít không phải là dung lượng nhỏ nhưng vẫn chưa đủ để trở thành tủ lạnh cho gia đình sáu người. Nó không thắng nổi cái tủ lạnh năm cửa dung lượng 400 lít được bố mẹ chồng mua lúc chuyển từ ký túc xá cơ quan sang nhà chung cư đi thuê. Đúng là giờ nó không còn cần thiết lắm nhưng Yukimi vẫn thấy nó vô cùng thân thương; cô đã phải bỏ tận 100 nghìn yên tiền tiết kiệm ra để mua nó về cơ mà.

Của hồi môn của cô còn có cả một chiếc máy giặt cũng là cô tự mua nữa, nhưng khi chuyển nhà không có chỗ để nên cô đã gửi về nhà mẹ đẻ. Chính vì thế mà nhà mẹ đẻ cô mới quen mui và gọi điện xin xỏ cái tủ lạnh thế này.

“Mẹ mày còn để chừa hẳn một căn phòng cho mày dù mày chẳng mấy khi ló mặt về đây này. Cái phòng ấy mà cho sinh viên thuê thì mỗi tháng cũng thu được tầm 30 nghìn yên đấy. Nên coi như là mày trả tiền thuê phòng đi. Nếu không thì mẹ vứt hết đồ đạc của mày đi nhé.”

Thời buổi này còn sinh viên nào thèm thuê phòng trong căn nhà ẩm mốc ấy nữa? Thế nhưng trong đó cũng có những thứ không thể vứt đi được nên Yukimi đành tính nước nhượng bộ.

“Mẹ không được chạm vào đồ đạc của con. Toàn những thứ quan trọng đấy.” Cô trầm giọng nhắc nhở.

Nhiều đồ từ hồi còn độc thân cô không biết để vào đâu nếu mang về nhà chồng nhưng mặt khác cũng lại không nỡ bỏ đi. Nhà người ta chắc không mấy ai tính toán với con gái như thế, nhưng mẹ cô thì khác.

Không còn cách nào khác, Yukimi đành trả lời rằng sẽ suy nghĩ về chuyện cái tủ lạnh.

“Ừ, thế thôi nhé!”

Mẹ cô nói, đoạn dập máy. Bà cũng chẳng thèm hỏi một câu xem Madoka có khỏe hay không. Bà ta là một người mẹ như vậy. Chẹp, đúng là một tấm gương xấu mà…

Yukimi dập máy, nhưng không dập được cảm giác khó chịu về những tạp âm khe khẽ liên tục xuất hiện trong suốt cuộc gọi.

Nghe nói máy điện thoại này là do bác Makiko cho, trong lúc đang nói chuyện mà có người nhấc máy con khác thì người đó cũng có thể nghe được cuộc gọi. Cô và mẹ chồng thường cùng lúc nhấc máy ở tầng một và tầng hai, âm thanh rò rỉ những lúc như vậy cũng giống với thứ tạp âm khe khẽ cô vừa nghe.

Cô không tin mẹ chồng mình nghe trộm.

Cô nhẹ nhàng đi xuống cầu thang, nhằm vào phòng khách. Tuy nhiên Takeuchi vẫn đang ngồi đọc sách như không hề có chuyện gì.

Chẳng lẽ nào lại như vậy. Thông thường, chẳng ai lại đi nhấc máy điện thoại nhà người khác. Nhưng với con người có thể bình thản trèo lên tận tầng hai nhà người ta thì cũng khó khẳng định là sẽ cư xử giống "thông thường".

Lòng vẫn đầy trăn trở, Yukimi quay lên tầng hai.

Một lúc sau, có tiếng mẹ chồng gọi "Yukimi ơi" từ tầng dưới vọng lên, hình như bà đã ngủ dậy.

"Giờ con tranh thủ đi chợ đi nhé."

"Vâng." Riêng ngày hôm nay cô thấy thở phào nhẹ nhõm nếu được ra ngoài. "Madoka ơi, bà bảo ta đi chợ kìa. Hai mẹ con mình đi nhé."

Madoka ngước nhìn mẹ với khuôn mặt mệt mỏi vì khóc quá nhiều, đoạn khẽ gật đầu.

"Nào nào, ta đi mua sắm thôi. Hôm nay ta đi đâu nhỉ?" Vừa choàng chiếc áo choàng trắng cho Madoka, Yukimi vừa bắt chuyện để chọc cười con bé.

Chợt cô dừng mắt lại ở bức tranh màu sáp đang mở to trên sàn. Lập tức cô hiểu ngay ý nghĩa thật sự mà Madoka muốn truyền đạt lúc nãy.

“Madoka này. Con vẽ bức tranh này rất đẹp, mình cùng cho bà xem nhé?”

Được mẹ bắt trúng ý, Madoka gật đầu thật mạnh.

“Ôi, cháu vẽ nhiều nhỉ. Tất cả đều là Madoka vẽ a? Cháu bà giỏi quá.”

Được bà nội khen, Madoka phấn khởi sáng bừng khuôn mặt.

“Đây là bạn mèo. Đây là bạn thỏ. Còn đây là bạn hươu cao cổ đấy ạ.”

“Ừ đúng rồi nhỉ. Cháu vẽ các bạn khéo quá.”

Yukimi thấy hối hận vì những gì đã đối xử với con. Nhẽ ra hôm nay mình không nên đánh con bé. Tuy nhiên cô nhanh chóng gạt đi vì cuối cùng Madoka cũng đã tươi tỉnh trở lại.

“Mẹ ơi, con cho nhà mẹ đẻ con cái tủ lạnh của con được không ạ?”

Yukimi cố tình chọn cách hỏi thẳng. Mẹ chồng thoáng lộ vẻ lưỡng lự nhưng ngay lập tức bà mỉm cười.

“Ừ, nó là tủ lạnh của con mà…”

Quả là mẹ chồng chưa từng nghe về chuyện này. Yukimi khẳng định. Nhưng Takeuchi cũng vẫn giữ vẻ thản nhiên như không hề hứng thú với những gì nghe được.

“Thấy mẹ con bảo tủ lạnh nhà con bị hỏng…”

“Ồ thế à?” Mẹ chồng liền tỏ ra rất đồng cảm. “Nếu vậy con nhờ bên vận chuyển gửi cho mẹ con đi. Nhà mình có cái to thế là đủ dùng rồi.”

“Dạ… thế con sẽ gửi ạ.”

“Mẹ con có khỏe không?”

“Dạ khỏe ạ…” Nói đến mẹ đẻ là kiểu gì Yukimi cũng bị lộ cảm xúc thật qua giọng nói nên cô cố tình trả lời qua quýt cho xong chuyện. “Giờ con đi đây ạ.”

Ra đến bên ngoài, Yukimi đặt Madoka lên ghế ngồi ô tô cho trẻ em đã lắp sẵn.

“Mẹ ơi, mình đi đâu thế?”

“Ừ, ta đi đâu nhỉ, nên đi siêu thị Seiyu hay Yokado nhỉ.”

Lúc xe chuẩn bị ra khỏi ga-ra thì có một chiếc xe màu đen phóng vút qua, Yukimi nhấn phanh dừng lại để tránh.

Ơ kìa, chiếc xe ấy…

Hình như nó đỗ trước cửa nhà mình và vừa mới khởi động chạy đi lúc nãy… Yukimi nhìn theo chiếc xe đang chạy xa dần và nhận ra điều ấy.

Trên đường đi siêu thị về Madoka đã ngủ thiếp đi. Đỗ xe vào ga-ra ô tô, Yukimi quyết định cứ để yên cho con bé ngủ như vậy. Madoka đã ngủ trưa trước đó nên lần này chắc sẽ dậy ngay thôi. Cô mở cửa sổ xe và mở to cửa nhà như mọi khi rồi bước vào nhà.

“Con về rồi đây ạ.”

Đột nhiên chiếc tủ lạnh của Yukimi đập ngay vào mắt khiến cô hơi khựng lại. Nó đã nhanh chóng được chuyển ra sảnh vào.

Không thấy giày để ở cửa nữa nên Yukimi đoán Takeuchi đã về. Bố chồng cô nếu không có hẹn đi nhậu hay công việc gì đặc biệt thì thường sẽ về nhà trong khoảng từ 5 đến 7 giờ. Toshiro cũng sẽ về nhà vào tầm chiều nên có lẽ vì thế mà thời gian sang phụ giúp của Takeuchi được quyết định là đến 5 giờ.

“Anh Takeuchi chuyển ra cho con đấy.”

Mẹ chồng đang ở phòng khách nói khi nhìn thấy Yukimi.

Cô cũng nghĩ là như vậy nên không ngạc nhiên lắm. Cô cũng chẳng thấy hàm ơn gì. Dù cũng mong sẽ có ai đó chuyển ra tận cửa giúp nhưng thật lòng cô không muốn chú ta tự tiện chạm tay vào tủ lạnh của mình.

“Hôm nay thật là nhàn quá con nhỉ?”

Giọng nói của mẹ chồng không giấu nổi niềm vui.

“Thế bố cũng biết chuyện này chứ ạ?

“Tất nhiên rồi. Mẹ làm sao có thể nhờ thế này mà không hỏi ý kiến bố.” Mẹ chồng cười đáp. “Bác Makiko thì mẹ chưa nói. Vì không thấy bác ấy gọi điện.”

Yukimi thầm nghĩ nếu bác chồng mà biết chuyện chắc sẽ lời ra tiếng vào gì đó. Bác ấy là típ người lắm mồm điển hình. Xét cho cùng việc chăm sóc bà ở cái nhà này tựa như cuộc chiến về tinh thần giữa mẹ chồng và bác Makiko, mẹ đã nghênh chiến trực tiếp và chiến đấu một cách oanh liệt.

Tuy nhiên, vấn đề lớn nhất đằng sau đó, theo như cô nghĩ, chính là thái độ bàng quan như người dưng của bố chồng. Mẹ chồng thì luôn luôn giữ thể diện cho bố, Yukimi có lỡ mồm động chạm đến ông là sẽ lập tức bị bà nạt ngay rằng, "Con không được nói như thế về người đang kiếm tiền cho mình."

Ấy thế nhưng, cứ mỗi lần thấy mẹ chồng tất tưởi chăm sóc bà nội chồng trong khi bố chồng ung dung đọc báo, Yukimi luôn tự hỏi tại sao ông lại như vậy, đó là mẹ đẻ của ông cơ mà. Nói về thái độ đối với bố mẹ đẻ, thật ra Yukimi cũng không hoàn hảo để có thể soi xét ai, tuy nhiên chắc chắn bố chồng không thù hằn gì bà nội chồng cả. Mà kể cả có thù hằn thì việc phó mặc hết thảy cho vợ cũng có gì đó sai sai.

Bố chồng làm công việc được nhiều người nể trọng, ông đã mua được căn nhà hoành tráng cho cả gia đình sống cùng. Đó quả thật là điều đáng ngưỡng mộ. Tuy nhiên vấn đề mà gia đình cô, những nhân vật chính của ngôi nhà đó đang vướng phải thì lại chính là sự vô tâm. Kết quả là một mình mẹ chồng bị soi mói phán xét, một mình bà phải gánh trọng trách, một mình bà phải chịu đựng. Hình như bố chồng không nhận ra điều ấy thì phải?

Yukimi luôn cảm thấy không thỏa đáng mỗi khi nghĩ về điều ấy.

"Có bánh quy đấy, con ăn đi."

Yukimi ngồi xuống sofa, nhón lấy một cái bánh.

"Cái này cũng do chú hàng xóm biếu ạ?"

"Anh ta quả là người sành ăn nhỉ," mẹ chồng bình phẩm thay cho cái gật đầu.

Bánh quy của ai cho thì cũng vẫn là bánh quy mà thôi. Yukimi bỏ cả cái bánh vào miệng. Quả là ngon thật.

“Yukimi, khi nào thư thả hơn một chút con cũng nên tính đi.”

“Tính gì cơ ạ?” Cô ngơ ngác nhìn mẹ.

“Sinh thêm một đứa nữa ấy.”

“À…”

“Madoka có một mình cũng tội. Nếu con lo về việc trông bà thì không sao đâu, mẹ sẽ liệu được.”

“Vâng ạ.”

“Về tương lai của Toshiro, con cũng không phải lo quá đâu. Bố mẹ sẽ không để các con phải cực khổ. Các con cứ nhờ bố mẹ nếu cần.”

Đứa thứ hai ư… Thật ra có một điều Yukimi chưa từng nói với ai trong gia đình, sự thật là Madoka mới chính là đứa thứ hai. Asuka, con đầu lòng của cô, hiện đang được để ở nhà mẹ đẻ trong hình hài của một em búp bê. Yukimi ít về thăm nhà mẹ đẻ nhưng thỉnh thoảng cô cũng cố ghé về, mục đích chính là để gặp con bé.

Vì vậy nếu nói thật lòng, cô không cần có thêm con nữa. Để nuôi dạy Madoka cô thấy đã quá bận rộn, và cũng rất thỏa mãn rồi.

Ấy thế nhưng, trước những lời quan tâm rất “phiền phức” của mẹ chồng, cô lại thấy lòng dịu lại.

Người mẹ đích thực là như thế này đúng không nhỉ…

Mẹ chồng cô lúc nào cũng chỉ nghĩ cho mọi người trong nhà.

Điều khiến Yukimi cảm thấy may mắn khi về làm dâu nhà Kajima chính là có người mẹ chồng như bà. Người ta nói rất nhiều về mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu nhưng Yukimi chưa trải qua điều đó bao giờ. Mặc dù cô vẫn có mẹ đẻ, và đã từng sống với mẹ mình bao nhiêu năm nhưng chỉ từ khi về làm dâu nhà Kajima cô mới thấu hiểu thế nào là cảm giác có mẹ. Cái cảm giác có người nào đó nhẹ nhàng quan tâm đến mình, nhẹ nhàng kéo tay mình đứng dậy khi mình vấp ngã… Tất nhiên cũng có lúc cô cảm thấy sự quan tâm đó hơi thái quá nhưng đến tận bây giờ cô vẫn thầm ước giá mình được nuôi dưỡng bởi một người mẹ như bà.

“Mẹ đang nói nghiêm túc đấy.” Thấy Yukimi mỉm cười bà lại càng thành tâm hơn. “Vì nói với thằng Toshiro cũng như nước đổ lá khoai nên mẹ mới phải nói với con.”

“Vâng vâng, con hiểu rồi ạ. Nhưng bây giờ con vẫn chưa chuẩn bị tinh thần. Nên mẹ đừng hy vọng nhiều quá ạ.”

“Ừ, tất nhiên là không phải bằng mọi giá nên con đừng cảm thấy áp lực nhé.”

“Con không thấy áp lực đâu ạ. Những chuyện như thế chắc cứ để thuận tự…”

Yukimi đang nói đột nhiên ngưng bặt.

Cô chợt nhận ra từ nãy giờ cứ có tiếng người khẽ văng vẳng bên tai. Mà không phải, chính vì tiếng nói đó bỗng im bặt đi nên cô mới nhận ra.

Vì tiếng nói rất nhỏ nên cô cứ tưởng TV trong phòng bà nội chồng đang mở, nhưng hình như không phải.

Yukimi bật dậy chạy ra khỏi phòng khách. Cô chạy xuyên qua hành lang và xỏ vội vào dép để ở cửa. Cô chạy len qua lối nhỏ trước nhà rồi lao bổ vào ga-ra ô tô, nhìn vào sau ghế lái.

Không thấy Madoka đâu cả.

Chỉ còn cái ghế ngồi ô tô nằm hiu quạnh.

Toàn thân Yukimi như đông cứng. Đầu cô trở nên nhẹ bẫng, ngược lại chân lại nặng như đeo chì, không sao cử động được.

Có tiếng đàn ông vọng lại thật gần.

Dù lảo đảo nhưng Yukimi vẫn cố hết sức lao ra đường cái.

“Cái này là cái cuối cùng đấy nhé.”

Ngay trước mắt cô… Madoka đang đứng trước cửa nhà Takeuchi. Takeuchi thì ngồi bên cạnh, cho con bé ăn bánh kẹo.

“Có chuyện gì thế?”

Takeuchi cười bắt chuyện. Cách hỏi han như thể không có gì đặc biệt khiến Yukimi lưỡng lự không biết có nên mắng thẳng vào mặt chú ta hay không.

“À… ừm…”

“Madoka, bị mẹ phát hiện rồi kìa.”

Nghe Takeuchi nói, Madoka quay sang nhìn chằm chằm vào Yukimi, rồi con bé tống hết tất cả chỗ bánh kẹo cầm trên tay vào miệng như thể tranh thủ trước khi bị mẹ quát.

Ôi… Con làm ơn đừng để bị dụ bởi mấy thứ bánh kẹo ấy chứ… Yukimi đột nhiên thấy mệt nhoài. Và để tránh bầu không khí khó xử, cô vuốt tóc.

“Chả là… hôm trước tôi nghe chồng tôi kể có người đàn ông

khả nghi lẩn quẩn trước cửa nhà nên hơi lo…”

Takeuchi nhíu mày khi nghe Yukimi nói vậy.

“Thế à. Tôi cũng hơi lo khi thấy cháu Madoka bị để lại trong xe một mình nên…”

Nói là ở một mình nhưng vẫn đang trong đất nhà người ta, tại sao con người này lại tự cho mình cái quyền mở cửa xe nhà người khác như vậy nhỉ? Chú ta nghĩ là mình tử tế nhiệt tình nhưng cái gì cũng phải có mức độ thôi chứ.

“Tôi vẫn luôn để ý con cẩn thận nên chú không cần phải lo giúp đâu ạ.”

Cô cố ý nói một cách nhẹ nhàng nhưng Takeuchi đã không tránh ánh nhìn của Yukimi nữa. Chú ta nhìn lại cô bằng ánh mắt lạnh giá như thể đang định hình cái gai trong sâu thẳm cõi lòng cô.

“Nếu thế thì tôi xin lỗi. Tôi đã vô duyên can thiệp quá mức.” Takeuchi nói một cách vô cảm. “Có điều, trên đời này đầy rẫy nguy hiểm, hàng xóm láng giềng vẫn nên giúp đỡ nhau. Hãy giúp đỡ lẫn nhau nhé.”

Nói xong Takeuchi rốt cuộc cũng chịu rời mắt khỏi Yukimi và quay sang Madoka.

“Tạm biệt cháu, mai gặp lại nhé.”

Chú ta xoa đầu Madoka rồi đi vào nhà mình.

KHÔNG VỀ

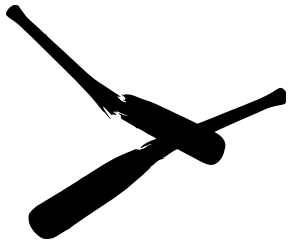

Takeuchi sang phụ giúp chăm sóc bà nội nhà Kajima đã được một tuần. Và đúng là trong suốt khoảng thời gian đó gánh nặng dồn lên mẹ chồng Yukimi giảm đi rõ rệt, điều đó chính bản thân Yukimi cũng phải thừa nhận. Vì được nghỉ ngơi một lúc vào ban ngày nên dù ban đêm phải thức giấc giữa chừng để sang chăm bà nội thì mẹ chồng cũng không mệt quá. Kể từ đó bà không còn bị hoảng hốt hay thở gấp nữa. Và không biết có phải thuốc hormone phụ nữ phòng khám phụ khoa kê cho bắt đầu phát huy tác dụng hay không mà cơn chán chường hay bốc hỏa trong người mẹ chồng cũng không còn tồi tệ như xưa, bà trở lại là con người hay cười đúng bản chất tươi vui của mình.

Thứ Hai, bác Makiko đến vào trước giờ trưa.

Bác ấy gọi điện tới hôm trước và Yukimi là người nghe máy.

“Thật ra bác định đến vào thứ Bảy, Chủ nhật nhưng có việc nên không dứt ra được. Kinh doanh tự túc như bọn bác thì công việc bất kể cuối tuần mà.”

Bác ấy nói sẽ đến vào trước giờ trưa và sau khi cho bà nội chồng ăn tối xong thì sẽ về. Hiếm khi bác ấy đến vào ngày thường mà lại trở về trong ngày như vậy, chắc là bận rộn lắm.

“Thế cái anh sang giúp trông bà thì sao? Có vấn đề gì đặc biệt không?”

“Dạ, không có gì ạ.”

“Ngày mai anh ta cũng đến đúng không? Không sao đâu. Đừng để ý việc bác sẽ tới. Cứ để cho anh ta sang nhé.”

Có vẻ như bác ấy muốn trực tiếp kiểm tra xem người hàng xóm này có phù hợp để chăm sóc mẹ ruột của mình hay không. Mấy ngày trước đó Yukimi cũng nhận điện thoại từ bác chồng, lúc Makiko hỏi Takeuchi là người thế nào, cô có hơi lưỡng lự một chút. Bác Makiko nhạy bén có khi đã cảm nhận được điều đó nên hẳn là vẫn lăn tăn về người hàng xóm này.

“Yukimi, con giúp mẹ một chút.”

Sáng hôm đó, sau khi bón cho bà nội chồng ăn sáng xong, mẹ chồng gọi Yukimi tới để cùng thay đổi tư thế cho bà nội chồng.

Cháo trong bát còn thừa khoảng một nửa. Có vẻ sáng nay bà không muốn ăn. Tuy nhiên việc chán ăn đôi khi còn do tâm trạng và vị giác nữa nên không thể kết luận luôn là bà không khỏe được. Nguyên nhân thực sự chỉ có bản thân bà nội hiểu. Bà nội cũng chỉ nói “Không ăn nữa” chứ không nói tại sao lại không ăn.

“Hôm nay chị Makiko đến đấy ạ,” mẹ chồng thì thầm vào tai bà nội.

“Thế à…” bà nội đáp lại những lời lẩn thẩn. “Bác sĩ có đến không?”

“Bác sĩ cũng đến ạ. Hôm nay mẹ vui nhé.”

“Thế à…”

Bà nội chồng nhắm mắt lại, phó mặc cho hai người xoay chuyển thân mình. Sau đó bà lẩm bẩm điều gì đó.

“Sớm mai… nếu ta lang thang… bên bờ biển…” Yukimi và mẹ chồng nhìn nhau. “Sẽ tự nhiên… nhớ lại… chuyện ngày xưa…”

Bà nội đang hát. Chất giọng khàn đặc đang ngân nga chậm rãi từng lời. Yukimi thoáng ngạc nhiên vì từ trước đến nay chưa từng nghe thấy bà hát.

“Bà có vẻ vui nhỉ,” mẹ chồng khẽ nói, thoáng mỉm cười. Đối với bà nội chồng, mẹ chồng Yukimi chắc là có tâm trạng “giận thì giận mà thương thì vẫn thương”. Sau khi quay trở lại bếp, mẹ chồng bắt đầu vừa ngân nga *Bài ca bên bờ biển* giống như bà nội, vừa dọn dẹp bữa sáng.

Khoảng 11 giờ trưa, Takeuchi sang phụ giúp.

“Hơi đột xuất nhưng hôm nay chị chồng tôi từ Kawagoe sẽ sang chơi.” Mẹ chồng đem trà ra mời Takeuchi và thông báo. “Hôm nay đông người nên chắc sẽ không phiền đến anh Takeuchi nhưng chị chồng tôi cứ bảo muốn gặp trực tiếp anh để cảm ơn…”

“Ôi ơn huệ gì đâu ạ.” Takeuchi xoa xoa mũi. “Vậy thì hôm nay tôi sẽ lưu ý để không làm phiền cả nhà.”

Yukimi vừa lên tầng hai được một lát thì Makiko tới. Vì tò mò

muốn xem hai bên gặp nhau lần đầu ra sao nên cô cố ý đi theo sau người bác.

“Ôi, phiền anh quá, cảm ơn anh, anh bận rộn thế mà vẫn giúp chăm sóc mẹ tôi.”

“Không có gì ạ, tôi vẫn còn lóng ngóng vụng về lắm không biết có giúp được gì không.”

Sau khi trao đổi những lời khách sáo và cúi đầu cảm ơn nhau, hai bên kết thúc màn chào hỏi nhanh hơn tưởng tượng. Yukimi rời khỏi chỗ, đi pha trà cho bác Makiko. Khi cô bưng trà lên, bà bác đang càm ràm, đúng như dự đoán.

“Khi mới nghe Hiroe kể, tôi đã ngạc hiên há hốc cả mồm ra. Vì người giúp lại là nam giới mà. Anh biết đấy, việc chăm sóc người già bệnh cần người tận tâm có lòng, kiểu thấy ngứa phải biết giơ tay ra gãi giúp, thì mới làm được. Thế mà lại nhờ nam giới ư? Tôi mà sống ở gần thì có thể cùng chăm mẹ rồi chứ không đến mức phải nhờ người ngoài nhưng nhà tôi lại ở tận Kawagoe, chưa kể tôi còn bận đi làm nữa. Không thể đến mọi lúc được. Điều này thật sự làm tôi khổ tâm lắm. Cứ nghĩ đến mẹ là tôi thấy ruột đau như cắt vậy.”

Dù Makiko vừa cười vừa nói nhưng từng lời từng lời sắc tựa gai đâm.

Takeuchi ngồi nghe những lời đó, tuy miệng cũng cười nhưng mắt thì hoàn toàn không như vậy.

Khi Makiko giơ tay ra với lấy cốc trà, mẹ chồng cô liền đổi chủ đề câu chuyện.

“Sáng nay khi em báo với mẹ rằng chị sẽ đến, mẹ rất vui và

còn hát nữa đấy."

"Thế cơ à, tôi muốn nghe quá," Makiko tỏ vẻ tiếc nuối. "Đúng rồi đúng rồi, tôi phải đi chào mẹ đã."

Nói đoạn Makiko đi vào phòng bà nội, rồi một lúc sau, tiếng bà bác trò chuyện với mẹ mình vang khắp căn nhà.

Yukimi gửi Madoka cho mẹ chồng trông hộ rồi vào bếp sơ chế đồ cho bữa trưa. Hôm nay đông người nên cô định sẽ làm món chiên xù nhiều một chút, nếu thừa sẽ để dành cho bữa tối.

Giữa chừng Makiko cũng vào bếp nấu cháo thập cẩm cho bà nội chồng.

"Bà cứ kêu bác sĩ, bác sĩ," Makiko bắt chuyện với Yukimi, giọng đầy thắc mắc.

"Bà gọi chú Takeuchi đấy ạ. Hình như bà nghĩ chú ấy là bác sĩ."

"À thế à. Bác cứ tưởng bà bị lẫn hóa ra không phải nhỉ." Bà bác gật gù chừng như đã thỏa mãn với câu trả lời nhưng sau đó lại nghiêng đầu vẻ khó chịu. "Nói thì nói thế nhưng cứ để bà hiểu lầm như vậy có quá đáng quá không? Cứ như thể lừa người già ấy. Tại sao cô Hiroe không đính chính lại?"

Yukimi cười khổ sở, cố tránh không bình luận gì thêm.

Makiko xới một bát đầy ụ cơm rồi trút vào nồi.

"À, sáng nay bà không ăn mấy bác ạ."

"Ừ, có vẻ như bà yếu hơn mọi khi. Vì có người lạ đến chăm sóc suốt nên chắc bà mệt mỏi đấy."

Với bác ấy như vậy là hợp lý chăng.

Thế nhưng nếu ngay cả bác Makiko cũng nhận ra bà nội không được khỏe thì có nghĩa là hôm nay bà không được minh mẫn thật chăng? Nên bà mới hát như thế?

“Nhưng không sao, bác sẽ cho bà ăn bù cả phần buổi sáng. Món bác nấu kiểu gì cũng khác. Bà cũng bảo món bác nấu là ngon nhất mà.”

Bác Makiko lúc nào cũng mang theo nước dùng tự làm từ nhà đến. Bác cũng chuẩn bị cả rau và trứng được nuôi trồng tự nhiên để nấu cùng. Vì bác không cho ăn thử bao giờ nên Yukimi không biết có ngon thật không, nhưng cô cũng phải thừa nhận bác ấy luôn tận tâm tận sức với các món ăn.

Vì Makiko cứ qua lại liên tục gây vướng chân vướng tay, thành thử món ăn của Yukimi không tiến triển mấy. Rốt cuộc món cháo thập cẩm lại nấu xong trước.

“Yukimi, cháu giúp bác kê gối dưới đầu bà nhé.”

“Vâng.” Nghe Makiko gọi, Yukimi liền ngưng nấu món của mình. Cô đi theo bà bác đang bê bát cháo. Họ vào phòng vừa đúng lúc Takeuchi đang massage chân cho bà.

“Ôi, mẹ được massage chân trông thoải mái quá nhỉ.”

Makiko vừa đặt khay xuống chiếc bàn kéo cạnh giường vừa bắt chuyện, bà nội chồng gật đầu và trả lời với giọng khàn đục, “Bác sĩ này giỏi lắm.”

“Mẹ ơi, vị này không phải là bác sĩ, mà là hàng xóm, hàng xóm mẹ ạ.”

Bác đâu cần phải huỵch toẹt ra như thế chứ, Yukimi vừa nghĩ

bụng vừa lén liếc sang Takeuchi. Tuy nhiên chú ta chỉ tỏ vẻ bình thản, chẳng có cảm xúc gì đặc biệt.

Những lời của Makiko khiến bà nội ngẩn người ra trong chốc lát nhưng rồi bà lại lập tức nhoẻn miệng cười móm mém.

“Mẹ có ý chê tôi nói lung tung đấy.”

Có vẻ Makiko rất vui vì thấy mẹ cười nên bác ấy cố tình nói đùa thêm mấy câu để pha trò cho bà. Hiếm khi thấy được nụ cười của bà nội chồng nên Yukimi bất giác cũng mỉm cười theo.

“Cháu giúp bác nhé,” Makiko nói với Yukimi, rồi sau đó quay sang bà nội chồng, “Mẹ ơi, con sẽ xê dịch đầu mẹ một chút nhé.”

“À, để tôi làm cho.”

“Không cần, không cần,” Makiko nói to để ngăn Takeuchi bước lại gần.

Trong khi Makiko ôm đầu và vai thì Yukimi nhanh chóng lót gối dày xuống sau lưng bà nội. Trước đây, Makiko vẫn luôn thúc giục cả nhà mua giường điện cho bà. Tuy nhiên, khi phải nhập viện để xét nghiệm bà đã nằm giường điện nhưng giường lại bị dốc phía đầu khiến cơ thể mệt mỏi, và nếu cứ để nguyên như vậy thì cơ thể sẽ dần bị trượt nghiêng xuống. Vì thế mẹ chồng và Yukimi đưa ra kết luận rằng có mua cũng chẳng có ý nghĩa gì. Thế rồi trong khi bố chồng cứ ậm ừ qua quýt, Makiko cũng dần không nhắc gì đến việc ấy nữa.

“Mẹ ơi, con đã làm món cháo thập cẩm rất ngon đấy, giờ con sẽ bón cho mẹ nhé.”

Bà nội chồng bắt đầu ăn cháo nên Yukimi quay trở lại bếp. Cô

rán thịt tẩm bột, hàu, thịt lợn cuộn măng tây và làm cả salad. Madoka hay ăn uống vung vãi nên cô nắm mấy nắm cơm nhỏ cho con bé.

Khi canh tương cũng nấu xong, chỉ còn xới cơm lên thôi thì cũng là lúc bà nội dùng bữa xong, Takeuchi mang theo khay xuống và đi vào bếp. Chú ta đặt nó lên bàn.

“Phiền cô dọn giúp nhé.”

“À, vâng.”

Bát cháo chỉ còn thừa một ít. Có nghĩa là bác Makiko đã bón cho bà được khoảng tám phần. Bác ấy múc nhiều như thế mà chỉ còn thừa lại từng này. Thảo nào bác ấy tự tin đến thế.

Yukimi bưng bát và đĩa đựng thạch ra, dùng cọ rửa bát rửa kỹ chỗ chạm môi, còn lại chỉ tráng qua.

Nhưng giờ mọi người sẽ ngồi ăn kiểu gì đây. Dạo gần đây Yukimi đã quen với cảnh mẹ chồng và Takeuchi cùng ăn ở phòng khách nhưng hôm nay có cả Makiko nên chắc là tất cả sẽ ăn chung tại bàn ăn thôi.

Mẹ chồng đang đọc sách với Madoka tại phòng khách, khi cô hỏi, bà trả lời, “Ừ nhỉ, cứ làm như con nói đi.”

“Madoka, ra rửa tay thôi con.”

Yukimi dẫn Madoka ra bồn rửa tay, dùng xà phòng rửa sạch tay con bé.

Đúng lúc đó Makiko xuất hiện.

“Có khăn nhỏ không cháu? Bác định lau mặt cho bà.” Makiko hỏi.

Yukimi lấy chiếc khăn cỡ khăn lau tay từ trên giá xuống. Cô định vò chiếc khăn bằng vòi nước Madoka đang rửa tay nhưng bà bác đã ngăn lại.

“Không cần đâu. Cứ để con bé rửa tay xong đã.”

Makiko dáng điệu thảnh thơi như đang tạm nghỉ ngơi, còn cầm bím tóc của Madoka lên khen, “Ôi Madoka, ai tết tóc cho cháu xinh thế?”

Madoka nhìn đăm đăm vào mặt Makiko qua gương nhưng vẫn bẽn lẽn chẳng đáp lời.

“Để tôi bỏ gối tựa ra cho bà nhé?” Từ cửa phòng ngủ của bà nội chồng vang lên tiếng Takeuchi.

“À, vâng.” Makiko đáp lại cộc lốc, thậm chí không thèm quay lưng lại. Rồi lại lầm bầm một mình, “Ai khiến anh ta đâu chứ. Con người này cũng nhiều chuyện quá nhỉ.”

Trước ánh mắt như tìm sự đồng tình của bà bác, Yukimi chỉ cười cho qua chuyện.

“Bà đã ăn bù cả phần buổi sáng bác nhỉ,” vừa lau tay cho Madoka, Yukimi vừa đổi chủ đề câu chuyện.

“Không đâu, bà vẫn không chịu ăn mấy, bác phải ép đấy.” Makiko đổi chỗ cho Madoka, dùng nước ấm vò ẩm khăn. “Thỉnh thoảng cũng có ngày như thế này.”

“Nhưng bác cho bà ăn được như thế là tốt quá rồi ạ.”

“Không được chờ cho đến khi bà nuốt hết. Phải bón liên tục liên tục. Mà thật ra việc này chắc chỉ có bác làm được.” Makiko nói đầy vẻ tự mãn.

Takeuchi bước ra khỏi phòng bà, Yukimi hướng mắt nhìn theo.

“Tôi đã chuẩn bị cơm xong rồi ạ.”

“Vậy à, lúc nào cũng phiền cô quá,” Takeuchi khẽ gật đầu, luồn ra phía sau Yukimi, dùng bồn rửa tay sau khi Makiko vò khăn xong.

“Bác cũng chuẩn bị dùng bữa đi ạ.”

“Được rồi được rồi, lau mặt cho bà xong bác sẽ ra ngay,” Makiko nói rồi cầm theo chiếc khăn đã vắt khô đi vào phòng bà nội chồng.

Yukimi cùng Madoka đi vào phòng bếp.

Ở trong bếp, mẹ chồng đang rót trà vào mấy chén uống trà.

Đúng lúc Yukimi đang định bước vào bếp thì…

Có tiếng kêu như bị bóp nghẹt của Makiko từ phòng trong, không ra “Á” cũng chẳng ra “A”. Ban đầu Yukimi chỉ khẽ quay đầu lại. Bà bác vốn là người ồn ào nên cô cũng hơi có ý định lờ đi.

Takeuchi ở phía sau Yukimi cũng chỉ quay lại ngó nghiêng chứ không có phản ứng gì đặc biệt.

“Có ai ở đó không?”

Tiếng Makiko lại vang lên lần nữa. Lần này là tiếng kêu gọi giúp đỡ rõ ràng, và mang đậm vẻ dị thường. Gương mặt của mẹ chồng khi quay sang nhìn Yukimi cũng tái đi.

Cô đi theo Takeuchi vào phòng bà nội chồng.

Đập vào mắt Yukimi là cảnh tượng bác Makiko đang muốn làm gì đó mà lại không biết phải làm gì. Bác ấy giậm chân liên

tục xuống sàn, hai tay hươ hươ trong vô định.

Và ở đằng xa, bà nội chồng đang mở trừng trừng hai mắt. Cằm bà giật giật, hai bên mép đầy cháo chắc là do bà vừa nôn ra.

“Bà bị nghẹn mất rồi.” Tiếng hét lớn của mẹ chồng vang lên sau lưng Yukimi. “Chị ơi, chị mang thìa lại đây.”

Bị áp đảo bởi lời của em dâu, Makiko đứng sau ba người vội vàng chạy lại bếp.

Mẹ chồng dùng mấy chiếc thìa Makiko sùng sục chạy từ bếp mang vào để mở mồm bà nội chồng múc cháo ra, sau đó còn móc vào sâu trong miệng để múc cả chỗ cháo bị nghẽn tại đó. Dù mẹ chồng đã cố gắng nhanh hết sức nhưng vẫn bị lóng ngóng mất thời gian rất nhiều.

Bà nội vẫn mở trừng mắt, sắc mặt ngày càng tái xám cho thấy rõ sự tình không còn như bình thường.

“Yukimi, gọi cấp cứu đi.”

Nghe tiếng mẹ, Yukimi vội chạy đi.

“Tôi, tôi sẽ… gọi… gọi.”

Makiko nói với khuôn mặt cứng đờ sợ hãi nhưng lo bà bác sẽ không nói rõ được địa chỉ nhà nên Yukimi tự chạy ra chỗ điện thoại.

Trong lúc chờ xe cấp cứu đến, chỗ cháo trong miệng bà đã được lấy ra gần hết. Thế nhưng phản ứng của bà nội rất yếu ớt. Cũng không rõ là bà còn thở hay không. Tay chân bà bầm tím, mắt bà rơm rớm vì khó thở, một dòng nước mắt chảy xuôi xuống thái dương.

Tiếng gọi mẹ của mẹ chồng và bác Makiko dần bị át đi bởi tiếng còi xe cấp cứu.

Tại phòng chờ trước phòng cấp cứu của bệnh viện, Hiroe cùng ngồi với Makiko.

Makiko là người lên xe cấp cứu cùng bà nội, Hiroe mượn chìa khóa xe Corolla của Yukimi và lên xe đuổi theo sau. Yukimi ở lại nhà, còn Takeuchi thì tạm thời về nhà mình chờ đến khi rõ sự tình.

Sau khi Makiko lên xe, chiếc xe cấp cứu lao vút đi, ở trong xe nhân viên cấp cứu đã thực hiện massage tim cho mẹ chồng. Cảnh tượng hiện ra trước mắt Hiroe xa xăm như thế ảo giác.

Hiroe vội vã chạy vào phòng chờ, bắt gặp ánh mắt đau khổ như sắp khóc của Makiko, bà đột nhiên có cảm giác "mọi thứ đã quá muộn". Thế nhưng đó mới chỉ là linh cảm của Hiroe, vẫn chưa có kết luận của bác sĩ. Hiroe nhận ra bà đã xác định trường hợp xấu nhất. Bà ngồi xuống bên cạnh Makiko như để tránh ánh mắt đau đớn của người chị chồng.

"Là tại tôi, tại tôi cả. Giá mà tôi không ép mẹ ăn. Làm sao bây giờ. Tôi đã giết chết mẹ rồi." Makiko thốt lên những điều quá chua xót.

"Chị đừng nói thế… Mà bác sĩ đã kết luận gì đâu."

Quả nhiên Hiroe không thể an ủi chị chồng bằng ba từ "Sẽ ổn thôi."

“Mẹ đã ộc lên và nôn thốc trước mắt tôi… Mẹ đau đớn thế mà tôi chẳng thể làm gì cả.”

“Đó là việc không ai muốn mà.”

“Vì mẹ không muốn ăn mấy nên tôi đã bón cho mẹ ít hơn mọi hôm. Thế nhưng quả là tôi đã ép mẹ ăn. Ôi… ôi…”

Makiko lấy hai tay che mặt, vai run lên bần bật.

Có lẽ mẹ chồng cũng cố ăn món cháo thập cẩm do con gái nấu. Hiroe thấy lòng nhói lên đau đớn. Vì đây cũng chính là chuyện Hiroe lo lắng mỗi khi bón cho mẹ chồng ăn nên bà hoàn toàn không có ý trách cứ Makiko. Bà định bụng cho dù kết quả có tồi tệ nhất thì dù sao đó cũng là việc xảy ra giữa hai mẹ con nhà chị chồng, người ngoài như bà không nên lời ra lời vào.

“Ai là người nhà của bệnh nhân Kajima Yoko?”

Cửa bật mở, một bác sĩ nam còn trẻ bước ra.

“Chúng tôi đây ạ…” Hiroe cùng Makiko đứng lên, theo chân bác sĩ vào bên trong.

Họ được dẫn vào nơi có vẻ là phòng khám với bàn đặt ở bên hông.

“Các vị hãy ngồi xuống ghế đằng kia.”

Nghe lời bác sĩ, Hiroe ngồi xuống ghế gấp, nhường chiếc ghế tròn cho Makiko.

“Theo như báo cáo của bên cấp cứu thì vào khoảng 12 giờ rưỡi hôm nay, bệnh nhân Kajima Yoko đã nôn ra cháo ăn vào bữa trưa trong khi nằm trên giường, sau đó cháo nghẹn lại trong cổ họng gây khó thở, có đúng như vậy không ạ?”

Trước những lời rành rọt bình thản của bác sĩ, Hiroe chỉ còn biết trả lời "Vâng."

"Nhân viên cấp cứu đã đến, nhưng lúc đó bệnh nhân đã không còn thở nữa, tim cũng hầu như đã ngừng đập. Trong suốt thời gian di chuyển tới bệnh viện nhân viên cấp cứu đã tiến hành các biện pháp cấp cứu như hô hấp nhân tạo v.v. Kể cả sau đó, khi đã vào viện, chúng tôi cũng vẫn tiếp tục tìm cách cấp cứu nhưng… tim bệnh nhân đã không đập lại được nữa…"

Hiroe cảm thấy luồng không khí nặng trĩu bóp nghẹt lấy toàn thân, bà không thể cử động được dù chỉ một chút.

"Thật đáng tiếc nhưng chúng tôi xin dừng việc cấp cứu, mong gia đình hiểu cho."

"Sao lại thế được…" Makiko dốc hết sức để nói từng lời. "Không còn cách nào khác sao?"

"Chúng tôi cũng rất muốn cứu," vị bác sĩ có vẻ khó xử. "Quả thật tử vong do nghẹn là một điều rất đáng tiếc, nhưng sự thật có rất nhiều người cao tuổi gặp sự cố này. Khi tuổi cao khả năng nuốt vào và khạc ra bị yếu đi. Bệnh nhân Yoko đã quá tám mươi tuổi, lại nằm liệt một chỗ nên có thể nói bệnh nhân đã rất cố gắng cầm cự đến phút này, người nhà nên để cho bà yên tâm an nghỉ."

Một khi bác sĩ đã nói thế thì thật sự không còn cứu vãn được nữa rồi. Hiroe khắc sâu vào lồng ngực câu kết đó. Bà cất lời nói với Makiko đang cắn chặt môi không đáp lời bác sĩ.

"Chị ơi… ta nghe lời bác sĩ thôi. Hãy để cho mẹ ra đi thanh thản."

Makiko gật đầu, mặt vẫn chìm trong nỗi đau quá lớn.

“Vậy thì người nhà hãy theo tôi ra đây.”

Bác sĩ đứng lên dẫn đường cho cả hai.

Căn phòng cấp cứu với các máy móc y tế và bình dưỡng khí được đặt đây đó dưới sàn trải vải sơn không thấm nước với luồng ánh sáng lành lạnh rọi xuống. Ở góc phòng là giường mẹ chồng Hiroe nằm, xung quanh là các bác sĩ và y tá.

Sau khi Hiroe và Makiko đứng bên cạnh giường bệnh của mẹ chồng, lập tức tấm rèm phía sau được kéo lại, đội ngũ bác sĩ y tá vừa tiến hành massage tim và hô hấp nhân tạo cho bà đều ngừng lại và lùi xuống một bước.

Mẹ chồng vẫn hơi mở mắt, nhưng rõ ràng bà đã chết.

Con người này… đã không còn biết được rằng mình đang nằm tại nơi như thế này… Vừa nhìn hình dáng mẹ chồng giờ đã là cái xác không hồn, Hiroe vừa nghĩ.

“Tim đã ngừng đập.”

Bác sĩ thông báo và nhìn lên đồng hồ treo tường.

“Bây giờ là 1 giờ 15 phút. Chúng tôi kết luận bệnh nhân đã tử vong.”

Cùng với những lời nói mang tính thủ tục, vị bác sĩ khẽ cúi đầu.

Makiko nhào vào lồng ngực mẹ, nấc lên những tiếng thảm thiết.

Hiroe chỉ im lặng đứng nhìn. Thì ra khung cảnh tưởng như chỉ có trong phim này là thật… Đột nhiên những suy nghĩ bình

thản lạnh lùng ấy lại xâm chiếm cõi lòng bà. Nhưng nếu không nghĩ đến những điều này thì có lẽ bà sẽ không ngăn nổi thứ gì đó đang dâng trào trong lòng.

Vị bác sĩ để mặc Makiko chìm đắm vào thế giới của riêng mình, quay sang nói với Hiroe.

“Xét từ tình trạng bệnh nhân thì hầu như chắc chắn nguyên nhân tử vong là do tắc thở vì nghẹn. Tuy nhiên để chắc chắn, chúng tôi muốn lấy mẫu vật chưa tiêu hóa để điều tra thêm xem có độc tố trong dạ dày hay không. Sau đó chúng tôi sẽ lau sạch cơ thể người bệnh, xin hãy chờ ở phòng chờ bên ngoài.”

Hiroe hiểu đó là thủ tục phải làm nên lặng im nghe theo lời bác sĩ.

“Và nếu có quần áo nào muốn thay cho người nhà xin hãy mang đến đây.”

“À vâng… vậy tôi sẽ đi mua quần áo ngủ.”

Vừa nói Hiroe vừa thò tay vào túi tìm ví tiền.

Hiroe khoác vai Makiko, người vẫn đang quyến luyến không chịu rời khỏi mẹ đẻ, đoạn bước ra khỏi phòng cấp cứu.

Rồi Hiroe một mình chạy đến cửa hàng nhỏ nằm trong bệnh viện.

Bà mua bộ quần áo ngủ màu hồng nhạt có họa tiết hoa anh đào.

Khi đang ôm bộ quần áo trong tay và quay trở lại hành lang…

Hiroe chợt thấy không thể kìm nén được nữa.

Bà ngồi sụp xuống băng ghế ở gần đó, vùi mặt vào chiếc khăn

tay.

Người có sự tồn tại lớn đến như thế.

Người mà bà đã dồn tâm dồn sức vào như thế.

Hiroe cảm thấy trống rỗng khi cuộc chiến của bản thân đột nhiên bị hạ màn. Bà cắn răng chấp nhận rằng trong cuộc chiến đó không có kẻ thắng cũng như kẻ bại, chỉ còn lại nỗi buồn xâm chiếm mà thôi.

Cho đến phút cuối cùng con người ấy cũng không nói được một lời cảm ơn bà.

Hiroe đã muốn biết đến nhường nào, rằng mẹ chồng có thừa nhận bà hay không.

Kết thúc rồi, tất cả... Nghĩ đến đây Hiroe lại thấy buồn hơn bao giờ hết.

Sau khi được đưa về nhà, mẹ chồng được đặt nằm ở tư thế đầu hướng về phía Bắc, chân hướng về phía Nam trước ban thờ Phật. Yukimi đã trải sẵn chăn. Sau khi trao đổi gấp gáp với nhà tang lễ, Makiko quyết định về tạm nhà ở Kawagoe.

Dù lúc ở bệnh viện Hiroe đã gọi đến trường đại học cho Isao nhưng rốt cuộc ông vẫn làm hết việc và về nhà vào lúc 5 giờ hơn.

Isao vẫn mặc nguyên bộ com-lê và đi vào phòng nơi mẹ nằm, ông quỳ gối rồi chắp tay tựa như một người khách đến viếng. Rồi ông nhìn vào gương mặt vô hồn im lìm đã được trang điểm

của mẹ và thở dài một tiếng. Hiroe đành coi tiếng thở dài ấy là cách chồng mình biểu lộ sự buồn đau.

“Nhưng dù sao mẹ cũng đã qua đời tại ngôi nhà ông nó đã mua…”

Hiroe nói, Isao chỉ ậm ừ đáp lại bằng những tiếng khó nghe từ trong đáy họng.

Đêm canh linh cữu sẽ được tổ chức vào ngày mai, còn đám tang là ngày kia. Sau khi bàn bạc, Hiroe, Yukimi và Toshiro quyết định sẽ tổ chức mọi nghi lễ ở một nhà tang lễ gần nhà. Ngay cả về việc đó sao cũng chỉ xác nhận lại trên lịch chứ không nói gì thêm.

Thấy Isao bỏ về phòng, Hiroe bất giác đi theo sau. Bà muốn nghe ông nói chuyện, về điều gì cũng được. “Buồn quá,” “Đã liên lạc với họ hàng chưa,” “Đã chọn được ảnh chưa” hay bất cứ thứ gì. Bà muốn cùng ông nói về mẹ chồng, cùng chia sẻ với nhau cảm giác mất mát.

Isao cởi áo khoác ngoài rồi đặt nó lên trên giường, rồi chính ông cũng ngồi xuống giường. Vừa cởi bỏ cà-vạt sao vừa nhìn Hiroe và nói.

“Anh Takeuchi,” ông bất thình lình cất lời, giọng nặng nề. “Bà làm ơn hãy nói sao cho anh ta đừng tới đêm canh linh cữu và đám tang được không?”

“Ơ… tại sao chứ?”

Isao nhăn mặt, “Thì bà xem, những người liên quan đến tòa án cũng đến mà? Chắc bà cũng không muốn để họ đoán già đoán non chứ?”

“Đoán già đoán non gì cơ?”

“Rằng tại sao người vốn là bị cáo lại đến dự đám tang mẹ của một cựu thẩm phán ấy. Nhóm cậu Kito cùng phụ trách vụ án ấy với tôi chắc cũng sẽ đến. Nếu Takeuchi cũng ở đó chắc họ sẽ nghĩ ngợi. Họ mà nghĩ tôi có liên hệ với anh ta từ trước phiên tòa thì gay go lắm.”

Hiroe không thể đồng tình nổi.

“Thì có thể đúng như ông nói. Thế nhưng tự dưng đi từ chối người chẳng làm gì mờ ám…”

Takeuchi từng chăm sóc mẹ chồng, rồi lúc bà được đưa về nhà anh ta cũng qua, chắp tay vái và rơi nước mắt. Anh ta còn đề nghị sẽ phụ giúp trong đám tang, làm lễ tân hay bất cứ điều gì cũng được. Lúc đó Hiroe cũng đã lỡ nhờ anh ta mất rồi.

“Nếu bà nói rõ sự tình anh ta sẽ hiểu cho ta thôi. Thôi bà làm ơn sang nói giúp tôi đi.”

Dù muốn cãi lại “nếu vậy ông tự đi mà nói” nhưng lúc này đây Hiroe cũng chẳng còn tâm trạng phản kháng nữa, bà đành đi sang bấm chuông nhà người hàng xóm.

Không biết có phải vì khách đến thăm là người mà nhà đang có chuyện buồn hay không, khi ra mở cửa khuôn mặt Takeuchi cũng ít nhiều u ám. Nhưng trong khi nghe Hiroe trình bày về việc Isao nhờ, anh ta hơi mỉm cười. Tuy nhiên rõ ràng đó là nụ cười gượng gạo, điều đó làm lòng Hiroe đau thắt.

“Đành vậy ạ. Tôi hiểu những điều thầy Isao nói.” Takeuchi cố gắng tỏ ra thoải mái một cách thái quá. “Có khi đây đúng là số mệnh mà ông trời giáng cho tôi rồi. Tôi rất tiếc… Thật sự rất

tiếc… Chắc tôi phải mang nó cả đời mất thôi…”

Mặc dù vẫn nở nụ cười nhưng mắt Takeuchi bắt đầu ươn ướt, Hiroe cúi đầu cố ý lảng tránh ánh mắt đó.

“Thật sự xin lỗi anh.”

“Không sao, không sao. Đâu phải lỗi của chị. Đây là việc chẳng ai có thể làm khác được. Tôi hiểu mà. Bản thân tôi cũng sẽ đau khổ lắm nếu vì mình mà người khác gặp rắc rối. Vì thế ngày mai ngày kia tôi xin phép vắng mặt vậy.”

“Thành thật xin lỗi anh,” Hiroe cúi đầu liên tiếp, bà chỉ biết nói những lời ấy thôi.

“Thế tối nay tôi qua làm phiền một chút có được không ạ?”

“Được chứ, mời anh cứ qua ạ.”

Takeuchi vỗ nhẹ vào vai Hiroe đang co người lại đầy áy náy.

“Chị này, mẹ chồng chị chắc chắn sẽ hiểu mà. Hiểu rằng chị đã cố gắng rất nhiều. Chị đã tận tâm như thế làm gì có chuyện bà không hiểu? Việc hôm nay thật là đường đột nhưng rồi ai mà chẳng phải trải qua. Chẳng ai có thể làm gì khác được. Giờ chị hãy chuyên tâm tiễn bà ra đi nhé. Sẽ còn bận rộn thêm một chút nữa nhưng sau đó một cuộc sống mới sẽ mở ra. Và lúc đó chị phải sống cho mình nhé. Tôi sẽ luôn ủng hộ chị.”

Nghe những lời đó Hiroe chợt thấy hai khóe mắt cay cay. Bà không thể nhìn mặt Takeuchi được nữa, chỉ dám cúi đầu cảm tạ và cứ thế quay trở về nhà. Người chiến hữu đã góp sức cùng mình trong trận chiến ấy quả thực hiểu hết những điều mình nghĩ. Sự an ủi đó làm bà cảm thấy vui hơn bất cứ điều gì.

Takeuchi sang nhà Kajima lúc 9 giờ, khi thủ tục đọc kinh cầu siêu của nhà sư và bữa cơm tối của cả nhà đã xong, việc liên lạc với người quen rồi họ hàng cũng dần ổn thỏa và trong nhà bắt đầu xuất hiện luồng không khí u sầu.

Sau khi nói với Isao những lời chia buồn, đặt bánh kẹo và tiền phúng điếu bên cạnh chỗ mẹ chồng nằm, Takeuchi nắm chặt chuỗi hạt và chắp tay một hồi thật lâu. Sau đó anh ta trao đổi vài câu với em trai của Isao vừa vội vã đến trước giờ tụng kinh cầu siêu.

“Bà còn hát lúc sáng nay… ai mà ngờ lại xảy ra việc thế này chứ.”

“Ồ, mẹ tôi đã hát ư? Chắc bà cũng có linh cảm gì đó. Bà vốn là người có giác quan rất nhạy mà… Quả là kỳ lạ thật.”

Những câu chuyện vu vơ đó rồi cũng được chính Takeuchi kết thúc vào thời điểm phù hợp. “Vậy tôi xin phép ạ,” anh ta nói rồi lặng lẽ ra về.

Dường như chỉ chờ Takeuchi đi khuất, Toshiro đang ngồi vắt chân ở sofa phòng khách liền đứng lên, đưa tay ra cầm phong bì tiền phúng điếu mà Takeuchi mang sang.

“Ồ, lần này cũng dày cộp ạ,” Toshiro reo lên, thật chẳng hợp với bầu không khí chút nào.

“Con thôi đi.”

Hiroe nạt con nhưng Isao lại nhíu mày.

“Con thử mở ra đi,” ông giục con trai.

Trong phong bì phúng điếu lại là 30 tờ 10 nghìn yên, y như hồi xảy ra vụ con chó Dobermann.

KHẢ NGHI

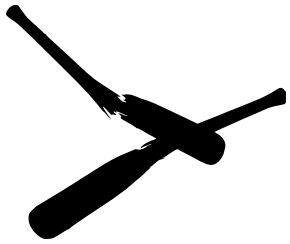

“Mình chuẩn bị về nhé?”

Yukimi nói với Madoka vừa trượt từ cầu trượt xuống, con bé chơi thế đã đủ lắm rồi.

“Không. Con muốn trượt nữa cơ.”

Madoka trượt vèo xuống rồi lại bắt đầu trèo lên cầu trượt một lần nữa. Chẳng còn cách nào khác, Yukimi đành giơ tay ra đỡ phía sau phòng con bé bước hụt.

Madoka đã quen với cái cầu trượt ở công viên này, khi đã quen rồi con bé trở nên rất tự tin, nó cứ trượt đi trượt lại mãi. Đặc biệt hôm nay trời vừa quang sau cơn mưa nên không có đứa trẻ nào khác ra chơi, Madoka một mình chiếm lĩnh cả công viên. Chỗ nghịch cát bết dính nên con bé cứ mải miết chơi cầu trượt suốt.

Đã vào mùa mưa nhưng trời cứ mưa vài ngày lại có khoảng thời gian tạnh ráo. Hôm nay trời đẹp suốt từ trưa. Mùa mưa tới ngay sau đám tang của bà nội chồng nên sự bức bối trong người Madoka đã lên đến cực điểm. Làm gì con bé cũng gào khóc thảm

thiết, nếu tét vào tay thì nó sẽ im ngay lúc đó nhưng một lúc sau lại đâu vào đấy. “Biện pháp cuối cùng” tuy có hiệu quả tức thì nhưng không dài lâu, đó chính là nhược điểm lớn nhất. Rốt cuộc có lẽ không nên lạm dụng cách ấy mà phải giúp con bé giải tỏa bức bối, nghĩ vậy nên mặc dù công viên sau cơn mưa vẫn còn nhiều vũng nước nhưng cô vẫn quyết dẫn con ra chơi. Tuy Madoka chỉ chơi ở cầu trượt nhưng không biết từ khi nào giày con bé cũng lấm đầy bùn, những vệt bùn bẩn còn bắn cả vào hai bên tất.

“Thế thì nốt một lần nữa thôi nhé.”

“Không!!!”

“Thế thì hai lần nữa vậy?”

Mặc dù vẫn muốn chơi tiếp nhưng nếu cứ kiên trì nhắc nhở, Madoka cũng biết đến mức nào thì phải dừng.

Sau khi trượt thêm hai lần, Madoka thăm dò sắc mặt Yukimi.

“Xong rồi hả con?”

Nghe mẹ hỏi, Madoka cuống quýt lắc đầu.

“Thế thì thêm một lần nữa thôi nhé!”

Madoka ngoan ngoãn gật đầu rồi trèo lên cầu trượt. May quá. Vừa nghĩ bụng Yukimi vừa đỡ lưng Madoka.

Đằng sau tấm lưng nhỏ bé của Madoka…

Là ánh nhìn của một người đàn ông lạ.

Người đàn ông đó đang nhìn Yukimi từ xe ô tô đỗ bên đường ven công viên.

Rồi gã ta quay mặt đi, cửa sổ xe đóng lại.

Ánh mắt u tối như thể đang rình rập cái gì đó.

Gã lái chiếc xe sedan màu đen.

Yukimi chợt thấy hai bên vai ớn lạnh.

“Mẹ ơi, con trượt thêm một lần nữa được không?”

Madoka kéo váy Yukimi khiến cô giật mình trở về với hiện tại.

“Không được không được. Ông mặt trời sẽ nổi giận và làm tay con đỏ lên đấy. Ta về thôi.”

Cô càng muốn về nhà nhanh hơn nữa.

“Mẹ bế con.”

Madoka liền đưa ra điều kiện trao đổi rất ranh mãnh. Yukimi đành nhượng bộ bế con bé lên. Sau khi ra khỏi công viên và tránh xa những chỗ trơn trượt cô lại thả con xuống.

“Thôi, mẹ bế đến đây thôi.” Dù có cố cô cũng không thể bế con bé về tận nhà được. Thay vì thế cô nắm tay con cùng bước về nhà.

“Hãy đến đây đi đến nhà của tôi, hãy đến đây đi đến nhà của tôi…”

Yukimi cùng Madoka vừa đi vừa ngân nga hát.

Có tiếng chân giẫm lên đường nhựa trải sỏi khẽ vang lên từ phía sau.

Yukimi quay lại, một người đàn ông lạ mặt đang đứng sau lưng. Anh ta tiến lại quá gần khiến cô giật nẩy suýt nữa kêu lên một tiếng.

“Xin lỗi,” người đàn ông vòng ra phía trước, đứng chắn trước mặt Yukimi.

Theo phản xạ tự nhiên, Yukimi kéo tay Madoka, giấu con bé ra phía sau lưng mình.

“Cô có biết tôi là ai không?”

Bị một người đàn ông hoàn toàn không quen biết hỏi như vậy, Yukimi cảm thấy thật kỳ dị. Cô nghĩ chắc mình đã gặp phải kẻ thần kinh không bình thường.

Người đàn ông thấy Yukimi không trả lời liền cho tay vào túi áo khoác.

“Tôi là phóng viên tòa soạn báo,” anh ta nói cụt ngủn rồi chìa danh thiếp ra.

Trên tấm danh thiếp có ghi tên Teranishi Nanigashi của toà soạn *Nhật báo Kanto.* Dù cho anh ta có là phóng viên đi nữa thì cũng hà cớ gì mình phải biết?

Yukimi không rõ ý đồ của người đàn ông nên cô cảnh giác không nhận tấm danh thiếp.

Nhìn vào mắt Teranishi, cô nhận ra chính anh ta là người quan sát cô từ trong xe ô tô lúc ở công viên. Anh ta khoảng tầm bốn mươi mấy tuổi, cơ thể rắn rỏi, nét mặt dữ tợn. Dung mạo của anh ta nếu nói là cảnh sát hay lính quân đội thì nghe hợp lý hơn là nhà báo. Yukimi có cảm giác bị áp đảo.

“Cô là người nhà Kajima đúng không ạ?”

Lại một câu hỏi đường đột nữa. Nó đường đột đến mức Yukimi thấy chữ “ạ” lịch sự ở cuối câu chẳng khớp với toàn văn. Có vẻ anh ta coi việc Yukimi im lặng là đồng tình nên lại tiếp tục.

“Người có tên là Kajima Yoko vừa qua đời có quan hệ gì với ông Kajima Isao thế?”

“Họ là mẹ con.” Bị áp đảo bởi người đàn ông lạ, Yukimi đành phải trả lời.

“Bà ấy qua đời vì nguyên nhân gì vậy?”

Cứ xưng là phóng viên thì người khác phải kể hết mọi chuyện với một người lạ hoắc như anh ta sao? Cách nói của anh ta càng góp phần làm Yukimi cảm thấy con người này lỗ mãng và vô duyên quá sức.

“Tại sao anh lại hỏi tôi điều này?”

Bị hỏi ngược lại, Teranishi ú ớ không dám trả lời. Anh ta vò đầu vẻ nóng ruột, đoạn tiến thêm một bước nữa lại gần Yukimi như thể đã quẫn bách quá.

“Cô hãy cho tôi biết đi.”

“Tôi… đang vội nên xin phép.”

Yukimi định né sang một bên để bước đi thì bị Teranishi tóm lấy vai. Cô vùng ra thì bàn tay ấy lập tức rụt lại, nhưng anh ta lại chạy vòng ra đằng trước và nhìn cô với ánh mắt vằn tia máu.

“Có… điều gì khả nghi không? Về nguyên nhân tử vong ấy?”

Người này nói nhăng cuội gì vậy. Yukimi đáp luôn “Không có” rồi lại né sang bên bước đi.

“Người tên Takeuchi Shingo thường ra vào nhà cô đúng không? Có vấn đề gì giữa hắn và bà Kajima Yoko không?”

Sự lưỡng lự và phản cảm cùng dấy lên trong Yukimi. Nhưng sự phản cảm mạnh hơn.

“Anh hãy thôi dò xét chuyện nhà người khác đi.”

“Chẳng phải là Takeuchi Shingo đã ở nhà cô lúc bà Kajima Yoko chết hoặc ngay trước lúc đó sao?”

Trước khi kịp gạt đi câu hỏi đường đột, ký ức về thời khắc đó lại hiện về sống động trong Yukimi, cô không biết phải nói tiếp thế nào.

Đột nhiên Teranishi nhìn xuống phía đường dốc và đăm đăm nhìn theo hướng đó. Dường như anh ta lập tức mất hết hứng thú với Yukimi.

Đó là một đường dốc hẹp có bậc thang đá. Nhìn theo phía đó, Yukimi thấy Takeuchi đang leo bậc thang, tay xách túi hàng mua từ cửa hàng tiện ích hay đâu đó.

“Hẹn cô lần tới vậy.”

Teranishi nói như cố đè nén cảm xúc rồi chậm rãi quay trở lại phía công viên.

Takeuchi lập tức leo lên đến gần hai mẹ con. Biết rằng đi với Madoka thì kiểu gì cũng sẽ bị đuổi kịp nên Yukimi không cố đi trước nữa.

“Madoka, cháu ăn kẹo không?”

Vừa nói chú ta vừa cho tay vào trong túi đồ và lôi ra hộp bánh chocolate gấu nhìn là biết mua riêng cho Madoka.

Madoka thăm dò sắc mặt mẹ.

Yukimi đành phải cho phép con bé, “Con cảm ơn ông đi.”

“Cảm ơn ông ạ,” Madoka rụt rè cầm lấy gói bánh Takeuchi đưa.

“Những ngày vừa qua cảm ơn chú rất nhiều.”

Đây là lần đầu tiên cả hai gặp lại sau khi bà nội chồng qua đời nên Yukimi nói lời cảm tạ.

“Không có gì đâu,” Takeuchi đáp nhẹ nhõm và bước qua Yukimi.

“Người đàn ông vừa nãy…” Takeuchi liếc sang Yukimi và nói, “nguy hiểm đấy, cô đừng nên dây vào.”

Bất giác Yukimi phải quay lại nhìn bóng Takeuchi đang đi khuất. Chú ta giả bộ thản nhiên như chẳng có gì xảy ra.

Có cái gì đó không phải gió khẽ vờn qua lưng Yukimi và vụt tan đi mất.

Sau hôm xảy ra chuyện đó, Yukimi nhận được cuộc gọi từ bác Makiko.

“Mẹ cháu lại đang đi cắt tóc mất rồi bác ạ.”

“Không sao không sao. Bác nói chuyện với cháu là được rồi.”

Giọng Makiko thể hiện rõ sự mệt mỏi. Trong lúc cử hành tang lễ bác cũng gầy rộc đi, trông thảm thương hơn bao giờ hết. Bác ấy ít nói hẳn, mắt cũng trũng xuống.

“Bác có khỏe không ạ?”

Yukimi hỏi thăm, bà bác trả lời bằng tiếng thở dài.

“Bác nằm bẹp suốt đến tận hôm qua. Hôm nay mới cố ngồi dậy một chút.”

Trước sự yếu ớt chẳng giống bà bác mọi khi chút nào, Yukimi chợt thấy động lòng thương cảm. Tuy Makiko không phải là típ người cô thích nhưng cô cũng phải thừa nhận bác ấy rất chu đáo với bà nội chồng. Chính vì sự chăm sóc ấy mà đã khiến mẹ mình ra đi, chắc hẳn bác Makiko vẫn còn sốc lắm.

"Bác đừng suy nghĩ nhiều quá ạ."

"Ừ..." bác ta đáp, rồi lại thở dài. "Nhưng mà Yukimi này, cháu nghĩ sao? Quả nhiên là do lỗi của bác à?"

"Sao bác lại hỏi thế ạ, đây đâu phải là lỗi của ai..."

"Không, chắc là lỗi của bác rồi nhưng mỗi khi nhớ lại bác lại nghĩ chẳng nhẽ không còn cách nào khác hay sao? Thật tình nếu không phải một loạt sự rủi ro chồng lên nhau thì sẽ không xảy ra cớ sự như vậy đâu nhỉ."

"Vâng ạ, ta chỉ còn biết trách số phận đen đủi thôi ạ." Yukimi tiếp chuyện bà bác, cố gắng tìm lời an ủi.

"Cái người tên Takeuchi ấy... Anh ta hỏi có nên rút gối lót ra cho bà không, sau đó đã rút gối ra nhỉ? Có khi cũng cả vì việc ấy nữa... Lúc đó anh ta không nhận ra là bà khó chịu hay có vẻ buồn nôn hay sao? Bác là người đồng ý để anh ta rút gối ra nên cũng không thể nói được gì. Nhưng mà quả thật có nằm mơ bác cũng không ngờ sự tình lại thành ra như vậy. Khi bác bước vào thì bà đã bắt đầu nôn ra rồi. Nếu anh ta sớm nhận ra có sự bất thường, chỉ cần một chút thôi, thì có khi đã có thể..."

Nghe những điều Makiko nói, Yukimi chợt cảm thấy tim mình đập thình thịch như biển dậy sóng. Bởi nó liên quan đến những lời Teranishi nói hôm qua, "Không có gì khả nghi về

nguyên nhân cái chết đó sao?”

Thấy Yukimi im bặt, Makiko liền xin lỗi một cách bẽn lẽn.

“Xin lỗi cháu nhé. Bác thật là, lại đi đổ tội cho người khác. Cháu quên chuyện này đi và đừng nói gì với Hiroe đấy nhé.”

“Thế nhưng thật sự là bác thấy đau khổ lắm… Không phải bác biện minh đâu… chỉ là bác muốn nói ra thôi. Cháu hãy quên đi nhé! Nhé?”

“Vâng ạ.”

“Cúng bảy ngày của bà chưa chắc bác đã sang được nhưng bốn chín ngày thì chắc chắn bác sẽ đến. Thế nhé.”

Điện thoại tắt, Yukimi dập máy.

Đúng là Takeuchi đã có mặt ở đó. Thế nhưng, chỉ vậy thôi.

Chỉ vậy thôi… Mà sao cô cứ cảm thấy có gì đó vướng mắc?

Trong ngày Makiko gọi điện đến ấy, sau khi ăn trưa và dọn dẹp xong, Yukimi lại dẫn Madoka ra công viên chơi vì con bé cứ nằng nặc “Đi công viên, đi công viên.”

Giờ này thì học sinh mẫu giáo và tiểu học chưa đi học về, hai thằng bé tóc dài với tóc nâu cũng không đến. Nhiều bà mẹ cho con chơi ở công viên vào buổi sáng nên tầm này là khoảng thời gian lý tưởng hiếm hoi của công viên.

Tuy nhiên Yukimi chỉ hơi e ngại người đàn ông tên Teranishi đó. Hôm nay anh ta liệu có lại đỗ xe bên cạnh công viên nữa hay không? Nếu có thì mình phải làm sao? Hay mình đi lên công

viên ở xa hơn một chút?

Yukimi vừa muốn hỏi thử xem anh ta có ý định gì, đồng thời cũng có cảm giác không muốn dây dưa với con người ấy.

Cô biết chuyện Takeuchi được xử vô tội đã gây tranh cãi rất nhiều. Cô cũng biết cả việc bố chồng mình là thẩm phán phiên tòa đó. Cô cũng đã xem cảnh bố chồng mặc trang phục thẩm phán trên thời sự.

Anh ta là phóng viên nên hẳn là vẫn còn thắc mắc vụ ấy và đang lùng sục xung quanh Takeuchi. Takeuchi có điều gì mờ ám mà khiến người này phải làm như vậy?

Khi trước mắt là ngã tư rẽ sang hướng công viên, Yukimi dừng bước.

Phía bên kia ngã tư, một chiếc xe ô tô màu đen đang đỗ quay lưng lại phía cô.

Có phải chiếc xe ấy không nhỉ… Yukimi chậm rãi bước đi, vừa đi vừa cảnh giác cao độ, nhưng chiếc xe lại đột nhiên nổ máy phóng đi.

Nó đi ngày một xa hơn, rẽ ngoặt rồi biến mất.

Chắc mình nhầm…

Hay người trong xe nhìn thấy mình qua gương chiếu hậu nên mới phản ứng như vậy?

Yukimi ngoảnh lại phía sau. Tuy nhiên ngoài cô và Madoka ra chẳng có ai cả.

Toàn những chuyện khó hiểu không đâu.

Hai mẹ con ra đến công viên nhưng không thấy chiếc xe mui

kín màu đen ở đó nữa. Cô để Madoka chơi tự do một lúc, thi thoảng có để ý nghe ngóng nhưng không có chiếc xe màu đen nào qua lại công viên nữa.

Yukimi vừa thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng hơi chưng hửng, cô cũng không hiểu nổi chính mình nữa.

Hôm nay cũng chỉ một mình Madoka độc chiếm chiếc cầu trượt yêu thích. Thế nhưng chơi chưa được tầm mười phút đã có một bà mẹ dẫn theo đứa trẻ tầm tuổi Madoka đến công viên.

“Chào cô.”

Khi lại gần mẹ con Yukimi, người phụ nữ lên tiếng chào trước. Yukimi hơi bất ngờ vì người mẹ trông có vẻ nhút nhát hướng nội. Thêm vào đó chị ta lại có vẻ hơi cứng tuổi dù khó đoán là tầm bao nhiêu. Vì cô chưa từng gặp mẹ con họ, người mẹ lại có vẻ cố gắng chào hỏi dù cử chỉ điệu bộ còn gượng gạo, nên cô đoán chắc họ vừa mới chuyển đến đây và hôm nay là lần đầu tiên ra công viên chơi.

“Chào chị,” Yukimi cũng đành tươi tỉnh chào lại.

“Cháu chào cô ạ.”

Đến cả đứa bé cũng chào hỏi nên Yukimi hơi giật mình. Thật không thể tin được đứa trẻ ở lứa tuổi này lại có thể chào hỏi người mới gặp lần đầu. Đó là một cậu bé rất dễ thương với đôi mắt to đen láy.

“Ồ cháu chào giỏi quá nhỉ. Cháu mấy tuổi rồi?”

“Ba tuổi ạ,” cậu bé giơ ba ngón tay lên.

Mẹ cậu ở bên nói thêm vào, “Tháng này thằng bé vừa tròn ba

tuổi."

Cậu bé bằng tuổi Madoka. Yukimi trầm trồ trong bụng vì thằng bé ngoan ngoãn quá. Cô hỏi tên thì cậu bé đáp, "Cháu tên là Matsui Kazuto." Yukimi thử tưởng tượng trong đầu tên bằng chữ Hán của cậu bé.

"Bác ơi, cháu cũng muốn chơi cầu trượt ạ."

Trước câu hỏi của Kazuto, Yukimi cười méo xệch, "Ồ mình đã lên chức bác rồi sao," nhưng sau đó vẫn cười thật tươi trả lời thằng bé, "Ừm thế cháu chơi đi nhé."

Câu trả lời ấy phát ra cùng lúc và y chang như của mẹ Kazuto.

"À, ừm…" người phụ nữ lúng túng. "Nó là con của em gái tôi. Em tôi nhờ nên tôi trông giúp thôi."

"À, ra là thế ạ?" Yukimi cười tươi để làm dịu bầu không khí khó xử.

Nghĩ đi nghĩ lại như vậy thì hợp lý hơn. Cô cứ cảm thấy ở người phụ nữ này có một bầu không khí u ám không giống lắm với những người mẹ có con nhỏ. Tuy chị ta không phải típ người gây khó chịu khi ở cùng nhưng có cái gì u tối trong đôi mắt vô định kia khiến Yukimi ái ngại không muốn mở lòng.

Trái ngược với người bác, Kazuto rất hoạt bát, lại rất chủ động. Madoka thấy có người chờ ở đằng sau nên có vẻ luống cuống mãi không chịu trượt xuống. Con bé cứ quanh quẩn ở chỗ trượt mãi, vậy mà Kazuto cũng chỉ đứng im chờ đợi.

Yukimi giơ tay ra, giúp Madoka trượt xuống.

"Madoka nhà tôi lớn hơn hai tháng, nhưng Kazuto thật chững

chạc quá.”

Nghe người phụ nữ kể mẹ Kazuto trước khi sinh từng là bảo mẫu và rất có kinh nghiệm chăm nuôi trẻ, Yukimi ướm thử, “Những người mẹ như thế chắc không bao giờ đánh con đâu nhỉ?”

Người phụ nữ cười nhẹ và trả lời, “Tôi chưa nhìn thấy nó đánh con bao giờ.”

Yukimi thật sự muốn gặp mẹ Kazuto để học hỏi bí quyết nuôi con.

“Cô này…” Bác của Kazuto mở lời đầy vẻ ngại ngùng. “Giờ cô có thời gian không?”

“Ơ… là sao ạ?” Yukimi hoài nghi hỏi ngược lại.

“Nếu không phiền cô đi uống cà phê ở quán gần đây với tôi nhé?”

“Nhưng Madoka vừa mới đến công viên thôi ạ.”

“À thế cứ để bọn trẻ chơi một chút rồi ta đi được không?”

Yukimi cảm thấy lời mời khá đột ngột và miễn cưỡng. Ngay cả người có tính cách như Yukimi còn thấy ngần ngại trước người mới quen, vậy mà người phụ nữ có vẻ không khéo giao tiếp này lại mời cô ngay từ buổi đầu gặp mặt, có cái gì đó không bình thường.

“Xin lỗi chị.” Trực giác mách bảo Yukimi không nên gật đầu đồng ý. “Hôm nay mẹ chồng tôi lại đang chờ vì ở nhà có việc nên xin hẹn chị hôm khác vậy.”

Mặc dù không dùng được cái cớ phải về chăm bà nội chồng

nữa nhưng nếu nói là có việc nhà thì có lẽ đối phương cũng phải nhượng bộ, Yukimi nghĩ bụng và coi đó là kế để thoái thác.

“Vậy thì… đành hẹn hôm khác vậy.” Bác của Kazuto nở nụ cười leo lắt tựa ánh lửa của ngọn nến.

“Yukimi, con về đấy à?”

Nghe thấy tiếng động lạ vang lên từ tầng hai, Hiroe nhìn lên và gọi. Toshiro đã rời nhà từ sáng. Còn Yukimi thì đã dẫn Madoka ra công viên chơi, không biết là con bé về từ khi nào nhỉ? Nếu về rồi sao không nghe thấy tiếng Madoka?

“Yukimi ơi?”

Hiroe chậm rãi đi lên tầng hai.

Bà lại nghe có tiếng động khe khẽ vọng lại.

Phòng kiểu Âu là phòng học của Toshiro, cửa phòng đang mở toang, chỉ thoáng nhìn cũng đủ hiểu không có ai trong đó cả.

Cửa kéo phòng kiểu Nhật đang mở hé một nửa. Luồng gió ẩm ướt thổi thốc vào từ đó.

Hiroe thử mở toang cánh cửa kéo.

Ở góc phòng, rèm cửa đang bay phần phật.

Gió thổi vào từ cửa lưới khiến cái rổ nhựa treo ở bên hông cửa sổ bị rơi xuống, kẹp quần áo rơi vung vãi khắp chiếu.

Không biết từ khi nào gió lại thổi mạnh như thế. Có vẻ trời lại sắp đổ mưa. Hiroe nghĩ bụng và cúi xuống nhặt lại đống kẹp. Bà rút ga trải giường phơi ngoài ban công vào, chỉ kéo một nửa

phần cửa có cửa lưới lại. Vì cứ mỗi lần Madoka bị mẩn ngứa là Yukimi lại cho rằng đó là do bụi và vi khuẩn tụ trong nhà nên Hiroe cũng ý thức không bao giờ đóng kín hết các cửa.

Hiroe gấp ga trải giường lại rồi đi xuống nhà. Và bà bất giác khựng lại khi bước vào phòng khách.

Phía bên kia sân hiên.

Có bóng người ở trong vườn.

Lưng của người đàn ông cuộn tròn lại tại góc vườn.

Hiroe tiến ra phía đó và mở cửa.

Người đàn ông… Takeuchi nghe thấy tiếng động liền ngoảnh lại, vừa vuốt mái tóc bị gió thổi vừa mỉm cười với Hiroe.

“Cây địa lan bị gió thổi nên đổ mất chị ạ.”

Anh ta đang dùng tay vón đất dinh dưỡng bị đổ ra rồi cho lại vào chậu cây.

“Ôi xin lỗi anh. Phiền anh quá.”

“Không có gì đâu ạ. Tôi mới phải xin lỗi vì đã tự tiện vào vườn nhà chị ấy.”

Hiroe cùng Takeuchi di chuyển chậu cây ra phía không bị gió bạt.

Khi đã kê xong, Takeuchi vươn người đứng dậy, Hiroe cúi đầu cảm ơn anh ta thật trịnh trọng.

“Mấy hôm trước cảm ơn anh rất nhiều. Đám tang nhờ trời cũng đã diễn ra suôn sẻ.”

“Thế thì tốt quá rồi ạ,” Takeuchi khẽ cúi đầu.

“Nhưng mà, sao anh lại làm thế, tiền phúng viếng nhiều

quá…”

“Chỉ là chút tấm lòng của tôi thôi ạ. Chị đừng ngại. Sau này có khi tôi lại phải nhờ nhà ta giúp đỡ ấy chứ, phải hỗ trợ nhau lúc khó khăn mà chị. Chị không cần phải tạ lễ hay gì đâu ạ.”

“Ôi làm sao có thể thế được.”

Takeuchi khẽ lắc đầu và đổi chủ đề.

“Chị đã bình tâm lại chưa?”

“Cũng không biết nên gọi là bình tâm hay là hụt hẫng nữa.”

“Tôi nghĩ chị sẽ nhanh chóng lấy lại tinh thần thôi. Và xin lỗi nếu tôi dùng từ không khéo, nhưng giờ chị đã thành người tự do rồi. Từ nay về sau chị phải tận hưởng sự tự do ấy đi nhé.”

Takeuchi nói rồi nhún vai bẽn lẽn trước chính những lời nói của mình. Rồi anh ta tiếp tục, “Tôi xin phép đi tắt nhé,” đoạn trèo qua hàng rào về nhà mình như một đứa trẻ. Anh ta nhảy xuống khu vực giá để cây cảnh chỉ còn thiếu mái che là gần như hoàn hảo rồi cười tinh nghịch.

“Màu tóc của chị rất đẹp đấy ạ.”

“À…” Hiroe đưa tay lên sửa lại mái tóc uốn đang bị rối tung bởi gió của mình. “Mấy người ở cửa hàng cắt tóc nhiệt tình tư vấn quá nên tôi quyết định nhuộm. Mà thực ra màu cũng không rõ lắm nếu không ra ánh sáng anh nhỉ?”

“Trông rất mềm mại ạ. Rất hợp với chị.”

Vì người trong nhà may ra chỉ có Yukimi nói những lời như vậy nên Hiroe thật lòng cảm thấy rất vui.

“Ồ, bé Madoka,” Takeuchi chuyển ánh nhìn ra phía sau Hiroe.

“Cháu chào ông ạ.”

Madoka đi chơi công viên về ngó vào vườn và nhìn về phía Hiroe.

“Madoka đợi ông chút nhé,” Takeuchi nói, đoạn vào nhà rồi lập tức chạy ra ngay. “Đây, cho cháu này.”

Anh ta định đưa cho Madoka sữa chua uống Yakult. Vì Madoka còn lúng túng chưa biết phải làm thế nào nên Hiroe liền nhận hộp sữa chua từ tay Takeuchi rồi mở ra cho con bé.

“Madoka cảm ơn ông đi chứ?”

“Cháu cảm ơn ông ạ,” Madoka lí nhí nói rồi bắt đầu uống ừng ực trông có vẻ rất ngon miệng. Takeuchi nheo mắt ngắm nhìn khung cảnh ấy.

Tối hôm ấy, Hiroe vừa chợp mắt thì choàng tỉnh. Trong thoáng chốc bà mơ màng tưởng mẹ chồng đang gọi mình nhưng ngay lập tức bà nhận ra đó là điều không thể.

Tầng trên khá ồn ã. Tiếng khóc của Madoka vọng lại. Nhìn lên đồng hồ, đã quá 12 giờ rất lâu rồi.

“Có chuyện gì thế?”

Hiroe lên tầng hai, nhìn vào phòng kiểu Nhật. Đèn trong phòng vẫn sáng, Madoka ngồi trên chăn và đang gào khóc.

Bên cạnh đó là Yukimi với khuôn mặt lộ rõ vẻ ngán ngẩm.

“Dạ… tại con bé cứ không chịu ngủ.”

“Sao lại không ngủ? Hôm nay chẳng phải con bé đã bỏ giấc

ngủ trưa à?"

Lo cháu bị sốt, Hiroe đưa tay sờ cổ Madoka nhưng ở đó hoàn toàn không có cảm giác nóng. Madoka khó chịu vùng ra nên Hiroe liền rụt tay lại.

"Con cũng không biết tại sao nữa," Yukimi nói.

Nhìn kỹ Hiroe nhận ra những giọt mồ hôi rịn ra hai bên thái dương của Madoka. Dù có mở quạt nhưng tầng hai vẫn có độ nóng đặc trưng như mọi khi.

"Mẹ thấy hơi oi. Con mở điều hòa đi."

Madoka gào khóc đến mức này thì mồ hôi vã ra cũng là chuyện đương nhiên, nhưng vẫn phải thử xem sao vậy.

Hiroe đi xuống dưới tầng một, chui lại vào trong chăn. Isao đang ngáy đều đều, vẻ rất khoan khoái.

Hai mươi phút sau, tiếng khóc của Madoka vẫn không dứt.

Hiroe lại lên tầng hai một lần nữa.

"Con bé khóc sẽ ảnh hưởng đến Toshiro đang ôn thi. Hay con cho Madoka xuống tầng một ru ngủ đi."

Dù mặt mày nhăn nhó nhưng Yukimi vẫn nghe theo lời Hiroe, cô kê chiếc bàn thấp ở phòng khách sang một bên rồi trải chăn của Madoka ra đó. Còn Yukimi thì hẳn sẽ ngủ ở sofa.

Madoka hình như vẫn quấy khóc thêm một lúc nữa, còn Hiroe thì đã ngủ trước từ lúc nào không biết.

Sáng hôm sau... thường thì mọi khi Madoka sẽ làm cả căn nhà rộn ràng bởi tiếng nói cười của mình từ 7 giờ sáng, nhưng hôm nay đã quá 9 giờ mà con bé vẫn nằm dang rộng tay chân

ngủ say ở ngay giữa phòng khách.

“Ôi trời, con bé lớn lên sẽ thành cô gái thích ăn chơi về đêm mất thôi,” Toshiro nói đùa rất vô trách nhiệm rồi rời nhà đi học.

Cả ngày hôm ấy trời đổ mưa, như có một làn khói mỏng phủ kín không gian, vậy nên cho dù Yukimi có đủ khỏe thì với thời tiết này hai mẹ con cũng không thể ra công viên chơi được.

Khoảng 4 giờ hơn, Hiroe để mẹ con Yukimi ở nhà và đi mua sắm một mình. Bà mua thịt bò định làm món lẩu sukiyaki cải thiện rồi rời siêu thị, lúc bà bước ra đã thấy mưa tạnh rồi. Thậm chí nắng đã rót xuống, một dải cầu vồng tươi mát bắc ngang phía Đông bầu trời.

Về đến nhà, Hiroe gọi con dâu.

“Yukimi ơi, có cầu vồng đấy. Con cho Madoka ra xem đi.”

Yukimi đang mơ màng tại phòng khách, nghe tiếng mẹ chồng gọi, cô ngước mắt lên.

“À, con cũng vừa xem xong ạ.”

“Madoka đâu con?”

“Chắc đang chơi ở vườn ạ.”

Hiroe bước ra vườn, không chỉ có Madoka mà còn cả Takeuchi đang đứng phía bên kia hàng rào.

“Có cầu vồng chị ạ.”

Takeuchi nhìn Hiroe rồi chỉ tay lên bầu trời. Hiroe cười gật đầu.

Madoka thì đang ừng ực tu sữa chua Yakult, chẳng thèm để mắt đến cầu vồng.

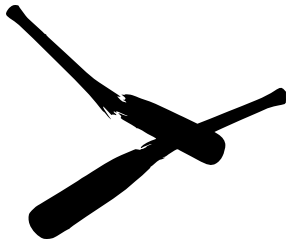

Sờ vào chăn trải cho Madoka ở phòng khách, Yukimi thở dài ngao ngán "Lại nữa rồi."

Đây là lần thứ ba trong tuần con bé đái dầm. Không những thế suốt cả tuần này nó đều thức chơi đến tận 2, 3 giờ sáng. Việc Madoka ngủ ở phòng khách đã thành thông lệ. Không được ngủ ở tầng hai mà con bé lại sợ ngủ phòng kiểu Nhật có ban thờ và phòng cũ của cụ nên tất nhiên chỉ còn phòng khách.

Yukimi cởi áo ngủ và đồ lót của Madoka, tháo ga trải và vỏ chăn rồi bấm nút giặt.

Cô quay ra Madoka, mặc quần cho con bé.

"Madoka này, hay hôm nay lúc ngủ con lại mặc bỉm nhé?"

Cô thử hỏi vẻ hơi ngao ngán, nhưng Madoka đáp "Con không thích" bằng giọng rất thống thiết.

"Nhưng nếu không thì con định thế nào? Nhỡ con lại tè dầm thì sao?"

Mặc dù biết nói những lời như vậy với trẻ con cũng chẳng giải

quyết được gì nhưng sự bức bối khiến Yukimi cứ phải nói.

“Con sẽ không tè dầm nữa,” Madoka nói, mặt mếu máo như sắp khóc.

Tất nhiên đây đâu phải là việc con bé có thể điều khiển… Chỉ là Yukimi quá tin tưởng rằng mình đã bỏ bỉm cho con thành công nên sự thất vọng trong cô càng lớn hơn.

Sự bối rối của Yukimi không hẳn là dành cho Madoka mà còn dành cho cả chính bản thân cô nữa. Trong một tuần vừa qua, sự tự tin của cô trong việc nuôi dạy con cái đã sụp đổ hoàn toàn.

Cho đến nay cô vẫn cứ nghĩ dù Madoka có những lúc phản kháng hay tỏ ra khó chiều thì xét về tổng thể cô vẫn xử lý được. Cô hiểu trường hợp nào thì cần giải quyết như nào cho hợp lý, và nếu suy xét thật kỹ thì cô hầu như luôn tìm ra được nguyên nhân những lần con gái không hợp tác.

Thế nhưng dạo gần đây có rất nhiều lần cô ở trong tình trạng hoàn toàn mất khả năng kiểm soát, không biết phải làm thế nào. Thêm vào đó con bé cứ khóc toáng lên hết sức thống thiết và hai mẹ con không sao giao tiếp với nhau được. Cáu cũng không được, dỗ dành cũng không xong, chạm vào con bé cũng không nổi mà tránh ra chỗ khác thì cũng chẳng giải quyết được gì. Phải đối mặt với một Madoka khác hẳn và vượt quá tầm hiểu biết cùng kinh nghiệm của cô từ trước đến nay, Yukimi thấy bơ vơ như người đang trôi dạt giữa biển lớn.

Madoka ngủ dậy lúc gần trưa và kể từ sau đó đến chiều tối con bé khá dễ chiều. Tuy cũng có lúc con bé phản kháng hay mè nheo nhưng trong phạm vi có thể lý giải được, trông nó cũng

không có vẻ gì đau đớn ở trong người. Thế nhưng tối đến, khi Yukimi cho Madoka đi ngủ, lòng thầm mong nó chịu ngủ ngoan cho thì con bé lại bắt đầu đập chân liên tục xuống sàn và làm loạn. Hát ru hay kể truyện cổ tích nó cũng không nghe. Rồi cuối cùng nó bắt đầu khóc, nếu cô cáu thì cũng chỉ tổ đổ thêm dầu vào lửa. Và đến lúc ngủ thiếp đi vì mệt thì con bé lại đái dầm.

Hay con bé vẫn bị ám ảnh bởi cái chết của bà nội chồng nhỉ? Hoặc nó cảm nhận được bầu không khí học hành thi cử căng thẳng của Toshiro? Hay chỉ đơn giản rằng đây là một phần trong quá trình phát triển của con bé?

Chỉ biết rằng, kinh nghiệm từ trước đến nay của Yukimi không đủ để cô xử lý ổn thỏa được. Dạo gần đây chính bản thân Yukimi cũng trở nên khó ngủ. Cứ nghe thấy tiếng khóc của Madoka là cô lại cáu um lên. Mỗi khi con bé khóc kiểu bất bình thường cô thậm chí còn thấy sợ chính con của mình.

Trong cô nảy sinh những cảm xúc mà chính cô cũng không tin nổi. Khi Madoka gào khóc quá thảm thiết cô bất giác chỉ muốn lấy tay bịt mồm con. Hiện giờ điều cô làm được chỉ là cố gắng kìm chế những cảm xúc tiêu cực đó, ngoài ra cô thấy dường như mình đang buông xuôi không biết làm thế nào tiếp trong quá trình dạy dỗ con. Cô mất đi sự kiên trì sẽ kèm cặp con đến cùng. Cô cảm thấy chán nản với bài toán khó đặt ra trước mắt và chỉ muốn bỏ cuộc.

Hôm nay là lễ cúng tuần thứ hai cho bà nội chồng, tầm 11 giờ

trưa hòa thượng đã đến để tụng kinh. Quả nhiên Makiko không đến được, mẹ chồng và Toshiro ngồi xếp hàng trước ban thờ. Bố chồng cô thì đang ở trung tâm huấn luyện để tham dự buổi hội thảo về chuyên mục luyện thi kỳ thi Tư pháp với cương vị là giảng viên hướng dẫn. Không biết Madoka sợ di ảnh trên ban thờ hay bình tro cốt mà nhất quyết không chịu vào phòng kiểu Nhật. Yukimi bế Madoka ngồi trên đùi ở phòng khách để dõi theo việc tụng kinh và bưng trà nước khi cần thiết.

“Không biết khi nào thì chúng tôi nên chôn tro cốt xuống mộ ạ?”

Vị hòa thượng nhấp chén trà rồi trả lời mẹ chồng, “Những năm gần đây mọi người hay chọn chôn vào lễ trăm ngày nhưng nếu cả nhà thu xếp được để cùng đi thì làm vào dịp bốn chín ngày cũng được.”

“bốn chín ngày tốt hơn đấy mẹ. Để cho bà nhanh được ở bên ông.” Toshiro xen vào.

Vì mẹ chồng cũng không có ý kiến gì khác nên cuối cùng họ quyết định chôn tro cốt vào lễ bốn chín ngày của bà nội chồng.

Sau khi ăn trưa xong, mẹ chồng nhìn qua cửa sổ hiên xem tình hình thời tiết rồi quay lại nói với Yukimi và Toshiro.

“Hôm nay chúng ta đi dọn mộ đi. Nhân tiện mẹ muốn ghé cửa hàng bia mộ để nhờ họ khắc tên bà lên bia.”

“Con cũng đi ấy ạ?” Toshiro hỏi nửa đùa nửa thật.

“Thỉnh thoảng con cũng nên đi cùng đi. Nhân tiện xin ông bà phù hộ cho thi đậu.”

Nghe mẹ nói vậy, Toshiro nhún vai cười hề hề.

“Madoka ơi ta ra ngoài thôi.”

“Đi đâu thế ạ?”

Nghe con hỏi như vậy, Yukimi đành tìm cách trả lời qua quýt. Đi ra mộ chắc con bé sẽ chẳng thích thú gì, lúc về ghé vào siêu thị một chút vậy.

Sau khi họ chuẩn bị xong và ra đến cửa, ở nhà bên Takeuchi đang rửa xe bên ga-ra ô tô.

“Cả nhà ta ra ngoài ạ?”

“Vâng, chúng tôi đi viếng mộ một chút.” Mẹ chồng đáp lại tươi tắn.

“À, nghĩa trang Tamano ạ. Vâng thế cả nhà đi cẩn thận nhé.”

Mẹ chồng chuyện gì cũng đem ra kể khiến Yukimi hơi sửng sốt. Có khi bà cũng đã kể với chú ta việc xây mộ xong còn bị bác Makiko càm ràm rằng sao lại tự tiện xây mộ ở nơi xa xôi thế mà chẳng bàn bạc gì với bác. Yukimi cũng đã từng nghe bà kể vậy.

Nghe nói mộ của nhà Kajima được xây cách đây mười lăm năm khi ông nội chồng Yukimi qua đời. Lúc đó bố chồng cô đang công tác tại chi nhánh thành phố Sagamihara thuộc tòa án Yokohama, có lẽ ông bà cũng định là về già sẽ ở Kanagawa hay phía Tây Tokyo nên đã mua đất xây mộ rìa phía Tây Tamano.

“Xe Mercedes đẹp quá ạ,” Toshiro đứng lại và ngắm nghía chiếc xe của Takeuchi đầy ngưỡng mộ. “Tôi cũng muốn có một cái. Nhưng luật sư mà đi xe này nghe nói sẽ không gây thiện cảm được với khách hàng. Nhưng nếu thế thật thì cũng chỉ cần

không lái xe lúc đi làm là được nhỉ."

Thế thì người lái chẳng phải sẽ là mình sao, Yukimi nghĩ thầm trong bụng, nào có ai đánh thuế giấc mơ bao giờ.

"Nếu cậu thích thì cứ lấy đi thử," Takeuchi đề nghị.

"Hề hề hề," Toshiro phấn khởi chỉ một ngón tay về phía Takeuchi như thể ra hiệu rằng "Chính chú nói đấy nhé" rồi vừa cười vừa lên xe nhà mình.

Toshiro là người lái. Mẹ chồng ngồi ở ghế phụ. Madoka ngồi ở ghế trẻ em phía sau, Yukimi ngồi bên cạnh.

"Xe Corolla công nhận không ổn. Bé quá, ba người ngồi lên đi ì hẳn."

Toshiro vừa lái chiếc Corolla vừa so sánh với xe Mercedes mà bản thân chưa từng lái bao giờ.

Chiếc xe phóng về phía Tây đường Tamano, cắt ngang thành phố Tamano trải dài theo hướng Đông Tây.

Giữa chừng Madoka ngủ thiếp đi. Nhờ vậy trong xe yên tĩnh hơn một chút, nhưng cứ nghĩ đến khi trời tối Yukimi lại thấy ngao ngán. Khuôn mặt con bé lúc ngủ thật đáng yêu, Yukimi vừa vuốt tóc con vừa nghĩ.

Chưa đầy ba mươi phút sau cả nhà đã đến nghĩa trang. Ở cửa hàng hoa họ đã mua một cặp hoa cúng. Mộ trải khắp bốn phương tám hướng trong nghĩa trang, trông thật bát ngát. Lái xe qua con đường hẹp giữa các nấm mộ đến khu vực có mộ nhà Kajima, Toshiro dừng xe lại. Vì xe đỗ ở ngay trước mộ nên anh vẫn nổ máy, mở điều hòa nguyên như vậy cho Madoka nằm ngủ

rồi cả nhà cùng xuống.

Họ múc nước vào xô mang theo rồi đi về phía mộ.

“Ồ, quả là cỏ mọc um tùm.”

Từ tiết thanh minh không đến nên cỏ mọc lên tua tủa giữa các kẽ sỏi đá trên mộ. Với lượng cỏ thế này thì cả ba người nhổ cũng phải tốn khá nhiều thời gian.

“Ơ, cái gì thế này?”

Ngay lúc Toshiro kêu lên, Yukimi cũng nhận ra có một thứ bất thường.

Bên cạnh bia mộ có một bức tượng phật Địa tạng nhỏ được đặt ở đó.

“Ô kìa, ai lại đặt tượng Địa tạng cùng bào thai đã chết ở đây thế nhỉ?”

Nghe mẹ chồng nói, Yukimi bất giác lạnh toát sống lưng.

“Các con nhìn xem, trên bia nữa kìa.” Mẹ chồng chỉ tay vào tấm bia được dựng ngang trước mộ.

Ở trên đó, ngoài tên họ, tên pháp danh, ngày từ trần của ông nội chồng còn khắc một cái tên mới.

Thai nhi Minh Tuyết, Asuka, ngày từ trần là cái ngày của sáu năm trước mà Yukimi không bao giờ quên.

Minh Tuyết là tên tiếng Hán của Asuka, gồm có chữ Minh ghép với chữ Tuyết lấy từ tên tiếng Hán của Yukimi – Tuyết Kiến.

“Gay go quá nhỉ. Không biết nhà nào mà lại nhầm với nhà ta thế này.” Mẹ chồng không giấu nổi vẻ sửng sốt.

“Thế này thì phải thay lại cả tấm bia còn gì.” Toshiro cũng nổi giận đùng đùng. “Phải bảo chỗ khắc bia này đền bù mới được.”

Toshiro nói sẽ thử đi hỏi mấy hàng khắc bia mộ gần đây xem sao, đoạn anh lên xe và phóng đi.

Trong khi chờ đợi, Yukimi và mẹ chồng nhổ cỏ. Cô giờ đây như bị rút hết sức lực, chỉ muốn ngồi sụp xuống nên nhổ cỏ thật là hợp lý.

Thế nhưng…

Ai đã làm những việc này?

“Yukimi, con không sao chứ? Sắc mặt con tái lắm.” Mẹ chồng đã tinh ý nhận ra sự khác thường của Yukimi.

“Thế ạ?” Yukimi cố gượng cười. Cô cũng biết khuôn mặt mình chắc đang tái xám. Đầu óc biêng biêng khiến cô chỉ chực ngã ra.

Liệu mình có che giấu trót lọt được không đây?

Rõ ràng có kẻ đã biết sự thật và đang cố phơi bày nó ra bằng phương thức ác ý nhất.

Không…

Vì mình đã quyết chịu đựng một mình, nên giờ phải che giấu đến cùng ư?

Cuối cùng thì Toshiro cũng quay trở lại.

“Chẳng có tin tức gì cả. Con đã đi hỏi hai nơi, họ đều bảo là không biết.”

“Không biết ở gần đây có nhà nào cũng mang họ Kajima không nhỉ?” Mẹ chồng nói.

“Ý mẹ là họ nhầm nhà ấy ạ? Tìm thì cũng được thôi nhưng

biết mộ ấy rồi cũng không biết được địa chỉ liên lạc của người nhà đấy."

"Hay ta hỏi văn phòng quản lý nghĩa trang?"

"A, đúng rồi. Ta sẽ nhờ họ tra thử."

Sự chịu đựng đã đi đến giới hạn, Yukimi vụt đứng dậy.

"Con… về nhà mẹ đẻ một chút đây ạ."

"Gì thế, sao tự nhiên em lại vậy?" Toshiro nhướng mắt lên nhìn vợ.

"Mẹ ơi, mẹ trông Madoka giúp con nhé."

"Yukimi."

"Lúc về con sẽ thưa chuyện sau ạ."

Nhắn lại gấp gáp như vậy rồi Yukimi rời đi. Cô đi bộ như người mộng du trong khuôn viên của nghĩa trang, rồi khi ra đến bên ngoài, cô gọi taxi, sau đó xuống ở ga Nishitamano. Yukimi lên tàu, ngồi xuống ghế và thở dài.

Ngày ấy…

Nhẽ ra mình nên hỏi ý kiến của Toshiro rồi mới phá thai chăng? Làm vậy thì ít ra mình sẽ không phải chịu cái cảm giác đau buồn như hôm nay.

Nhưng giờ mới có thể hối hận thế này, chứ ngày ấy trước mắt mình chỉ có một sự lựa chọn duy nhất…

Bốn năm trước, khi biết mình đang mang thai Madoka,

Yukimi hiểu cô không thể tước đi sinh mệnh bé nhỏ một lần nữa nên đã báo với Toshiro. Anh trả lời cô bằng lời đề nghị kết hôn. Yukimi đã rất lo lắng nhưng cuộc sống sau hôn nhân được bố mẹ chồng hỗ trợ nhiều nên cũng dần vào nếp. Lúc đó Yukimi đã thở dài, "Thì ra cứ sinh con rồi đâu cũng sẽ vào đấy." Vậy nếu mình nói với Toshiro ngay từ lần mang thai đầu tiên thì mọi việc sẽ chỉ diễn ra nhanh hơn hai năm so với hồi có thai Madoka thôi sao, ngoài ra thì chẳng có gì đáng sợ hết, liệu có như thế chăng?

Dù nói vậy nhưng quả thật ở lần mang thai đầu tiên, chính vì Yukimi không có nổi một chút tự tin nào nên chỉ có thể lựa chọn con đường như cô đã chọn.

Hồi ấy Toshiro mới hai mươi tư, còn Yukimi hai mươi hai tuổi, cả hai còn quá trẻ... Toshiro thì như chú bướm ham chơi không hề nghĩ đến chuyện tìm việc, suy nghĩ lại rất đơn giản, việc nghiêm trọng đến đâu cũng có thể biến thành chuyện cười. Chỉ cần tiếp xúc một chút là có thể hiểu ngay anh ấy lúc đó không hề mảy may nghĩ đến chuyện kết hôn.

Bản thân Yukimi cũng không thể hình dung mình sẽ nuôi con như thế nào. Cô cảm thấy sợ hãi khi phải có trách nhiệm với một sinh linh. Một khi đã sinh con ra cô muốn con mình phải được hạnh phúc, cô không muốn nó trải qua thời thơ ấu giống mình. Càng suy nghĩ cô càng bị dồn đến kết luận không thể sinh con ra lúc này được.

Sau khi đã xác định chỉ có phương án ấy, Yukimi lại phải xét tới cả trường hợp nếu nói với Toshiro mà anh chẳng thèm suy

tính gì rồi trả lời rằng "Hãy sinh đi" thì cô phải làm thế nào? Xét tính cách Toshiro thì điều này hoàn toàn có thể xảy ra.

Cuối cùng cô nhận định tự mình lặng lẽ giải quyết vẫn là phương án tốt nhất… Đó là quyết định mà Yukimi đưa ra sau một tháng biết mình đã mang thai.

Cô đọc các bài đăng trong tạp chí và thấy có khá nhiều người đã từng phá thai, Yukimi tự an ủi mình như vậy rồi đi vào phòng tiểu phẫu. Việc tiến hành thủ thuật không quá khó chịu, nó kết thúc nhanh đến hụt hẫng. Thế nhưng cái cảm giác thở phào nhẹ nhõm vì đã giải quyết xong vấn đề không hề đến với cô. Ngược lại cô dần bị xâm chiếm bởi cảm giác tội lỗi. "Vì bản thân mà nỡ lòng giết đi một sinh linh vô tội," những lời mà cô nghĩ chỉ những người không rõ sự tình mới có thể mạnh mồm nói không biết từ lúc nào lại trở thành lưỡi dao bị rút ra khỏi vỏ và chĩa về phía cô. Yukimi đã dùng lưỡi dao ấy tự đâm vào tim mình không biết bao lần.

Nếu là bé gái thì tốt biết bao… Trong suốt một tháng trăn trở Yukimi đã có lúc nghĩ như thế… Mình thích những cái tên mềm mại có thể viết luôn bằng chữ Hiragana như Asuka hay Madoka… Cũng có lúc cô còn tưởng tượng đến như thế.

Lúc nhận hóa đơn thanh toán phí tiểu phẫu cô đã nghĩ không muốn thứ này, nhưng để tự răn mình Yukimi đã kẹp nó trong sổ tay.

Mấy tháng sau khi phá thai, Yukimi bắt gặp một bé búp bê đang nhìn mình ở cửa hàng tạp hóa trong phố. Chính vì đinh ninh bản thân đã dần quên chuyện cũ nên sự chấn động lúc đó

càng lớn hơn. Cô nghĩ con búp bê chính là đứa con ấy. Ôm con búp bê vào lòng, Yukimi thủ thỉ, "Con đã ở nơi này sao?" rồi quyết định phải mua nó. Về đến nhà cô thêu chữ Asuka vào búp bê. Cho hóa đơn tiểu phẫu vào cái túi đeo trước ngực nó rồi đặt búp bê lên trên giá. Asuka được bao quanh bởi các bạn thú bông nên trông có vẻ tươi vui hơn hẳn.

Hay con bé giận vì mình không đưa nó về nhà Kajima? Bất giác Yukimi lại nghĩ như vậy. Nhưng dù có bị con bé trách như thế nào mình cũng không có quyền biện minh.

Thế nhưng, chuyện lần này lại khác. Chắc chắn là ai đó đã làm. Đây là đòn hèn hạ của một con người còn sống.

Nhưng mà là ai?

Nhà mẹ đẻ Yukimi ở Ebina là ngôi nhà ẩm mốc với cỏ dại còn um tùm hơn cả mộ nhà Kajima. Yukimi vào cửa, cởi giày và xếp lại ở sảnh tối mờ.

Có mùi đàn ông trong nhà. Chắc mẹ lại sống chung với một gã nào đó. Yukimi đã quá quen với việc này, cô đi vào bếp nơi phát ra tiếng TV.

"Tưởng ai, ra là mày à."

Mẹ cô đang ngồi trên chiếc ghế bàn ăn chếch với TV và hút thuốc. Trên mái tóc khô cứng, những sợi tóc bạc có vẻ đã nhiều lên. Khuôn mặt mộc thâm nám.

"Trước khi đến phải gọi điện chứ."

Yukimi không trả lời mà ra đứng đối diện mẹ.

“Mẹ… mẹ làm cái gì ở mộ nhà… Kajima thế?”

“Hả? Làm gì là làm gì?”

Bà há miệng nhìn lại Yukimi. Nét mặt này của mẹ cho Yukimi biết không phải bà làm. Con người này không biết gì cả. Cô đã nghĩ bà nhận ra việc kia nhưng mẹ cô vốn là người chả có chút hứng thú nào với con đẻ của mình cả.

“Không có gì. Mẹ không cần biết đâu.”

“Tự nhiên mày đến xong nói nhăng cuội gì thế? Con hâm.”

“Ai nói người khác hâm mới là hâm đấy.”

Vừa cãi lại mẹ, Yukimi vừa nhìn vào chiếc tủ lạnh cũ xỉn ở góc bếp.

“Sao lại thế này… thế cái tủ lạnh của con đâu?”

“Tao bán rồi.”

Mẹ cao giọng trả lời đầy thách thức. Nhưng khi thấy sự khó chịu vằn lên trong mắt Yukimi, bà ta liền viện cớ đầy gượng gạo, “Tao đập thử cái này ai ngờ nó chạy lại. Đúng lúc ấy một người bạn tao lại đang tìm tủ lạnh, nên…”

Rốt cuộc thì vẫn là như thế. Yukimi thấy thất vọng tràn trề nhưng cũng tự xoa dịu, chẳng phải mình đã lường trước phần nào là sự việc sẽ như vậy sao, sau đó cô không đả động gì thêm. Những bậc cha mẹ không thèm chuẩn bị của hồi môn cho con gái về nhà chồng đã khó chấp nhận rồi, nhưng còn có những người sẵn sàng bán sạch cả của hồi môn của con gái mình cơ.

Cô nghĩ cái máy giặt mình gửi chắc cũng chịu chung số phận,

nhưng nếu làm rõ ra chỉ thêm bực nên dừng lại đó. Hôm nay những việc ấy không quan trọng. Vừa thở dài cô vừa đi lên tầng hai.

Dấu tích Yukimi từng sống tại đây vẫn còn lưu lại nơi chiếc bàn nhỏ nằm ở góc phòng kiểu Nhật và một vài thùng carton trong tủ tường. Cả căn phòng trống trơn, góc nhà còn rõ vết bụi. Mẹ cô quả không nói dối khi bảo rằng bà không sử dụng căn phòng này.

Yukimi ôm Asuka ở trên bàn vào lòng. Nếu chạm vào người búp bê thì sẽ nhận ra sự tồn tại của tờ giấy được nhét trong túi phía trước. Nhưng lần này cô không có cảm giác đó. Nó bị lấy đi mất rồi.

Quả là như vậy.

Nếu không chạm vào sẽ không thể nhận ra. Nhưng nếu chỉ cần vô tình chạm vào thôi là sẽ nhận ra ngay. Ai đó đã làm như vậy, mở tờ giấy ra và mỉm cười nham hiểm.

Kẻ đó chắc hẳn phải lục lọi chiếc bàn này với một sự thâm thù kinh khủng lắm.

Cô thử mở ngăn kéo. Quả nhiên một vài quyển sổ tay và vở đã biến mất. Ôi… Cô nhận ra có lẽ mình đã viết gì đó về chuyện phá thai cũng nên. Tuy nội dung chi tiết thì cô không nhớ rõ. Đó đều là những quyển sổ không cần dùng đến nữa, tuy vậy việc này vẫn khiến cô rùng mình ghê sợ.

Rõ ràng có ai đó đã đột nhập vào căn phòng này.

Yukimi nhìn ra cửa ban công, khóa không chốt.

Ở sau cánh cửa có một ban công nhỏ. Chỉ cần muốn là có thể đu người leo lên từ phía dưới. Vì mẹ cũng hầu như không phơi chăn nên căn phòng này đã luôn ở trạng thái có thể đột nhập một cách dễ dàng.

Yukimi khóa chốt cửa ra ban công.

Cô ôm Asuka vào lòng.

Có ai đó không phải đứa trẻ này đang định tấn công mình.

Yukimi cố ý ở lại nhà mẹ đẻ cho đến tận khi người đàn ông đang chung sống với bà trở về. Cô vẫn không loại trừ khả năng gã ta lục lọi bàn của mình. Thế nhưng lời đầu tiên mà gã đàn ông râu ria xồm xoàm ấy nói với mẹ lại là, "Ơ tưởng gì, hóa ra bà đã có con à?" Chỉ cần nghe vậy Yukimi liền thu xếp về ngay không thèm tốn công chào hỏi.

Khi Yukimi ôm theo Asuka trở về nhà, đồng hồ đã chỉ quá 8 giờ tối.

Trong nhà Kajima lúc này bầu không khí nặng trĩu đến khó tả. Ở phòng khách, Yukimi ngồi trước ba thành viên còn lại và kể hết sự thật sáu năm về trước. Mặc dù không bị ai trách cứ nhưng việc phải kể tất thảy sự thật khiến cô đau đớn. Không biết từ lúc nào mắt cô đã ngấn lệ, giọng nói nghẹt đi.

"Sao con lại chịu đựng một mình cơ chứ."

Mẹ chồng nói đầy xót xa. Yukimi vừa cúi đầu thì nước mắt cũng rơi xuống.

“Con có nghĩ ra được là ai đã làm việc này không?”

Bố chồng im lặng từ đầu đến giờ chỉ hỏi đúng một câu như vậy. Về chuyện này cô chỉ biết lắc đầu.

Tấm bia sẽ được thay thế trước lễ cúng bốn chín ngày của bà nội, tượng phật Địa tạng cũng sẽ bị bỏ đi nếu không biết ai đặt ở đó. Mẹ chồng đề nghị nếu Yukimi muốn thì cả nhà sẽ bàn bạc với nhà chùa để xin thờ cúng.

“Yukimi, lại anh nhờ chút.”

Sau quãng thời gian nặng nề, vừa lên tới tầng hai Toshiro liền gọi giật cô lại. Giọng nói anh thể hiện rõ sự bực bội mà trước giờ hầu như chưa bao giờ cô nghe thấy.

“Tại sao em không nói với anh?” Toshiro hỏi mà nghe như một lời oán trách.

“Em xin lỗi.” Cô chỉ có thể nói như vậy.

“Chuyện gì thì cũng sẽ có cách mà. Tại sao em lại dễ dàng phá thai như thế?”

“Em không dễ dàng phá thai đến thế đâu.”

“Thế chẳng phải em xem anh là thằng không thể dựa dẫm gì sao?”

“Không phải vậy, nhưng chuyện hệ trong thế em không muốn anh quyết bừa.”

“Anh đã quyết bừa khi nào?”

“Anh nói thì hay lắm nhưng anh chỉ chịu trách nhiệm phần nào chịu được, còn đâu anh mặc kệ còn gì.”

“Gì đây, em cáu ngược lại anh đấy à?”

“Cáu ngược cái gì chứ. Chính anh mới phải thôi cáu đi ấy. Em đã một mình chịu đựng rồi day dứt đến tận ngày hôm nay, tại sao giờ đây lại còn phải nghe anh cáu?”

“Anh cáu vì không thể tha thứ việc em quyết định chịu đựng một mình đấy.”

Toshiro bắt đầu nói giọng cùn, rồi cố tình thở dài một tiếng và thay đổi chủ đề.

“Này, trước khi yêu anh, em cũng hẹn hò với thằng khác đúng không? Cái thằng tên Nakano gì đó.”

Tự nhiên lại xuất hiện cái tên chẳng liên quan đến mạch chuyện nên Yukimi chưa kịp phản ứng gì.

“Em không còn qua lại gì với nó đấy chứ?”

“Tất nhiên là không rồi. Chuyện xảy ra đã bao năm rồi.”

“Nhưng hồi mới bắt đầu hẹn hò với anh, em vẫn thỉnh thoảng gặp nó còn gì?”

“Không phải là gặp mà là bị gã bám theo. Anh cũng biết còn gì?”

Vừa nói Yukimi vừa nghĩ Nakano cũng có thể là một đối tượng khả nghi. Có thể gã chính là kẻ đã đột nhập vào nhà mẹ đẻ của Yukimi và làm trò bẩn thỉu tại mộ nhà Kajima.

Hơn mười năm trước, có một dạo Yukimi từng hẹn hò với Nakano. Nhưng tới khi cô gặp Toshiro mà hắn vẫn đeo bám không buông thì cô thật sự chán ghét và gần như phải lẩn trốn gã. Gã đeo bám rất dai dẳng, liên tục gửi thư dù cô không hồi âm, có khi gã còn rình rập theo dõi nữa, thật sự là cô ngán đến

tận cổ.

Nếu là gã đó thì cũng có thể lắm. Thế nhưng phải hơn bảy năm nay cô không gặp gã. Vì thế cô cũng chưa dám chắc tại sao sau bao năm gã lại làm trò này. Yukimi chợt nhớ ra cô đã lưu lại những bức thư mà Nakano gửi cũng như bản sao đơn cảnh cáo cô gửi đi cùng với bản chứng minh nội dung gửi của bưu điện để làm chứng cứ nhỡ xảy ra chuyện gì theo lời khuyên của Toshiro. Cô không nhớ rõ sau đó đã vứt hết đống giấy tờ ấy đi chưa. Không biết chừng chúng vẫn được lưu lại trong góc ngăn kéo và đã bị kẻ đột nhập kia lấy đi mất rồi.

Dù thế Yukimi cũng không biết làm cách nào để xác nhận xem thủ phạm có phải là Nakano hay không. Cô cũng lưỡng lự không dám liên lạc để dằn mặt gã vì nếu nhầm thì lại mua thêm rắc rối. Cô không muốn sơ sẩy khơi lại mối duyên nợ dai dẳng mà mất bao công mới cắt đứt được.

“Anh hỏi nghiêm túc nhé,” Toshiro đặt tay lên đầu gối và vươn người ra vẻ đầy nghiêm trọng. “Cái thai sáu năm về trước có thật là con của anh không?”

“… Ý anh là sao?”

“À thì ý anh là cũng có thể đó không phải là con của anh chứ. Nên em mới phá nó đi?”

Nhận ra nãy giờ Toshiro đang suy nghĩ theo hướng hoàn toàn khác với mình, Yukimi sửng sốt. Ra là anh ta nghi ngờ cái thai là của Nakano.

“Anh nói vớ vẩn cái gì thế?”

Cô gắt lên phủi thẳng vào cái suy nghĩ vớ vẩn đó, nhưng

Toshiro vẫn giữ nguyên vẻ mặt khó đăm đăm.

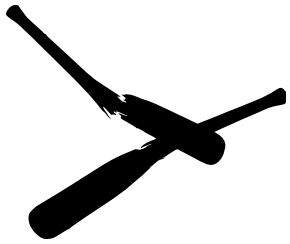

Nghe thấy tiếng chuông cửa, Hiroe đang dọn dẹp nhà vệ sinh đành rút đôi găng cao su ra.

“Ai thế ạ?” Phải vòng vào trong nhà để nhìn qua camera chuông cửa thì thật là phiền nên Hiroe đi thẳng luôn ra cửa.

Trước cổng là một cặp nam nữ tầm tuổi trung niên. Người phụ nữ đeo kính tròn nhoẻn miệng cười, cúi đầu chào Hiroe rồi bước dần theo lối nhỏ vào gần cửa. Người đàn ông mặc bộ com-lê giản dị tiếp bước theo sau.

Chắc lại mấy người bán hàng đây, Hiroe thầm nghĩ, đầu vẫn thò ra khỏi cửa yên lặng quan sát.

“Xin lỗi đã làm phiền chị lúc bận rộn,” người phụ nữ đeo kính tròn chào hỏi bằng giọng điệu rất lịch sự. “Chúng tôi là nhân viên của Trung tâm tư vấn trẻ em.”

Người phụ nữ trao danh thiếp cho Hiro. Người đàn ông phía sau cũng khẽ cúi chào rồi chìa danh thiếp ra. Hiroe nhận danh thiếp, nhưng từ trước tới giờ nhà họ chẳng có việc gì liên quan

đến Trung tâm tư vấn trẻ em cả nên bà chỉ đáp "Vâng" mà không rõ ý đồ chuyến thăm lần này của hai vị khách là gì.

"Nhà ta có em bé nhỏ và bà mẹ trẻ đúng không ạ?"

Người phụ nữ đeo kính tròn hỏi. Hiroe nhìn xuống danh thiếp, tên chị ta là Inagawa.

"Vâng, đúng là có ạ."

"Xin lỗi, chị có quan hệ như thế nào với em bé ạ?"

"À, tôi là bà nội của cháu."

"Ồ thế ạ? Thế có nghĩa là gia đình ta gồm…?"

Nghe Inagawa hỏi, Hiroe trả lời tên và tuổi của các thành viên trong nhà.

"Thế cháu Madoka và cô Yukimi hiện có nhà không ạ?"

"Không ạ, hai mẹ con nó đã ra ngoài chơi rồi."

Hôm nay Yukimi đã bắt Madoka dậy từ 8 giờ rồi dẫn con bé đi chơi ở công viên giải trí cả ngày nhằm thay đổi lối sinh hoạt bất thường của con bé dạo gần đây. Yukimi định để Madoka vận động cho tới khi mệt nhoài rồi tối ngủ sớm. Chính bản thân Yukimi cũng cần được giải tỏa căng thẳng nên Hiroe đã làm cơm hộp và vui vẻ tiễn hai mẹ con đi chơi.

"A, cả hai đã ra ngoài ạ? À, thế cũng không sao đâu ạ." Inagawa nói, mặt vẫn giữ vẻ tươi tỉnh. "Vậy chúng tôi có thể vào nhà thưa chuyện một chút được không ạ? Chỉ cần đứng ở chỗ để giày thôi cũng được ạ."

Dù vẫn chưa rõ họ sẽ nói chuyện gì nhưng xem chừng hai người cũng không có gì đáng nghi, trong nhà còn có Toshiro

đang ở tầng hai nên Hiroe lùi sát đến bậu cửa, đoạn mời cả hai vào.

Người đàn ông đóng cửa lại sau khi đã vào trong, như chỉ chờ có thế Inagawa mở lời.

“Thật ra thì, trung tâm chúng tôi có nhận được thông báo nặc danh rằng bé Madoka nhà ta bị mẹ, tức là chị Yukimi ấy ạ… nói thế nào nhỉ, ừm… bé bị mẹ đối xử theo kiểu… ngược đãi…”

“Hả?” Hiroe sửng sốt đến mức thốt lên thành tiếng.

“Thật ra dùng từ ngược đãi có lẽ hơi gay gắt quá. Việc dạy dỗ con cái theo hướng cực đoan dẫn đến bạo hành gần đây đang trở thành vấn đề gây xôn xao dư luận. Vì thế, để cho yên tâm chúng tôi mới mạo muội đến hỏi chuyện gia đình thế này.”

Vừa nói Inagawa vừa khẽ gật đầu chào, ánh mắt hướng ra phía sau lưng Hiroe. Hiroe quay lại và thấy Toshiro đã đứng đó từ bao giờ.

“Dù thế nhưng tôi nghĩ chắc là có nhầm lẫn gì ở đây thôi.”

Hiroe cười cười gạt đi, tuy vậy trong tâm, bà cũng không dám tự tin hoàn toàn vào những điều mình vừa nói.

“Vâng vâng,” Inagawa gật gù trước thái độ của Hiroe. “Nếu đúng như vậy thì tốt quá ạ. Tuy nhiên, về nguyên tắc chúng tôi cũng xin hỏi một vài câu ạ. Gần đây chị có nhận thấy điều gì khác thường ở bé Madoka không ạ? Ví dụ như có vết bầm tím trên cơ thể chẳng hạn?”

“Ồ không, làm gì có…” những lời phủ định bị ngắt quãng giữa chừng. Vết bầm tím thì chắc chắn không có. Hiroe cũng thỉnh

thoảng mặc quần áo cho Madoka nên nếu có bà đã nhận ra ngay. Thế nhưng đúng là gần đây Madoka hơi bất thường. Con bé khó ngủ và tâm trạng cũng lên xuống một cách khó hiểu. Yukimi cũng rất đau đầu về việc này mà vẫn chưa rõ nguyên nhân.

“Vâng, mong chị hãy quan sát giúp chúng tôi một thời gian. Nếu có vấn đề gì xin cứ liên lạc với chúng tôi. Chúng tôi cũng biết chuyện gia đình khó có thể chia sẻ cho bên ngoài nhưng những vấn đề như này nếu cứ bỏ qua thì có khi sau này lại hối hận không kịp. Những bà mẹ trẻ thường hay mắc phải lắm ạ. Họ thường cố gắng tự mình giải quyết mọi chuyện nên thành ra bị áp lực và cứ thế trượt dài theo hướng xấu.”

Nghe có vẻ đúng, Hiroe thầm nghĩ. Đặc biệt Yukimi lại không gửi Madoka đi nhà trẻ mà hầu như chỉ một mình chăm sóc con bé. Chính bản thân Hiroe cũng đã quá thấm thía việc cố gắng tự mình làm mọi việc nguy hiểm ra sao sau đợt chăm mẹ chồng nằm một chỗ.

“Dạ vậy chúng tôi sẽ lại liên lạc sau ạ. Rất mong chị hợp tác giúp đỡ ạ.”

“Tôi hiểu rồi ạ.”

Sau khi tiễn Inagawa và đồng nghiệp ra về, Hiroe định quay về phòng thì bắt gặp ngay bộ mặt nhăn nhó như khỉ ăn ớt của Toshiro.

“Con mà góp ý lung tung tình hình lại trở nên phức tạp đấy, trước mắt cứ để mẹ giải quyết.”

Hiroe răn khéo, Toshiro nhún vai rồi lẩm bẩm, “Cô ấy dạo này lạ lắm,” đoạn đi lên tầng hai.

Madoka sau một ngày đi chơi khắp công viên giải trí Yomiuri Land về quả thật đã ngủ say tít từ 8 giờ. Hôm sau trời mưa cả ngày, tuy Madoka vẫn hay mè nheo nhưng buổi trưa cũng chịu ngủ và đến 8 rưỡi tối là lại ngủ khò.

Thế nhưng ngày tiếp sau đó trời tạnh mưa, mặc dù ban ngày Yukimi đã dẫn con bé ra công viên đi dạo rồi đi mua sắm, chiều Madoka lại cùng bà ra vườn chơi vậy mà đến tối Madoka lại bắt đầu quấy khóc ở trên chăn và cứ thế khóc mãi cho đến gần 2 giờ sáng.

Không hiểu phải làm thế nào mới được nữa, Yukimi càng thêm mất tự tin.

Chưa kể bầu không khí trong nhà lại có vẻ gì đó khác với trước đây. Cái cảm giác bị dè chừng, bị xa lánh bao trùm lấy Yukimi. Các thành viên trong ngôi nhà này, bao gồm cả mình, rõ ràng đang bắt đầu thay đổi, Yukimi thầm nghĩ. Cô chỉ không biết rằng sự thay đổi đó sẽ diễn ra theo chiều hướng nào mà thôi.

Ngày hôm đó trời hơi nhiều mây, thi thoảng có mưa rơi lất phất. Sau khi cho Madoka ngủ mãi đến tận 11 giờ mới dậy ăn cơm nắm cho cả bữa sáng và trưa gộp lại, Yukimi mang theo ô và dẫn con ra công viên vào khoảng 12 giờ rưỡi.

Giữa chừng cô nhìn thấy chiếc xe màu đen đỗ bên kia ngã tư nhưng cô rẽ luôn tại đó và cũng không còn mấy bận tâm về nó nữa. Gã phóng viên Taranishi gì đó từ sau hôm gặp mặt lần đầu

cũng không còn thấy xuất hiện nữa.

Vì hôm ấy là thứ Bảy nên Yukimi nghĩ bụng chắc sẽ có một vài học sinh tiểu học chơi ở đó, nhưng công viên vắng tanh. Có lẽ vì đang giờ nghỉ trưa nên cũng không thấy các bà mẹ dắt con nhỏ tới.

Thế nhưng khi Madoka bắt đầu chơi cầu trượt được một lúc thì Kazuto và bác lại nắm tay nhau bước vào công viên.

"Ồ, chào cô."

Sao lại tới vào giờ này nhỉ? Nghĩ bụng vậy nhưng Yukimi vẫn lịch sự cúi chào. Kazuto cũng chào hỏi rất lễ phép.

Hôm nay là lần thứ ba cô gặp hai người này. Cái cảm giác kỳ lạ khó giải thích Yukimi cảm nhận được từ lần gặp thứ hai đến hôm nay đã trở nên quá rõ ràng.

Hai người này luôn xuất hiện chỉ một lúc không lâu sau khi mẹ con Yukimi đến công viên. Và họ chỉ đến khi công viên không có bà mẹ hay đứa trẻ nào khác ngoài hai mẹ con cô. Trong lần gặp thứ hai bác của Kazuto cũng ngần ngại mời Yukimi đi uống nước. Lúc ấy Yukimi cũng viện ra một cái cớ tạm bợ để từ chối.

Không hiểu tại sao người phụ nữ này lại có vẻ thích cô. Thậm chí cô còn nghĩ có khi chị ta đang sống ở tầng cao của một chung cư nào đó có thể nhìn thấy công viên này và thường xuyên kiểm tra công viên rồi mới đến.

Kazuto nhanh chóng ra chơi ở cầu trượt. Madoka cũng có vẻ đã quen với việc chơi cùng Kazuto, hai đứa xem ra khá hợp nhau. Về lũ trẻ thì không có gì phải phàn nàn cả, nhưng…

Bác của Kazuto vẫn có khuôn mặt như người mất hồn chẳng khác gì mọi khi. Sau vài câu trao đổi vô thưởng vô phạt về thời tiết lập tức cuộc trò chuyện đi vào ngõ cụt. Dù Yukimi cảm nhận được mình đang bị người bên cạnh nhìn đăm đăm nhưng cô cố tình chỉ nhìn về phía lũ trẻ đang chơi vì không muốn chạm phải ánh mắt của người phụ nữ đó.

“Cô trông có vẻ… mệt mỏi nhỉ?” Người phụ nữ bất ngờ buông một câu.

“Ơ, thế ạ?”

Mặc dù chị ta nói đúng, nhưng chút hiếu thắng còn lại trong Yukimi khiến cô hơi khó chịu với lời nhận xét. Trước khi quan tâm đến người khác nhẽ ra chị ta nên tự quan tâm đến chính mình mới phải chứ?

“Cô có gì trăn trở sao?”

Yukimi đắn đo trong một thoáng trước câu hỏi đó nhưng nếu lảng sang chuyện khác thì bầu không khí lại càng nặng nề hơn nên cô quyết định đáp lại qua loa.

“Gần đây Madoka khó ngủ quá, nên…”

Cô kể về chuyện phải mất một, hai tiếng đồng hồ mới dỗ cho Madoka ngủ được, cũng có những hôm con bé quấy khóc không sao dỗ nổi.

Biết đâu người phụ nữ này đã có con lớn rồi. Ở đâu đó trong lòng, Yukimi vẫn hy vọng rằng sẽ được nghe lời khuyên của một người có kinh nghiệm.

“Thế thì lạ quá nhỉ.”

Bác của Kazuto buông lời nhận xét. Nếu chị ta bảo "Thế thì vất vả nhỉ" hay gì thì cô có thể hiểu được, đằng này lại là "kỳ lạ quá nhỉ". Cách nói chuyện quả là độc đáo ghê, Yukimi cảm thấy thắc mắc.

Rồi sau đó, câu chuyện lại ngưng bặt. Dường như câu chuyện đã khép lại sau lời nhận xét kia. Tuy có hơi thất vọng một chút nhưng cô cũng hiểu vấn đề này quả thực khó giải quyết đối với người bình thường. Chắc có lẽ phải xin tư vấn của bác sĩ chuyên môn thôi.

Thế nhưng vào đúng thời điểm mà Yukimi định coi như chưa hề tâm sự gì thì bác của Kazuto lại khẽ nói, giọng khá u ám, "Liệu có phải… Liệu có phải cô bé bị ai đó cho uống thứ gì đó đặc biệt không?"

"Hả?"

Yukimi há hốc miệng nhìn người phụ nữ như thể vừa bị ném vào mặt những từ ngữ hoàn toàn không liên quan đến mạch câu chuyện.

"Ví dụ như những thức uống nhiều caffein. Người ta bán cả caffein dưới dạng viên nén đấy, nhỡ đâu ai đó đã trộn nó vào đồ uống của cô bé?"

"Hả?"

Con người này, tại sao đột nhiên lại nói những lời như vậy? Yukimi sửng sốt không thốt nên lời. Nếu không phải chị ta đang rất nghiêm túc thì mình có thể cười bỏ qua, đằng này… Nhưng ai có thể làm thế với Madoka và mục đích để làm gì? Tại sao chị ta lại có thể nghĩ ra những thứ kỳ quặc như vậy nhỉ?

“Cô hãy thử nghĩ xem, xung quanh cô có người nào khả nghi có thể làm được những việc như vậy không?”

“Không…” Yukimi nghiêng hẳn đầu ra vẻ suy nghĩ lung lắm. Nhưng trong lòng lại thầm nhủ có khi người này bị mắc chứng hoang tưởng bị hại cũng nên.

“Cô này… hôm nay cô có thể đi uống trà với tôi không?”

Lại cái sự đường đột ấy… Chưa kể cách dẫn dắt câu chuyện cũng thật là miễn cưỡng.

“Xin lỗi, hôm nay tôi lại có việc phải ra ngoài với người nhà mất rồi.”

Trước lời từ chối nhẹ nhàng của Yukimi, khuôn mặt vốn ảm đạm của người phụ nữ lại điểm thêm màu thất vọng.

“À… thế à…” Chị ta thều thào như bị đánh một đòn knock-out.

Yukimi đột nhiên cảm thấy thương cảm người phụ nữ. Nếu lần sau chị ta lại rủ không biết cô có nên thử nhận lời không nhỉ?

Khoảng 1 giờ chiều thì một nhóm học sinh tiểu học lái xe đạp đến. Tiếng trò chuyện nhộn nhịp ngày càng vang khắp sân chơi giúp bầu không khí khó xử giữa hai người dịu đi đôi chút.

Tiếp theo đó, một người đàn ông trẻ tuổi đi vào trong công viên. Gã ta cao, mặc áo sơ-mi cotton và quần bò. Yukimi lơ đãng nhìn người đàn ông, rồi khi nhận ra gã đang đi về phía mình, cô bất giác nheo mắt nhìn lại thật kỹ.

Chiếc mũi cao, đôi mắt híp… chẳng cần kiểm tra kỹ từng đặc

điểm Yukimi nhanh chóng nhận ra đối phương là ai. Cô bất giác nín thở.

Là Nakano Yoshiki.

Chính là gã, không hề nhầm lẫn.

Thế này là thế nào… Cô thử liên tưởng đến mối quan hệ giữa gã và sự việc tại nghĩa trang nhưng đầu óc cô quá hỗn loạn để có thể suy nghĩ được sáng suốt.

Trong khi đó, gã đàn ông đã mỉm cười tiến lại gần.

“Ồ, lâu quá không gặp em.”

Nakano dừng lại trước mặt Yukimi và nhoẻn cười tươi hơn nữa.

Yukimi không biết nên trả lời lại gã thế nào. Tất nhiên là cô sửng sốt, không những thế cô còn nhận ra trong cô vẫn còn nguyên cảm giác chán ghét gã như ngày nào. Cái cách nói năng tỏ vẻ với nụ cười đầy giả tạo kia khiến cô cảm thấy như bị đeo bám nhằng nhẵng.

“Có chuyện gì thế?” Cô chỉ còn biết thốt lên như vậy.

“Sao lại có chuyện gì thế?” Gã ta cười như thể vừa nghe một lời nói đùa. “Ý em là em không ngờ anh đến thật hả? Anh đến chứ, tất nhiên là đến rồi. Vì anh đã bao giờ quên em đâu, Yukimi.”

Không biết câu chuyện này sẽ đi đến đâu. Chỉ có gã tự tiện lôi chuyện cá nhân ra kể lể.

“Vậy có phải chính anh…” Yukimi quyết định hỏi thẳng để nắm quyền chủ động “… đã làm trò bẩn thỉu đó mộ nhà tôi

không?”

“Mộ? Là sao?”

Nakano phản ứng y hệt như mẹ đẻ Yukimi.

Thật không tài nào hiểu nổi.

“Anh…” nói đoạn Yukimi quay sang nhìn bác của Kazuto. “A xin lỗi chị, chị có thể trông Madoka giúp tôi một lát được không ạ?”

Sau khi bảo Madoka ra chơi với Kazuto, Yukimi di chuyển sang chiếc ghế băng ở góc công viên. Nakano cũng bước theo sau. Cô vừa ngồi xuống ghế gã đã theo gót hạ lưng xuống ngay bên cạnh.

Chỉ chờ có thế Yukimi liền đứng lên, vòng ra phía trước Nakano và nhìn xuống gã.

“Này, có phải anh đã làm mấy chuyện lén lút ở nhà mẹ đẻ tôi không?”

“Hả? Từ nãy tới giờ em nói huyên thuyên gì vậy?”

Có vẻ như gã ta không biết gì thật. Tất cả các quân bài cô áp dụng đều không hiệu quả. Chẳng còn cách nào khác, Yukimi định hỏi tại sao gã lại xuất hiện ở đây thì chính Nakano đã mở miệng trước.

“Chẳng nhẽ em gọi anh đến đây vì những chuyện ấy? Không phải đấy chứ?”

“Khoan đã. Tôi gọi anh đến bao giờ?”

Yukimi thẳng thừng phủ nhận, Nakano lại nhe nhởn cười ghẹo cô, “Đừng có dối lòng mà.”

Cái gì mà "dối lòng" chứ. Cô thật chẳng hiểu nổi trong đầu gã nghĩ gì.

Đột nhiên Nakano đưa mắt nhìn ra đằng sau Yukimi rồi cứ nhìn phía đó mãi. Yukimi ngoảnh lại và lại sửng sốt thêm lần nữa. Toshiro đang đi bộ về phía này.

Rõ ràng anh đang đi học ở thư viện thành phố cơ mà? Khoan đã... Yukimi cố gắng đưa ra lời giải đáp giữa lúc đầu óc bị bao vây bởi hàng ngàn câu hỏi tại sao. Có khi Toshiro đã gọi Nakano đến đây. Tuy cô không nghĩ chồng mình lại nghi ngờ Nakano đến vậy nhưng giờ chỉ có cách lý giải như thế mới hợp lý.

"Xin chào," Toshiro mở lời khi bước đến gần hai người. Không phải kiểu hay đùa giỡn thường ngày mà là giọng trầm lộ rõ vẻ thù địch.

"Xin chào," Nakano cũng đáp lại y hệt.

Yukimi lườm Toshiro, trút thẳng sự bực bội cùng với tiếng thở dài lên anh.

"Anh thôi ngay cái trò xấu tính này đi. Tại sao anh không thể tin tôi?"

Ngược lại Toshiro buông ra một hơi không rõ thở dài hay phì cười.

"Khoan đã. Cô nói như thể tôi lén lút theo dõi cô vậy nhỉ? Tôi chỉ vô tình đi ngang qua công viên mà thôi."

Yukimi không tin vào tai mình. Mọi chuyện càng trở nên phức tạp. Và những lời Toshiro vừa nói lập tức đánh bay những lý giải trong cô. Nếu không phải Toshiro đang cố tình nói lung

tung vì mục đích nào đó thì tất cả những việc đang xảy ra tại đây sẽ là một mớ bòng bong không sao giải thích được.

"Thế còn anh tại sao lại ở đây thế?" Toshiro hỏi Nakano bằng giọng lạnh lùng không cảm xúc.

"Thì Yukimi gọi tôi đến," Nakano trả lời đầy khiêu khích.

"Tôi đã bảo là tôi không gọi," Yukimi gắt lên phủ nhận.

"Không hiểu cô nàng này bị làm sao, nhưng từ nãy đến giờ em đóng kịch rất giỏi đấy nhé." Nakano cười đầy ẩn ý rồi nhìn Yukimi.

Gã nói lăng nhăng cái gì vậy... Con nóng giận lên đến tột độ khiến Yukimi nóng bừng mặt.

"Không cần phải đỏ mặt thế đâu." Nakano nhìn lần lượt Yukimi và Toshiro rồi vừa nhăn nhở cười vừa lôi bức thư gấp gọn trong túi ra. "Không biết hai người đã làm lành hay gì nhưng rõ ràng Yukimi đã mời tôi đến đây. Yukimi, xin lỗi em nhưng anh phải làm rõ để bảo vệ danh dự cho mình."

Nói đoạn gã giơ tờ giấy về phía Toshiro.

Toshiro mở tờ giấy ra. Đó là bản photocopy của một bức thư. Yukimi đứng bên cũng nhìn vào.

> Lâu lắm không gặp. Anh khỏe không? Em đang vừa viết thư cho anh vừa nhớ lại chuyện ngày xưa đây.
>
> Ngày ấy có nhiều chuyện đã xảy ra nhưng cũng thật vui, tự dưng em nhớ quá.
>
> Gần đây em cứ nghĩ mãi không biết mình có chọn sai rồi không. Dạo này có quá nhiều chuyện khiến em phải suy nghĩ, giá mà được làm lại cuộc đời trước khi kết hôn. Chồng em với em bây giờ chỉ là mối quan hệ trên giấy tờ thôi, bằng mặt mà không bằng lòng. Em có thể gặp anh không? Chỉ nói chuyện thôi cũng được. Nhưng em không thể cho anh biết địa chỉ liên lạc của em được.

Anh cũng hiểu mà đúng không.

Ngày nào em cũng ra công viên chơi với con. Công viên Shinyama ở thành phố Tamano. Nếu là thứ Bảy, Chủ nhật thì chắc anh cũng được nghỉ, em sẽ chờ anh tới. Thường em sẽ đến công viên vào khoảng 1 giờ chiều nhưng cũng tùy theo ngày mà có thể khác, xin lỗi anh nhé.

Em mong điều kỳ diệu sẽ xảy ra.

Gửi người thân thương.

Sau khi đọc hết một lượt, Yukimi ngơ ngẩn nhìn bức thư sến súa.

"Đây là chữ của cô mà," Toshiro lạnh lùng nhìn Yukimi.

"Tôi không viết cái này. Sao tôi lại viết được chứ?"

Yukimi khảng khái phủ nhận nhưng thật đáng tiếc, Toshiro không phản ứng gì trước thái độ ấy.

"Chuyện là như vậy đấy," Nakano nói vẻ đắc thắng.

"Này," Toshiro quay lại nhìn Nakano, "Dù Yukimi có rủ rê anh thế nào thì bây giờ cô ấy vẫn đang là vợ tôi, vì vậy anh đừng có tự tiện gặp. Tôi đang cảnh cáo anh đấy. Nếu anh thích tôi có thể gửi chứng cớ tố anh trước đây từng đeo bám cô ấy. Nếu từ nay về sau anh còn động vào Yukimi tôi sẽ đòi tiền đền bù thiệt hại về tinh thần không sót một cắc nào đâu!"

"Đã bảo là tôi không rủ rê mà." Lời thanh minh của Yukimi bị lờ đi thật thảm hại.

"VẪN ĐANG là vợ nhỉ. Thế nếu hai người ly hôn rồi thì sao?" Nakano hỏi.

"Thì xin mời tự do," Toshiro đáp.

Nakano khẩy mũi cười. "Thôi chúc hai người trăm năm hạnh

phúc.” Gã ném lại lời mỉa mai rồi quay lưng đi.

“Này,” Toshiro gọi giật lại.

Nakano quay lại, nghiêng đầu.

“Sáu năm về trước anh có làm Yukimi mang thai không đấy?”

Nakano gãi gãi chiếc mũi cao rồi im lặng một lúc vẻ như suy nghĩ.

“… Cũng có thể đấy.”

Nói đoạn gã đi luôn không quay lại.

Cái gì mà “cũng có thể” chứ. Yukimi trợn trừng mắt quay sang Toshiro lắc đầu.

“Này, anh đừng có tin những lời nói đùa ấy đấy nhé.”

Toshiro chỉ liếc Yukimi một cái đầy lạnh lùng và không nói gì thêm.

“Madoka, về cùng bố nào.”

Rồi anh ta bế Madoka đang ở dưới chân cầu trượt lên, đoạn rời khỏi công viên, coi như Yukimi không tồn tại.

Ở phía trước kia là….

Một chiếc Mercedes trắng đang đỗ tại đó.

Toshiro mở cửa ghế phụ.

Người ngồi ở đó là Takeuchi.

Toshiro đặt Madoka lên đùi Takeuchi rồi vòng về ghế lái.

Toshiro đã lái chiếc xe ấy đến đây sao. Đúng là Takeuchi có nói là Toshiro có thể mượn xe bất cứ lúc nào…

Chiếc xe dần đi khuất.

“Xin lỗi…”

Không biết từ lúc nào bác của Kazuto đã đến bên cô.

“Có chuyện gì vậy? Có chuyện gì đó đã xảy ra đúng không?”

Trước giọng điệu như cầu mong có gì đó xảy ra của chị ta, Yukimi thấy rõ sự bất thường của người phụ nữ đối diện.

“Cô có thể kể cho tôi nghe không? Nhé? Chúng ta ra quán nước nhé?”

Vừa thở gấp người phụ nữ vừa kéo tay Yukimi đi. Cô định vùng ra nhưng chị ta đã kiên trì quay sang thuyết phục.

“Hãy đi đi mà. Làm ơn! Nhé cô nhé?”

“Bỏ tôi ra.”

Sau phút giằng co Yukimi cuối cùng cũng rút tay ra được. Bị giật ngược trở lại bác của Kazuto ngã bệt xuống đất.

Cái người này bị làm sao thế không biết…

Yukimi còn không muốn đỡ chị ta dậy, cô chỉ cố gắng giữ cho bản thân bình tĩnh.

“Giờ tôi không có tâm trí nào đi theo chị cả. Xin lỗi tôi về trước.”

Cô chỉ nói vậy rồi cúi đầu chào. Khi Yukimi đang định bước đi thì tiếng chị ta lại vang lên phía sau lưng.

“Vậy thì… lần sau cô hãy đi với tôi nhé, nhé.”

Yukimi vờ như không nghe thấy, cứ như vậy rời khỏi công viên.

Buổi chiều, khi Hiroe bước ra vườn thì ở nhà bên Takeuchi đang bê mấy chậu hoa lan. Anh ta đang di chuyển chúng từ góc vườn về giá để hoa tự làm.

“Ồ, cái giá hoàn thiện đẹp quá.”

Hiroe vươn người qua hàng rào ngắm nhìn giá để chậu cây. Giá gồm bốn tầng có gắn khung mái che ở độ cao tầm đầu Hiroe, bên trên được phủ vải lưới bằng sợi gai để che nắng. Takeuchi lần lượt bê từng chậu lớn từ địa lan, lan quân tử đến lan hoàng hậu lên giá để. Có đến gần ba mươi chậu hoa nhưng tất cả đều được xếp lên gọn gàng.

“Thế này là có thể tạm yên tâm đón mùa hè rồi ạ.”

Anh ta nói vẻ mệt nhọc nhưng sự tự hào thì lại lộ rõ trên khuôn miệng tươi cười.

“Giá mà được thì tôi muốn anh xây ở đằng kia cơ, có thế thì từ vườn nhà mình tôi cũng ngắm được.”

Hiroe bông đùa khiến Takeuchi cười vang.

“Chị cứ sang vườn nhà tôi ngắm bất cứ lúc nào. Ở góc kia tôi định xây bồn hoa nên đã đổ đất vào mất rồi ạ.”

“Anh chăm chỉ thật đấy.”

“Không còn được chăm sóc bà nhà nữa nên tôi bị dư thừa thời gian. Làm những việc này cũng giúp thư giãn tinh thần lắm ạ.”

“Thật vậy nhỉ,” Hiroe gật gù đồng tình.

“Nếu chị thích tôi sẽ làm tặng chị một cái giá để cây có mái che nhỏ như của nhà tôi nhé?”

“Thật ư? Anh nói nhỏ nhưng chắc chắn làm cũng sẽ mất công sức lắm.”

“Đơn giản thôi ạ. Tiện tôi cũng đang thừa vật liệu ở đây.”

Vừa nói Takeuchi vừa quay gương mặt đang tươi cười đi hướng khác, đoạn chào thật dịu dàng, “Chào Madoka.”

Madoka đang cố gắng xỏ giày định bước ra vườn. Con bé chạy đến khi gót chân còn thò ra bên ngoài giày nên Hiroe đã giúp cháu nội sửa lại.

“Cháu uống Yakult không?”

Nghe Takeuchi hỏi Madoka lập tức gật đầu.

“Ôi cái con bé này được cho nhiều nên quen hơi rồi đây.”

Dạo gần đây cứ mỗi lần thấy Hiroe và Takeuchi trò chuyện ở ngoài vườn là Madoka lại thò mặt ra để được cho Yakult.

Hiroe nhận chai Yakult từ Takeuchi, mở nắp và đưa cho Madoka. Madoka tỉnh bơ tu cốc sữa chua ừng ực. Cái sự thuần thục đó thật ngộ nghĩnh khiến Hiroe và Takeuchi bất giác nhìn nhau mỉm cười.

“Ngon đúng không?”

Takeuchi nhận lại chai Yakult rỗng, vẫy tay với Madoka rồi làm động tác như đang nhảy dây. Thấy vậy Madoka cũng vui sướng bắt chước theo.

“Trông ông buồn cười quá,” con bé nói.

Không hiểu sao hai người này lại trở nên thân thiết đến thế.

Sau đó Hiroe đeo găng tay làm vườn nhổ cỏ non một lúc. Madoka cũng bắt chước cúi xuống nghịch đất.

“Ơ kìa…”

Đang lúc Hiroe chăm chú nhổ cỏ, Takeuchi nói giọng hoang mang làm Hiroe phải ngẩng mặt lên.

“Nãy giờ Madoka có vẻ hay xoa chân quá,” anh ta xoa xoa cằm và nói.

Hiroe nhìn cháu nội, không hiểu người hàng xóm nhắc đến chuyện gì.

“Cháu bị làm sao à?” Madoka lắc đầu.

“À không, tại cô bé nhăn nhó trông như bị đau nên tôi lo nó bị côn trùng hay con gì đốt thôi.” Takeuchi nói.

“Đưa bà xem nào.”

Hiroe thử lật váy của cháu lên.

“Ôi…”

Ở bên ngoài đùi trái có một vết bầm tím to cỡ đồng xu 500 yên. Hiroe bất giác định chạm vào nhưng Takeuchi vội ngăn lại.

“Những vết thương như vậy không nên chạm vào đâu ạ.” Takeuchi nói.

“Cháu có đau ở đây không?”

Hiroe xoa xoa xung quanh vết bầm và hỏi. Nhưng Madoka chỉ hơi cúi xuống rồi lắc đầu. Hỏi cháu bị va vào đâu thì con bé cũng chỉ nghiêng đầu rồi lúc lắc cái đầu mà không trả lời rõ ràng.

“Nếu cháu nó không đau chắc là không sao đâu ạ. Hai ba ngày sau sẽ hết thôi.”

Takeuchi nói vậy nhưng cũng không ngăn được mối hoài nghi còn đọng lại trong lòng Hiroe.

Liệu bà có nên chất vấn Yukimi hay không? Dù trong lòng bà vẫn mong muốn đó chỉ là hiểu lầm. Liệu bà có nên vờ như vô tình hỏi con dâu xem Madoka bị ngã đâu mà bầm tím hay không? Nhưng nghĩ đến sự trầm trọng của vấn đề bà lại trở nên lưỡng lự. Nếu hỏi như vậy thì dù Yukimi trả lời liệu bà có tin vào câu trả lời ấy không?

Cứ để xem tình hình thế nào đã.

Chẳng biết cách nào sẽ khả thi nên Hiroe chỉ còn nước im lặng quan sát thêm sự tình.

Buổi chiều, sau khi đã chuẩn bị gần như xong xuôi bữa tối, Yukimi lên tầng hai xem con gái đang chơi một mình ra sao.

Vừa mở cửa, đập ngay vào mắt Yukimi là hình ảnh Madoka đang cầm tay Asuka quay vòng vòng.

“Con làm cái gì thế?”

Nghe mẹ quát, Madoka dừng ngay lại. Nếu con bé không dừng lại có lẽ Yukimi đã đánh con một cái rồi.

“Con đừng bắt nạt em búp bê, tội nghiệp em đấy.”

Madoka tỏ vẻ như muốn nói gì đó mà không biết diễn tả ra sao. Chẳng biết con bé có hiểu những gì Yukimi nói hay không. Có khi đánh cho nó đau may ra nó mới hiểu, cô thầm nghĩ.

“Mẹ ơi, cái này ông hàng xóm cho mẹ à?”

Madoka đột nhiên hỏi một câu mà Yukimi không ngờ tới.

“Không phải đâu. Đây là búp bê của mẹ đấy. Vì Madoka muốn

chơi nên mẹ cho con mượn còn gì. Nên con phải giữ gìn cẩn thận nhé."

Đột nhiên Yukimi ngẩng đầu lên nhìn sang cửa sổ đối diện.

Đúng lúc đó Yukimi thấy như có bóng người cử động bên cửa sổ nhà hàng xóm. Khi cô dụi mắt toan nhìn lại cho kỹ thì cái bóng ấy đã biến mất.

Yukimi đóng cửa lưới và khóa cửa sổ lại. Cô cũng kéo rèm che kín toàn bộ cửa sổ.

Sau bữa cơm tối, khi Yukimi đang chuẩn bị quần áo để thay cho mình và Madoka thì Toshiro bước vào phòng với dáng vẻ vô cùng mệt mỏi.

"Này, từ hôm nay cô xuống dưới ngủ đi nhé?"

Đột nhiên phải nghe những lời như vậy, Yukimi bất giác quay lại nhìn chồng. Anh ta đang đứng nghiêng nghiêng, tay chống vào mạn sườn, khuôn mặt lộ vẻ đăm chiêu cau có. Cô chợt nhận ra con người ta có thể trở nên xa lạ đến thế nào chỉ bằng vẻ mặt và thái độ. Giữa hai người như tồn tại một màn khói lạnh lẽo ngăn trở sự trao đổi của tất thảy mọi loại cảm xúc.

"Được thôi. Đằng nào thì dạo này tôi cũng ngủ ở dưới nhà nhiều hơn. Chỉ là mong anh đừng cho những điều Nakano nói là thật. Anh tin tôi hay là tin anh ta?"

"Vậy ý cô là sao? Việc Nakano đến công viên ngày hôm nay, rồi việc hắn cầm theo lá thư tất cả đều là tự biên tự diễn hết à?"

“Tất nhiên là vậy rồi. Gã ta đã lẻn vào nhà mẹ đẻ tôi và điều tra đủ thứ…”

“À, ra là cái thư đó nằm trên bàn của cô ở nhà mẹ đẻ. Cứ cho là thật sự gã đã đến công viên theo cách đó, rồi viện ra lý do vô căn cứ là vì cô đã viết bức thư đó đi, thì thử hỏi gã được lợi lộc gì? Ý cô là để gã tán tỉnh cô hay sao? Tại sao đến giờ gã lại làm cái trò đó?”

“Tôi không biết. Anh đi mà hỏi gã những việc ấy…”

Yukimi lại một lần nữa nhận ra tình thế bất lợi của mình khi chỉ có thể trả lời như vậy. Có lẽ trong lòng Toshiro mối hoài nghi này đã bị nhuộm màu đen sẫm.

“Tôi đang chuẩn bị thi viết luận, tình hình vô cùng căng thẳng. Mong cô đừng làm những việc tầm phào khiến tôi mất tập trung nữa.”

Chẳng cần anh ta phải nói cô cũng sẽ xuống dưới nhà ngủ, chẳng cần anh ta nhắc cô cũng thừa biết bây giờ đang là giai đoạn thi cử căng thẳng. Yukimi muốn cãi nhưng cô lại nghĩ nếu những lời ấy cũng bị coi là chuyện tầm phào thì chỉ khiến bản thân thêm cay đắng nên cố gắng tự kiềm chế.

“Thật ra tôi muốn đuổi cô ra khỏi nhà ấy. Nhưng vì còn Madoka nên tôi đành chịu…”

Toshiro buông một câu phũ phàng rồi đi vào phòng bên cạnh.

Tại sao mình lại bị đuổi đi? Yukimi nghe như thể câu chuyện không phải đang nói về mình.

Chiều nay, sau cuộc đụng độ đó cô rời công viên và về nhà

một mình thì chứng kiến cảnh Toshiro đập phá. Nói chính xác là khi Yukimi lên đến tầng hai, mọi thứ đã kết thúc nhưng nhìn đống sách vở vứt ngổn ngang trên sàn trong phòng của chồng, Yukimi hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Madoka cũng hay đập thùng đồ chơi khi tức giận. Rất giống với Toshiro.

Đây chắc là thứ mà người ta gọi là "khủng hoảng hôn nhân"… Yukimi miên man nghĩ, nhưng rốt cục vẫn thấy mơ hồ như người ngoài cuộc. Mình chẳng làm gì sai mà tại sao khủng hoảng vẫn tự tiện ập đến? Không thể chỉ vì do xui xẻo được. Cứ như thể có một bàn tay ác ma đã đưa lối dẫn đường vậy…

Lòng người hóa ra lại dễ dàng trở nên xa cách đến vậy… Yukimi thầm nghĩ. Cô không định sẽ đeo bám mãi nếu người ta đã không còn thiết tha, nhưng phải làm gì lúc này thì cô cũng không rõ.

Cô đi xuống cầu thang với tâm trạng u ám, cùng Madoka vào buồng tắm.

"Madoka, hôm nay con hãy ngủ ngoan nhé?"

Vừa xả nước lên người Madoka, Yukimi vừa hỏi.

"Con không biết," Madoka nghiêng đầu đáp.

"Nếu Madoka không ngủ ngoan thì mẹ sẽ mệt đấy," Yukimi tiếp lời, dù biết rằng mình đang rất trẻ con khi than thở với một đứa trẻ. Cô còn nghĩ rằng nếu không phải vì quá mất thời gian chăm con cô sẽ có nhiều thời gian để quan tâm đến Toshiro hơn. "Nếu Madoka không ngoan thì có khi mẹ sẽ bỏ nhà đi đấy."

"Tại sao ạ?"

“Bởi vì, Madoka không nghe lời mẹ mà.”

Yukimi nói dù biết lý do này thật vớ vẩn.

Thế nhưng cô vẫn muốn khiến Madoka bối rối một chút. Mặc dù biết không nên đòi hỏi sự báo đáp trong việc nuôi dạy con nhưng một khi đã suốt ngày ở bên con, đã cố gắng như vậy cô cũng muốn được khen ngợi đôi chút. Cô muốn ít ra sẽ có Madoka là đồng minh. Chỉ cần con bé nghĩ nếu không có mẹ nó sẽ buồn là đủ với cô rồi. Cô muốn dùng điều ấy để tự an ủi chính mình.

“Mẹ ơi, nếu thế mẹ sẽ đi đâu?” Madoka hỏi có đôi chút bất an.

“Một nơi mà Madoka không biết được.”

“Nơi có cái chú ở công viên á?”

Hình như con bé nói về Nakano. Con bé trông vậy mà quan sát ghê thật, Yukimi cười méo xệch.

Lúc định rửa người cho con, Yukimi để ý đến chân của con bé.

Có vết bẩn màu xanh ở đùi trái của Madoka. Cô hơi giật mình vì nghĩ chẳng có lẽ đó là vết bầm tím do bị mình đánh. Nhưng khi sờ thử thì Madoka không có vẻ gì là đau đớn cả.

Yukimi bôi sữa tắm và dùng khăn kỳ cọ thử. Vết bẩn bám chặt vào da kỳ mãi không sạch. Thế nhưng chiếc khăn dùng để kỳ cọ cũng bị bám màu xanh nên cô chắc chắn đó không phải là vết bầm tím.

Không biết là màu vẽ hay phẩm ở đâu, chẳng hiểu tại sao thứ này lại bám vào người con bé. Chắc nó dính vào khi Madoka chơi cầu trượt.

LOẠI TRỪ

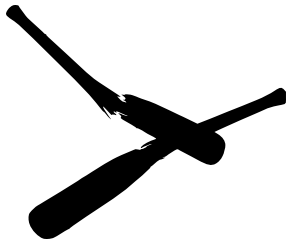

Có lẽ mình nên tìm gặp Nakano một lần nữa để bắt gã rút lại những lời đã nói. Nếu mình nói cứng với gã rằng sẽ kiện lên cảnh sát tội xâm nhập trái phép có lẽ gã sẽ thay đổi thái độ. Mình sẽ yêu cầu gã viết vài lời rồi đưa cho Toshiro xem, chắc như vậy tình hình sẽ chuyển biến tốt đẹp hơn. Tuy không có gì đảm bảo mọi việc sẽ thuận lợi nhưng Yukimi ghét cái cảm giác bị đổ oan này, hơn nữa, vì Madoka, cô cũng không thể ngồi yên để mặc sự tình như vậy.

Ngày Chủ nhật sau đó, nhân lúc Madoka say ngủ, Yukimi quyết định ra ngoài, cô đến bốt điện thoại công cộng trước ga và gọi cho Nakano. Gã cứ một mực nói rằng cô gửi thư đến nên chắc địa chỉ nhà giờ vẫn không thay đổi. Cô vẫn nhớ như in số điện thoại của hắn, dù điều này chẳng có gì khiến cô tự hào.

Trong điện thoại cô chỉ nói ngắn gọn rằng, “Tôi có chuyện muốn nói với anh về việc ngày hôm qua.” Cô cũng cố gắng không dùng giọng công kích. Nakano cũng rất hào hứng, chẳng

hiểu gã mong chờ điều gì, đề nghị ngay nơi hẹn là quán cà phê trước cửa ga Machida. Thời gian hẹn là 2 giờ.

Sau khi gọi điện xong, Yukimi đi lòng vòng một lúc rồi tạt qua công viên. Ở công viên có khoảng năm cặp mẹ con đang chơi.

“Sekine này, chiều nay cậu có bận gì không?”

Yukimi hỏi mẹ của Azusa đang sống ở khu phố mới giống cô.

“Không, chồng tớ đi làm cả ngày nghỉ nên tớ cũng không có dự định gì.”

Mẹ của Azusa rất điềm đạm, đến mức Yukimi có cảm giác cô ấy dù có ở nhà cả ngày cũng không cảm thấy bực bội gì.

“Thế à. Nếu được, chiều nay có thể cho bé Azusa chơi với Madoka nhà tớ tầm hai ba tiếng không, nói đúng hơn là tớ muốn nhờ cậu trông giúp con bé một lúc.”

“Được thôi. Cậu bận đi đâu à?”

“Ừ, tớ có chút việc.”

Vì không biết gặp Nakano xong tình hình sẽ thế nào nên Yukimi không nói trước với Toshiro, mà có nói chắc chắn anh ta cũng sẽ cản. Nhưng nếu cứ thế này thì không giải quyết được việc gì nên cô chỉ còn cách nói dối người nhà và giả vờ cùng Madoka ra ngoài chơi.

Azusa một tuổi rưỡi và mới chập chững biết đi nhưng cũng thi thoảng cùng chơi nghịch cát với Madoka. Yukimi nhờ mẹ của Azusa – cũng tầm tuổi với cô – chứ không nhờ các bà mẹ có con tầm Madoka vì cô thấy mẹ của Azusa là người dễ nói chuyện nhất trong số các bà mẹ đến chơi ở công viên.

Sau khi thắp hương lúc 11 giờ và ăn xong bữa trưa, cô nói với mẹ chồng là sẽ đưa Madoka đi xem phim hoạt hình rồi rời khỏi nhà. Cô đi thẳng đến nhà Azusa rồi gửi Madoka lại đó.

Cô đến quán cà phê ở Machida nơi Nakano hẹn gặp lúc 2 giờ kém 10. Chợt nhớ ra ngày xưa Nakano rất thích tóc đuôi ngựa nên Yukimi tháo ngay buộc tóc trước khi bước vào quán.

Bước vào bên trong, Yukimi thấy Nakano đang uống cà phê đá tại chiếc bàn gần cửa sổ. Quán cà phê bài trí rất đẹp, thật chẳng hợp là nơi để gặp gã ta. Quán nằm ở tầng hai của tòa nhà cao tầng, từ cửa sổ có thể nhìn được xuống phố. Trên phố tấp nập các thanh niên trẻ trong trang phục mùa hè.

“Xin lỗi đã hẹn anh ra vào ngày nghỉ.”

Yukimi nói thay cho lời chào và ngồi xuống phía đối diện như để ngầm ám chỉ rằng hôm nay cô đến để nói chuyện một cách nghiêm túc.

“Không sao không sao,” Nakano cười đầy ẩn ý đáp lại. Yukimi bất giác muốn nhăn mặt trước cái thái độ khó chịu của gã nhưng cô cố gắng dặn mình phải chịu đựng.

“Anh này,” sau khi đã chọn món hồng trà lạnh cô nhanh chóng vào chủ đề chính. “Tôi muốn anh hãy nói rõ chuyện hôm qua không phải là sự thật.”

“Không phải sự thật là sao?” Gã hỏi lại với vẻ mặt như thể coi cô là một trò đùa.

“Việc tôi đã gửi thư cho anh. Và cả cái cách anh nói ‘có thể…’ trước việc chắc chắn 100% đã không xảy ra nữa… anh cứ ỡm ờ kiểu ấy làm tôi vô cùng khó xử đấy.”

“Tưởng gì, ra là chuyện đó à.” Nakano nhún vai. “Anh lại cứ nghĩ hôm nay là khởi đầu thứ hai của chúng ta cơ đấy.”

“Anh thôi đi.” Thật kinh tởm, Yukimi định thêm vào ba từ ấy nhưng cô đã kịp ngăn lại.

“Thế anh phải làm gì? Phải gọi điện cho cậu Kajima rồi xin lỗi ư?”

“Không đến mức phải như vậy. Chỉ cần anh viết cho tôi vài dòng ở đây là được.”

“Oài, vì đây là Yukimi chứ không phải ai khác nhờ nên anh mới nhận lời đấy nhé.”

Mặc dù cách nói rất khó chịu nhưng trước mắt gã đã nhanh chóng chấp nhận lời đề nghị nên Yukimi có đôi chút nhẹ nhõm trong lòng.

Thế nhưng, khi món đồ uống Yukimi gọi được bưng ra, Nakano lại tiếp tục câu chuyện.

“Thế, lại quả cho anh là gì?”

“Lại quả?” Yukimi thấy điên tiết nhưng trong lúc uống một ngụm trà cô đã lấy lại bình tĩnh. “Không có đâu. Tất nhiên là không rồi.”

“Thế thì em có khôn lỏi quá không?” Nakano nhướng mắt lên nhìn Yukimi. “Tất nhiên anh có thể viết ngay cho em vài dòng ở đây. Như kiểu là ‘Tôi không nhớ đã làm cho cô ấy có bầu nhưng thật sự là tôi đã nhận được thư của cô ấy.’ Em rõ ràng đã gửi thư nhưng sau đó lại ân hận, giờ muốn coi như không có chuyện gì xảy ra nên định vu cho anh làm trò để yên chuyện chứ gì? Hãy

nghĩ cho cả anh nữa chứ. Anh đã làm theo lời yêu cầu vô lý của em thì em cũng nên có gì lại quả cho phải đạo chứ? Nếu em không thích từ 'lại quả' thì gọi là 'tấm lòng thành của Yukimi' đi cũng được. Chứ em không cho anh thấy được điều đó thì chắc là khó đấy…"

"Anh vẫn định khăng khăng là tôi đã gửi bức thư đó sao?"

"Em cũng cứ khăng khăng là không gửi?" Nakano cười như thể rất sửng sốt, rồi gã lôi từ cái clutch cầm tay ra tấm phong bì. "Anh đoán thế nào cũng có chuyện này nên đã mang theo nó. Cái dấu bưu điện này chẳng phải là của khu em đang sống sao? Cho đến trước khi nhận bức thư này anh còn không biết em đã chuyển đến sống ở đó nữa kìa…"

Yukimi chỉ liếc qua tấm phong bì rồi lườm Nakano.

"Anh nói 'không biết, không biết' nhưng thực chất ai có thể làm chứng?"

Gã ta lôi tấm phong bì ra thế này thì trắng đen đã quá rõ. Giờ cô đã hiểu gã ngoan cố nói điêu đến cùng để làm gì rồi.

Hóa ra nó được dùng như bằng chứng đe dọa theo kiểu vừa ăn cướp vừa la làng nhằm đòi hỏi "lại quả". Nếu đúng như vậy thì đây cũng chính là câu trả lời cho câu hỏi của Toshiro "Gã ta nghĩ có thể tán tỉnh lại cô bằng cách ấy sao?" Ngay từ đầu gã đã không định "tán tỉnh" mà mục đích chính là "đe dọa" Yukimi.

"Anh đã lẻn vào nhà mẹ đẻ tôi đúng không? Nếu không muốn bị kiện cáo thì anh nên xin lỗi tôi trước đi."

"Riêng việc ấy thì anh hoàn toàn không liên quan nhé. Không thể trả lời kiểu 'có thể' được rồi."

Có lẽ gã đã nhìn thấu việc cô không hề có chứng cứ. Gã tỏ ra cực kỳ thản nhiên.

“Cho tôi xem bản gốc bức thư hôm qua đi.”

Dù nét bút có giống đến đâu thì nhìn kỹ sẽ thấy một số chỗ sai lệch. Yukimi định tìm để chỉ ra rằng mình không hề viết lá thư đó.

“Tờ hôm qua là bản gốc đấy. Cậu Kajima cầm đi rồi còn gì. Chắc cậu ta giữ lại để dùng khi kiện cáo ly hôn, cậu ta thật là, đó cũng là kỷ vật của anh mà, anh phải đòi lại mới được.”

“Bản đó không phải bản photocopy sao?”

“Bản đó được gửi trong thư đấy. Yukimi, em đã photocopy ra và gửi đi đúng không? Bản gốc em cầm chứ gì?”

“Anh nói gì thế, rõ là anh có ý đồ đen tối.”

Gã một mực nói chỉ có bản photocopy khác nào ám chỉ là đã có sự can thiệp ngụy tạo nào đó. Thế nhưng một khi Nakano đã vờ như không biết thì Yukimi chẳng có cách nào để làm rõ sự tình.

Thật là chẳng được việc gì.

Cuối cùng Yukimi cũng chẳng thể bắt Nakano viết vài dòng như cô dự định. Đối phương cũng đổi giọng đổi thái độ, nằng nặc đòi “lại quả” khiến Yukimi thấy buồn nôn nên quyết định ra về.

Cô từ chối khi Nakano nói sẽ mời, tự trả tiền phần của mình rồi rời khỏi quán cà phê.

“Em về đấy à?” Nakano hỏi với theo khi Yukimi xuống cầu

thang.

“Về chứ còn gì nữa. Có dành thêm thời gian cho anh cũng vô nghĩa mà thôi.”

“Vậy khi nào ta lại gặp nhau nhỉ?”

“Không bao giờ nữa.”

Sau câu trả lời cụt lủn ấy Yukimi bị Nakano nắm lấy cằm và xoay mặt về phía gã. Khuôn mặt gã che hết tầm nhìn của cô.

“Anh thôi ngay đi!”

Yukimi cố quay mặt đi nhưng một cảm giác ẩm ướt đã trượt từ môi sang má cô. Cô vùng ra và lườm Nakano sắc lẹm. Toàn thân cô toát lên một cảm giác kinh tởm với gã.

“Chỉ riêng việc anh đến đây thôi là cũng đáng được ‘lại quả’ như thế rồi,” Nakano vẫn nhơn nhơn không hề tỏ ra hối lỗi. “Anh nói với cậu Kajima cũng được thôi. Nhưng anh sẽ nói là anh sẽ chiến đấu vì Yukimi. Lần này mà quyết đấu anh tin mình có thể thắng.”

Yukimi tức điên lên trước cái kiểu ban ơn của gã, cô cố tình ném lại ánh mắt khinh miệt. Sau đó mặc kệ gã vẫn dai dẳng đuổi theo, cô nhanh chân đi về phía ga.

Chỉ là một cái hôn thôi mà… Dù cố gắng nghĩ theo hướng ấy nhưng sự tức giận mỗi lúc một trào dâng trong cô. Người ta nói giận tím tái ruột gan chính là để tả cảm xúc của cô lúc này đây. Yukimi thấy phẫn uất vì cô có cảm giác mình đã bị vấy bẩn.

Cô súc miệng tại nhà vệ sinh trong ga, lau sạch son môi và thoa son lại lần nữa.

Mình thật ngốc, đến đây làm gì cơ chứ.

Yukimi trở về nhà trong tâm trạng còn rối như tơ vò hơn cả lúc trước. Cô đến đón Madoka ở nhà mẹ con Azusa vào khoảng 3 rưỡi chiều.

“Ồ, cậu về sớm nhỉ.”

Mẹ Azusa ra đón và mỉm cười với Yukimi. Từ cách nói chuyện của mẹ Azusa thì có vẻ mọi chuyện vẫn ổn thỏa, thế nhưng Yukimi vẫn quyết định hỏi, dù chỉ mang tính hình thức.

“Con bé có ngoan không cậu?”

“À… ừm…” Đột nhiên mẹ Azusa trở nên ấp úng. Cô ấy e dè nhìn vào trong phòng rồi kéo Yukimi ra ngoài.

“Có chuyện gì à?” Yukimi thấy hơi lo lắng.

“Không không. Thật ra không có gì to tát cả,” mẹ Azusa cười gượng gạo rồi hạ thấp giọng. “Tại tớ nói với Madoka là ‘Hãy chơi với em Azusa ngoan nhé’ nên Madoka rất cố gắng chơi với em bé. Azusa cũng rất vui, Madoka ra dáng chị lắm, nhưng mà…” Càng lúc mẹ Azusa càng ngập ngừng, nụ cười gượng gạo cũng chuyển sang méo mó. “Madoka cầm tay Azusa rồi nhảy nhót như thể đang chơi đồ chơi. Thế rồi, lúc tớ vừa quay đi thì nghe thấy tiếng Azusa khóc ré lên. Hình như Madoka kéo tay em liên tục lại mạnh quá nên Azusa bị đau thì phải.”

“Ôi tớ xin lỗi.”

Vì không chứng kiến tận mắt nên không rõ tình hình nhưng Yukimi vẫn chưa thể hình dung ra cảnh Madoka bạo lực. Có lẽ con bé mải chơi nên làm quá chăng? Tất nhiên cô không nói ra

điều đó mà chỉ xin lỗi.

“Thế là, tớ thì nghĩ không sao nhưng Azusa cứ tỏ ra đau đớn mãi nên mẹ chồng tớ mới bảo hay con bé bị trật khớp.”

“Hả?” Yukimi không kìm được thốt lên ngạc nhiên.

“Không, không sao đâu. Azusa sau đó cũng ngừng khóc và cánh tay con bé cũng cử động được rồi. Nhưng mẹ chồng tớ bị bệnh lo lắng thái quá nên bà cứ bảo nhỡ bị làm sao thì chết dở, thế là bà vừa đưa con bé đi khám.”

“Ôi thế ư?” Yukimi sững người, nhận ra chuyện không hề nhỏ để có thể cười phào bỏ qua. Với em bé một tuổi thì dù chỉ hơi sơ sẩy cũng đáng lo rồi.

“Thật sự là con bé không sao đâu nên cậu đừng lo. Tớ chỉ muốn xin lỗi vì đã khiến chuyện bé xé ra to.” Mẹ Azusa cười hối lỗi và còn xin lỗi ngược lại Yukimi. “Thế nên cậu cũng đừng mắng Madoka. Hình như thấy nhà tớ hốt hoảng nên con bé cũng ủ rũ thì phải.”

Trước sự tinh tế dịu dàng của người hàng xóm, Yukimi chỉ biết cúi đầu xin lỗi.

“Tớ xin lỗi, không ngờ sự tình lại thành ra như vậy…”

“Không đâu không đâu. Tớ mới là người phải xin lỗi. Vì mẹ chồng tớ hay làm lớn chuyện…” Mẹ Azusa nói tiếp vẻ rất hối lỗi. “Và… không biết cậu có hiểu không nhưng vì con người của bà ấy như vậy nên… có lẽ mẹ chồng tớ sẽ đến nhà cậu để nói gì đó. Bởi vậy tớ muốn nói trước với cậu nếu có thì cả chuyện ấy cũng chỉ là bà muốn ra oai thế thôi, cậu đừng bận lòng nhé.”

Ôi… lớn chuyện rồi, Yukimi thầm nghĩ.

“Vậy tớ sẽ tới nhà cậu xin lỗi một lần nữa.” Dù cô nói vậy nhưng mẹ Azusa lắc đầu.

“Không cần đâu, ý tớ là bà chỉ thích ra oai thôi. Vì bà nghĩ mình là người lèo lái cái gia đình này nên bà phải nói chuyện với mẹ chồng cậu cho xứng tầm. Mà tớ thì không cản được bà ấy, xin lỗi cậu nhé.”

“Ra là thế…”

Đột nhiên Yukimi thấy lòng chùng xuống. Nếu có nấn ná mãi ở đây cũng chẳng giải quyết được gì nên cô đón Madoka rồi cùng rời khỏi nhà bé Azusa.

Đúng như mẹ Azusa nói, Madoka có vẻ ủ rũ. Hai nhà chỉ cách nhau có một hai phút đi bộ nên cô bế con lên, Madoka lập tức bám lấy mẹ như một chú gấu túi.

“Hình như em Azusa rất đau đấy. Con phải đối xử dịu dàng với các em bé chứ.”

Cô bắt chuyện nhưng Madoka không đáp lại, con bé cứ dụi đầu vào vai mẹ.

Mong rằng chuyện hôm nay chỉ là vô tình. Khi ra công viên chơi, Madoka cũng chưa lần nào gây hại đến những đứa trẻ khác. Con bé còn biết cho mượn đồ chơi, biết cả xếp hàng nữa. Cô tin mình đã dạy dỗ con rất kỹ những điều đó.

Mình có nên dặn dò lại con một lần nữa cho chắc không nhỉ?

Yukimi về đến nhà lúc mẹ chồng đang dọn dẹp nhà tắm.

“Thế nào con? Phim có hay không?”

“Không ạ.. con định đi xem phim nhưng giữa chừng có việc gấp nên phải phiền nhà Sekine…”

Nghĩ mình nên nói trước thì hơn, song cũng chưa chắc nhà hàng xóm có sang hay không nên Yukimi chỉ trả lời lấp lửng cho qua chuyện.

Yukimi đưa Madoka đi vệ sinh rồi cùng con lên gác, cô bắt đầu giảng giải.

“Nghe mẹ nhé Madoka, với em bé con nên làm thế này này.”

Yukimi đặt Asuka ra trước Madoka và xoa đầu búp bê.

“Đáng yêu quá, đáng yêu quá. Thế con nhé, con làm thử xem.”

“Con muốn ăn bánh.”

Sau khi về đến nhà con bé đã vui vẻ trở lại.

“Mẹ sẽ cho con sau. Con hãy làm giống mẹ đi.”

Yukimi làm lại một lần nữa, Madoka cũng bắt chước làm theo.

“Đúng rồi, con xoa đầu em như thế. Con phải dịu dàng với em bé nhé, con đã hiểu chưa?”

“Con muốn ăn bánh!”

“Ừ, được rồi. Ta xuống ăn bánh đi. Mình cho cả em bé ăn bánh nữa nhé.”

Yukimi dẫn Madoka đang bế Asuka trong tay xuống tầng một. Cô mang bánh quy và nước cam ra phòng khách.

“Được rồi, giờ con bón cho em bé đi.”

“A… đi nào.”

“Đúng rồi đúng rồi. Con dịu dàng với em thế em sẽ rất vui

đấy.”

Hai mẹ con đang ăn quà chiều thì chuông cửa reo lên. Cô định lao vội ra nhưng mẹ chồng cô đã nhanh chân hơn một chút.

“Xin chào, tôi là Sekine.”

Quả là bà ta đến thật. Vị khách chính là bà nội bé Azusa. Bà ta đeo kính màu lớn, dáng điệu đúng kiểu người khó tính hay phàn nàn. Yukimi chợt cảm thấy thương mẹ Azusa khi phải sống cùng với người này, mặc dù giờ không phải lúc cô thương xót cho người khác.

“Cháu chào bác ạ. Hôm nay cháu rất xin lỗi gia đình ta. Cháu không biết phải xin lỗi thế nào…”

Yukimi nhanh chóng mở lời xin lỗi trước. Mẹ chồng cô sững người không hiểu chuyện gì xảy ra.

“À, không sao không sao. Tôi muốn nói chuyện với mẹ cháu. Cháu cứ vào trong đi.”

Bị cự tuyệt một cách khéo léo đến thế nên Yukimi chỉ còn nước lầm lũi đi vào phòng khách.

Việc gửi con cho người quen trông giúp cũng không có gì là hiếm, mâu thuẫn giữa bọn trẻ cũng là chuyện dễ xảy ra. Bà ta đến than phiền cũng không phải vì nội dung gì nghiêm trọng cả. Dù đã cố nghĩ như vậy nhưng tâm trạng lo âu vẫn cứ bám lấy Yukimi. Việc mình cố vùng vẫy cả ngày hôm nay để thoát khỏi bế tắc lại cho cái kết quả như vậy đây. Tưởng là sẽ khả quan hơn so với hôm trước nào ngờ lại tăng thêm một mối lo âu.

Những mối lo cứ chất chồng lên nhau, Yukimi buông người

xuống sofa. Cô cảm nhận rõ từ trong lòng mình sự mệt mỏi đang lan rộng rồi thấm sâu vào từng tế bào. Dù phải chơi cùng Madoka đến tận 2 giờ sáng nhưng 7 giờ là cô đã phải thức dậy. Thời gian ngủ chỉ có 5 tiếng. Tình trạng này kéo dài liên tục quả thật đã khiến cơ thể cô rã rời.

Một lúc sau có tiếng đóng cửa ở sảnh. Yukimi tưởng bà hàng xóm đã về nào ngờ lại nghe thấy tiếng chào của Toshiro. Chồng cô vừa đi thi thử về thì phải.

Thế nhưng Yukimi lại không thấy bóng dáng Toshiro ở hành lang. Nhận ra chồng mình đang cùng đứng nghe chuyện ở sảnh, Yukimi càng thêm tuyệt vọng.

Hai ba phút sau Toshiro đi vào hành lang và ngoắc tay gọi Yukimi ra. Yukimi cũng ngoan ngoãn theo chồng lên tầng hai.

“Cô làm cái gì vậy? Cô giấu mẹ mang Madoka sang nhà người ta gửi để một mình đi đâu?” Toshiro khó chịu ra mặt. “Cô đã đi đâu?”

“Đi đâu ư…”

Yukimi đã thoáng lưỡng lự trong giây lát xem nên trả lời thế nào. Cô đã xác định tinh thần là chuyện xảy ra với Azusa sẽ khiến việc cô gửi Madoka bị bại lộ nhưng vẫn không biết có nên nói sự thật về việc mình đã đi đâu hay không. Vì chưa biết phải làm sao nên những lời nói cứ lắp bắp trong miệng.

Trước sự ấp úng của Yukimi, Toshiro mở lời trước.

“Cô đến chỗ Nakano phải không?”

Bị chồng nói ra trước, Yukimi đột nhiên cảm thấy sượng

sùng. Tất nhiên Toshiro đã nghĩ đến điều đó nên mới chất vấn kiểu như vậy.

Có lấp liếm thì cũng chẳng ăn thua, nghĩ thế nên Yukimi đáp.

"Tôi đã đi gặp để yêu cầu anh ta viết vài dòng chứng minh chuyện hôm qua không phải là sự thật."

"Ra thế," Toshiro nói như đang mỉa mai. "Thế gã viết cho cô chưa?"

"Anh ta không chịu viết. Anh ta không phải kiểu người nhận lời một cách đơn giản như vậy."

Chồng cô lắc đầu lạnh lùng.

"Tôi không hiểu. Tại sao cô phải im lặng đi gặp gã với lý do ấy. Mà kết cục thì gã cũng có viết gì cho cô đâu? Chẳng phải làm vậy thì mối hoài nghi ngày hôm qua lại càng rõ ràng hơn hay sao? Tại sao hôm qua đã gặp, hôm nay còn đi gặp? Cô giải thích thế có tự thấy tin được không? Thôi cô hãy nói hết sự thật đi."

"Những điều tôi nói đều là sự thật. Không phải anh không hiểu mà là anh không chịu hiểu thôi."

Yukimi cảm thấy phẫn nộ, cô tự ngừng câu chuyện và quay lại tầng một. Cô chỉ mong những mối hoài nghi này mau kết thúc, dù phải cưỡng ép hay bằng cách gì đi chăng nữa.

Nhìn ra cửa ra vào, Yukimi thấy mẹ chồng đang sắp xếp lại giày dép. Bà nội Azusa đã về.

"Bác ấy nói gì thế mẹ?" Cô bâng quơ hỏi.

"Yukimi, nếu con có việc cần ra ngoài sao không để con bé ở nhà, sao lại mất công đi gửi nhà người khác thế?"

“Không phải đâu ạ... lúc ấy tiện nên con...” Yukimi trả lời vòng vo cho qua chuyện.

“Nghe bảo bà mẹ nhà ấy mở lớp dạy mặc kimono. Bà ấy bảo nếu con thích hãy đến học.”

“À, vâng ạ.” Có vẻ bé Azusa không bị gì nghiêm trọng.

Thế nhưng bà ta đã cất công đến tận đây chắc chắn có nói một vài điều khó nghe. Nhưng dường như mẹ chồng cô không muốn nói ra.

Yukimi thở dài một hơi rồi quay trở lại phòng khách.

Và khi nhìn thấy Madoka ở góc phòng, cô đứng sững lại.

Madoka đang cầm tay của Asuka và quay vòng vòng.

Yukimi sững sờ đứng yên như trời trồng.

Và rồi, một cơn giận run người bùng lên trong cô.

Không biết đứa trẻ này đã trở nên bạo lực như vậy từ khi nào.

Tại sao mình đã nói là không được mà con bé vẫn không nghe?

Madoka không biết có người đang nhìn, nó được thể càng quăng quật con búp bê tợn. Yukimi cảm thấy sự méo mó của cái ác cư ngụ đâu đó trên tấm lưng nhỏ bé.

Nếu cứ để con bé bạo lực với búp bê thế này thì về sau những tai nạn như với bé Azusa sẽ lại xảy ra thôi. Đó không phải là ngẫu nhiên đen đủi. Mà sớm hay muộn cũng sẽ lại diễn ra.

Nếu giờ mình không ngăn chặn sẽ có lúc hối hận vì quá muộn.

Cô không nghĩ ra được câu quát nào. Một phần cũng vì cô sốc

quá không biết nói sao, nhưng phần nhiều là do cô quyết định không dùng lời nói nữa. Nếu chỉ bằng lời thì không truyền đạt được hết sự thất vọng lớn lao của cô đối với con bé.

Yukimi đi đến tận chỗ Madoka đang ngồi ở gần cửa ra sân hiên, cô vung tay lên, dồn hết sức công phá của cảm xúc đang tích tụ vào đó. Madoka nhìn ra bên ngoài nên hoàn toàn không nhận ra. Nếu bị đánh bất ngờ chắc con bé sẽ giật mình và khóc òa lên, nhưng đó chính là điều Yukimi muốn.

Một tay cô tóm lấy tay của Madoka. Rồi không bỏ phí một khoảnh khắc nào, tay còn lại cô phát thật mạnh vào chân con bé. Cái phát mạnh nhất từ trước đến nay. Một tiếng kêu chát chúa vang lên.

Vì con bé không nghe lời.

“Yukimi!”

Đột nhiên một tiếng hét như sấm từ phía sau xuyên thẳng vào tim Yukimi.

Cô giật mình quay lại và thấy mẹ chồng đang đứng ở cửa vào phòng khách.

Bà đang nhìn cô với ánh mắt giận dữ.

Đây là lần đầu tiên Yukimi thấy bà giận như vậy. Cô không hiểu chuyện gì, chỉ thấy đầu óc mơ hồ, hai đầu gối run rẩy.

Mẹ chồng bế Madoka đang bắt đầu khóc vang lên như cháy nhà rồi bước ra xa khỏi Yukimi. Mặt bà đanh lên, môi mím chặt, mắt nhìn thẳng vào Yukimi. Cứ như thể bà đã trở thành con người khác hẳn so với vài phút trước.

Toshiro cũng từ tầng hai đi xuống xem có chuyện gì. Bố chồng cũng từ phòng riêng đi ra. Tiếng quát của mẹ chồng gay gắt thế cơ mà.

Yukimi đột nhiên vào thế bị ba người phán xét.

"Con bị sao thế?" Giọng mẹ chồng càng gay gắt hơn. "Người của Trung tâm tư vấn trẻ em đã đến đây vì nghi con ngược đãi Madoka đấy."

Yukimi cảm thấy choáng váng.

Ngược đãi ư?

Đây là ngược đãi sao?

Đây không phải là ngược đãi. Cô biết ngược đãi là gì chứ. Vì ngày còn nhỏ cô đã bị mẹ ngược đãi rất nhiều lần. Không phải như thế này. Đây không phải là ngược đãi.

Vậy thì… đây là gì? Dạy dỗ? Ừ, là dạy dỗ.

Dạy dỗ và ngược đãi khác nhau.

Mình làm vậy là vì muốn tốt cho Madoka mà.

Không phải…

Yukimi đột nhiên thất thần, cô không thể tự khẳng định câu trả lời mình vừa nặn ra là đúng. Cô tự nhận thức được rằng những hành động ấy không phải là vì Madoka, mà vì cô đã dễ dãi nương theo cơn giận, muốn nhanh chóng giải quyết gọn nhẹ các tình huống. Cô hiểu điều đó vì chính cô cũng cảm thấy tội lỗi ít nhiều mỗi khi làm như vậy.

"Vì con như thế nên Madoka mới trở nên kỳ quặc đấy. Tại sao con không tự nhận ra?"

Yukimi nhìn mẹ chồng đã rơm rớm nước mắt vì tức giận.

Quả thật mình đã ngược đãi Madoka chăng… Yukimi bắt đầu nghĩ như vậy. Mẹ chồng đã nói thế thì chắc là đúng rồi. Các bà mẹ khác ngoài mặt thì tỏ ra đồng cảm nhưng có lẽ thực tế chẳng ai làm như mình đâu.

Nếu đúng vậy thì những hành vi kỳ quái gần đây của Madoka đã rõ nguyên nhân. Đánh Madoka đúng là chỉ có hiệu quả tại chỗ, không hơn. Mình chỉ làm con bé căng thẳng thêm nên đương nhiên tình hình ngày càng xấu đi.

“Cô hết thuốc chữa rồi,” Toshiro nói thêm vào như thể phủ định hoàn toàn Yukimi. “Cô đi đi. Nếu ngay cả chăm Madoka cô còn không làm được thì ở đây làm gì nữa.”

Không có ai phản bác lại những lời nói đó. Ngay cả Yukimi.

Có những ngưỡng ta không chạm tới được… Yukimi hoàn toàn suy sụp khi rút ra kết luận như vậy. Cô rõ ràng muốn nuôi dạy Madoka một cách dịu dàng nhưng một người không được nuôi dạy tử tế như cô không thể chạm được đến cái ngưỡng ấy. Cô loay hoay không biết phải làm sao và khi giật mình nhìn lại cô đã trút lên Madoka những đớn đau mà bản thân đã phải nhận ngày còn bé.

Cô đã không được dạy về việc yêu người và được người yêu… Cô đã sống với nỗi mặc cảm ấy. Cô không hợp với việc nuôi dưỡng một đứa trẻ.

“Yukimi này…” Giọng mẹ chồng có dịu đi đôi chút. “Do con quá mệt mỏi đấy. Con hãy về nhà mẹ đẻ một thời gian cho đầu óc tỉnh táo hơn, không phải lo cho Madoka đâu.”

Nghe mẹ chồng nói vậy, Yukimi đành bất lực gật đầu. Khuôn mặt mẹ chồng đượm buồn. Yukimi nhận ra vì mình có nét mặt như vậy nên mặt mẹ cũng ảm đạm theo…

“Vậy thì… nhờ mọi người trông Madoka ạ…”

Cô gắng gượng cười trước khi rời khỏi phòng khách.

Yukimi lên tầng hai, xếp tạm vài bộ quần áo và một số vật dụng khác vào trong túi du lịch.

Cô chợt nhớ lại ngày còn nhỏ, cô đã nhiều lần chứng kiến cảnh mẹ đẻ rời khỏi nhà như này. Dù bà ta là người mẹ tồi nhưng lần đầu tiên khi bà bỏ nhà ra đi, cô đã thức trắng đêm lo sợ không biết cái nhà này sẽ đi về đâu. Rồi dần dần cô quen với việc đó, sau đấy cô thậm chí cảm thấy bà ta bỏ đi còn tốt hơn. Đúng là mẹ nào thì con nấy.

Toshiro lên tầng hai để xem tình hình, nhưng khi mở miệng anh ta chỉ nói đúng một câu.

“Để lại chìa khóa ô tô đi.”

Giọng điệu lạnh lùng như thể anh ta cố tình thể hiện thái độ.

“Tôi để ở đây.”

Yukimi nói như độc thoại, đoạn cô để chìa khóa vào ngăn kéo tủ.

Chợt nghĩ ra nên mang theo quần áo đã giặt hôm nay, cô liền bước ra ban công.

Rồi cô thấy Takeuchi ở cửa sổ nhà bên cạnh.

Chú ta khẽ mỉm cười.

Thấy vậy, Yukimi thầm nghĩ chắc người này muốn chào xã

giao. Nhưng khi quay trở lại phòng, đột nhiên cô thấy có gì đó vướng mắc, có chắc nụ cười ban nãy chỉ là xã giao hay không?

Cô nhìn ra cửa sổ một lần nữa nhưng không còn thấy Takeuchi ở đó.

Gạt khỏi đầu suy nghĩ tầm phào, Yukimi cầm túi du lịch đã xếp xong quần áo lên.

"Vậy… chúc anh thi tốt nhé."

Toshiro không đáp. Yukimi vốn cũng không nhìn anh ta khi nói câu đó.

Mẹ chồng tiễn cô ở cửa ra vào. Mặt bà đã lấy lại nét dịu hiền như mọi khi nhưng đâu đó vẫn còn đượm vẻ u ám.

"Con đã cầm theo điện thoại di động chưa?"

Bà nói như thể vài ngày nữa sẽ gọi cô về.

Nhưng Yukimi chợt nghĩ không biết mình có quay trở lại ngôi nhà này được không đây.

Ngôi nhà này đã không còn chỗ cho mình nữa mà…

Cô cố ý không nhìn mặt Madoka vì sợ mình sẽ không chịu nổi.

Cô rời khỏi nhà.

Đi được vài bước, cô ngoái lại phía sau.

Cô mới đến ngôi nhà này chưa đầy bốn tháng.

Một ngôi nhà đẹp đẽ…

Nhưng có lẽ không phù hợp với mình.

Nhẽ ra mình nên mang theo mũ.

Chẳng còn cách nào khác, cô đành lôi khăn tay ra vừa đi vừa lau nước mắt.

Cô men xuống con dốc, đi qua nhà bé Azusa, đi qua con hẻm có bậc thang đá, rẽ ở ngã tư.

Chiếc xe màu đen đỗ ở bên kia ngã tư từ từ chạy đi.

ẢO ẢNH

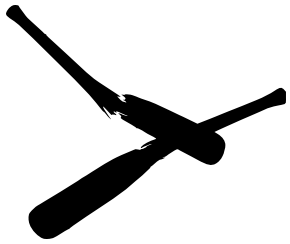

“Cô này… Cô ơi…”

Khi Yukimi ra đến con phố trước ga, một giọng nói vang lên sau lưng cô. Cũng vừa lúc chiếc túi du lịch trở nên nặng trĩu nên cô để tạm xuống đất và quay lại.

Người cất tiếng gọi là bác của cậu bé Kazuto. Chị ta đang bước khật khưỡng lại gần cô, tay vươn ra như thể nắm lấy màn sương.

“Có… chuyện gì vậy? Sao mắt cô lại đỏ hoe thế? Có chuyện gì đã xảy ra đúng không?”

Nếu ở công viên thì không nói, nhưng quả thật Yukimi không ngờ tới việc gặp chị ta ở nơi này nên cô có đôi chút giật mình.

“À, à… thật ra tôi tình cờ trông thấy cô từ đằng kia. Vì trông cô có vẻ không ổn lắm nên…” Chị ta hổn hển giải thích như cá đớp oxy.

Chị ta đứng ở đâu nhỉ? Sao Yukimi không nhìn thấy.

“Ta… ta nói chuyện đi? Một chút thôi cũng được, nhé?”

Chị ta lại lấn tới như mọi khi. Yukimi đang không có tâm trạng chuyện trò gì nên cô chẳng biết phải từ chối ra sao.

“Hôm nay em gái tôi cũng ở gần đây đấy. Đi với tôi nhé, tôi sẽ gọi nó ra?”

Trước chị ta từng kể có cô em gái làm bảo mẫu. Có lẽ nên thử nhờ cô ấy tư vấn giúp xem sao. Cô không muốn từ chối để rồi lại đôi co như hôm qua. Madoka cũng không ở đây, cô không còn là con người bận rộn như mọi khi nữa.

“Ừm… hôm nay tôi phải đến ở nhờ nhà bạn nên giờ phải gọi điện cho bạn xem thế nào đã rồi mới quyết được…”

Ngay từ đầu cô đã không có ý định về nhà mẹ đẻ. Cô có người bạn quen từ hồi cùng làm thêm ở cửa hàng bán đồ thể thao nên định xin ngủ nhờ tại đó.

“Nếu… vậy thì cô đến nhà tôi ngủ đi.”

“À không, không cần đâu.”

Yukimi từ chối thẳng thừng rồi lôi điện thoại ra. Bạn cô trả lời qua điện thoại là buổi tối thì đến giờ nào cũng được.

“Vậy chúng ta nói chuyện một lát cũng được.”

Nghe Yukimi trả lời như vậy chị ta gật gù mấy lần rồi nở nụ cười méo mó.

Sau đó chị ta dẫn Yukimi đi với dáng vẻ lóng ngóng, hai người cùng vào quán cà phê tối mờ ở tầng hầm. Chị ta dồn Yukimi vào ghế ở phía góc tường rồi dúi cho cô tờ menu. “Cô chọn đi, món gì cũng được.” Trong lúc đó chị ta lôi điện thoại ra, lóng ngóng bấm như không quen dùng rồi vuốt tóc một cách nóng ruột,

liên tục đứng lên lại ngồi xuống.

“Ơ kìa… hình như không có sóng… để em ra ngoài… a, được rồi được rồi.”

Tưởng chị ta nói một mình hóa ra đang áp điện thoại vào tai nghe.

“Em đây, giờ em đang ở quán nước. Đây là… quán tên là Sunset… không không, thành công thành công rồi, đang cùng nhau. Anh đến nhanh đi nhé.”

Giọng chị ta lên tông có vẻ khá hưng phấn.

Chuyện gì thế nhỉ, cái con người này… Yukimi lại một lần nữa cảm thấy chị ta có gì đó hơi kỳ quái. Nếu nghĩ cho kỹ việc chị ta mời mọc cô một cách dai dẳng như thế chắc hẳn không phải chỉ đơn giản muốn có bạn để trò chuyện. Hay chị ta định gạ bán cái gì đó cho mình? Nếu thế thì chỉ cần gạt đi rồi ra về là xong.

Sau khi gọi điện thoại xong, bác của Kazuto quay sang Yukimi cười gượng.

“Cô ăn cái gì đó đi. Đừng gọi mỗi đồ uống.”

Cực chẳng đã Yukimi đành gọi thêm nào sandwich nào mì Ý rồi cả bánh ngọt, sau đó bầu không khí trở nên im lìm.

“Ừm… Cô đợi thêm một chút nhé.”

Chị ta chỉ nói thế để kéo dài thời gian. Có vẻ chị ta đã vạch rõ mình chỉ đóng vai cầu nối, Yukimi không thể hiểu được chị ta đang nghĩ gì trong đầu.

Sau khi cà phê sữa được mang ra và Yukimi uống được một ngụm, cửa quán cà phê bật mở. Thế nhưng người bước vào lại là

nam giới nên Yukimi chỉ liếc qua rồi thôi.

Thế nhưng bác của Kazuto lại quay ra phía cửa và giơ tay vẫy.

Yukimi nhìn lại người đàn ông mới bước vào một lần nữa.

Chẳng phải là người phóng viên có tên Teranishi đó sao?

Teranishi mở to đôi mắt vằn đỏ và bước nhanh về phía góc quán.

“Xin chào xin chào,” anh ta nói như thể đang cáu rồi ngồi xuống cạnh bác của Kazuto.

“Xin lỗi… em gái tôi đột nhiên có việc gấp… nên thay vào đó tôi gọi chồng tôi tới.”

Bác của Kazuto biện hộ một cách khó nhọc. Teranishi cầm tấm khăn lạnh từ tay chị ta và lau cổ đầy mồ hôi.

“Thế này nghĩa là sao?”

Yukimi thể hiện rõ sự khó chịu. Cô không biết hai người này có ý đồ gì, nhưng rõ là cô đã bị họ lừa đến đây.

“Cô hãy bình tĩnh, bình tĩnh nhé,” chị ta nói với vẻ e dè.

“Rất… xin lỗi nhưng tôi xin phép.”

Yukimi định đứng lên nhưng Teranishi đã ấn vai cô xuống như thể muốn đè lên người cô vậy.

“Tôi sẽ nói hết. Tôi sẽ nói rõ mọi chuyện.”

Yukimi bị áp đảo bởi tinh thần có chút bệnh hoạn của hai người đối diện.

Teranishi uống cạn một hơi cốc nước lạnh nhân viên mang ra rồi nhìn thẳng vào Yukimi, không thèm bận tâm đến nhân viên nọ.

“Tôi là Ikemoto.”

Yukimi há hốc mồm kinh ngạc.

“Tấm danh thiếp trước kia là…”

“Đó là giả thôi. Tôi không phải là phóng viên.”

“Mình à,” bác của Kazuto ngại với nhân viên quán nên giục chồng gọi món.

Có vẻ hai người này quả thực là vợ chồng. Teranishi, giờ là Ikemoto, lườm nhân viên phục vụ rồi gọi “Cà phê đá” bằng giọng như gắt gỏng.

“Tại sao anh lại nói dối mình là phóng viên?”

Ikemoto chống tay xuống bàn, mặt đượm vẻ hối lỗi.

“Tôi xin lỗi, tôi thành thật xin lỗi. Tôi không biết làm cách nào để tiếp cận cô. Cũng bởi tính đến giờ tôi đã biết bao lần bị giới truyền thông công kích rồi cưỡng ép lấy tin. Vì vậy tôi đã nghĩ nếu mình tự nhận là phóng viên thì có thể tiếp cận cô một cách đường đột. Đó là danh thiếp của gã phóng viên đã đến chỗ tôi. Đóng giả làm kẻ đã khiến mình khó chịu quả thật là hành vi tồi tệ. Nhưng cuối cùng tôi vẫn thất bại vì cô đã rất đề phòng. Cực chẳng đã tôi đành nhờ vợ tôi giúp.”

“Thế bé Kazuto là ai?” Yukimi hỏi người vợ.

“À, đứa bé đó thì đúng là con của em gái tôi. Tôi chỉ mượn thằng bé vào buổi trưa và cùng nó chờ trong xe ô tô đậu giữa đường đến công viên. Đợi khi cô và bé Madoka ra công viên chơi và chỉ có hai người với nhau chúng tôi sẽ đi một vòng và đỗ lại ở chỗ xa xa rồi xuống xe.”

Ba người cùng ở trong cái xe sedan đó sao, Yukimi sửng sốt, nhưng không quên hỏi tiếp.

“Tại sao hai người phải làm như vậy?”

“Chúng tôi không còn cách nào khác, phải đi đường vòng để quan sát xem những thành viên trong gia đình cô ai đứng về phía Takeuchi, ai về phe chúng tôi. Và nếu chúng tôi bị người nhà cô cự tuyệt nữa thì xem như hết cách. Chưa kể Takeuchi cũng quan sát hành động của chúng tôi để loại trừ những người sẽ trở thành kẻ thù của hắn.”

Yukimi không hiểu người này nói gì.

“Nếu không phải là phóng viên thì hai người có quan hệ thế nào với Takeuchi?”

Trước khi trả lời câu hỏi của Yukimi, Ikemoto lại một lần nữa uống cạn cốc cà phê đá mới được mang ra. Sau đó lấy tay quệt đi chỗ cà phê bị dính lại trên mép. Ở con người này có một sự nguy hiểm như kiểu sắp sụp đổ.

Sau khi uống xong, anh ta chống tay xuống đầu gối rồi duỗi thẳng vai.

“Chúng tôi là người nhà của nạn nhân trong vụ án mà Takeuchi gây ra.”

“A… ra là vậy.”

Yukimi bối rối khi biết được tình cảnh nghiêm trọng của đối phương.

“Người vợ trong gia đình bị giết là em gái tôi. Chúng tôi sống cùng mẹ trong ngôi nhà gần nhà của vợ chồng em gái. Em rể tôi

là người ở quê ra nên đã về sống với nhau như vậy."

"Thế nhưng vụ án ấy, Takeuchi đã được phán vô tội rồi mà?"

"Gã là hung thủ."

"Anh có chứng cứ chắc chắn nào không?" Cô hỏi dù hiểu rằng nếu có chú ta đã không được phán trắng án.

"Cần gì chứng cứ, gã đã có mặt tại hiện trường mà."

"Thế nhưng người ấy cũng là một nạn nhân cơ mà?" Yukimi hỏi thử dựa trên những gì mình còn nhớ khi nghe tin về vụ án.

"Đó là gã tự biên tự diễn."

"A..." Cô dần nhớ lại rõ hơn. "Nhưng chẳng phải vết thương đó không thể tự biên tự diễn được sao?"

Ikemoto đột nhiên ấp úng. "Ừ... quả là thế. Nhưng mà, gã là một kẻ rất xảo quyệt."

Xem ra người đàn ông này luôn thù dai nhớ lâu mà không có căn cứ xác đáng.

"Ừm... anh có biết bố chồng tôi không?"

"Tất nhiên rồi. Tôi biết ông ấy là thẩm phán của vụ án này."

"Anh chị có hận bố tôi không?"

"Hận ư? Không hề. Quả là khi nghe phán quyết trắng án tôi đã cảm thấy không phục mà có thái độ hàm hồ, thế nhưng tôi không hề có kiểu hận ngược như vậy. Hơn thế nữa giờ đây chính nhà cô lại đang có nguy cơ trở thành nạn nhân. Không, có khi đã thành nạn nhân rồi."

Người này nói toàn những chuyện gây khó chịu.

Bản thân Yukimi cũng không có ấn tượng tốt với Takeuchi,

nhưng đó chỉ là vì cô thấy hơi ghê răng với sự nhiệt thành quá mức của chú ta, và phần nữa cũng là do cô không sao ưa nổi ánh mắt của người đó khi đôi lần chạm phải, nhưng cô phải công nhận chú ta có cách hành xử của một quý ông. Nếu nói gia đình cô đã là nạn nhân thì cô quả hơi khó chịu.

"Ngay việc gã dọn đến ở gần gia đình cô là chứng cứ cho thấy gã quyết nhắm vào mọi người nhà cô rồi."

"Chú ta nói đó là tình cờ."

"Đừng ngốc thế." Mặt Ikemoto đỏ phừng phừng. "Ở đâu ra cái chuyện thẩm phán và bị cáo lại tình cờ ở gần nhà nhau? Gã ta cảm thấy yêu thích thẩm phán Kajima, người đã tuyên cho gã trắng án, vì thế đã tiếp cận gia đình cô đấy. Gã nghĩ nhà cô là đồng minh của gã."

"Khoan đã, người được chú ta yêu thích mà lại có nguy cơ thành nạn nhân nghĩa là sao?"

"Đó mới là Takeuchi. Gã sẽ hết mình cho người mà gã nhắm tới. Sẽ tặng quà các loại, sẽ dốc sức giúp để được người ấy quý mến. Thế nhưng cùng lúc ấy nếu gã cảm thấy xung quanh đối tượng gã nhắm tới có ai đó cản trở gã, gã sẽ loại bỏ triệt để. Và kết quả là những mối quan hệ vốn có, hoặc có khi là cả một gia đình sẽ tiêu tán chóng vánh. Takeuchi sẽ lẻn vào qua kẽ hở đó, tạo ra một môi trường thoải mái cho gã với chỉ toàn đồng minh của mình."

Tuy không nghĩ Takeuchi là một kẻ có nhân cách méo mó đến mức như vậy nhưng những việc xảy ra với cô sao quá trùng hợp, vì thế chỉ nghe thôi Yukimi đã thấy rợn gáy.

“Chúng tôi cũng đã như vậy, một ngày kia khi tôi nhận ra thì mối quan hệ với vợ chồng nhà Matoba đã không thể cứu vãn được nữa. Gã đã thổi vào tai mẹ tôi bao lời bịa đặt để mẹ tôi hắt hủi vợ chồng em gái, mặt khác gã lại khiến vợ chồng em gái tôi nghĩ rằng tôi điều khiển mẹ để mẹ xa lánh hai đứa nhằm độc chiếm tài sản sau khi mẹ mất. Gã là một kẻ có thể làm những điều đó một cách vô cùng xảo quyệt.”

Vợ Ikemoto ngồi bên cạnh cũng nhiệt tình chen vào những câu “đúng vậy, đúng vậy” để hưởng ứng.

Ikemoto vươn người tới gần hơn.

“Không chỉ có thế, Takeuchi còn vô cùng nguy hiểm khi người mà gã tận tâm tận lực có ý định tránh né gã. Khi chơi lâu với gã dần dần người ta sẽ cảm thấy mệt mỏi với sự thân thiện quá mức của gã, và sau đó nhận ra gã là một người không bình thường. Họ sẽ mong gã để cho họ yên. Điều đó đối với gã chính là sự phản bội. Gã không chỉ xảo quyệt mà còn vô cùng hung tợn khi biết mình bị phản bội. Vợ chồng em gái và cháu trai tôi đã trở thành vật hy sinh vì thế.”

Câu chuyện dần trở nên không phù hợp để nói giữa quán cà phê, nhưng may thay xung quanh chỗ họ ngồi không có vị khách nào khác.

“Anh đã nói với cảnh sát rằng Takeuchi là nhân vật nguy hiểm như vậy chưa?”

“Lúc ấy chúng tôi đã không nhận ra điều đó. Chỉ chẳng hiểu sao mối quan hệ giữa hai gia đình lại trở nên căng thẳng không hàn gắn được bởi toàn những điều vụn vặt. Khi vụ án xảy ra và

ngay cả sau khi Takeuchi đã nhận tội và bị bắt, chúng tôi vẫn cảm thấy bàng hoàng sửng sốt nhiều hơn. Tôi còn hoài nghi liệu có thật gã đã nổi điên đến mức giết cả một gia đình vì họ không dùng chiếc cà-vạt gã tặng? Thế nhưng giờ đây tôi có thể khẳng định động cơ giết người ấy thể hiện đúng bản chất của Takeuchi. Đó không phải là lời khai khống do bị cưỡng ép mà là gã đã kể lại sự thật. Tôi thử hình dung lại sự dị thường trong tính cách cũng như mưu mô của gã, căn cứ vào đó để giải thích nguyên nhân bất hòa của nhà tôi và nhà em gái, cũng như để lý giải vụ án, nhưng khi tôi nhận ra và thông tỏ được điều này thì phiên xử án đã tiến quá xa rồi. Phiên kháng cáo cũng chỉ tập trung vào việc tôi có chứng minh được vết thương trên người gã có phải là do gã tự biên tự diễn hay không, cuối cùng thì họ cũng xếp những suy luận của tôi vào dạng tự kỷ ám thị luôn cho rằng mình là người bị hại."

"Như vậy là anh không có chứng cứ đúng không?"

Yukimi cố tình hỏi một cách thẳng thừng. Hành vi cử chỉ của hai con người này vẫn rất quá khích, cô cố gắng không để bị cuốn vào câu chuyện của họ rồi tin tưởng theo một cách mù quáng.

"Nếu vì không có bằng chứng rồi cứ để mặc mọi chuyện thì sẽ hối không kịp." Ikemoto nói một cách lỗ mãng. "Bà nội chồng cô qua đời chắc chắn cũng là do gã ta ra tay."

"Tại sao anh biết được chuyện ấy?"

"Cụ nhà đã qua đời chỉ trong vòng ba tuần sau khi Takeuchi chuyển đến sống bên cạnh. Chắc chắn chỉ có gã làm thôi."

“Sao có thể chứ…” Thật là hồ đồ quá rồi.

“Chắc chắn phải có điểm kết nối nào đó giữa Takeuchi và bà nội chồng cô. Chắc chắn họ có liên quan đến nhau.”

“Đúng là chú ta đã giúp nhà tôi chăm sóc cho bà nội chồng tôi.”

“Thấy chưa thấy chưa,” cả hai vợ chồng đều đồng loạt chỉ tay về phía Yukimi như thể vừa phá một vụ án tầm cỡ.

“Nhưng bà qua đời là do bị trớ cháo ra rồi nghẹn mà.”

“Ai làm món cháo ấy?”

“Bác chồng tôi. Con gái của bà.”

“Vậy ai là người cho ăn?”

“Cũng là bác ấy.”

“Quan hệ giữa bác chồng cô và Takeuchi ra sao?”

“Ngày hôm ấy họ mới gặp nhau lần đầu.”

Có vẻ như Ikemoto đang vận hết nội công để suy luận, anh ta nắm chặt tay rồi lại mở ra, mặt nhăn nhúm rất khổ sở.

“Thế nhưng lúc xảy ra chuyện, Takeuchi cũng có ở đó đúng không?”

Yukimi không còn cách nào khác đành kể lại toàn bộ tình hình hôm đó vì có một chi tiết cô thấy hơi kỳ lạ và giờ chợt nhớ ra. Đó chính là việc bác Makiko đã từng kể khi gọi điện đến, rằng Takeuchi đã ở trong phòng bà một mình ngay trước khi bà bị nghẹn.

Nghe đến đó Ikemoto quắc mắt lên và đập mạnh tay xuống bàn. Rồi anh ta lại bắt đầu rên rỉ và cử động bàn tay một cách

khó hiểu. Vợ Ikemoto dõi theo chồng với vẻ như thấu hiểu và chia sẻ nỗi đau khổ với anh ta.

Ikemoto dừng phắt lại. “Có nghĩa là Takeuchi có cơ hội lại gần món cháo bác chồng cô nấu đúng không?”

“Không, món ấy bác tôi tự tay nấu rồi tự mang lên bón cho bà mà.”

Ikemoto lại nhăn nhúm mặt rồi vặn vẹo người. “Điên khùng thật. Nhưng chắc chắn phải có kẽ hở ở đâu đó.”

Trong đầu Yukimi chợt dội về một cảnh của ngày hôm ấy.

“Sau khi bà ăn xong Takeuchi đã bê khay xuống bếp.”

Ikemoto mở to đôi mắt.

“Còn thừa đồ ăn không?”

“Ừm… một chút.”

“Đúng nó rồi. Tôi hiểu rồi.” Ikemoto vươn thẳng lưng như thể có luồng điện chạy qua. “Gã giành việc dọn dẹp khay đồ ăn rồi ra đến hành lang thì dùng tay bốc cháo cho vào túi nylon hay túi áo của mình. Thức ăn đáng nhẽ còn thừa nhiều hơn. Và rồi khi chỉ còn lại gã và bà cụ, gã đã banh mồm bà ra để nhét cháo vào. Nếu làm vậy thì người già nằm liệt giường sẽ nôn trớ và nghẹt thở. Đây chắc chắn là tội ác do gã gây ra.”

Yukimi không biết nên phát biểu gì trước tiến triển bất ngờ của câu chuyện. Tuy nhiên cô lại nhớ tới một việc kỳ lạ là Takeuchi đã rửa tay ở bồn rửa sau khi bước ra khỏi phòng bà.

“Việc chăm sóc phụng dưỡng bà nội đã thành gánh nặng của gia đình cô. Hay chí ít thì Takeuchi đã cho rằng như vậy. Vì thế

mà gã đã loại bỏ bà."

Đúng là mẹ chồng Yukimi đã chịu nhiều tổn thất về tinh thần vì việc chăm sóc bà và những trục trặc với bác Makiko, chính vì vậy mà mẹ chồng cô đã bị suy nhược dẫn đến phải nhờ Takeuchi trợ giúp.

"Việc đáng sợ như vậy phải nhanh chóng nói với người nhà cô thôi. Càng nhanh càng tốt." Vợ Ikemoto nói với Yukimi, mặt rúm ró vì sợ hãi.

"Tôi làm sao có thể nói ra chuyện không có chứng cứ như vậy."

Liệu cô có thể chỉ vì một vài suy luận mà dám nói với cả nhà rằng người đàn ông tử tế đã giúp chăm sóc bà nội và còn phúng viếng tận 300 nghìn yên kia là kẻ sát nhân hay không? Chắc chắn là không thể rồi. Và người nhà cô chắc chắn cũng sẽ không thèm nghe.

"Hôm trước có người đàn ông đến công viên, sau đó xảy ra chuyện với chồng cô đúng không? Lúc ấy chẳng phải Takeuchi cũng đang đậu xe ở đấy sao? Đó cũng là do gã ta dàn dựng hết đấy. Cô kể cho chúng tôi cả chuyện ấy đi." Chị vợ Ikemoto thúc giục.

Tuy không hào hứng lắm nhưng Yukimi không thể thắng nổi tinh thần đấu tranh đến dị thường của hai người trước mắt. Cô đành kể lại tất tần tật, kể cả chuyện ở khu nghĩa trang liên quan đến việc phá thai của mình.

"Thật ra rất đơn giản thôi," Ikemoto sau một hồi suy nghĩ vẻ rất nghiêm trọng liền nở nụ cười như quả bí ngô trang trí

Halloween. “Đương nhiên người đã lẻn vào nhà mẹ đẻ của cô chính là Takeuchi. Ai chứ gã ta thì chắc chắn còn lẻn cả vào nhà mới của gia đình cô và lần mò xem có cách nào để xen vào cuộc sống của nhà cô không. Bằng thủ đoạn đó gã biết được chuyện cô phá thai trước đám cưới, do đó việc đầu tiên gã làm là đặt tượng phật Địa tạng cúng thai nhi để gây náo loạn trong gia đình Kajima. Thêm vào đó, từ những lá thư của Nakano do cô lưu giữ lại gã cũng biết việc trước đây cô bị tên này đeo bám nên đã giả danh cô rồi gửi thư cho Nakano. Cô bị mất cả sổ tay các thứ nên có lẽ gã đã cắt từng chữ từng chữ để tạo thành bức thư rồi đem đi photocopy. Gã chắc cũng đã điều tra trước diện mạo của Nakano. Quá trưa thứ Bảy, sau khi cô đã ra công viên, Takeuchi đợi Nakano đến tại bãi đỗ xe của thư viện. Tất nhiên chồng cô đang ở thư viện, và thư viện thì nằm trên đường đi từ ga đến công viên. Nakano đã đi trên con đường đó. Sau khi Nakano đi qua, Takeuchi đã vào thư viện và tỏ ra tình cờ gặp chồng cô ở đó, gã rủ chồng cô lái xe cho thư giãn rồi còn đề nghị tạt qua công viên đón hai mẹ con cô vì gã vừa nhìn thấy hai người ở đó. Cô có chất vấn Nakano những câu trả lời chẳng ra đâu vào đâu cũng là dễ hiểu thôi. Nhưng cứ thử lồng ghép Takeuchi vào câu chuyện thì mọi thứ sẽ logic ngay.”

“Nhưng tại sao Takeuchi lại làm vậy?”

Chính Yukimi cũng hoài nghi không phải tất cả đều do Nakano làm. Nhưng nếu nghe theo lời giải thích của Ikemoto thì cô vẫn thấy không thỏa đáng ở phần động cơ, tại sao Takeuchi lại phải tìm đủ cách để dàn dựng lên một việc khó như

đang cố bước đi trên dây thừng thế?

“Vì gã muốn loại bỏ cô đấy! Takeuchi đã nhận định cô không phải là người thuộc phe gã. Có lẽ gã đã nhìn thấy cô tiếp xúc với chúng tôi, hoặc gã cảm nhận được sự cảnh giác từ phía cô. Gã rất nhạy cảm. Tóm lại gã xem cô là vật cản.”

“Bé Madoka gần đây cũng kỳ lạ đúng không?” Vợ Ikemoto liên tiếp đưa ra những mối nghi ngờ. “Đó cũng là do Takeuchi đấy. Chắc chắn gã đã cho cô bé uống thứ gì đó.”

“Đúng là con bé có được cho bánh kẹo, nhưng đồ uống thì…”

“Chắc chắn có,” Ikemoto quả quyết. “Hắn làm cô tổn thất tinh thần từ việc trông con để nhằm kéo cô vào các rắc rối. Ai chứ gã thì chắc chắn sẽ làm vậy. Tôi đã muốn cảnh báo cho cô sớm. Nếu cô biết thì có thể đối phó được rồi.”

“Thật ra thì… rắc rối đã xảy ra rồi.”

“Gì cơ?” Ikemoto sửng sốt một cách thái quá, giọng anh ta run lên. “Có chuyện gì đã xảy ra sao? Là chuyện gì vậy?”

“Không, không liên quan đến Takeuchi đâu. Chuyện nội bộ nhà tôi thôi. Mỗi lần dạy Madoka tôi lại đánh con bé. Vì cách hành xử của tôi như thế nên Madoka không những không nghe lời mà càng trở nên hung hãn hơn. Con bé quăng quật búp bê, rồi quen thói ấy kéo cả tay của em nhỏ khác…”

“Việc cô đánh bé Madoka có bị Takeuchi bắt gặp bao giờ không?”

“Việc đó thì… có lần tôi thấy chú ta nhìn từ cửa sổ tầng hai.”

“Có đúng không? Vậy thì là do Takeuchi rồi. Cô đã để gã nắm

được điểm yếu. Gã chắc chắn sẽ cứa vào chỗ đó. Thế rồi sau đó thì sao?"

"Tôi đã nói là không liên quan mà. Madoka lại cầm búp bê lên quăng quật nên tôi đã đánh vào chân con bé. Rồi đúng lúc ấy mẹ chồng tôi nhìn thấy nên bà đã vô cùng tức giận…"

"Có thể cô nghĩ những việc này diễn ra một cách tự nhiên nhưng thực ra Takeuchi đã dàn dựng để sự bùng nổ đó có thể xảy đến bất cứ lúc nào. Gã đã lén lút gieo vào đầu mẹ chồng cô suy nghĩ rằng cô đang ngược đãi con mình."

"Không phải đâu. Người ở Trung tâm tư vấn trẻ em đã nói với mẹ tôi…"

Nói đến đây trong đầu Yukimi chợt nổi lên nghi vấn "vậy ai là người báo?" Không để cô chờ lâu Ikemoto đã lập tức có câu trả lời.

"Là Takeuchi báo đó. Chắc cô cũng hiểu được."

"Không đâu, tôi cũng kể lại chuyện dạy con như vậy với mấy người hay gặp ở công viên…"

"Là Takeuchi, Takeuchi đấy. Việc Madoka quăng quật búp bê cũng là do Takeuchi dạy." Vợ Ikemoto nói như thể chị ta đứng sau nhìn thấy hết tất cả.

"Không thể nào đâu. Con búp bê ấy luôn được đặt trên tầng hai và chưa bao giờ được mang ra khỏi nhà mà…"

"Mình… mình ơi, hãy suy luận giúp cô ấy xem."

Nghe vợ nói, Ikemoto lại bắt đầu rên rỉ.

"Con búp bê ấy trông như thế nào?"

“Là búp bê hình em bé mà tôi vừa kể lúc nãy.”

“Ra là vậy, búp bê em bé ấy là điểm mấu chốt để khiến Madoka quăng quật làm cô nổi giận. Cô hãy đợi tôi một chút.”

Ikemoto hết nhìn lên trần rồi lại nhìn xuống đất, tay quơ quơ trong không khí, người run lên từng chặp.

“Cô đã bao giờ thấy Takeuchi có con búp bê tương tự như thế chưa?”

“Ơ… chưa… nhưng mà…”

“Nhưng mà… sao cơ?”

“Madoka đã từng hỏi tôi rằng ông hàng xóm cho mẹ con búp bê này à. Lúc ấy tôi đã nghĩ sao con bé hỏi kỳ cục thế.”

“Ôi, đúng rồi. Takeuchi cũng đã mua một con búp bê hình em bé… Hơn thế nữa ở phòng nhìn sang được tầng hai nhà cô của nhà gã cũng có cửa sổ đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Tôi hiểu rồi. Takeuchi đã từ cửa sổ đó nhìn sang nhà cô và chờ cho Madoka khi ấy đang chơi búp bê một mình quay sang nhìn mình. Khi cô bé quay sang nhìn thấy gã, gã sẽ cho cô bé xem con búp bê của mình và khoe rằng ‘ông cũng có con búp bê giống cháu đấy.’ Gã thường cho cô bé bánh kẹo nên Madoka sẽ không e dè. Gã sẽ dạy cho cô bé ôm búp bê, lắc lư búp bê. Thấy có vẻ thú vị nên bé Madoka cũng bắt chước theo. Takeuchi dần dần trở nên quá khích, gã quăng quật búp bê trước mặt cô bé. Thế nhưng đối với trẻ con việc quăng quật thứ gì đó rất vui. Madoka vui vẻ bắt chước theo. Cứ như vậy gã đã dạy cô bé trò chơi đầy

bạo lực đó. Madoka không hiểu rằng mình đang làm điều xấu. Cô bé chỉ nghĩ mình đang chơi vui thôi."

"Đúng… đúng như vậy đấy. Nếu nói ra mẹ chồng cô sẽ hiểu cho thôi."

"Không đơn giản như thế đâu."

Chính Yukimi còn nửa tin nửa ngờ, làm sao có thể khiến mẹ chồng tin những điều này được. Vì Yukimi đã đánh Madoka nên có nói ra những điều này cũng chỉ càng khiến bà nghĩ cô đang tìm cách trốn tránh trách nhiệm mà thôi.

"Chúng tôi sẽ đến nhà cô thưa chuyện nhé?" Ikemoto thở ra phì phò. "Cô chỉ cần làm cầu nối giúp chúng tôi thôi."

"Đợi đã. Vì chuyện tôi mới kể mà tôi đã bị tống cổ ra khỏi nhà đấy."

Nghe đến đó mặt Ikemoto nhăn nhúm lại, anh ta thì thào, "Chậm một bước rồi sao," đoạn đấm tay xuống bàn. "Thế chúng ta nên làm gì? Chúng tôi nên làm gì đây? Làm thế nào để có thể đương đầu với Takeuchi?"

Chính tôi cũng không biết phải làm sao đây… Thấy Ikemoto ôm đầu đầy tuyệt vọng Yukimi bối rối không biết trả lời sao.

"Kể từ khi Takeuchi chuyển nhà tới đây, chúng tôi đã đều đặn canh chừng ở khu vực đó hòng tìm cách nắm được đuôi của gã. Và để có thể chen vào, chúng tôi cần thông qua một ai đó của nhà Kajima mà gã đang muốn tiếp cận. Vì thế, ngày nào chúng tôi cũng ra công viên chờ cô, người mà chúng tôi thấy dễ tiếp cận nhất."

“Xin lỗi cho tôi hỏi… anh chị không đi làm sao?”

“Tất nhiên là không thể rồi. Tôi không có tâm trạng để làm gì hết. Không chỉ nhà Matoba mà cả nhà tôi cũng đang vô cùng khổ sở. Kể từ sau vụ án đó mẹ tôi đã tổn thọ và qua đời vì quá đau khổ. Bi hài kịch ở chỗ chúng tôi được để lại hết số di sản đó. Vì vậy mà chúng tôi có tiền sinh hoạt. Thế nhưng ngoài ra chúng tôi mất đi tất cả. ‘Tất cả’ ở đây chính là ‘hạnh phúc’. Dù đang sống nhưng cuộc sống lại gần như vô nghĩa. Chỉ có một thứ duy nhất khiến chúng tôi còn duy trì sự sống, đó chính là sự uất hận của gia đình người bị hại. Cô có hiểu tâm trạng của những người mà nỗi hận trở thành lẽ sống như vậy không? Không, cô không cần phải hiểu. Chỉ mong cô hãy giúp chúng tôi tóm được gã đàn ông đó.

“Chúng tôi không đủ bản lĩnh, năng lực để đối đầu với gã. Chúng tôi vốn chỉ là những con người giản dị không giỏi giao tiếp với người đời, vậy mà đột nhiên lại bị gánh lên vai trách nhiệm của gia đình người bị hại, thử hỏi chúng tôi phải làm sao đây? Tôi đang bị dồn ép đến mức nếu cứ tiếp tục thế này chỉ còn nước giết Takeuchi đi mà thôi. Thế nhưng tôi cũng có con đang học cấp ba. Tôi không muốn con gái tôi trở thành con của kẻ giết người. Vì bản thân tôi đã nếm đủ đau khổ của cái vòng xoáy ác nghiệt này rồi.

“Ngày nào tôi cũng lên xe đi rình rập, giả danh nhà báo, chở vợ và cháu vợ ra công viên, có thể cô nghĩ tôi thật ngớ ngẩn, thật đáng xấu hổ, nhưng tôi thì không thể cười hành động của mình. Tôi quyết định làm tất cả những việc này sau một quá trình suy

nghĩ trăn trở. Tôi chỉ có thể làm như vậy mà thôi."

Nghe những lời thốt lên từ đáy lòng của Ikemoto, Yukimi chợt thấy run rẩy. Vì ấn tượng cô cảm nhận được từ họ đang trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết.

Đôi mắt kỳ dị vằn máu của Ikemoto. Đôi mắt lờ đờ như người bệnh của vợ Ikemoto. Thoạt nhìn tưởng chúng đối lập nhưng hóa ra lại giống nhau.

Hai con người này.

Chỉ còn một bước nữa thôi là thành PHẾ NHÂN rồi.

Điều gì đã đẩy họ đến bước đường cùng này?

Gia quyến của nạn nhân bi thảm đến mức này sao?

Cô thậm chí không dám thương cảm cho họ một cách hấp tấp.

Và… thực tế, tại thời điểm này, cô không biết mình có thể làm gì giúp họ.

Hơn thế nữa, cô thấy mình cần phải suy nghĩ một cách thận trọng hơn nữa, từ việc hai người này có đang đi đúng hướng hay không, lẫn việc thực sự có nên nghi ngờ Takeuchi không.

"Xin lỗi… tôi đã hiểu tình cảnh của anh chị. Nhưng bản thân tôi hôm nay cũng vừa ra khỏi nhà, đầu óc còn hỗn loạn nên hãy cho tôi thời gian để suy nghĩ xem mình làm được gì. Tôi sẽ tìm hiểu thêm về vụ án của nhà ta thời điểm đó."

"Vậy à…" Dường như đã trút hết được lòng mình, Ikemoto có vẻ điềm đạm hơn ít nhiều. "Tuy nhiên có một điều tôi muốn nói với cô, ở vụ án nhà em gái tôi thì không thể xét xử Takeuchi

được nữa rồi. Trong luật pháp có điều khoản 'Không thể hai lần tuyên án về cùng một hành vi' nên cho dù có phát hiện ra sự thật mới cũng không thể xét xử lại Takeuchi, kẻ đã được phán là vô tội."

"Ôi… thật vậy ư."

Mặc dù vậy, bố chồng Yukimi lại là thẩm phán vụ án đó nên nếu không tìm ra sự thật để lật đổ sự vô tội của Takeuchi thì khó mà lay chuyển được cả nhà.

"Vì vậy ở thời điểm này, cách hiệu quả nhất là khởi kiện vụ giết bà nội chồng cô."

"Không, tôi nghĩ điều đó hiện nay là không thể."

Để họ hy vọng lại thành ra tàn nhẫn nên Yukimi đã thẳng thừng từ chối.

Ikemoto thở dài đầy thất vọng rồi lắc đầu.

"Nếu vậy thì chỉ còn cách kiên nhẫn lần theo dấu của gã và chờ đến khi gã sa chân. Nhưng phải làm rõ chân tướng trước khi người nào đó trở thành nạn nhân. Sẽ rất khó nhưng chỉ còn cách ấy thôi. Nếu ta không làm gì gã ta thì sau một lần tránh được tội, chắc chắn gã ta sẽ tiếp tục gây nên tội ác thứ hai, thứ ba."

"Nói vậy… nhưng tôi nghĩ lên xe để rình rập gã cũng không có ý nghĩa gì mấy đâu, nên anh đừng làm mình mệt mỏi thêm nữa."

"Đúng vậy nhỉ. Có lẽ cô nói đúng."

Ikemoto như thể lần đầu tiên nhận ra sự thật ấy, anh ta khom lưng lại tỏ rõ sự mệt mỏi.

Sau đó họ trao đổi số điện thoại và cuối cùng Yukimi cũng có thể ra về.

Mặc dầu vậy… khi còn lại một mình, cô chợt cảm thấy mông lung không biết phải đi đâu.

Nghe câu chuyện của họ xong mình phải làm gì?

Có lẽ nó sẽ giúp mình lấy lại được cuộc sống trước đây chăng?

Chỉ mới đây thôi, từng ngày của mình đã trôi qua bình dị biết bao nhiêu.

Tham chiến

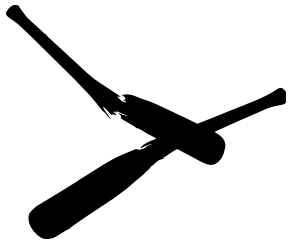

Ba ngày sau đó, Yukimi sống nhờ tại căn hộ của người bạn gái ở quận Tama, Kawasaki. Ngày nào cô cũng giam mình trong thư viện của ga gần nhất hoặc thư viện Hibiya. Đến tối thì đọc đi đọc lại các bài báo và tạp chí viết về vụ án ngày ấy mà cô đã photocopy ở thư viện vào ban ngày. Còn người bạn gái chỉ cần cô nấu cho bữa tối là lấy làm vui mừng không phiền hà gì với việc cô ở nhờ nên Yukimi cảm thấy thật may mắn.

Đến ngày thứ tư, Yukimi cảm thấy không thể thu thập thêm được tin tức gì mới về vụ án đó từ các bài báo nữa. Toàn bộ diễn biến của vụ án đã được lưu lại mạch lạc trong đầu cô.

Truyền thông mô tả về thủ phạm vụ án như một loại tội phạm tàn ác chưa từng thấy, gã ra tay với cả trẻ nhỏ, ban đầu những lời làm chứng của nhân chứng sống sót duy nhất Takeuchi được khai thác triệt để. Tuy nhiên, bằng chứng về tội phạm hay vật chứng liên quan đến lời khai của gã lại quá ít khiến cho việc điều tra đi vào ngõ cụt.

Rồi một tạp chí nọ đã đăng một bài viết đi trước thiên hạ ám chỉ rằng thanh tra của Cục điều tra đang rất để mắt tới nhân vật còn sống sót duy nhất, kể từ đó truyền thông đồng loạt ra quân. Thực tế vào thời điểm đó, cảnh sát đã tiến hành thẩm vấn tình nguyện liên tục nhiều ngày đối với Takeuchi, và không lâu sau đó gã đã nhanh chóng nhận hết tội. Truyền thông đã bổ nhào vào sau khi đánh hơi được sự kỳ lạ trong màn "tự biên tự diễn" cũng như "động cơ mờ nhạt" của vụ án.

Người ta cũng ghi lại những lời làm chứng của Ikemoto Tooru, đúng như từng kể với Yukimi, ban đầu anh ta nói, "Không thể tin gã ta là người như vậy." Ấy vậy mà giờ đây anh ta khăng khăng rằng, "Ai chứ gã thì chắc chắn sẽ làm việc ấy." Quả thật con người ta có thể thay đổi đến chóng mặt. Nhưng vì từ đầu Ikemoto đã phát ngôn như vậy nên sau đó nếu có đưa ra ý kiến trái chiều thì cũng chỉ nhận lại sự hoài nghi từ mọi người.

Ikemoto khai rằng khi đi làm về thì nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát. Không hiểu khi nhìn thấy chiếc xe cảnh sát đỗ ngay cạnh nhà trống ngực của anh ta đã đập mạnh đến thế nào. Nếu mình về sớm hơn hai mươi, ba mươi phút thì có lẽ đã nhận ra sự khác thường, có lẽ đã tóm được hung thủ… Chắc anh ta đã hối hận mà tự vấn như vậy. Phải chăng đây cũng là một nguyên nhân khiến người này cứ bị day dứt vì vụ án mãi không thôi.

Vợ của Ikemoto Tooru là Ikemoto Kyoko cũng ôm trong mình nỗi hối hận tương tự, "Giá mà lúc nghe thấy tiếng người và âm thanh va đập ở nhà bên cạnh khi đang trong vườn, tôi nhận ra sự việc nghiêm trọng đến thế nào thì có lẽ đã không dẫn đến

tình cảnh này." Thế nhưng những con người có cuộc sống bình dị đương nhiên sẽ chỉ nghĩ chắc là có con gián hay ai đó làm rơi chiếc cốc nếu nghe một hai tiếng hét thất thanh từ nhà bên cạnh, làm sao có thể trách chị ta được? Dù là họ hàng nhưng họ vẫn là hai gia đình riêng biệt.

Có lẽ tai họa là thứ mà con người ta không thể nhận ra cho đến khi nó hiển hiện rõ ràng trước mắt. Cũng có phóng viên tìm hiểu về thời niên thiếu của Takeuchi nhưng hình như gã ta ít bạn bè nên không thu được gì từ những người xung quanh gã. Takeuchi thời niên thiếu trong con mắt của những người không thân là một đứa trẻ "thuộc típ học sinh gương mẫu luôn kết nối cả lớp". Cha của gã ta là nghệ sĩ và rất có tiếng nói trong giới. Takeuchi ra đời khi cha gã đã 55 tuổi, gã học cấp hai thì người cha đã sang tuổi 70. Ông lâm bệnh nặng rồi qua đời không lâu sau đó. Bỏ lại Takeuchi với người mẹ kế. Người mẹ kế cũng đột ngột qua đời do tai nạn khi Takeuchi học cấp ba.

Sau đó Takeuchi tốt nghiệp đại học ở Tokyo rồi đi làm ở một công ty thương mại tầm trung. Gã được đánh giá là người dễ chịu và chăm chỉ làm việc. Sau đó gã ra mở công ty riêng và mười lăm năm về trước đã kết hôn với một người Anh tuy vậy đã ly hôn với người này khoảng ba bốn năm trước khi xảy ra vụ án. Có lẽ sau vụ ly hôn này gã mới bắt đầu có nhu cầu tìm kiếm tình cảm từ việc kết giao với mọi người.

Sau khi đã tóm lược được toàn bộ ý chính của vụ án, Yukimi thấy vướng mắc nhất ở chi tiết mặc dù Takeuchi và vợ chồng Matoba quen nhau do một dịp cùng bay trên chuyến bay quốc tế

nhưng không hiểu sao hai nhà chỉ cách nhau có 5 phút đi bộ.

Điều này có nghĩa là gì? Không thể trùng hợp đến thế được. Tất nhiên tuy chỉ ở mức giả thuyết nhưng phải chăng sau khi quen biết vợ chồng Matoba, Takeuchi đã chuyển về sống ở Chofu? Nhưng ở Chofu thì dù muốn tìm nhà gần với nhà mục tiêu cũng chỉ còn nhà cách đó 5 phút đi bộ. Liệu có phải là thế không?

Không có báo nào nói về điểm này cả. Việc này cũng không có gì là lạ. Bởi một khi đã thân thiết thì dù không phải tình cờ thì ở gần nhau cũng không có gì bất thường. Nếu ai đó bảo muốn sống ở một thị trấn nọ vì có người quen đang sống ở đó thì cũng không thể xem là chuyện lạ đời được. Bản thân vụ án này cũng chính là thảm kịch do phát sinh mâu thuẫn từ mối quan hệ thân thiết đó.

Thế nhưng giờ đây, gã lại đang chuyển về gần nhà một người quen khác. Đây là lần thứ hai, và nếu người quen lần trước bị giết thì ý nghĩa đó sẽ thay đổi hoàn toàn. Nếu không phải là tình cờ thì quả thật không có gì khiếp sợ hơn, Ikemoto nói rằng gã "nhắm đến con mồi", hành động này chẳng phải là quá hợp lý với cách nói ấy hay sao?

Không biết có phải vì đọc liên tục các bài báo từ giai đoạn không ai nghi ngờ Takeuchi là hung thủ hay không mà những hình dung trong đầu Yukimi ngày càng trở nên u ám. Đặc biệt việc đứa trẻ sáu tuổi cũng đã trở thành nạn nhân của tội ác càng khiến nỗi bất an của một người mẹ có con như cô cuộn dâng. Nếu chỉ nhìn gã mỉm cười thân thiện rồi cho Madoka bánh kẹo

thì sẽ không thể tin nổi, nhưng xem ra đây không còn là vấn đề có thể lạc quan được nữa rồi.

Những bài báo viết sau khi Takeuchi được phán quyết vô tội đều chuyển sang truy cứu trách nhiệm về việc điều tra ẩu tả của Sở cảnh sát. Điểm mấu chốt quyết định gã vô tội quả nhiên là vết sẹo ở sau lưng gã, kết quả giám định của luật sư cho thấy đó không thể là vết sẹo tự tạo và điều này đã được lấy làm căn cứ quan trọng để đưa ra phán quyết. Ngoài ra người ta còn nghi ngờ bên điều tra đã ép cung khiến gã phải tự thú như vậy, động cơ phạm tội gã nêu ra cũng không đủ sức thuyết phục.

Việc động cơ phạm tội không đủ sức thuyết phục quả là một vấn đề nhiều tranh cãi. Mâu thuẫn quanh việc có thắt cà-vạt được tặng hay không rồi dẫn đến giết người, là động cơ có thể thuyết phục người này đồng thời không thể thỏa đáng với người khác. Ikemoto thì cho rằng đó là động cơ thể hiện đúng bản chất của Takeuchi. Tất nhiên vấn đề không chỉ nằm ở chiếc cà-vạt, những ẩn ức do đã hết lòng với nhà Matoba cho đến tận giây phút đó trong gã đã bột phát, thêm nữa nếu chứng minh được nhân cách dị thường của Takeuchi thì có thể bảo đảm được giả thuyết của Ikemoto là đúng.

Rõ ràng vết sẹo ở sau lưng là điểm mà thẩm phán, cũng chính là bố chồng cô, cảm thấy nghi vấn nhiều nhất. Đây cũng là điểm mấu chốt mà nếu lật ngược lại được kết luận đó thì có thể chứng minh Takeuchi có tội.

Cầm gậy bóng chày kim loại luồn ra phía sau rồi đánh vào lưng cũng không phải là khó, cũng có thể đánh được khá mạnh.

Tuy nhiên, vết sẹo phía sau lưng Takeuchi không phải là loại sẹo gây ra chỉ bởi mấy chục cú đánh nhẹ hều như vậy, nó là vết sẹo được hình thành bởi 10 hay thậm chí 20 cú đánh vô cùng hung bạo.

Mặc dù vậy, Yukimi có cảm giác một khi đã có thể tự tạo vết thương cho mình thì việc tạo ra các vết thương nặng hơn cũng không phải là quá khó. Tất nhiên đây là vấn đề mà cả phía Viện kiểm sát cũng không chứng minh được nên rõ ràng khó có thể được làm rõ bằng tư duy thông thường. Thế nhưng chướng ngại này có thể vượt qua được nếu cố gắng thay đổi cách nhìn nhận. Yukimi có cảm giác như vậy.

Có lẽ dù sao cũng khó mà truy cứu được việc Takeuchi là hung thủ giết bà nội chồng. Nếu vậy thì để nắm được đuôi của gã từ một loạt các sự vụ kỳ quái diễn ra sau đó chỉ còn trông cậy vào vụ xảy ra ở nghĩa trang mà thôi.

Vào đêm thứ ba sau khi Yukimi rời khỏi nhà, Ikemoto đã gọi điện đến hỏi thăm nên cô đã nhờ anh ta điều tra giúp tất cả các cửa hàng khắc bia đá ở Tokyo. Chỉ cần chứng minh được Takeuchi đứng sau vụ này thôi cũng đủ bằng chứng để người nhà cô hiểu tính cách dị thường của gã rồi.

Bốn ngày sau khi rời khỏi nhà, Yukimi đã thiên hẳn về hướng Takeuchi là nhân vật nguy hiểm. Và cô phải khiến người nhà mình hiểu rõ sự nguy hiểm của gã, chưa cần biết cô có thể trở về nhà hay không.

Tuy nhiên, phải tìm ra cách phù hợp. Vì bố chồng cô chính là người đã ra phán quyết vô tội cho Takeuchi, mẹ chồng cô rất mở

lòng với gã, tin tưởng gã rất nhiều. Hơn thế nữa không nên gây chuyện làm nội bộ gia đình xáo trộn trước khi kỳ thi viết luận của Toshiro kết thúc.

Sang đến ngày thứ năm, mẹ chồng gọi điện cho Yukimi. Khi cô thông báo đang sống nhờ nhà người bạn ở gần ga Mukogaoka Yuen, bà liền đề nghị đến ga đó gặp. Cô hẹn mẹ chồng lúc 4 giờ, viết giấy để lại cho bạn báo rằng mình đi mua đồ rồi rời khỏi căn hộ.

Mẹ chồng cô nắm tay Madoka đi từ trong ga ra. Hiện chỉ có mẹ chồng chăm sóc Madoka nên bà dắt theo con bé là đương nhiên rồi. Thế nhưng với người phải rời khỏi nhà vì tội ngược đãi con như Yukimi thì việc được gặp lại Madoka là điều hoàn toàn bất ngờ. Vì không dám hy vọng nên niềm vui được gặp con khiến cô bất giác muốn rơi lệ.

Thật ra nước mắt là đặc quyền có chứng nhận của Madoka. Khi vừa nhìn thấy mẹ con bé ngơ ngác không biết phải làm sao, nhưng lúc mẹ cúi xuống và giơ tay ra gọi thì nó khóc òa lên và lao vào lòng mẹ.

“Con đừng khóc thế chứ.”

Cô bế con lên, xoa đầu con bé. Rất lâu rồi mới được cảm nhận cơ thể mềm mại của con gái trong vòng tay mình, Yukimi xúc động không nói nên lời. Cô không muốn phải xa Madoka nữa. Dù con bé đang khóc bên tai nhưng cô không thấy mệt mỏi. Cô

chỉ thấy vui vì con đã khóc khi được gặp mình.

“Ôi con bé ngày nào cũng hỏi mẹ đâu mẹ đâu làm mẹ không biết phải trả lời sao.” Mẹ chồng cô ở bên cạnh mỉm cười.

“Mẹ cho con bé đến để gặp con sao?”

Dù con đã làm ra chuyện như vậy?

“Tất nhiên rồi. Nếu mẹ đến một mình thì Yukimi cũng sẽ thất vọng đúng không?”

Mẹ chồng cô nói chuyện dịu dàng như thể đã quên chuyện xảy ra năm ngày trước.

Bà đề nghị đi uống gì đó, thế là ba người vào quán cà phê trên con đường trước ga.

Yukimi cho Madoka ngồi lên trên đùi, lúc này con bé đã ngưng khóc. Cô thương và nhớ con đến nỗi không muốn rời xa con bé dù chỉ một giây. Cô gọi món kem ly trái cây thập cẩm cho Madoka, bón từng miếng cho con ăn.

“Mẹ cứ tưởng con sẽ về nhà mẹ đẻ.”

Vừa uống trà mẹ chồng vừa mở lời đầy lo lắng.

“Con hơi ngại về đó, nên…”

Yukimi lúng búng không nói được lý do nhưng mẹ chồng cô đã gật đầu như hiểu hết mọi chuyện.

“Thấy con vất vả như vậy mẹ cũng muốn gọi con về sớm lắm, nhưng thằng Toshiro vẫn đang dằn dỗi.”

Từ cái dáng vẻ hôm đó Yukimi cũng đoán được anh ta sẽ như vậy. Có khi anh ta còn không định hàn gắn với cô nữa cũng nên.

“Thế là mẹ đã tha thứ cho con ư?”

“Tha thứ hay không tha thứ gì chứ, hôm đó mẹ đã nói rõ rồi mà, mẹ chỉ muốn con đi đâu đó để lấy lại bình tĩnh thôi. Có phải mẹ không hiểu con đang trăn trở điều gì đâu. Mẹ cũng từng nuôi Toshiro khôn lớn mà. Chỉ cần nhìn Madoka cũng có thể hiểu con bé không bị ngược đãi theo cái nghĩa người đời hay nói. Vì con luôn cố gắng quá sức nên mẹ nghĩ làm vậy sẽ tốt cho con hơn cả.”

“Ra là vậy…”

Yukimi thấy lòng vui trở lại, chỉ vì biết rằng bà không từ bỏ cô.

“Mẹ luôn biết rõ con cố gắng như thế nào, nên đừng nghĩ không ai hiểu con. Tất nhiên nếu cách làm của con sai mẹ sẽ nổi giận, sẽ bảo ban con sửa chữa nhưng đó là mẹ đang tìm cách giúp con. Mẹ luôn cảm ơn con vì đã lấy Toshiro, và con là người không thể thiếu trong nhà mình đâu con à.”

“Vâng… con hiểu rồi ạ.” Yukimi thấy có gì đó nghẹn trong lòng, cô cố gắng lắm mới nói được vài câu rời rạc.

“Về phía thằng Toshiro mẹ sẽ tác động. Nhưng giờ nó đang rất căng thẳng vì kỳ thi sắp tới. Nên con hãy chịu khó một chút nhé. Mẹ sẽ lại dẫn Madoka đến gặp con.”

“Vâng ạ, con cảm ơn mẹ,” Yukimi nở một nụ cười thoáng buồn rồi lấy giấy ăn lau miệng đang dính kem của Madoka. “Madoka dạo này sao hả mẹ? Con bé có còn ngủ muộn không ạ?”

“Con không phải lo đâu. Mặc dù nhiều lúc con bé đòi mẹ, rồi đôi khi mẹ cũng không biết chiều nó thế nào nhưng được cái buổi tối con bé ngủ như bình thường rồi.”

“Thế ạ… Madoka, con giỏi quá.”

Thật lòng mà nói Yukimi cảm thấy có gì đó khó diễn tả, không phải chỉ là cảm giác thở phào. Vì sau khi rời khỏi vòng tay mình Madoka lại sinh hoạt nề nếp hơn, tinh thần cũng có vẻ ổn định. Vậy thì đúng là sự dạy dỗ của cô đã khiến con bé bị căng thẳng quá độ chăng? Hay là vì…

“Mẹ ơi, con hỏi mẹ chuyện này hơi kỳ quặc một chút ạ…”

“Gì thế con?”

“Chú Takeuchi hàng xóm có cho Madoka đồ uống hay gì đó không ạ?”

Một câu hỏi thật quá sức đường đột. Có lẽ vì Yukimi cố tình nói một cách bâng quơ nên mẹ chồng cô không hề thay đổi sắc mặt.

“À, có đấy. Anh ta thường cho con bé sữa chua Yakult.”

“Gì cơ ạ?” Mặc dù chính bản thân là người đi hỏi nhưng Yukimi lại không tránh khỏi bị sốc khi nghe thấy câu trả lời mà cô không hề lường trước.

“Từ khi nào ạ?”

“Con hỏi từ khi nào thì mẹ cũng không nhớ được đâu. Nhưng cứ tầm chiều gặp ở ngoài vườn là anh ta lại cho con bé nên gần đây Madoka cũng quen mui… Mà có chuyện gì hay sao con?”

“À không ạ… Có lần con kể với một người nọ là buổi tối Madoka không chịu ngủ rồi họ bảo con hay có ai đó cho thuốc vào đồ uống của con bé…”

“Hả?”

“Nhưng người trong nhà mình thì chắc chắn không ai làm vậy rồi nên con hỏi thử thôi ạ.”

Mặt mẹ chồng thoáng chốc tối sầm lại.

“Con không được đổ tội cho người khác như thế. Mẹ không biết ai nói với con như vậy nhưng họ nói thế để con không tự trách mình quá thôi.”

“Vâng, chắc là thế ạ. Mẹ cho con hỏi nốt một câu này nữa ạ. Chai sữa Yakult ấy có mở sẵn nắp không ạ?”

“Mẹ là người mở nắp. Mà gần đây anh Takeuchi vẫn cho Madoka sữa nhưng con bé chẳng có gì bất thường cả.”

“Thế ạ…”

Dù vậy cảm giác nghi hoặc trong cô không hề biến mất. Có lẽ bởi cú sốc khi biết được sự thật rằng gã đã cho con bé đồ uống quá lớn cũng nên.

“Yukimi, con không sao chứ?” Mẹ chồng Yukimi chau mày, “Con chẳng giống con trước đây gì cả.”

“Không sao đâu ạ. Con chỉ hỏi thử thế thôi ạ.”

Phản ứng của mẹ chồng đúng như cô dự đoán. Nếu cô làm rõ hơn nữa lập trường đối đầu với Takeuchi của mình thì có lẽ chính cô sẽ đẩy mẹ chồng sang bên kia chiến tuyến.

Thế nhưng có lẽ một lúc nào đó cô sẽ không thể tránh được việc này.

Sau khi uống trà xong họ sang siêu thị Daiei để mua đồ ăn. Mẹ chồng trả tiền cho cả phần của Yukimi. Tối nay cô sẽ ăn món hầm giống như cả nhà, nhưng mà ở một nơi xa.

Cô tiễn hai bà cháu ra tận ga. Khi mẹ chồng mua vé xong xuôi và đứng chờ ở cửa soát vé, Yukimi liền thả Madoka đang bế trên tay xuống.

“Mẹ mong mọi việc sẽ trở lại như cũ. Nhưng dù thế nào thì lễ cúng bốn chín ngày của bà nội con hãy về nhà nhé. Con đừng hẹn lịch gì hôm ấy đấy.”

“Vâng ạ, con hiểu rồi ạ.” Trả lời mẹ chồng xong Yukimi quay ra xoa đầu Madoka đầy lưu luyến. “Tạm biệt con nhé. Madoka phải ngoan đấy nhé.”

“Mẹ không về nhà sao?”

Madoka nhìn Yukimi đầy lo âu.

“Ừ, mẹ vẫn chưa thể về được. Con hãy chơi ngoan với bà, nhé?”

“Nào, mình đi thôi Madoka.”

Mẹ chồng nói, đoạn định nắm tay Madoka dắt đi.

Thế nhưng Madoka cứ nhìn đăm đăm vào Yukimi và không có ý định di chuyển. Mồm con bé méo xệch, mắt lầng ậng nước.

“Con *in õi* mẹ.”

Vừa lau những giọt nước mắt chảy xuống má, con bé vừa xin lỗi Yukimi.

“Mẹ ơi, con xin lỗi mẹ.”

Yukimi không hiểu tại sao con gái lại nói lời xin lỗi. Rồi cô giật mình nhớ lại, ra là vậy.

Nếu con không ngoan thì mẹ sẽ bỏ đi đấy, cô đã từng đe dọa con bé như vậy… Yukimi thấy nhói trong lồng ngực, cô ngồi

xuống và nhẹ nhàng kéo Madoka vào lòng.

“Madoka không cần phải xin lỗi mẹ đâu. Không phải vì Madoka không ngoan mà mẹ bỏ đi đâu.”

Bờ vai con bé run lên theo những tiếng khóc nấc, va vào lồng ngực Yukimi khiến lòng có thêm đau nhói.

Con bé mới ngây thơ làm sao. Đứa trẻ này cần có cô.

Nó đã cố gắng chịu đựng vì nghĩ rằng nếu nó ngoan thì mẹ sẽ quay về.

Cô cũng cần đứa trẻ này.

Chỉ mới gần đây thôi hai mẹ con đã luôn bên nhau 24 trên 24 giờ. Tại sao giờ đây lại phải xa lìa như thế?

“Mẹ sắp về rồi… nên Madoka hãy cố gắng chờ mẹ thêm chút nữa nhé?”

Nhất định mẹ sẽ về… Vừa xoa lưng của Madoka, Yukimi vừa thề với lòng như vậy.

Và lần này…

Mẹ sẽ không bao giờ đánh con nữa đâu.

Ngày hôm sau, Yukimi đi đến Chofu. Ga gần nhất là ga Kokuryo. Ikemoto Kyoko ra đón cô ở cửa Bắc rồi đưa cô về nhà với điệu bộ lóng ngóng sợ sệt như mọi khi.

Hai người đi bộ khoảng 15 phút trong cái oi ả của tiết trời vừa qua mùa mưa. Càng đi xa ga càng thấy rõ bầu không khí của ngoại ô với những thửa ruộng xanh thấp thoáng. Có những ngôi

nhà như của địa chủ với những thân cây to trong sân vườn và bao quanh bởi hàng rào cây, cũng có những ngôi nhà nhỏ nhắn với khoảng vườn bé tí xíu và ga-ra xe phải khéo lắm mới đỗ xe vào mà không bị xước.

Nhà Ikemoto thuộc kiểu nhà thứ hai. Chắc ngôi nhà mới xây khoảng mười năm. So với nhà mẹ đẻ của Yukimi thì nơi đây sạch sẽ hơn nhiều, chủ nhân của nó chắc hẳn cũng chịu khó chăm chút cho ngôi nhà, nhưng tường bao ngoài nhà đã bắt đầu xỉn màu, toàn thể căn nhà vẫn toát lên một bầu không khí buồn man mác. Trong khoảnh vườn nhỏ cũng không có bông hoa nào đang nở.

"Xin mời xin mời, cô vào nhà đi đừng ngại."

Theo chân Kyoko, Yukimi xếp giày ngay ngắn ở cửa rồi bước vào nhà.

"Mình ơi, mình ơi…"

Kyoko vừa nhanh miệng gọi chồng vừa mở cửa kéo cuối hành lang ngắn. Phía sau cánh cửa có vẻ là phòng khách.

"Quả là gã đã cho cô bé đồ uống. Gã cho cô bé uống Yakult."

Trên đường về đây Yukimi đã kể chuyện về chai Yakult nên Kyoko phấn chấn hẳn ra. "Quả nhiên là như vậy, quả nhiên." Chị ta vừa gật gù vừa bước đi. Và vừa về đến nhà chị ta hồ hởi báo ngay cho Ikemoto.

"Chào anh."

Yukimi cất lời chào nhưng Ikemoto vẫn không bận tâm mà chỉ hào hứng đáp lại vợ mình, "Thấy chưa thấy chưa."

“Thế nhưng… chai sữa chưa mở nắp, và giờ gã ta vẫn cho con bé nhưng Madoka không còn thức khuya nữa.”

Yukimi nói vậy nhưng Ikemoto vẫn không dao động.

“Tất nhiên rồi. Cô đã rời khỏi nhà thì hắn thôi bỏ thuốc chứ. Với lại nắp chai Yakult chỉ cần kéo ra một nửa rồi lại đóng vào thì thoạt nhìn sẽ chẳng ai nhận ra đâu.”

Anh ta nói cũng có lý, Yukimi gật gù. Nghe suy luận như vậy cô lại càng cảm thấy Takeuchi là một nhân vật khả nghi.

“Anh đã hỏi giúp tôi các hàng khắc bia đá chưa?”

“À, tôi đang xem danh bạ rồi hỏi khắp nơi đây, cô chờ thêm một chút nhé.” Ikemoto cúi xuống nhìn cuốn danh bạ điện thoại và gãi đầu. “Khổ nỗi cả tôi và vợ tôi đều không giỏi giao tiếp với người khác qua điện thoại, nên chúng tôi đã cố lắm rồi mà xem ra tình hình vẫn chưa tiến triển lắm.”

“A, nếu thế thì phần còn lại hãy để tôi…”

“Không không, cô hãy để chúng tôi làm. Vả lại nếu suy xét kỹ thì còn cả các cửa hàng ở Saitama hay Kanagawa nữa nên nếu một người tìm thì khó đấy. Vì Takeuchi rất gian xảo nên có khi gã sẽ tìm những chỗ hơi xa để khó bị phát hiện.”

Nếu đúng vậy thì chắc sẽ còn tốn nhiều thời gian nữa. Có lẽ không nên hy vọng quá.

Yukimi được mời uống trà lúa mạch và nghỉ ngơi một chút trong phòng khách có bật máy lạnh.

“À… thế nhà bên cạnh vẫn giữ nguyên như lúc trước ạ?”

Sau khi đã ráo mồ hôi, Yukimi đổi chủ đề câu chuyện.

“Vâng, vẫn nguyên như vậy. Cha mẹ Matoba cũng không nói gì. Vợ tôi thỉnh thoảng vẫn qua quét dọn và trông coi.”

“Nếu được có thể cho tôi vào xem được không ạ?”

“Được chứ, được chứ.”

Ba người bước ra bên ngoài. Nhà của gia đình Matoba nhìn bên ngoài có cấu trúc hệt như anh em sinh đôi với nhà Ikemoto. Có lẽ xe tô đã bị bán đi hay vốn họ không dùng xe nên nhà để xe trống hoác.

Quan sát kỹ sẽ thấy vườn nhà Ikemoto và nhà Matoba nằm ở hai đầu của khoảnh đất cả hai nhà. Thứ tự là vườn nhà Ikemoto, nhà Ikemoto rồi đến vườn nhà Matoba rồi nhà Matoba. Tuy vườn không rộng đến mức phải đi bộ khắp nơi mới tưới được nước cho cây nhưng theo sơ đồ bố trí này thì việc Kyoko ra vườn và không thấy hoài nghi gì trước tiếng động và tiếng kêu bên nhà Matoba cũng là dễ hiểu. Thực tế tiếng động và tiếng kêu tại hiện trường có lẽ lớn hơn rất nhiều so với tiếng dội được đến tai Kyoko. Còn căn nhà hàng xóm ở phía ngược lại thì được bao bởi hàng rào kiên cố, bên trong đó là một chung cư sát với nhà để xe hẹp nằm phía chếch chếch. Nhìn dãy nhà có vẻ sát vách nhau nhưng thực ra lại khó nghe thấy nhau hơn hình dung.

“Cô vào đi.”

Yukimi bước vào nhà, đi qua Kyoko đang giữ cửa.

Căn nhà không có chủ nhân chìm trong yên lặng. Nó mang cảm giác thiếu sinh khí, dễ dàng nhận thấy điện và ga cũng đã bị cắt.

Phía trái bên trong nhà là cửa vào nhà vệ sinh, sâu trong góc

nữa là bồn rửa mặt và phòng tắm. Bên phải là bếp và phòng khách, tóm lại là kiểu nhà có phòng khách, phòng ăn kiêm nhà bếp. Phòng kiểu Nhật cũng ở bên đó. Cầu thang lên tầng hai nối dài từ hành lang chính.

Phòng khách có hình chữ L, phòng kiểu Nhật được bố trí khớp với thiết kế đó. Một căn phòng khoảng 10 mét vuông. Cửa phòng đang đóng nhưng khi mở ra cô thấy bên trong có nào bàn sưởi Kotatsu đặt ngay chính giữa, tủ rồi TV v.v. Có lẽ đây là phòng để cả gia đình sum họp.

Phòng khách có bàn ăn và bàn ghế tiếp khách, ngoài ra còn có giá sách, giá để đồ trang trí kê dọc theo tường.

“Còn những thứ Takeuchi mua cho hay tặng thì tôi vứt hết đi rồi.”

Có lẽ vì thế mà căn phòng nhìn rất đơn giản, nó lại càng khiến người ta hình dung về căn hộ của một gia đình trẻ. Thiết kế đồng hồ treo tường và rèm cửa cũng rất tinh tế, thú bông và các tác phẩm nghệ thuật cũng được bày trên giá, nhà Ikemoto không hề có vẻ lộng lẫy này.

Yukimi không thể tin được rằng chính nơi đây đã xảy ra thảm kịch. Một thảm kịch không hề phù hợp với ngôi nhà này.

“Đây,” Ikemoto chỉ tay về phía trước sofa. “Kumiko đã ngã xuống chỗ này.”

Sau đó anh ta đưa mắt về phía gần cửa ra vào phòng khách.

“Cậu Matoba thì ở đây.”

Ngay cạnh đó là cầu thang.

“Cháu Kenta thì nằm ở bậc thứ hai, ba từ trên đi xuống.”

Còn Takeuchi thì hình như nằm ở giữa hành lang nơi có đặt điện thoại.

Nhìn hiện trường Yukimi mới biết thì ra những cái chết tang thương đó lại diễn ra dồn dập trong không gian nhỏ bé này. Cảnh sát ập đến, mở cửa và thấy Takeuchi đang cận kề cái chết, một nửa người của Matoba cũng ló ra từ phòng khách, và khi đi vào rồi ngước lên họ lại thấy thân thể bé nhỏ của bé Kenta đang như bám lấy cầu thang.

Sau đó, nhìn vào phía trong phòng khách họ còn thấy Kumiko đang nằm đó nữa… Một cảnh tượng chỉ nghĩ đến thôi đã thấy thật bi thảm.

“Tóm lại là,” Ikemoto bắt đầu giải thích toàn bộ diễn biến của tội ác. “Ban đầu họ nói chuyện bình thường ở phòng khách. Thế rồi Takeuchi nhận ra chú Matoba không hề dùng chiếc cà-vạt mà gã ta tặng vì chú ấy không thích, nên gã đã giận điên lên. Gã cáu tiết toan ra về nhưng ra đến cửa lại thấy ở chỗ cắm ô có chiếc gậy kim loại để đánh bóng chày. Và rồi ý định giết người mới bùng phát, lập tức chiếm hữu lấy tâm trí gã khiến gã với tay cầm lấy chiếc gậy. Lúc ấy chú Matoba đang đuổi theo sau định hòa giải với Takeuchi. Nhưng Takeuchi bất ngờ cầm gậy đập thẳng xuống đầu chú ấy, Matoba đã chạy trốn ra tận chân cầu thang nhưng vẫn bị gã đuổi theo đánh chết. Nhìn thấy cảnh đó Kumiko đã hét lên. Nghe tiếng hét ấy Takeuchi lại càng điên máu, gã xông vào phòng khách và lập tức giết ngay Kumiko đang đứng sững vì sợ hãi.

“Đến lúc đó, Takeuchi mới bừng tỉnh và suy nghĩ xem nên làm gì trong tình huống này. Rồi gã đi đến kết luận, chỉ còn nước đổ tội cho ai đó đã đột nhập vào và gây án. Và nếu cứ thế mà bỏ trốn thì mọi hoài nghi sẽ dồn về phía mình. Thay vì thế, biến mình thành một nạn nhân có khi sẽ dễ lừa gạt mọi người hơn. Nghĩ vậy Takeuchi liền quyết định ngụy tạo hiện trường giả. Cũng thời điểm đó Kenta đi từ tầng hai xuống. Bị phát hiện tội ác và quyết định không để đứa bé này sống sót, Takeuchi đã đuổi theo đứa trẻ đang chạy ngược lên tầng hai và dùng chính chiếc cà-vạt đã tặng Matoba để siết cổ giết đứa bé…”

Đó là sơ lược những điểm chính mà Takeuchi đã khai trong ngày tự thú đầu tiên. Vừa quan sát tận mắt hiện trường vừa nghe kể lại câu chuyện, Yukimi cảm nhận rõ hơn hẳn tính xác thực của nó. Đến mức cô cảm thấy kỳ lạ khi có người nghi ngờ tính chân thật của những lời khai đó?

Tất nhiên vẫn còn một điểm khó hiểu. Đó là vết thương phía sau lưng Takeuchi. Cô đã nghĩ biết đâu mình sẽ tìm ra gợi ý nào đó để giải đáp vấn đề này nếu được đứng ngay tại hiện trường, tuy nhiên có vẻ không dễ dàng như vậy. Trong phòng khách, giá sách và giá trưng bày được kê dọc tường, phòng lại được bố trí không gian dạng chữ L nên không phải là nơi lý tưởng để vung vẩy gậy bóng chày sang hai bên. Nếu chỉ là vung lên rồi vụt xuống thì còn được. Trần của cả phòng khách và hành lang đều rất cao. Đặc biệt, ngoài hành lang, khu vực cầu thang được thiết kế dạng giếng trời. Vợ chồng anh Matoba cũng đã bị đánh vào đầu như vậy ư.

Vậy còn Takeuchi thì sao? Quả nhiên hình ảnh gã cúi xuống đưa hai tay ôm đầu rồi bị giáng gậy từ trên cao xuống là hình ảnh tự nhiên nhất, gây thuyết phục nhất với những người quan sát hiện trường này. Vợ chồng anh Matoba đã bị tấn công trước khi có thể thu về tư thế phòng vệ như vậy. Theo đó quả có lý khi chỉ có Takeuchi, người kịp phòng vệ, bị đánh tập trung vào phần lưng.

Phải làm sao để lật ngược lại giả thuyết ấy đây? Có nên suy luận theo hướng Takeuchi đã dàn dựng một tiểu xảo nào đó hay không? Cái tiểu xảo nào đó ấy thật mơ hồ, Yukimi có vặn não suy nghĩ cũng không hình dung ra được hình ảnh cụ thể của nó.

"Cảm ơn anh chị."

Yukimi quyết định dừng suy nghĩ, cô nói lời cảm ơn với vợ chồng Ikemoto. Quả là để lật ngược lại kết luận và chứng minh cho bố chồng cô thấy thật quá khó. Nên chắc chỉ còn cách thu thập các nghi vấn để ông nhận ra Takeuchi là một nhân vật nguy hiểm mà thôi.

"Nếu được, lần tới anh chị có thể đến nhà tôi… ý tôi là nhà Kajima để nói chuyện không? Tôi sẽ sắp xếp cuộc hẹn."

Mặc dù vẫn còn lo ngại không biết người nhà mình có chấp nhận cái bầu không khí hơi kỳ dị toát ra từ vợ chồng Ikemoto hay không, nhưng không gì hơn những lời cảnh tỉnh của chính người trong cuộc.

"Nếu… được thế thì còn gì bằng." Ikemoto sốt sắng đáp lời.

Cô cũng báo luôn là thứ Bảy tuần tới Toshiro sẽ dự kỳ thi Tư pháp nên cô sẽ tiến hành mọi chuyện vào sau đó. Rồi cô rời nhà

Ikemoto sau khi đã lịch sự từ chối lời đề nghị tiễn ra tận ga của vợ chồng nhà này.

Mặc dù đã quên mất tuần tự đường đi từ ga nhưng vì cũng nắm sơ sơ nhà ga nằm ở đâu nên cô mạnh dạn bước đi. Mải nghĩ ngợi về căn nhà của gia đình Matoba, Yukimi đi qua đường quốc lộ Koshukaido. Rồi cô ra đến đường Kyukoshukaido.

Chắc chắn là sắp đến ga Kokuryo rồi nhưng tại đây cô lại phân vân không biết nên rẽ phải hay rẽ trái. Chắc là bên trái, cô thử tin vào giác quan tìm đường của mình rồi bước đi. Đi một đoạn cô thấy tấm bảng chỉ đường được treo trên hàng rào lưới với nét chữ viết tay bằng sơn màu đen. Nhìn vào đó cô nhận ra quả là mình đã đi đúng đường. Trước mắt cô đã là ngã tư rẽ ra nhà ga.

Khi cô vừa định quay đi khỏi tấm biển báo…

Đột nhiên có cái gì đó như níu cô lại.

Yukimi đứng như trời trồng giữa đường, mắt nhìn đăm đăm vào tấm biển.

Và cô đã nhận ra "cái gì đó" là cái gì.

Có một cửa hàng mang tên Vật liệu đá Okai nằm dọc bên đường quốc lộ. Nó nằm ở hướng ngược lại với ga. Cô quay lại tìm nhưng không thấy biển hiệu, có lẽ phải đi lên thêm một chút nữa.

Thật không ngờ lại có một cửa hàng đồ đá ở chỗ này, dù tất nhiên đặt cửa hàng ở đâu thì cũng là quyền tự do của người chủ. Quả thực đây là con đường cũ nên có rất nhiều cửa hàng mang lại cảm giác hoài cổ của một khu phố chợ lâu đời hơn là những cửa hàng phù hợp với thổ địa vùng này, như cửa hàng gạo, hàng

quần áo bảo hộ, hàng đồ câu cá v.v. Có lẽ cửa hàng Vật liệu đá Okai cũng đã kinh doanh ở đây mấy thế hệ rồi.

Bình thường cô sẽ không mảy may quan tâm đến cửa hàng đồ đá, nhưng riêng hôm nay thì không thể nào bỏ qua được. Bởi vì tuy không biết nhà cũ của Takeuchi ở đâu nhưng khu này nếu đi bộ thì cách nhà Ikemoto không xa nên chắc chắn Takeuchi cũng ít nhiều rành về đường sá.

Yukimi quay ngược lại và đi về hướng Chofu. Chỉ 3 phút sau cô đã thấy cửa hàng ấy. Một chiếc xe tải có máy công nghiệp hạng nặng để chuyển đá đang đỗ trước cửa. Một vài tấm bia đá không rõ là hàng tồn hay hàng mẫu được bày ở khu nhà kho có mái che. Có cả một vài tượng phật Địa tạng cúng thai nhi. Nhìn thấy cảnh ấy Yukimi lại càng quan tâm đến cửa hàng này hơn nữa.

Văn phòng nằm gần ga-ra, qua cửa sổ có thể thấy một người đàn ông trung niên đang ngồi phía sau bàn giấy.

Yukimi mở cửa, người đàn ông ngước lên nhìn cô qua cặp kính.

“Xin lỗi cho tôi hỏi chút việc được không ạ?” Cô mở lời ngay để tránh họ tưởng nhầm mình là khách đến mua hàng. “Cửa hàng của anh gần đây có làm bia cho phần mộ của nhà Kajima ở khu nghĩa trang Tamano không ạ?”

“À, vâng.”

Chủ cửa hàng trả lời ngay. Yukimi hỏi lại một lần nữa để chắc chắn đó không phải là câu trả lời theo phản xạ, lần này anh ta nói thật rõ ràng.

“Đúng là chúng tôi đã nhận làm bia mộ cho nhà đó.”

Ôi thật là…

“Vâng, xin lỗi…” Yukimi mất một lúc mới nghĩ ra câu hỏi tiếp theo. “Anh có nhớ người đã đến đặt hàng không ạ?”

“Là anh Kajima mà,” người chủ cửa hàng trả lời thản nhiên.

“Có thể người đó chỉ mạo danh thôi ạ… Vì tôi chính là người nhà Kajima đây ạ.”

“Hả?”

“Người đó có vẻ ngoài thế nào ạ?”

“À, người đấy gọi điện đến đặt hàng.”

“Gọi điện ư?”

“Đúng vậy. Anh ta nói bận việc quá nên không đến vào ban ngày được. Còn bảo sẽ gửi tên pháp danh và số khu mộ tới vào buổi tối. Và đúng là chúng tôi đã nhận được thư như vậy.”

“Họ đặt cả tượng phật Địa tạng cúng thai nhi ạ?”

“Đúng vậy. Người đó còn bảo lấy tượng nhỏ nhất trong số các tượng Địa tạng đặt bên ngoài cửa hàng là được.”

“Thế người kia trả tiền bằng cách nào ạ?”

“Chuyển khoản qua ngân hàng.”

Đã dồn đuổi đến bước này mà lại đành bó tay.

“Mà cô không biết ai là người đặt hàng thật à?” Người chủ cửa hàng hỏi ngược lại Yukimi.

“Vâng.” Yukimi đáp bằng giọng như kiệt sức. “Xin lỗi cho tôi hỏi, giọng nói của người ấy có đặc trưng gì không ạ?”

“Ừm… Giờ tôi mới nhớ ra, anh ta nói giọng ồm ồm, như thể vừa bịt mũi vừa nói ấy… giọng nói hơi kỳ quặc.”

Hết cách rồi. Đối phương không để lộ bất kỳ sơ hở nào.

“Nhưng tôi có ghi lại số điện thoại nhà riêng đấy. Dù chỉ có khách gọi đến chứ chúng tôi chưa gọi cho họ bao giờ.”

Mặc dù đoán số điện thoại chắc cũng là rởm nhưng vì ông chủ đã nhiệt tình cho mượn máy nên Yukimi thử gọi theo số được cho.

Có tiếng chuông reo lên. Khi nhận ra điện thoại đang nối máy với một số nào đó, Yukimi bất giác thấy hồi hộp.

Tiếng chuông reo đột nhiên ngắt quãng.

“Alo,” sau một khắc, có giọng nói vang đến. Tiếng phụ nữ. Ban đầu cô hơi chưng hửng, sau đó cô im bặt vì nhận ra đây là một giọng rất quen.

“Alo?” Đầu dây bên kia lại lên tiếng một lần nữa.

“A, alo.”

“Ơ kìa, cô Yukimi đấy à?”

“Vâng ạ, cảm ơn anh chị vì đã đón tiếp.”

Quả đúng là Kyoko. Sau khi xác nhận rõ điều đó, dòng suy tưởng của Yukimi quay mòng mòng như chong chóng.

“À… vâng… Có chuyện gì hả cô?”

“À… tôi đã tìm ra cửa hàng bia đá ấy rồi.”

“Hả… đợ… đợ… đợi tôi một chút.” Kyoko vội vã nói. Rồi Yukimi nghe tiếng chị ta gọi vọng lại. “Mình ơi, mình ơi.”

“Alo, tôi nghe đây ạ.” Tiếng Ikemoto vang lên.

“À, tôi đã tìm ra cửa hàng bia đá. Có một cửa hàng gần nhà anh chị, ở đường Koshukaido.”

“Hả, ở đấy sao? Thế có phải là Takeuchi không?”

“Không. Ai đó đã đặt hàng qua điện thoại, và bây giờ tôi đang gọi thử đến số điện thoại mà người khách ấy để lại.”

“Thế nó nối máy đến đâu? Không phải là Takeuchi à?”

“Thì tôi đang gọi đây. Là nhà anh chị đấy.”

“Hả?” Ikemoto khẽ hét lên, sau đó giọng anh ta có vẻ hằn học, “Là gã, chính là gã. Gã thừa biết số điện thoại nhà tôi. Gã cố tình làm vậy vì đoán trước tôi sẽ mò tới. Chính là thằng chó xảo quyệt ấy.”

Ra là vậy, quả thật nếu là Takeuchi thì việc để lại số điện thoại nhà Ikemoto cũng không có gì là khó hiểu. Gã đúng là một tên xảo quyệt giăng lưới ở khắp mọi nơi.

“Vậy là đã rõ việc này không phải do anh Nakano làm rồi nhỉ?”

“… À, vâng.”

Đúng là không phải trò bỉ ổi của Nakano.

Thế nhưng việc đó chẳng giúp Yukimi thấy thoải mái hơn chút nào. Ngược lại, sự khó chịu lại càng gia tăng hơn dưới một hình dạng khác. Nói chung cô thực sự, thực sự vô cùng khó chịu.

Đầu tuần sau đó, Yukimi đến tìm bố chồng tại Đại học Văn

hóa Tama. Để mời vợ chồng Ikemoto đến nhà có thể không cần báo trước với mẹ chồng hay Toshiro, nhưng phải nói qua một tiếng với bố chồng cô, người trực tiếp liên quan đến phiên xét xử đó.

Đối với một người chỉ học hết cấp ba như Yukimi, trường đại học là nơi khiến cô có đôi chút e dè. Cô hòa vào giữa những tốp sinh viên đang khoan thai sải bước, tìm đến phòng nghiên cứu của bố chồng đã được bảo vệ chỉ cho từ trước. Phòng ông nằm trên tầng năm của tòa nhà thuộc khu trung tâm trường.

Yukimi ngó vào, gọi là phòng nghiên cứu nhưng cũng không có thiết bị gì đặc biệt, chỉ là một căn phòng nhỏ với ngập tràn sách. Một người đàn ông gầy gò tầm bốn mươi tuổi đang ngồi bên bàn làm việc. Có vẻ chiếc bàn bên cạnh là của bố chồng cô. Xem ra ở đây hai giáo viên sử dụng chung một căn phòng.

Nghe nói bố chồng cô đang có giờ dạy nên Yukimi được mời vào căn phòng có chiếc bàn hình oval dành cho giờ học nhóm bên cạnh để chờ.

Sau 30 phút ngồi chờ trong căn phòng yên tĩnh, Yukimi nghe thấy tiếng của bố chồng vọng lại từ phòng nghiên cứu kế bên. Ông đang nói gì đó bằng một giọng quảng giao thân thiện hiếm khi nghe thấy ở nhà. Một lúc sau cửa phòng học nhóm mở ra. Bố chồng cô vừa gãi đầu gãi tai vừa bước vào.

“Con xin lỗi vì đã đến tận đây làm phiền bố ạ.”

Bố chồng Yukimi khẽ nghiêng đầu rồi hỏi với giọng bình thản, “Có chuyện gì thế con?”

Từ trước đến nay cô không có nhiều dịp ngồi lại nói chuyện

với bố chồng. Hai người không có mấy chủ đề chung để nói, bố chồng cô không xem chương trình gì trên TV ngoài bản tin thời sự, ông cũng không có mấy hứng thú với trẻ con.

Thế nhưng khi gặp bên ngoài, ở ông toát ra bầu không khí dễ nói chuyện hơn rất nhiều so với mọi khi.

“Thật ra thì con có một chút chuyện liên quan đến chú Takeuchi nhà hàng xóm muốn hỏi bố ạ.”

“Takeuchi?” Bố chồng cô nhướng một bên mày. “Không phải là về Toshiro mà về anh ta sao?”

“Dạ, thật ra cũng có chút liên quan… Con cảm thấy kể từ ngày chú ta chuyển đến gần nhà mình có rất nhiều chuyện kỳ lạ đã xảy ra. Nhưng mẹ khá thân thiết với chú ta nên con không tiện nói với mẹ ạ.”

Trước vẻ mặt tỏ ra cảnh giác của bố chồng, Yukimi lần lượt kể về chuyện xảy ra ở nghĩa địa, chuyện bức thư được gửi đến chỗ Nakano, chuyện sinh hoạt thất thường của Madoka và việc Takeuchi thường cho con bé sữa chua. Cô cố tình chưa nhắc đến sự tồn tại của vợ chồng Ikemoto.

“Bố có thấy kỳ lạ không ạ?”

Nghe con dâu hỏi, bố chồng Yukimi nghiêng đầu.

“Những việc ấy thì có liên quan gì đến anh Takeuchi?”

Không còn cách nào khác, Yukimi đành phải nói ra những suy luận của Ikemoto.

“Ừm…” Bố chồng cô lầm bầm vẻ rất khó xử. Thấy có vẻ ông vẫn chưa thông suốt, cô đành nói tiếp.

“Bố là người xét xử vụ án nhà Matoba, nhưng thực tế, bố đã nghĩ gì khi phán người ấy vô tội ạ?”

“Ý con là sao?”

“Ý con là, bố phán vô tội vì nghĩ người ấy hoàn toàn vô tội hay mặc dù có nghi ngờ nhưng vì không thể chứng minh có tội nên phán vô tội ạ?”

“Đều như nhau cả thôi. Vô tội là vô tội. Không có gì là hoàn toàn hay hơi hơi vô tội cả.”

“Đúng là thế, nhưng mà…”

Yukimi chưa biết phản ứng sao với câu trả lời xã giao của ông.

“Chú Takeuchi ban đầu đã tự thú đúng không ạ? Con nghĩ những lời khai đó rất hợp lý.”

“À cái đó à, con đa nghi quá rồi đấy.”

“Nhưng rõ ràng người ta sẽ thấy ấm ức khi biết mình đối xử tốt với đối phương mà không được trân trọng đúng không ạ?”

“Dù thế chẳng lẽ lại nổi điên lên chỉ vì một cái cà-vạt?”

“Có khi đó chỉ là giọt nước làm tràn ly. Với người dễ nổi cáu thì cũng có khả năng xảy ra lắm ạ.”

Bố chồng cô chỉ khẽ lắc đầu. Có lẽ ông vốn chưa từng tận tâm tận lực với ai bao giờ nên khó hình dung được là sự lệch pha về cảm xúc sẽ khiến tâm trạng trở nên như nào. Tất nhiên nếu chỉ vì một chiếc cà-vạt mà cảm xúc đã tiêu cực như vậy thì hơi quá. Cô chỉ muốn coi đó là một khả năng nhưng xem ra để thuyết phục người khác cũng nghĩ như mình thật là khó.

“Chưa kể anh ta bị cảnh sát ép buộc và dẫn cung nên mới khai

như vậy.” Bố chồng cô nói.

“Bị ép cung thì người ta sẽ dễ dàng thừa nhận những điều mình không làm thế ạ?”

“Những người không hiểu biết gì về án oan mới hay nghi ngờ như vậy. Việc hỏi cung thực tế thảm khốc đến mức người thường không thể chịu đựng được đâu. Bố có nghe anh ta kể lại trải nghiệm lần đó rồi, đấy đúng là một trường hợp điển hình của án oan.”

Hỏi những câu cơ bản với một chuyên gia về pháp luật có vẻ chỉ khiến Yukimi trở nên yếu thế.

“Vậy bố có nghĩ là chú ấy tình cờ chuyển đến sống cạnh nhà ta không ạ?”

“Hả?” Giọng nói của bố chồng Yukimi chợt lộ ra đôi chút lúng túng.

“Chú ta và anh Matoba tình cờ quen nhau trên chuyến bay quốc tế, ấy vậy mà nhà hai người hóa ra lại gần nhau, chỉ cách có 5 phút đi bộ. Có nghĩa là chú ta đã chuyển đến sống gần nhà anh Matoba đúng không ạ?”

“Bố cũng không rõ… Đúng là nhà Matoba đã ở đó từ rất lâu rồi, sau đấy anh Takeuchi chuyển tới hay là chuyển đến từ trước khi gặp anh Matoba thì bố không nhớ rõ.”

Hình như bố chồng cô đã bắt đầu nhận ra điểm chung với nhà Matoba nên ông thoáng lúng túng.

Yukimi thử tăng mức độ đe dọa lên một chút.

“Chú ta giúp nhà mình chăm sóc bà rồi chỉ chưa đầy mười

ngày sau đó bà đã qua đời, bố cũng nghĩ đây là việc ngẫu nhiên ạ?"

"Ý con là sao?" Bố chồng Yukimi cau mày, cao giọng hỏi lại.

"Con hỏi thế thôi chứ cũng không có căn cứ gì cụ thể."

Chỉ cần đe dọa từng đó thôi là được rồi. Yukimi chủ động điều chỉnh lại câu chuyện.

"Con đừng đùa kiểu đấy." Bố chồng nạt Yukimi, giọng đầy vẻ khó chịu.

"Nhưng con cứ có cảm giác bố cố ý giữ khoảng cách với chú Takeuchi và phó mặc cho mẹ trong việc kết giao với chú ta, thật ra bố cũng nghĩ chú ta có gì đó khả nghi đúng không ạ?"

"Con đừng nói bậy bạ. Bố đồng cảm với nỗi khổ mà anh Takeuchi đã phải trải qua, bố cũng rất nể trọng sự tranh đấu quyết liệt của anh ấy. Chính vì thế bố mới nhờ anh ta đến kể cho sinh viên nghe kinh nghiệm thực tế của mình. Thế nhưng để kết giao nhà hàng xóm hay bạn bè thì lại là chuyện khác. Dù gì người ngoài nhìn vào thì đây vẫn là mối quan hệ của một cựu thẩm phán và bị cáo. Hai bên cần giữ khoảng cách nhất định. Bố cũng đã nói rõ với mẹ con như vậy."

"Có nghĩa là bố hoàn toàn không nghi ngờ gì chú ta?"

"Tất nhiên rồi."

Bố chồng cô đang cố bảo vệ thành trì của phiên tòa mình xét xử. Nhưng có vẻ không phải bằng niềm tin tuyệt đối mà bằng sự ngoan cố muốn khẳng định là mình đúng.

Cô đã phát đi tín hiệu cảnh báo thế này mà cũng không ăn

thua gì sao?

“Bố vẫn khẳng định là như vậy đúng không ạ?” Yukimi thì thầm. “Có thể con sẽ thành kẻ thù của cả nhà. Vì con thấy chú ta rất khả nghi.”

“Con định làm gì?”

“Con đã gặp vợ chồng anh trai của chị Matoba Kumiko. Bố có biết họ không?”

“À… Họ đã rất tức giận với phán quyết.”

“Vâng… Nhưng họ bảo không hận thù gì bố cả. Chỉ là sau khi phiên tòa kết thúc họ nhận ra rất nhiều điều và muốn được chia sẻ những điều đó. Con sẽ dẫn họ đến khi cả nhà mình đông đủ. Toshiro cũng thi xong rồi nên con định Chủ nhật tuần này.”

“Hừm… Con làm vậy để làm gì?” Bố chồng hỏi với vẻ mập mờ, khổ sở.

“Con chưa biết. Chỉ là muốn cả nhà nghe chuyện thôi ạ.”

Bố cô lại lẩm bẩm với thái độ mập mờ như mọi khi. Mỗi lần nhìn dáng vẻ ấy Yukimi lại thầm nghĩ người này từng là thẩm phán thật sao?

“Thay vì những việc ấy, con làm lành với Toshiro có phải hơn không? Bố thì lo về chuyện đó hơn đấy.”

Thì ra bố chồng cũng lo cho mình, Yukimi nghĩ, thoáng xen chút mỉa mai.

“Con định qua việc này chứng minh sự trong sạch của mình. Bố cũng nên quan tâm đến gia đình mình hơn đi ạ, nếu không, sẽ có ngày không còn chỗ cho bố nữa đâu.”

Yukimi rời khỏi đó sau khi để lại câu nói đầy tính đe dọa lẫn thách thức.

ĐỐI ĐẦU

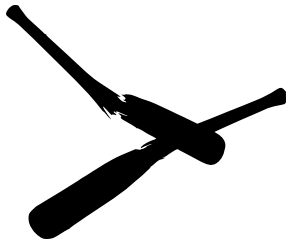

Chiều Chủ nhật, Yukimi hẹn vợ chồng Ikemoto ở trước ga Tamano. Hai người đến lúc 3 giờ, đúng giờ hẹn và còn dắt theo cả Kazuto.

"Tôi tính để Kazuto chơi cùng bé Madoka."

Vợ chồng Ikemoto suy nghĩ thật chu đáo, cách ăn mặc của họ hôm nay cũng thật chỉn chu. Nhờ bộ com-lê phẳng phiu mà ấn tượng về dáng vẻ có phần tả tơi nơi họ đã không còn. Có vẻ họ đã dồn tâm huyết cho ngày hôm nay rất nhiều.

"Kazuto, cháu chơi với Madoka giúp cô nhé?"

"Vâng, cháu đã mang cả đồ chơi đến rồi ạ."

Kazuto mở túi xách đeo trên vai ra cho Yukimi xem. Bên trong là những món đồ chơi truyền thống có lẽ đã được lựa chọn theo phương châm giáo dục của cha mẹ cậu bé như trống lắc hay quả tạ bằng vải.

"Ồ, cháu có nhiều đồ chơi lạ quá. Cháu cho Madoka mượn với nhé."

Yukimi mỉm cười với Kazuto rồi quay sang hai vợ chồng Ikemoto.

“Vậy chúng ta đi thôi nhỉ.”

Trên đường đến nhà Kajima, vợ chồng Ikemoto có lẽ do căng thẳng nên hầu như không chuyện trò gì. Khi liên lạc với họ ngày hôm qua Yukimi đã nhờ họ hãy cố gắng nói năng thật tỉnh táo, nhưng xem ra hôm nay cô không cần lo đến vấn đề này nữa rồi.

Lâu lắm rồi Yukimi mới lại về nhà.

Chẳng biết nên nói gì lúc vào nhà cho phải, bấm chuông gọi cửa thì cũng kỳ nên Yukimi bảo vợ chồng Ikemoto chờ ở ngoài một chút còn mình lặng lẽ bước vào nhà. Cô đã liên lạc trước vào buổi sáng, lúc ấy Toshiro nghe máy nên cô chỉ nói ngắn gọn là có chuyện muốn nói.

Không có ai ở trong phòng bố mẹ chồng. Yukimi nhìn vào phòng khách, mẹ chồng cô đang là quần áo ở góc phòng.

“Ồ, nóng lắm đúng không con? Trong tủ lạnh có nước hoa quả người ta biếu dịp lễ Obon đấy.”

“Con cảm ơn mẹ. Bố con đâu ạ?”

“À hôm nay nhóm học nhóm kỳ thi Tư pháp ở trường đại học có tổ chức tiệc liên hoan sau thi…”

“Bố đi vắng ạ?”

“Bố bảo mẹ chuyển lời hỏi thăm con.”

Nếu bố có việc thì cứ nói, cô sẽ xếp lại lịch, vậy mà… Có thật là ông cần ra ngoài vào giờ này không? Cô không muốn nghĩ là bố chồng đang trốn tránh nhưng rõ ràng là ông đã viện cớ để tránh

mặt.

Cô tưởng mình đã khiến ông nhận ra được mối nguy hiểm đang cận kề, nhưng xem ra như thế vẫn chưa đủ. Đành phải mặc kệ bố chồng thôi.

“Hôm nay thực ra con dẫn hai người này đến gặp mẹ và anh Toshiro.”

“Ơ… ai vậy?” Mẹ chồng ngạc nhiên nhìn Yukimi. Có vẻ bà chưa nghe gì từ bố chồng.

“Con sẽ giới thiệu sau ạ. Giờ con mời họ vào mẹ nhé.”

Yukimi mở cửa cho vợ chồng Ikemoto và Kazuto vào rồi dẫn họ tới thẳng phòng khách.

“Xin chào chị, tôi là Ikemoto. Đây là vợ của tôi.”

Mặc dù mẹ chồng cúi chào Ikemoto rất lịch sự nhưng khuôn mặt bà lộ rõ vẻ băn khoăn.

“Cháu chào bà ạ,” Kazuto chào to rõ ràng như mọi khi.

“Ồ, chào cháu. Cháu ngoan quá.”

Mẹ chồng cũng bất ngờ cười âu yếm với cậu bé. Yukimi lại phải một lần nữa cảm thán trong lòng, cậu bé này quả là ngôi sao sáng trong gia đình Ikemoto u ám.

“Nhà con ở trên tầng hai ạ?” Yukimi hỏi mẹ chồng, rồi dẫn Kazuto lên trên gác.

Ở tầng hai, Toshiro và Madoka đang chơi đùa với nhau.

“Mẹ!”

Vừa thấy Yukimi, Madoka đã chạy ào đến ôm chầm lấy mẹ. Hôm nay con bé không khóc. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn

mà Yukimi có cảm giác con bé đã lớn hơn rất nhiều rồi.

“Ơ, tại sao anh Kazuto lại ở đây?”

“Anh Kazuto bảo muốn chơi cùng Madoka đấy. Con chơi ngoan với anh nhé?”

“Vâng ạ.”

Chắc hai đứa sẽ chơi với nhau được ít nhất là 30 phút đến một tiếng. Kazuto nhanh chóng lấy đồ chơi từ trong túi ra. Madoka reo lên sung sướng.

“Cô có chuyện gì muốn nói vậy?” Toshiro nhìn Yukimi, ánh mắt đầy nghiêm túc, thái độ khác hẳn với khi chơi cùng Madoka.

“Tôi muốn anh gặp hai người này. Anh xuống dưới nhà đi nhé.”

“Luật sư à?”

“Không phải.”

Anh ta đang nghĩ chuyện gì vậy. Yukimi ngán ngẩm chẳng muốn cười nữa.

Cả hai đi xuống tầng một, đúng lúc mẹ chồng đang mời vợ chồng Ikemoto uống trà.

“Anh ngồi xuống kia đi, cả mẹ nữa ạ.”

Hai người ngồi xuống đối diện vợ chồng Ikemoto, Yukimi trải gối tựa xuống dưới đất rồi ngồi quỳ ở đó.

“Đây là vợ chồng anh Ikemoto. Họ là họ hàng của gia đình nạn nhân trong vụ án mà chú Takeuchi là bị cáo.”

Yukimi giải thích cụ thể mối quan hệ giữa họ và việc trước

đây đôi bên từng là hàng xóm của nhau.

Hẳn là cả mẹ chồng và Toshiro đều chưa hiểu vì sao họ lại đến đây nhưng cả hai cũng không mở miệng hỏi trước. Chỉ riêng việc họ là người thuộc bên bị hại trong vụ án bi thảm đã khiến người đối diện thấy ngập ngừng.

Yukimi kể chuyện trong khi hai mẹ con lặng yên lắng nghe.

"Và vì thế, cả hai vị đây hiểu rất rõ Takeuchi, và cả hai đều không tin rằng chú ta vô tội trong vụ án đó."

Sau lời giới thiệu của Yukimi, Ikemoto lấy khăn tay lau mồ hôi trán rồi bắt đầu kể về những giả thuyết của mình. Việc Takeuchi tiếp cận đối phương bằng sự tử tế thái quá. Với những người gã ưng ý gã sẽ tận tâm tận lực mà không mong đáp lại, liên tục ban ơn cho họ. Còn với những người gã cho là cản trở gã, gã sẽ dùng mọi thủ đoạn xảo quyệt để loại bỏ. Khi người gã ưng ý cảm thấy ngột ngạt và có ý né tránh gã, gã sẽ coi đó là sự phản bội nghiêm trọng và nổi điên với đối phương…

Ngoài ra, Ikemoto cũng kể về quá trình xảy ra vụ án giết hại cả gia đình Matoba, rồi việc anh ta xem xét, đối chiếu động cơ gây án mà Takeuchi khai với tính cách của gã và thấy vô cùng trùng khớp…

Cách nói chuyện của Ikemoto đã có sự điều chỉnh, vừa đủ nhiệt huyết nhưng không đến mức sống chết văng nước bọt như mọi khi. Kyoko chỉ lặng lẽ ngồi bên cạnh gật đầu.

Thế nhưng, giữa chừng câu chuyện, Toshiro đã bắt đầu có những cử chỉ biểu hiện sự khó chịu. Nét mặt của mẹ chồng thì nửa thương cảm nửa hoài nghi, trong khi đó Toshiro đã khoanh

tay, bắt tréo chân, khuôn mặt tỏ ra vô cảm. Thật tiếc là cả hai dường như không tiếp nhận hết những điều Ikemoto muốn nói.

"Xin lỗi..." Khi Ikemoto sắp kết thúc câu chuyện thật dài của mình, Toshiro mở lời. Không phải nói với Ikemoto mà với Yukimi. "Nãy giờ cô giới thiệu họ là người nhà của nạn nhân và bảo họ kể chuyện, nhưng rốt cuộc thì ý cô là gì? Chuyện này phải nói với bố mới đúng chứ?"

"Thật ra tôi cũng muốn cả bố nghe nữa."

"Nhưng mà này, câu chuyện của anh không có ý nghĩa gì đâu. Tất nhiên tôi rất thông cảm với tình cảnh của anh chị Ikemoto đây. Thế nhưng anh chị có ngồi đây và bảo bố tôi xử sai thì cũng chẳng để làm gì. Đó là phán quyết mà bản thân bố tôi đã lao tâm khổ tứ mới đưa ra được. Tôi và mẹ không thể nói hay làm gì cả. Gia đình là như vậy mà, phải không Yukimi?"

Bị nhắc đến đầy mỉa mai, Yukimi chỉ còn biết im lặng.

"Với lại, phán quyết một khi đã được đưa ra rồi thì có nói gì cũng vô ích thôi. Chúng ta sống dưới chế độ pháp trị. Chú Takeuchi cũng đã rời Chofu về đây sống, chúng tôi cũng qua lại với chú ấy như những người hàng xóm hữu hảo, mười năm hay hai mươi năm sau chúng tôi sẽ vẫn đụng mặt chú ấy, nên giờ anh nói chuyện này ra, chúng tôi đâu thể giúp được gì hơn?"

"Chúng tôi không mong anh giúp. Chúng tôi đến để mong mọi người hãy cảnh giác."

Ikemoto cố gắng dùng ngôn từ lịch sự, nhưng giọng nói đã có vẻ gằn hơn trước.

"Cảnh giác?" Nói đoạn Toshiro khẽ nhếch mép cười. "Nghĩa là

sao? Là lần này Takeuchi sẽ tiếp cận nhà chúng tôi và dùng thủ đoạn xảo quyệt để loại trừ ai đó rồi xây dựng môi trường có lợi cho mình ư?"

"Chẳng phải tôi đã bị loại ra hay sao?"

"Cô ư?" Toshiro há hốc mồm nhìn Yukimi.

"Tôi đã nói với anh tôi không liên quan tới những việc xảy ra với Nakano đúng không? Nếu vậy thì ai là người đã gửi thư cho gã và bày trò ở khu mộ? Và anh chị Ikemoto đây, từ kinh nghiệm của mình lại cho rằng Takeuchi là kẻ khả nghi nhất. Tôi cũng nghĩ như vậy đấy."

"Thế là thế nào? Tại sao những việc ấy lại liên quan đến chú Takeuchi?" Toshiro hỏi, ánh mắt đã trở nên nghiêm túc.

Ikemoto lại một lần nữa trình bày những suy luận của mình liên quan đến một loạt các sự việc khó hiểu xoay quanh Yukimi. Anh ta nói về thủ thuật mở nắp chai sữa chua Yakult, giải thích cả việc ngoài Takeuchi ra sẽ chẳng có ai dùng số điện thoại của họ để đặt bia mộ cả.

Toshiro ban đầu còn nhắm mắt để nghe chuyện như thể đang cố sắp xếp lại các chi tiết trong đầu. Tuy nhiên khi Ikemoto liên tiếp đưa ra những suy luận, anh ta bắt đầu chau mày, nghiêng đầu nhìn Ikemoto.

"Vâng vâng, tôi đã hiểu ý của anh rồi."

Sau khi Ikemoto trình bày gần hết câu chuyện và lặp đi lặp lại rằng Takeuchi là con người xảo quyệt thế nào thì Toshiro ngắt lời.

“Thế nhưng từ nãy đến giờ tôi chỉ nghe giả thuyết với suy luận mà chưa thấy anh đưa ra chứng cứ. Anh đã nói đến thế này chắc hẳn phải có chứng cứ gì đó đúng không?”

“Nếu cứ vin vào chứng cứ với không chứng cứ thì sẽ hối không kịp mất.”

Yukimi lên tiếng tiếp lời thay cho Ikemoto đang bị hỏi dồn. “Yakult là chứng cứ đấy. Tôi không hề biết Takeuchi cho Madoka thứ như vậy, khi hỏi ra thì đúng là chú ta cho thật.”

“Đừng đùa nữa. Chỉ khi xét nghiệm ra là có thuốc trong chai Yakult thì nó mới được coi là vật chứng.”

Yukimi không lùi bước, “Thế việc Nakano đến công viên thì sao? Lúc ấy Takeuchi đã đến thư viện và rủ anh ra ngoài đúng không?”

“Đúng là chúng tôi có gặp nhau ở thư viện, nhưng người mở lời xin đi thử xe Mercedes là tôi đấy.”

Ikemoto vươn người ra phía trước, “Chỉ là tình cờ anh Toshiro nói trước thôi. Gã đã tạo ra kịch bản để anh mở lời như thế. Nếu anh không nói ra thì chính gã sẽ nói.”

“Thế nên tôi đã bảo những cái nếu với giả sử ấy thì nói kiểu gì chẳng được, nhưng nó không phải là bằng chứng. Việc đặt tượng phật Địa tạng cúng thai nhi rồi để lại số điện thoại nhà anh chị cũng vậy, khả năng người làm việc đó là anh chị còn cao hơn là chú Takeuchi đấy?”

“Thật hồ đồ. Tôi làm như vậy để làm gì?” Mắt Ikemoto vằn lên.

“Đúng không? Anh sẽ nghĩ như vậy đúng không? Việc anh nói về chú Takeuchi cũng tương tự như vậy thôi.”

“Khác hoàn toàn. Tôi nói vì đã hiểu rõ về con người của gã. Còn mọi người không hề biết bộ mặt thật của gã. Nếu tôi đã nói đến vậy rồi mà hai người vẫn không ngộ ra thì tôi xin nói một chuyện nữa. Khi nghe cô Yukimi kể lại chuyện tôi đã khẳng định chắc chắn. Takeuchi đã giết bà Kajima Yoko.”

Bầu không khí như đóng băng lại. Chỉ có tiếng thở phì phò của Ikemoto.

Yukimi đã nghĩ riêng việc này thì nên thận trọng khi đề cập đến. Cô đã nhắc khéo Ikemoto như vậy nhưng xem ra anh ta không hiểu.

Mặt mẹ chồng cô như tối sầm lại.

“Gã đã lén lút giấu đi một phần cháo bà Yoko ăn thừa, rồi khi chỉ còn một mình với bà, gã đã ấn vào mồm bà. Bằng cách đó gã đã khiến bà nghẹn chết.”

“Anh thôi đi,” mẹ chồng trút cơn giận lên từng lời nói. “Không phải việc gì cũng có thể thản nhiên nói ra được đâu. Tôi không thể tha thứ cho việc anh nghi ngờ vô lý người đã tận tâm tận lực giúp tôi như vậy!”

Mẹ chồng quay sang lườm Yukimi. “Cả con nữa, sao lại có thể tin những chuyện như vậy?”

Thật tiếc là Yukimi không có con át chủ bài nào để có thể ngăn được phản ứng cự tuyệt của mẹ chồng. Thế nhưng hôm nay cô đã xác định, dù có phải đẩy mẹ chồng và Toshiro sang bên kia chiến tuyến cũng phải nói cho rõ nên cô không thể bỏ

rơi vợ chồng Ikemoto lúc này được.

“Xin lỗi anh chị, tôi không thể nghe thêm được nữa, xin anh chị hãy về cho.” Mẹ chồng Yukimi nói một cách gay gắt.

“Khoan đã. Nếu mọi việc mà ngưng lại ở đây thì thật khó chịu.” Toshiro đưa mắt nhìn khắp mọi người trong phòng. “Đây toàn là những lời nói một chiều. Nghe những lời này xong, sau đây chúng tôi biết giáp mặt với chú Takeuchi kiểu gì chứ?”

“Con cứ đối đãi với chú ấy như trước nay thôi.”

Mẹ chồng cô nói với hàm ý đừng để tâm tới những lời họ đặt điều, nhưng Toshiro không nghe.

“Tôi muốn nghe cả ý kiến của chú Takeuchi nữa. Nếu không, đây chẳng khác gì phiên xét xử vắng mặt bị cáo. Không công bằng chút nào. Phải gọi chú ấy sang đây thôi.”

“Đừng kéo người ta vào những chuyện kỳ cục thế này.”

Mẹ chồng ngăn nhưng Toshiro dường như không bận tâm. “Không không, ta nên làm như vậy để tốt cho cả chú Takeuchi nữa. Thế nào anh Ikemoto? Tất nhiên mong anh hãy bình tĩnh khi đối diện, nếu không chuyện sẽ thành ra rất phiền.”

“Được thôi. Chúng tôi chẳng sao cả, cứ gọi gã ta sang đây.” Ikemoto cũng chấp nhận tham chiến.

“Thế thì không vấn đề gì rồi. Tôi sẽ đi gọi chú ấy.”

“A…” Yukimi nhổm người lên như bị Toshiro kéo đi. “Riêng chuyện của bà nội anh đừng nói gì. Đấy không phải là chuyện dễ nói ra.”

Toshiro liếc Yukimi một cái rồi nhanh chân đi thẳng ra cửa.

“Xin lỗi cô, tôi lỡ mồm buột miệng…” Ikemoto nói nhỏ đầy vẻ áy náy.

Yukimi thậm chí không còn sức để trách cứ, cô chỉ khẽ lắc đầu.

Khi mẹ chồng khẽ đứng lên rót thêm trà và chuẩn bị thêm cả phần của Takeuchi thì Toshiro đã quay trở lại.

Đi sau lưng anh ta là Takeuchi.

“Xin lỗi anh nhé, tự nhiên lại gọi anh đến đây vì việc kỳ cục thế này.”

Mẹ chồng cố nói giọng tươi vui không phù hợp với không khí và cúi đầu chào Takeuchi.

“Không sao, không sao ạ,” Takeuchi chỉ đáp như vậy, khuôn mặt hơi đanh lại. “Ồ ồ, lâu rồi không gặp anh chị.” Gã nói như thể độc thoại rồi ngồi xuống sofa Toshiro vừa ngồi khi nãy.

Toshiro ngồi bắt tréo chân ngay bên cạnh đó.

Takeuchi thở ra một hơi như thở dài rồi bắt đầu nói.

“Lúc nãy tôi đã nghe cậu Toshiro kể qua câu chuyện. Thật ra tôi không ngại tham gia vào những chuyện như này nhưng có vẻ về vụ án nhà anh Matoba, cho dù có nói đến đâu thì rốt cuộc lại quay về các giả thuyết và không rút ra được điều gì cả. Kéo cả gia đình thầy Kajima vào chuyện này thì rất kỳ quặc, nhân đây tôi mong anh chị hãy thôi đi. Tuy nhiên, về việc anh chị nói tôi dùng mọi thủ đoạn để đuổi cô Yukimi ra khỏi nhà này thì tôi không thể nào bỏ qua được, tôi muốn hỏi một lần cho rõ ràng đó là chuyện gì?”

Nhìn toàn cục, Takeuchi trông lịch thiệp hơn hẳn Ikemoto về mọi mặt. Yukimi thấy lo ngại trong lòng, không biết điều này sẽ mang lại ấn tượng gì với mọi người trong nhà.

“Chẹp, bắt anh Ikemoto trình bày lại lần nữa thì cũng hơi quá đáng nên tôi sẽ tóm tắt lại nhé. Nếu có điều gì cần bổ sung nhờ anh Ikemoto nói thêm cho.”

Toshiro nhanh nhẹn xen vào và nhanh chóng tóm lược lại những gì Ikemoto đã trình bày. Anh ta nói muốn thành luật sư quả cũng không phải nói cho vui, câu chuyện được kể lại với thời gian chỉ bằng một nửa, Yukimi cảm thấy may mắn vì không phải hồi hộp như lúc Ikemoto nói chuyện.

Toshiro đã giải thích xong, Ikemoto không cần bổ sung gì cả. Khi giải thích, Toshiro cũng chêm vào cả những lời y như Ikemoto đã nói, “Gã thì có thể làm như vậy,” “Đó là cách làm đúng với bản chất của gã”. Nói chung bài thuật lại của anh ta đã mô tả nguyên văn câu chuyện trước đó của Ikemoto bao gồm cả sắc thái tâm trạng của Ikemoto.

“Ra là thế…” Takeuchi nhắm mắt lại. “Thật là gay go quá,” gã nói như thì thầm rồi ngẩng mặt lên. “Tôi tưởng anh Ikemoto đã bình tĩnh hơn nên hôm nay mới định đến nghe chuyện một cách nghiêm túc, nhưng hóa ra lại vẫn toàn những chuyện tầm phào thế này.”

“Mày hãy thành thật mà thừa nhận đi!” Mắt Ikemoto long lên.

Yukimi khẽ lên tiếng nhắc nhở anh ta bình tĩnh lại.

“Tất nhiên cũng có một số điểm đúng, dù là ngẫu nhiên.” Takeuchi bình thản nói.

“Đó là những điểm gì?” Toshiro hỏi.

“Vì tôi từng buôn bán hàng châu Âu nên đúng là tôi có một con búp bê Pháp. Và quả thật tôi đã từng cho bé Madoka xem từ cửa sổ tầng hai. Thế nhưng nếu vì thế mà bị đổ cho tội dạy cô bé đối xử thô bạo với búp bê thì oan cho tôi quá. Tôi không có ý định đổ tội cho trẻ nhỏ nhưng ngược lại chính tôi đã học theo cử chỉ của cô bé để ôm búp bê hay đung đưa búp bê. Khi tôi làm như vậy Madoka rất vui, cô bé nghĩ ra rất nhiều cử chỉ cho tôi xem. Cũng có khi vì thế mà cách cô bé đối xử với búp bê ngày càng trở nên mạnh bạo. Tôi thành thật nhận lỗi vì đã để cô bé trở nên quá khích. Tuy nhiên tôi vốn chỉ cùng chơi với cháu trò chơi vô hại mà có nằm mơ cũng không thể nghĩ được rằng điều ấy lại biến cô bé thành một đứa trẻ hung bạo, càng không bao giờ nghĩ dùng cách ấy để đuổi cô Yukimi ra khỏi nhà ta.”

“Mày thì chắc chắn có nghĩ tới. Chính này đã biến bé Madoka thành đứa trẻ khó bảo để làm cô Yukimi thêm căng thẳng.”

“Anh thôi đi.” Takeuchi nói giọng hiền hòa. “Cô Yukimi, cô đừng tin vào những điều như vậy.”

“Thế nhưng chúng tôi đã đoán đúng còn gì?” Kyoko mở miệng không giấu được vẻ hưng phấn.

“Không, bình thường chẳng ai nghĩ rằng những việc như vậy có thể dồn Yukimi vào đường cùng cả.” Toshiro lên tiếng bênh vực Takeuchi.

“Thế nhưng kết quả đúng là tôi đã bị dồn vào đường cùng còn gì?”

Câu nói đó cũng là tín hiệu cho thấy sự phản kháng của

Yukimi đối với Takeuchi. Cuối cùng cô đã quyết tâm vạch rõ lập trường đối đầu của mình với gã.

“Cô Yukimi,” Takeuchi nhìn cô với vẻ mặt đượm buồn. “Tôi đã nói với cô rồi mà? Đừng tin những gì người này nói.”

“Chú đã từng nhìn thấy tôi đánh vào chân Madoka đúng không? Và chính chú đã báo với Trung tâm tư vấn trẻ em đúng không?”

“Yukimi!” Lần này mẹ chồng cô đã để cảm xúc lấn át. “Con không xem lại mình mà còn đi nói lung tung gì thế?”

“Nếu không hài lòng về con thì hãy nói thẳng. Chứ làm như vậy thì chẳng phải quá ác ý hay sao?”

“Tôi không báo lên đâu hết.” Takeuchi nói với ánh mắt nghiêm túc. “Tất nhiên tôi không thể chứng minh được điều đó. Nhưng tôi phải chứng minh sự trong sạch của mình với những lời buộc tội vô căn cứ chứ.”

“Không cần đâu. Chú chỉ cần nói không phải và lắc đầu là xong.” Toshiro nhìn Yukimi với ánh mắt đầy khiêu khích.

Yukimi càng thêm nóng máu, cô nói tiếp, “Nakano không thể nào dùng số điện thoại của vợ chồng anh Ikemoto để đặt tượng Địa tạng cúng thai nhi được. Theo đó có thể suy ra việc viết thư cho gã cũng là do ai đó làm. Nếu xét riêng từng hành vi thì tưởng chừng như chỉ là trêu đùa ác ý, nhưng tất cả những điều này đều được sắp xếp một cách có ý đồ. Ý đồ đó chính là dồn tôi vào đường cùng để loại tôi ra khỏi cái nhà này.”

“Cho dù có là ý đồ như vậy thì cũng không phải là ý đồ của tôi. Tôi có thể nói rõ ràng thế mà không cần chứng minh gì hết.”

“Ngoài chú ra còn ai vào đây nữa? Những việc bất thường này chỉ mới xảy ra sau khi chú chuyển đến cạnh nhà chúng tôi còn gì?”

“Tôi đã nói là không phải. Cô Yukimi, cô hãy bình tĩnh đi.”

“Tôi đang rất bình tĩnh.”

Tại sao gã vẫn có thể bình thản ngồi đây mà phủ nhận toàn bộ như vậy. Nếu có một mũi tên mang tên chứng cứ thì có phải là cô đã đâm xuyên tim đen của gã được rồi không.

“Yukimi, cô hãy để cho tôi nói nốt điều đó.” Ikemoto chen ngang, giọng run lên vì hưng phấn.

“Anh Ikemoto!”

“Không, tôi sẽ nói. Takeuchi, chính mày đã giết bà nội nhà này đúng không? Mày đã nhét cháo vào mồm bà. Tao chỉ cần nói thế thôi chắc mày cũng hiểu. Rốt cục mày định giết bao nhiêu người nữa thì mới thỏa mãn vậy?”

“Anh Ikemoto, tôi kiên nhẫn thế đủ rồi đấy.” Đến đây Takeuchi cũng mất bình tĩnh, sự giận dữ hiện rõ trên khuôn mặt gã.

“Những lời này là xúc phạm danh dự đấy. Takeuchi, chú có thể kiện họ.” Toshiro nói một cách điềm nhiên.

“Tôi cũng đang chờ điều đó đây. Ta hãy làm rõ trước tòa đi.”

Ikemoto tỏ rõ vẻ quyết chiến nhưng Takeuchi lại chỉ lắc đầu.

“Tôi sẽ không làm việc đó. Làm những việc đó với mấy người này cũng chỉ vô ích mà thôi.”

“Hôm ấy khi rời khỏi phòng bà, chú đã ra rửa tay đúng

không? Sau đó khi bác tôi vào phòng bà thì bà đã bị nghẹn…”

“Cô Yukimi, cô lại tin cả những chuyện này sao? Chăm sóc người bệnh thì tay sẽ phải chạm vào nhiều thứ nên rửa tay là đương nhiên. Vì tôi còn không nhớ lúc ấy mình có rửa tay hay không nên không biết trả lời cô thế nào. Tôi chỉ làm vì mong muốn được góp một chút sức mọn. Chỉ vì tôi là người ngoài, vô tình có mặt khi xảy ra chuyện đau buồn mà lại bị tình nghi như này sao? Nếu đúng vậy thì quá là vô lý. Có vẻ cô vẫn có thành kiến với việc tôi là người liên can trong vụ án nhà anh Matoba. Tôi đã được chính thầy Kajima công nhận là vô tội đấy. Tôi cũng chỉ là một công dân bình thường như cô. Nếu bỏ qua những thành kiến ấy thì chắc chắn cô sẽ không chĩa mũi dùi nghi ngờ về phía tôi đâu.”

“Đó là điều không thể. Vì ngay trong vụ án nhà anh Matoba, tôi cũng không nghĩ là chú trong sạch. Chỉ là họ đã không đủ chứng cứ để kết tội chú mà thôi.”

“Vì tôi trong sạch nên họ mới không đủ chứng cứ kết tội đấy.”

“Dù chú có phủ nhận đến đâu tôi vẫn sẽ nghi ngờ. Vì tôi cảm nhận được sự nguy hiểm từ chú. Nhìn nhà anh Matoba sẽ biết những gia đình chú định tiếp cận sẽ phải chịu số phận thế nào. Gia đình này cũng đang bước trên con đường giống với họ. Tôi sẽ ngăn điều đó lại bằng hết sức mình.”

“Chẳng có con đường hay gì cả. Ngay từ đầu đã chẳng có mối liên hệ nào giữa hai nhà hết.”

“Đừng có giả ngây giả ngô nữa,” Ikemoto gầm lên.

“Hãy thận trọng những lời anh nói.” Toshiro nhắc nhở với vẻ

khinh miệt.

“Chúng tôi sẽ đấu với chú.” Yukimi nói đầy thách thức.

Cô ném hết những cảm xúc đang sôi sục trong lòng mình về phía Takeuchi.

“Chú Takeuchi, giờ chú có chối cãi thế nào thì một lúc nào đó mẹ chồng tôi và con người này sẽ nhận ra điều bất thường thôi. Tôi sẽ khiến họ nhận ra. Đến khi đó, à không, trước khi điều đó xảy ra chú hãy biết điều mà rút lui đi. Tôi chắc chắn sẽ không để Madoka phải chịu cảnh như cháu Matoba Kenta. Để làm được điều đó tôi sẵn sàng tuyên chiến với chú và sẵn lòng chấp nhận nếu bị đuổi ra khỏi cái nhà này.”

“Cô Yukimi!” Takeuchi cao giọng như đã phải chịu đựng quá mức giới hạn. “Cô hãy thôi lố bịch và nhìn nhận sự thật đi.”

“Tôi đã nhận ra từ lâu rồi.”

“Không phải vậy. Cô Yukimi!”

“Ý chú là sao?”

Takeuchi nhìn lại Yukimi với ánh mắt sắc lạnh đầy đau đớn. Rồi gã nói.

“Những chuyện kỳ lạ liên tiếp xảy ra xung quanh cô không phải là kể từ khi tôi chuyển đến nhà bên cạnh, mà là từ khi anh Ikemoto lảng vảng ở quanh khu này.”

Yukimi im bặt như thể thời gian đang đông cứng lại. Câu nói đó của Takeuchi đã tấn công trực tiếp vào mạch tư duy của cô. Cô cảm thấy như đầu mình vừa bị đập một cú mạnh đến váng vất.

“Mày… đừng có hàm hồ!” Ikemoto gầm lên, mặt biến sắc.

Tuy nhiên Yukimi đã không thể coi cú tấn công trực diện từ Takeuchi chỉ là một lời nói nhằm chạy tội. Đây là lời bất chợt gã nghĩ ra hay gã đã tính sẵn từ rất lâu rồi, từ thời điểm gã nói ra câu ấy, giọng điệu, và cả nét mặt của gã, Yukimi đã cảm nhận rất rõ ràng tất cả mọi thứ. Nếu không phải vậy thì cô đã không cảm thấy chấn động đến thế.

“Tôi vốn là một nạn nhân của án oan nên không muốn buộc tội ai khác cả. Vì tôi nghĩ cho dù bằng chứng có xác thực đến đâu cũng không thể loại trừ hoàn toàn khả năng người đó bị oan. Thế nhưng ngày hôm nay, nếu không làm gì thì bản thân tôi sẽ lại phải chịu oan khuất. Tôi cũng phải chiến đấu. Và tôi cũng lo cho cô Yukimi nữa. Tôi mong cô hãy thức tỉnh. Hãy nghe những điều mà tôi sẽ chỉ nói duy nhất ở đây thôi.”

“Đừng có nói nhăng nói cuội!”

Lời đe dọa của Ikemoto không hiểu sao chợt trở nên lạc lõng.

“Chú nói đi,” Yukimi thúc giục.

“Chuyện rất rõ ràng, cô Yukimi ạ. Tại sao số điện thoại mà cửa hàng bia mộ có lại là số nhà Ikemoto? Đơn giản là bởi chính anh ta đặt hàng đấy.”

“Thằng chó, mày đừng có đặt điều!”

“Anh Ikemoto, cứ nghe chú ta nói hết đã.” Yukimi ngăn Ikemoto lại bằng giọng lạnh lùng.

“Anh Ikemoto, nếu có gì cần phản biện anh hãy nói sau khi tôi trình bày xong.” Takeuchi lấy lại vẻ điềm tĩnh và tiếp tục. “Ngụy

tạo thân phận chính là cách mà con người này hay làm. Trước đây anh ta cũng giả dạng làm nhà báo để đồn thổi những câu chuyện vô căn cứ về tôi với hàng xóm cũ để từ đó khiến tôi bị cô lập. Anh ta cố tình làm vậy để khiến tôi kiệt quệ về tinh thần. Anh ta cũng gửi một loạt thư đến nhà tôi. Mà bức thư đó còn ký tên anh Matoba Yosuke đã mất. Trong thư viết, 'Người giết tao chính là mày. Hãy ngoan ngoãn nhận tội đi.' Anh ta cắt chữ của anh Matoba ra rồi dán vào nhau và photocopy lại để gửi. Khoảng mấy chục bức thư như vậy đã được gửi đến nhà tôi. Nếu cô cần tôi sẽ cho cô xem. Không những thế anh ta còn đột nhập phi pháp vào nhà cũ của tôi biết bao lần. Anh ta vào từ tầng hai nên ban đầu tôi không nhận ra. Khi tôi bắt đầu khóa kỹ cửa thì cửa kính bị đập vỡ. Chính vì thế mà tôi mới nuôi chó dữ. Về chuyện đó thì cũng xin lỗi cô Yukimi nhưng người đầu tiên con chó đó cắn chính là anh Ikemoto đây."

Ikemoto bắt gặp ánh mắt của Yukimi, má anh ta giật giật thật khẽ.

"Vì… vì tôi không biết nên làm thế nào. Sau này tôi mới hiểu cách làm đó là sai nhưng khi đó tôi chỉ biết dùng mọi cách…"

"Yukimi, cô nói chuyện với anh Ikemoto mà không nhận ra điều gì sao?"

"Gì cơ?"

"Anh ta bị ảo tưởng đấy. Anh ta sẽ cảm thấy khổ sở nếu tôi không phải là hung thủ giết cả nhà anh Matoba."

"Chính mày đã làm."

"Anh Ikemoto, sau khi mẹ anh bị bệnh gan, anh đã rót bao

nhiêu tiền vào cái gọi là ‘Hội mưu cầu hạnh phúc’?”

“Ơ… đó là…” Ikemoto sau một vài giây lưỡng lự cuối cùng cũng mở được miệng. “Đó là do mày đã đứng sau giật dây. Mày đã lên kế hoạch để tao bị vào tròng.”

“Anh lại bắt đầu trả lời kiểu hoang tưởng như vậy để lẩn tránh rồi đấy. Đó là do anh tự làm đấy chứ? Và số tiền đó chắc chắn không dừng ở mức một hay hai triệu yên. Thời điểm đó vợ chồng anh Matoba có nói gì anh cũng không chịu nghe. Anh tự cho rằng họ nhắm tới tài sản mẹ để lại nên lờ đi mọi lời khuyên của họ. Tôi đã được nghe anh Matoba chia sẻ nỗi phiền muộn đó rất nhiều lần. Vợ chồng anh Matoba mất đi nên anh đã được tự do dùng số tiền của bà nhà mà, không phải vậy sao?”

“Im đi. Mày định ám chỉ gì thế? Tao không liên quan gì đến cái giáo phái mờ ám đó cả. Chính mày là người gài bẫy.”

“Anh chỉ nhận ra đó là giáo phái mờ ám sau khi mẹ anh mất đi thôi đúng không? Bà nhà mất đi quả là do tổn thọ vì quá đau khổ sau vụ án. Anh đã không giúp được mẹ mình mà ngược lại còn dồn bà đến cái chết. Sau khi thức tỉnh anh bắt đầu ăn năn vì tội lỗi do mình gây ra. Tinh thần bị tổn thương nghiêm trọng. Linh hồn anh cần được cứu rỗi. Và anh đã chọn việc coi tôi, một người bị vu oan, là hung thủ thật sự để cứu rỗi cho chính mình.”

“Mày nói gì? Giờ mày lại đổ tội ngược lại tao đấy à?”

Ikemoto giận đến méo xệch miệng.

“Tôi cũng không muốn nói những lời này đâu. Kẻ thủ ác đã đeo mặt nạ nên tôi không dám khẳng định gì, dù rất nghi ngờ nhưng tôi quyết giữ kín trong lòng. Thế nhưng nếu anh quyết

dồn tôi đến đường cùng thì tôi sẽ dùng suy luận của mình để bảo vệ bản thân. Ít ra thì tôi tin rằng suy luận của tôi gần với sự thật hơn của anh đấy.

“Ở vụ án đó, vì có lời làm chứng của chị Kyoko là đã nghe thấy tiếng động lạ từ nhà bên nên tôi đã sửa lại thời gian mình bị tấn công từ 5 giờ 40 phút sang khoảng 5 giờ 30 phút. Vì chị Kyoko nói thế nên tôi nghĩ chắc là đúng. Tôi đã nghĩ từ lúc bị tấn công cho đến lúc tôi có thể đứng lên để gọi cho cảnh sát phải mất khoảng 30 phút. Chính vì thế mà tôi bị cảnh sát nghi ngờ do lời khai không nhất quán.

“Thế nhưng, điều quan trọng không nằm ở đó. Tôi đã quên mất rằng chính vì chị Kyoko đã khai như vậy nên tôi không nghi ngờ mà nghe theo, và nhờ đó anh đã có bằng chứng ngoại phạm.”

“Chứng cứ ngoại phạm cái khỉ mẹ gì? Khi tao về đã nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát rồi.”

“Chỉ là anh cố tình nghĩ như thế. Anh hãy nghe đây. Có thể anh không nhớ nhưng tôi thì nhớ rõ. Trước đây, có lần anh đã lao đến nhà anh Matoba vì chuyện liên quan đến Hội mưu cầu hạnh phúc, vừa hay lúc ấy tôi cũng đang ở đó để bàn chuyện làm ăn. Hôm đó là ngày thường, thời gian thì khoảng 5 giờ rưỡi chiều hay hơn một chút. 5 giờ 40 hay 45 gì đó. Có nghĩa là nếu anh xong việc đúng giờ và đi nhanh về nhà thì có thể về được vào thời gian đó.”

“Kho… khoan đã. Tôi, tôi không hề nói dối.” Kyoko phủ định, vội vàng muốn líu cả lưỡi lại.

“Chị Kyoko,” Takeuchi lắc đầu. “Chị cũng định cùng anh nhà hoang tưởng để rồi cùng bị hủy diệt hay sao?”

“Hoang tưởng là sao?”

“Chẳng phải như vậy ư? Chị cũng sẽ gặp phiền phức nếu tôi không phải là hung thủ của vụ án đó. Bởi trật tự của thế giới quanh chị sẽ bị xáo trộn. Chính vì vậy chị đã tự hoang tưởng trong đầu và bằng mọi giá dồn tôi tới đường cùng. Hai người đã gây đủ mọi phiền toái để khiến tôi bị cô lập. Rồi khi biết tôi thân thiết với gia đình thầy Kajima, hai người đã lại nghĩ ra những điều hoang đường mới nhằm phá hoại mối quan hệ đó. Trước hết hai người chia cắt cô Yukimi với cả nhà để cô ấy trở thành đồng bọn của mình, làm mọi cách để mối quan hệ giữa tôi và gia đình thầy Kajima rạn nứt.”

Takeuchi quay sang nhìn Yukimi với vẻ nghiêm khắc.

“Cô Yukimi, cô đang bị giật dây bởi những hoang tưởng của anh ta đấy. Vì anh ta thuyết phục cô với sự nhiệt tình đến mức kỳ dị nên những người phụ nữ non nớt không rành về cuộc đời dễ bị ngợp và cuốn theo. Tôi và anh Matoba thì đúng là đã không bị lôi kéo. Chính vì thế nên anh ta mới sử dụng đến biện pháp mạnh là bạo lực. Tôi đã từng nhắc nhở cô anh ta là một người nguy hiểm đừng nên dây vào, nguyên nhân là do vậy đó.

“Cái chết của bà nội nhà ta chỉ là một sự cố ngoài ý muốn. Ấy vậy mà cô lại đi tin những điều hoang tưởng của anh ta mà coi rằng đó là một vụ án giết người. Cả chuyện về sữa chua Yakult cũng vậy. Thật đáng tiếc nhưng tôi phải nói là sự thay đổi về nếp sinh hoạt của bé Madoka phần lớn là do sự bất ổn định của cô.

Trẻ con rất nhạy cảm. Lại thêm cả chuyện đáng tiếc của cụ nội nên càng trở nên nghiêm trọng. Có lẽ anh Ikemoto đây đã nhìn thấy tôi cho bé Madoka uống sữa chua. Dù ở trong vườn nhưng tôi đứng cạnh hàng rào nên từ ngoài đường cũng có thể quan sát được. Và thế là anh ta lại tiếp tục tưởng tượng ra những chuyện hoang đường. Anh ta giả vờ hỏi bâng quơ về bé Madoka rồi khi nhận thấy có vấn đề gì đó liền thổi phồng nó lên như thể một việc trọng đại lắm đang diễn ra. Dù thực tế chẳng có gì xảy ra cả."

Takeuchi ngưng lại, một mình gật gù như thể đang xác nhận lại điều gì đó trong đầu.

"Đúng rồi, tôi vừa nhớ lại một chuyện. Chị Hiroe cũng nhìn thấy đúng không ạ? Bé Madoka từng có một vết bầm ở chân. Trưa ngày hôm ấy cô Yukimi đã nói chuyện với anh Toshiro và anh Nakano gì đó ở công viên. Lúc đó tôi đã chờ anh Toshiro trong xe và đúng là khi ấy người trông bé Madoka là chị Kyoko đây."

"Khô… không. Ý anh là tôi đã làm gì bé Madoka sao?" Kyoko kháng cự yếu ớt. "Làm sao tôi có thể làm thế được? Bé Madoka cũng không phải là búp bê nên nếu tôi làm gì bé đã khóc lên rồi. Đúng không cô Yukimi, đúng vậy không?"

Nói đoạn chị ta quay sang Yukimi như để tìm sự đồng tình.

"Đó không phải là vết bầm mà là vết mực màu xanh thôi." Yukimi nói mà không nhìn về phía Kyoko.

"À… ra là vậy." Takeuchi nói, đoạn nhìn mẹ chồng Yukimi rồi khẽ nhún vai. "Chắc vì bị dính mực nên bé Madoka mới bị ngứa.

Vì cô bé cứ gãi gãi chỗ ấy nên tôi xem thử thì thấy vết tím tím. Tôi đã tưởng là vết bầm tím do va đập. Nếu là vết mực thì dễ đánh dấu lên hơn vết đánh nhỉ."

Kyoko chỉ biết lắc đầu liên tục. Dù chị ta đã quay sang Ikemoto để xin trợ giúp nhưng tâm trí anh ta dường như đang ở trên mây.

"Còn người này," Yukimi đánh mắt sang Toshiro. "Chính chú đã dẫn anh ta ra công viên còn gì?"

"Ô hay, cô đã thành luật sư từ khi nào vậy?" Toshiro thốt lên đầy ngán ngẩm.

Yukimi đã lạnh lùng suy nghĩ không biết mình còn có thể đứng về phía Ikemoto đến khi nào nữa. Tuy nhiên, đến nước này rồi thì cô cũng chưa biết rút lui kiểu gì, cũng không còn nơi để quay về nên chỉ còn nước vùng vẫy nắm lấy mọi lý lẽ.

"Cô Yukimi này," Takeuchi cất giọng đầy thận trọng. "Thật tiếc đó chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên. Còn tùy thuộc vào lịch học của anh Toshiro nữa nên cho dù tôi có lên kế hoạch như vậy cũng không chắc là sẽ thành công. Thật ra tôi vốn đã định mời gia đình nhà ta, bao gồm cả chị Hiroe đây, lên ô tô đi dạo. Chỉ là tình cờ công viên lại nằm trên đường từ thư viện về nhà thôi.

"Mục đích thực sự của vợ chồng anh Ikemoto chỉ là dẫn anh Nakano đến nhằm khiến cô xao động. Nếu để anh Toshiro phát hiện chuyện sẽ rất lùm xùm nhưng có lẽ hai con người này ban đầu không có ý như vậy. Vì nếu làm thế có khả năng cô sẽ bị đuổi ra khỏi nhà như thực tế đã xảy ra. Nếu muốn kéo cô làm đồng bọn như một thế lực chống đối lại tôi thì việc cô rời khỏi

nhà sẽ khiến họ gặp bất lợi. Vì thế việc anh Toshiro và tôi đến công viên thật ra nằm ngoài tính toán của họ. Thế nhưng họ đã khéo léo lồng ghép sự ngẫu nhiên đó vào những tưởng tượng hoang đường của mình. Cô đừng để bị dụ khị bởi những điều như vậy."

"Chính mày mới là đồ hoang tưởng."

Ikemoto đấm xuống tay vịn của sofa rồi đứng phắt dậy. Anh ta hùng hổ lao về phía Takeuchi.

Takeuchi gọn gàng nghiêng người tránh như đã dự trù từ trước.

Thế nhưng cũng không để gã phải tránh, Ikemoto định lao đến những chân lại bị vướng vào chiếc bàn thấp nên mất đà và ngã sấp xuống thật mạnh. Cốc vỡ tan, một loạt âm thanh chát chúa vang lên.

"Đủ rồi đấy!"

Toshiro hét lên, lao đến như muốn cưỡi lên lưng Ikemoto để ngăn anh ta lại.

"Mẹ… mẹ gọi cảnh sát đi!"

"A… a…" Ikemoto gào thét dưới tay Toshiro.

"Toshiro, cậu thả anh ta ra đi." Takeuchi nói với giọng đượm buồn.

"Như vậy là đủ kết tội hành hung không thành rồi đấy."

Trước một Toshiro đầy hào hứng, Takeuchi chỉ lắc đầu.

"Không sao đâu. Hãy thả anh ta ra đi."

Toshiro từ từ, thận trọng nhấc người ra khỏi Ikemoto.

“Mình ơi!” Kyoko hét lên như sắp khóc và lao đến níu lấy Ikemoto.

“A…” Ikemoto khi mặt lên lộ rõ khóe miệng rỉ máu, có lẽ trong lúc lao đến anh ta đã bị thương trong miệng. Tay anh ta cũng bị mảnh thủy tinh vỡ đâm.

Mẹ chồng định với tay ra gọi điện thoại đã dừng lại, thay vào đó bà vào bếp lấy hộp đồ nghề cứu thương ra.

Có vẻ vết thương của Ikemoto không sâu lắm, Kyoko chỉ cần băng bó đơn giản máu đã cầm lại. Trong lúc đó Yukimi cùng mẹ chồng dọn dẹp chỗ cốc vỡ. Không một ai lên tiếng, chỉ có bầu không khí trầm mặc bao phủ cả căn phòng.

Thảm bại rồi… Sau khi dọn dẹp xong Yukimi ngồi sụp xuống gối. Câu chuyện của Takeuchi không hề mang lại cho cô cảm giác mọi chuyện đã rõ ràng như nắng rọi sau sương mù. Cô chỉ cảm thấy muốn nguyền rủa sự ngu ngốc của mình.

“Có lẽ… anh Ikemoto đây không có ý gì xấu.” Takeuchi khẽ nói. “Anh Ikemoto này, anh đang có bệnh về thần kinh. Tôi không nghĩ việc đó là xấu. Nhưng anh nên đến phòng khám tâm lý nào đó thì hơn.”

“Khỏi cần mày nhắc tao cũng đang đi khám rồi.”

Ikemoto kêu lên một tiếng như tiếng hét. Sau đó nhìn một lượt mọi người xung quanh đang im bặt và cất tiếng.

“Sao chứ? Gia đình của nạn nhân đi tư vấn tâm lý thì có gì sai?”

Yukimi cảm thấy không thể chịu thêm được nữa. “Anh

Ikemoto, hôm nay ta dừng ở đây thôi."

Một lời nói đó khiến Ikemoto bị đánh gục hoàn toàn. Miệng anh ta hé mở, anh ta trân trân nhìn vào Yukimi. Rồi anh ta khẽ gật đầu.

Không ngờ mọi việc lại trở nên thế này... Yukimi cảm thấy như sức cùng lực kiệt.

Cô bước những bước nặng nề lên tầng hai. Madoka đang chơi rất vui với Kazuto.

"Kazuto, bác cháu bảo đi về kìa."

"Con vẫn muốn chơi nữa," Madoka phụng phịu.

"Kazuto, lần tới cháu lại đến chơi với em nhé!"

Làm gì có lần tới chứ... Yukimi cảm thấy chán ghét những lời sáo rỗng của mình, nhưng cô vẫn cố nở nụ cười gượng gạo.

Kazuto ngoan ngoãn cất đồ chơi vào túi, vẫy tay chào tạm biệt Madoka. Sự lanh lợi của cậu bé này lại càng như một mũi dao đâm vào tim Yukimi.

Yukimi tiễn ba người ra ga. Họ đi rất chậm nhưng không chuyện trò gì cả.

"Anh chị này... Chắc tôi sẽ không liên lạc với anh chị được nữa."

Khi đến ga, cô chỉ nói như vậy với vợ chồng Ikemoto rồi cúi đầu đi thẳng, không chờ họ phản ứng.

Về đến nhà, mẹ chồng cô nhanh chóng đến bên và gọi cô vào phòng ngủ.

"Này con, con hãy xin lỗi anh Takeuchi đi. Con như vậy là thất

lễ với người ta rồi đấy." Mẹ chồng cô thì thào. "Và có vẻ chuyện Toshiro nghi ngờ cũng đã được làm sáng tỏ rồi nên con hãy về nhà đi nhé."

Cô rất cảm động trước sự quan tâm của mẹ chồng, nhưng cả hai việc bà nêu ra cô đều không thể nghe theo được.

Cô đã thua cuộc rồi. Cảm giác thê thảm vì bại trận lớn hơn cái gọi là "bừng tỉnh". Trong tình cảnh ê chề này mà còn phải đi xin lỗi nhận cái sai về mình thì quá sức cay đắng. Nghĩ lại chuyện cô đã làm Madoka khóc rồi lại bắt con bé phải xin lỗi mà con bé vẫn làm được mới thấy cô thật chẳng bằng một đứa con nít.

Yukimi không hề nghĩ mình sẽ cứ thế này mà quay lại nhà. Cô không có chỗ đứng trong nhà, cũng không biết nên nhìn mọi người với thái độ thế nào nữa.

Yukimi chỉ lắc đầu rồi rời khỏi phòng mẹ chồng.

Ở phòng khách, Toshiro và Takeuchi đang vui vẻ bàn về chuyện uống rượu mừng thi xong. Do vô tình chạm phải ánh mắt Toshiro nên cô cũng dự liệu được điều gì sắp xảy ra, quả là sau đó anh ta đã theo cô đi lên trên gác.

"Cô tính thế nào đây? Định cứ thế này rồi nhón từng bước về nhà đấy à?"

Cách nói như muốn xát muối vào nỗi đau của người khác.

"Tôi không có ý ấy."

"Cô ngu ngốc thật đấy. Lại để những người như vậy lừa. Coi thường bản án của bố, thành kiến với người bị án oan và gây sóng gió cho cả gia đình, thật sự cô quá tồi tệ. Chuyện bây giờ

không còn là cô với Nakano có quan hệ thế nào nữa rồi. Chính cô là người gây chiến với chúng tôi đấy."

"Anh không cần nói tôi cũng hiểu. Tôi đến đây chính là để gây chiến mà."

"Lại còn định giận ngược lại tôi sao?" Toshiro nói vẻ sửng sốt. "Điều làm tôi điên tiết nhất chính là, cô đã ngu ngốc mà còn luôn tự mình quyết định mọi việc đấy. Lúc phá thai cô cũng thế còn gì? Cô cứ như vậy làm tôi phải xấu hổ thay. Nếu biết mình ngu dốt thì hãy hỏi ý kiến của người khác đi."

Hai người đã bên nhau một khoảng thời gian dài nhưng cô không ngờ chồng mình lại là người có thể nói những lời như vậy. Rạn nứt một khi đã phát sinh sẽ cứ thế mà lan rộng ra. Dù đây chính là do cô tự làm tự chịu nhưng khi bị nhục mạ đến mức này thì cảm xúc trong cô là bất cần phó mặc.

"Tôi hiểu rồi. Đừng theo tôi nữa. Hãy để tôi ở một mình với Madoka."

Nghe đến đó Toshiro thở hắt ra một tiếng đầy khinh miệt rồi quay lưng đi thẳng.

Yukimi một mình bước vào phòng Madoka.

Madoka lập tức chạy ra với mẹ.

"Mẹ ơi, mẹ nhìn này."

Nói đoạn cô bé lắc lư vai ra phía trước như mỗi khi dằn dỗi, tay cũng vung vẩy theo.

"Đố mẹ đây là gì?"

"Cái gì thế nhỉ?"

“Trống lắc Denden.”

“Ra là vậy. Con làm giỏi quá!”

“Mẹ ơi mẹ cũng làm đi.”

Madoka giục, Yukimi cũng vung vung hai tay.

“Đây, trống lắc đây.”

Yukimi giả làm trống lắc cho con xem, đột nhiên cô bé dừng lại. Madoka nhìn đăm đăm vào mẹ.

“Mẹ ơi… sao mẹ lại khóc?”

“Ừm… mẹ cũng không biết nữa.”

“Bố mắng mẹ à?”

“Con biết giỏi thế?”

Yukimi gượng cười, xoa đầu con gái.

Nhưng Madoka chỉ im lặng không đáp, rồi mắt con bé ngấn lệ, tay bắt đầu đưa lên dụi mắt.

“Tại sao cả con cũng khóc thế Madoka?”

Yukimi gượng cười trong nước mắt rồi ôm Madoka vào lòng.

Tối hôm đó, Isao về nhà lúc gần 11 giờ, mở cửa vào nhà, ông nghe thấy tiếng người rộn ràng ở phòng khách.

Có lẽ Yukimi đã về lại nhà… Vừa nghĩ bụng ông vừa bước vào hành lang, nhưng đập vào mắt ông lại là Takeuchi. Anh ta đang ngồi bắt tréo chân ở sofa đơn nhìn ra hiên mà ông hay ngồi đọc báo.

“A… xin lỗi, tôi lại sang làm phiền nhà thầy đây ạ.”

Takeuchi nói đầy tươi tỉnh, đoạn nghiêng ly rượu vang cầm trên tay cho Isao xem.

Hiroe và Toshiro ngồi hai bên anh ta. Cả hai đều cầm trên tay ly rượu vang, môi vẫn nở nụ cười dang dở từ cuộc trò chuyện và quay sang nói lời chào với Isao vừa vào nhà.

“Bố uống một ly nhé? Rượu vang hảo hạng đấy. Vang Château Margaux.”

Rượu chắc là Takeuchi mang tới. Ly uống rượu cũng lạ, hình như cũng do anh ta mang sang. Trên bàn bày đĩa đồ nhắm có lẽ là do Hiroe làm.

Isao nhìn khung cảnh và nói lời từ chối tham gia bữa tiệc.

“Thôi thôi, bố vừa đi uống ở ngoài về.”

Bỗng dưng ông có cảm giác mình vừa chứng kiến một khung cảnh khiến ông tỉnh cả rượu. Trong ba người trò chuyện vui vẻ chẳng khác nào một gia đình lý tưởng. Ngay cả người chủ gia đình là ông cũng e ngại khi xen vào khung cảnh đó.

“Ồ cũng muộn thế này rồi. Tôi xin phép về đây ạ.” Takeuchi nói rồi bỏ một bên chân đang bắt tréo xuống.

“Sao lại thế, rượu vang vẫn còn mà?”

“Hay ta chuyển sang nhà tôi uống tiếp vậy?”

“Hay đấy, mẹ có đi cùng không?”

Bị Toshiro đá quả bóng sang phía mình, Hiroe nở một nụ cười tự chủ trong thoáng chốc. “Thôi mẹ uống đủ rồi,” nói đoạn bà khẽ liếc nhìn Isao. Điệu bộ ấy khiến ông có cảm giác, nếu ông

không ở đây câu trả lời có thể đã khác.

Toshiro và Takeuchi rời đi, Isao đang thay đồ trong phòng ngủ thì Hiroe bước vào.

“Ôi, lâu lắm rồi tôi mới say đấy.” Bà nở nụ cười như che giấu sự bối rối.

“Tôi tưởng hôm nay Yukimi về?”

“Có, con bé có về. Ôi rồi bao chuyện kỳ lạ đã xảy ra.”

“Chuyện kỳ lạ ư?” Isao hỏi lại, Hiroe vội đáp, “Không không. Nói là kỳ lạ thì cũng không phải. Chỉ là con bé hiểu lầm và hiểu lầm đã được hóa giải thôi.”

Thật khó hiểu. Hôm nay, dù phải ra ngoài để tham dự buổi tụ tập của nhóm học thi Tư pháp ở trường đại học, nhưng trong lòng ông vẫn để tâm đến cuộc gặp ở nhà. Xem cách nói chuyện và điệu bộ của Yukimi hôm trước ông còn tưởng hôm nay sẽ xảy ra chuyện lớn. Tuy ông không mong chờ nó diễn ra nhưng cũng không hề chủ quan rằng sẽ chẳng xảy ra điều gì hết.

Từ điệu bộ tươi tỉnh của ba người ban nãy ông không thể hình dung ra trước đó đã có chuyện gì. Không, vì ba người đó trước nay chưa từng uống rượu với nhau nên rõ ràng là tình hình có gì đó khác so với thường nhật.

“Yukimi đã nói gì?”

“Không có gì đâu. Con bé là đứa tốt tính chỉ có điều đôi khi hơi nghĩ quá. Hôm nay nó đã nói chuyện cần nói với Toshiro, hai đứa có vẻ đã hóa giải hiểu lầm, chắc nó sẽ bình tĩnh lại và trở về thôi.”

“Tức là con bé lại bỏ đi rồi à?”

“Thì cũng nên có khoảng thời gian cho hai đứa nó trở lại như bình thường.”

Có vẻ Hiroe đang cố giữ không để cho Yukimi bị yếu thế hơn nữa nên rất cẩn trọng lựa chọn lời nói, Isao không có cách nào khác đành tự suy luận ý nghĩa sau những lời nói đó.

Yukimi đã bày tỏ ý phản đối với việc Takeuchi được tuyên vô tội trong vụ án giết hại cả gia đình nhà Matoba. Con bé còn nói sẽ dẫn theo gia quyến của người bị hại là vợ chồng Ikemoto. Và khi nãy Takeuchi lại ở đây, có nghĩa là ban ngày đã có màn quyết đấu giữa Ikemoto và Takeuchi.

Thế nhưng nhóm Yukimi hẳn là toàn đưa ra những suy luận không có chứng cứ xác thực nên cho dù có tấn công Takeuchi cũng chẳng giải quyết được gì. Bầu không khí trở nên khó xử khi hai bên đều không nhượng bộ. Rốt cuộc không còn cách nào khác Yukimi và hai người đó đã phải rời khỏi đây… Có lẽ mọi chuyện là như vậy.

Thế nhưng cái sự tươi vui của Takeuchi khi nãy là gì? Đó không hẳn là thái độ của người được giải tỏa khỏi những ấm ức và khó chịu lúc ban chiều. Mà giống như anh ta đang ăn mừng thắng lợi hơn.

Ông muốn nghe rõ câu chuyện, nhưng Hiroe đã có ý không nhắc đến mà ông lại tỏ ra quan tâm quá mức cần thiết thì cũng không ổn. Vì từ trước đến nay ông đã quyết phó mặc tất cả chuyện nhà cho Hiroe, nên lần này mà vi phạm quy tắc đó thì quả sẽ hơi xấu mặt. Hơn thế nữa ông chính là người đã đưa ra

phán quyết vô tội cho Takeuchi, vì vậy không nên quá để tâm đến việc người khác có ý kiến này ý kiến kia.

Thế nhưng mà…

Thật lòng ông khá bận tâm.

CHỨNG CỨ GIẢ

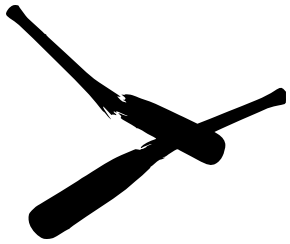

“Này bà, Yukimi vẫn chưa về à?”

Vừa đặt tờ báo sang bên cạnh và thong thả húp canh tương, đột nhiên Isao ngước lên hỏi. Một buổi sáng bình thường như bao ngày mà bỗng nhiên giọng chồng bà lại có gì đó hơi căng thẳng, Hiroe bất giác băn khoăn.

Nhưng bà không nghĩ ra nguyên do gì cả.

“Đã hơn một tuần trôi qua từ lần trước rồi còn gì?”

“Ông đừng lo. Hôm cúng bốn chín ngày của mẹ, con bé sẽ về, lúc ấy tôi sẽ nói chuyện với nó.”

“Này này, mẹ đừng tự tiện nói chuyện gì mà không hỏi ý kiến con đấy nhé!” Toshiro vừa quay lại bàn ăn sau khi dẫn Madoka đi vệ sinh. “Nói chung con không chấp nhận cái kiểu không một lời xin lỗi rồi cố tình để cho sự việc tự nhiên chìm xuống như vậy.”

“Mẹ không có ý khen ngợi gì điều ấy nhưng con bé chỉ biết làm vậy thôi chứ sao nữa? Chắc nó cũng hối hận rồi, con cũng

đừng có lạnh lùng mãi như thế."

"Đây không phải chuyện dễ tha thứ vậy đâu ạ. Giờ cô ta có về thì con cũng không chắc sẽ đối xử với cô ta như trước được."

"Hôm trước đã xảy ra chuyện gì thế?" Isao nhăn mày, quyết định hỏi.

"Đấy, tại con cứ ngang ngạnh nên đến bố con cũng phải bận tâm đấy."

"Là lỗi của con ạ?" Toshiro bĩu môi như hờn dỗi.

"Chuyện đã giải quyết xong rồi. Ông đừng bận tâm."

"Không, cứ nói cho bố nghe đi. Con thì chẳng thấy có gì cần phải giấu giếm cả."

"Giấu là sao, con nói gì lạ vậy." Hiroe mắng Toshiro vì ăn nói tùy tiện.

"Thế nhưng việc cô ta bị vợ chồng nhà đó dụ dỗ rồi đổ oan cho chú Takeuchi là sự thật mà, đó không phải là việc chặc lưỡi cho qua được."

"Anh Takeuchi không để bụng đâu."

"Hơn thế nữa đó là kiểu muốn hủy hoại danh dự của bố."

"Con bé không có ý thế đâu." Bắt gặp ánh nhìn của Isao, Hiroe liền lúng túng quay đi. "Con đừng suy diễn kiểu ấy."

"Thật là, chuyện này đúng là chỉ có đàn ông mới hiểu được. Nó là vấn đề liên quan đến danh dự đấy."

"Nói bố nghe xem nào." Isao thúc giục Toshiro.

"Thôi… ông nó, đây không phải là chuyện nên nghe vào buổi sáng đâu. Ông sẽ bị muộn làm đấy."

“Không,” tuy có chút băn khoăn nhưng Isao vẫn nói tiếp. “Trước ngày hôm ấy Yukimi đã kể cho tôi nghe sơ qua câu chuyện rồi. Hãy kể nốt xem sau đó đã xảy ra chuyện gì.”

“Sao cơ? Hóa ra cô ta còn chuẩn bị trước thế à?” Toshiro kêu lên vẻ kinh ngạc. Hiroe có vẻ cũng cùng chung cảm xúc. “Thế mà bố vẫn để yên cho cô ta đến đây nhỉ?”

Câu nói đó khiến Isao sầm mặt phật ý, nên từ đó Toshiro không dám nhiều lời mà chỉ ngắn gọn kể lại diễn biến của ngày hôm đó.

Isao không có cảm tưởng gì đặc biệt. Ông nhíu mày và khẽ ậm ừ trong họng khi nghe đến đoạn Takeuchi nói về khả năng Ikemoto mới là hung thủ thật sự, nhưng cũng không bình luận gì nhiều về chi tiết đó.

“Thôi, đến giờ rồi đấy ông nó.” Hiroe vừa thu dọn bát đĩa vừa lên tiếng nhắc Isao vẫn ngồi yên tại bàn.

“À, mẹ đã nói giúp con chuyện hôm qua chưa?”

Toshiro đổi chủ đề như muốn kéo mọi thứ trở về như thường nhật.

“À… chưa.”

Hiroe trả lời, Toshiro nhếch mép như thể muốn nói chán mẹ thật, rồi quay sang Isao.

“Tuần sau bạn con cho mượn cái biệt thự bên hồ Yamanakako. Lúc ấy cũng qua bốn chín ngày của bà rồi, con muốn cả nhà đến đó nghỉ ngơi một chút ạ.”

“Ông thấy lạ không? Thằng Toshiro lại mời ta đi chơi cơ đấy.”

Có thể nói đây là lần đầu tiên Toshiro đưa ra kế hoạch đầy tính hiếu thảo như vậy. Lúc mới nghe lần đầu Hiroe cũng không tin vào tai mình, bà còn cảm thấy hơi ngài ngại. Chắc thằng bé làm bài thi viết luận văn ổn.

"Lúc ấy trường đại học cũng vào kỳ nghỉ hè rồi, chắc bố không có việc gì quan trọng đâu đúng không ạ?"

Toshiro nói tiếp và thăm dò phản ứng của Isao, nhưng thái độ của Isao cũng không cho thấy điều gì khác biệt.

"Ừm… ừ, chắc thế."

Không hiểu ông đang băn khoăn về việc đi chơi hay đang mải suy nghĩ về chuyện vừa nói đến trước đó. Toshiro đưa mắt nhìn Hiroe, làm một cử chỉ như thể bó tay trước ông bố.

Đến quá trưa, tiếng chuông cửa reo lên như thể chỉ chờ đến lúc người trong nhà dùng xong bữa.

Hiroe mở cửa và thấy Takeuchi đang đứng đó. Trên tay anh ta cầm cái giá tự đóng. Từ chiều hôm qua đã thấy anh ta nhiệt tình gõ gõ đóng đóng ở ngoài vườn rồi, có vẻ như cái giá đã hoàn thiện.

"Ồ, trông rất tinh xảo đấy."

Cái giá có bốn tầng, càng ở tầng trên càng thu hẹp lại như kim tự tháp của Ai Cập.

"Tôi đã thiết kế để chị có thể đặt được mười chậu cây lên giá, tầng trên cùng chỉ để được một chậu thôi nhưng tầng dưới đó sẽ

là hai chậu, rồi tầng dưới nữa là ba chậu và tầng thấp nhất là bốn chậu."

"Ồ, độ lớn của giá cũng vừa xinh nhỉ."

Hai người nhanh chóng đi ra vườn. Sau khi mẹ chồng qua đời, Hiroe cũng bắt đầu tìm mua hoa lan vào những lúc rảnh rỗi. Tuy chưa đủ mười chậu nhưng các chậu lan cũng đã chiếm vị trí trên giá đủ để cái giá trông không quá hiu quạnh.

"Còn để được thêm hai chậu nữa nhỉ."

"Hay để tôi mang từ nhà sang nhé?" Takeuchi vừa phủ vải lưới lên mái của cái giá vừa nói.

"Không không, anh làm giúp cái giá thế này tôi đã biết ơn không hết rồi."

"Không sao đâu, chị đừng nói ơn huệ gì. Tôi thì rất muốn khi nào đó lại được ăn món chị nấu nhưng quả là không thể cứ được đằng chân lân đằng đầu mãi thế."

"Ồ, tôi nói những lời đó mới phải đấy. Tối nay tôi định làm món lẩu Shabu ăn lạnh, nếu có thời gian anh qua dùng bữa nhé?"

"Không, thật sự không sao đâu ạ. Hôm nay thực ra tôi có chuyện không được như ý lắm."

"Sao vậy… anh không khỏe trong người sao?"

Nét mặt tưởng chừng không khác mọi khi của Takeuchi nhìn kỹ đúng là có vẻ gì đó hơi u ám, như để khẳng định cho những lời anh ta vừa nói.

"Cũng không hẳn là thế ạ. Chỉ là một người quen của tôi đã

gặp chuyện bất hạnh cho nên…”

“Ồ…” Vì Takeuchi độc thân và cũng có vẻ là một người cô độc nên Hiroe hơi ngạc nhiên khi biết anh ta có người quen thân thiết đến mức khiến anh ta cảm thấy đau khổ khi người ấy qua đời.

“Đó là vị luật sư đã giúp đỡ tôi rất nhiều trong phiên tòa hồi ấy.”

“Ồ, thật vậy sao?” Hiroe vừa đáp lời vừa thầm nhận ra có lẽ đó cũng là người quen của Isao.

“Người đó tên là gì vậy?”

“Là luật sư Seki Konosuke. Ông ấy ngoài bảy mươi tuổi rồi, một người nhân hậu lắm. Tôi được như ngày hôm nay cũng là nhờ công ơn của ông ấy. Khi tôi bị tạm giam, ông ấy thậm chí còn chăm sóc cho cả những chậu lan của tôi, đó thật sự là một luật sư từ bi. Tôi vẫn còn chưa trả hết ơn cho ông ấy, vậy mà…”

“Ra là thế… Thế hôm nay là lễ canh linh cữu hay sao hả anh?”

“Không ạ, tôi cũng vừa biết nhờ đọc báo hôm nay thôi.”

“Báo ư…?” Thoạt nghe Hiroe tưởng anh ta đang nhắc đến mục Tin buồn trên báo, nhưng dường như giọng điệu anh ta có vẻ gì đó khang khác.

Takeuchi tiếp lời với giọng chùng xuống.

“Hình như là án mạng chị ạ. Nghe đâu ông ấy đã bị giết hại tại nhà riêng.”

“Hả?”

“Hai năm trước vợ ông ấy qua đời nên từ đó ông sống một

mình. Tôi thấy báo ghi lại chính vợ chồng cô con gái ông Seki đã phát hiện ra vì hôm ấy họ có hẹn đến nhà bố ăn cơm."

"Vậy… thủ phạm là ai thế?"

Takeuchi lắc đầu. "Hình như chưa tìm ra."

"Vậy sao? Nghe sợ quá nhỉ. Nếu là vậy thì đúng là người nhà chưa lên lịch canh linh cữu hay gì được thật."

"Vâng, sau khi đọc báo xong tôi cũng đã gọi điện tới văn phòng của ông ấy hỏi tình hình luôn nhưng có vẻ như họ cũng đang không biết phải làm như thế nào cả."

Có lẽ vì ông ấy là luật sư, phải giải quyết rất nhiều tranh chấp nên bị nhiều người oán hận, vừa nghĩ bụng Hiroe lại thầm lo cho tương lai của Toshiro.

"Chị này…" Takeuchi nhìn lên giá để cây cảnh vừa làm xong rồi cất giọng ngập ngừng gọi Hiroe. "Hôm qua khi tôi làm cái giá này trước sân, chị cũng có ra xem nhỉ?"

"À vâng…"

"Chị có nhớ lúc ấy là mấy giờ không ạ?"

Hiroe lần hồi nhớ lại, dù vẫn chưa hiểu ý đồ của câu hỏi là gì.

"Nếu không nhầm thì khoảng 5 giờ tôi đi mua đồ về rồi quanh quẩn một lúc trong nhà nên chắc khoảng 5 giờ rưỡi gì đó."

"A, thế ạ…" Takeuchi nói về tiếc nuối, một bên má của anh ta nhệch ra. "Trước đó thì chị không ngó ra vườn ạ?"

"Vâng…"

"Ra là vậy. Hôm qua tôi làm cái giá này mất hơn một tiếng."

Takeuchi thì thầm như độc thoại rồi khẽ chặc lưỡi.

“Có… chuyện gì sao?”

“À, không có gì đâu ạ. Mặc dù lo lắng vì những chuyện thế này thật là ngu ngốc nhưng…” Takeuchi gãi gãi đầu đầy vẻ sốt ruột. “Theo như lời kể của người trong văn phòng luật sư thì có một người ở cùng tầng với ông Seki trong tòa chung cư cao cấp đó… đã nhìn thấy một người đàn ông bỏ trốn trên lối đi. Hình như gã đàn ông đó đã che mặt nên nhân chứng không thấy rõ dung mạo của gã ta nhưng lúc ấy khoảng hơn 4 giờ rưỡi gì đó… Khi nghe đến đây quả thực tôi thấy hơi lo lắng. Vì vào giờ đó tôi đang làm việc ở ngoài vườn và không gặp gỡ ai cả.”

“Thế nhưng mà…”

Hiroe định cười gạt đi nhưng Takeuchi đã nhắm mắt lại, vẻ mặt đầy nghiêm trọng.

“Tôi hiểu điều chị định nói. Chuyện ông luật sư qua đời đã đủ đau buồn rồi, ấy vậy mà còn lo những việc như thế quả thật là ngu ngốc. Thế nhưng kể từ sau vụ án đó, tôi luôn là người bị nghi ngờ đầu tiên mỗi khi có việc gì đó xảy ra. Việc với cô Yukimi hôm trước cũng vậy mà. Giờ thì tôi đã hiểu, với người khác, người chịu án oan không bao giờ hoàn toàn trong sạch được mà sẽ luôn bị nghi ngờ.”

“Không có chuyện ấy đâu.”

Vì anh ta đã nhắc đến chuyện của Yukimi nên Hiroe không thể phản biện gì thêm được. Bà lại một lần nữa nhận ra con người trước mắt mình đã bị tổn thương đến nhường nào bởi những định kiến của một thành viên trong gia đình bà và điều

đó khiến bà nhói lòng.

“Nghe chị động viên tôi vui lắm. Thế nhưng thực tế là, có lẽ cảnh sát sẽ để mắt đến tôi. Họ sẽ hỏi từng khách hàng mà luật sư Seki đã tư vấn hay biện hộ, kiểu gì cũng sẽ đến lượt tôi. Đó là việc khiến tôi trăn trở nhất. Cảnh sát đáng sợ lắm. Nhưng chắc chỉ những người đã từng rơi vào hoàn cảnh như tôi mới hiểu được. Nếu rơi vào tầm ngắm của họ sẽ bị họ dồn đuổi đến cùng. Tôi đã hứa với lòng mình rằng không để bị liên lụy tới những việc như vậy một lần nào nữa nên đã cố gắng sống thu mình hết sức…”

Đã phải trải qua từng ấy việc nên anh ta có cẩn trọng quá mức như này thì cũng là điều dễ hiểu. Hiroe thấy thương cảm người hàng xóm.

Takeuchi nhìn Hiroe với đôi mắt ngấn nước.

“Chị này… tôi tuyệt đối sẽ không làm phiền chị đâu, chỉ mong chị nghe chuyện của tôi thôi.” Anh ta nhấn mạnh để thuyết phục, sau đó nói như đang viện cớ. “Tôi cũng chẳng có ai mà tâm sự cả… Nên mong chị đừng kể cho ai nhé. Tôi biết làm như vậy là sai. Nhưng hãy hiểu cho tôi đây là việc cực chẳng đã.”

“Vâng…” Hiroe nghiêng đầu, chờ Takeuchi tiếp tục câu chuyện.

“Nếu cảnh sát đến, tôi sẽ khai là hôm qua đã ở ngoài vườn đóng cái giá từ 4 giờ chiều. Tất nhiên đây là sự thật… Và sau đó thì tôi có chuyện trò vài câu với chị khi chị ra vườn. Lúc đó chắc khoảng 4 giờ rưỡi…”

Hả? Lời nói suýt nữa đã bật ra nhưng Hiroe cuối cùng cũng

kìm lại được.

Takeuchi chớp chớp mắt, dáng vẻ không mấy bình thản.

“Xin lỗi chị. Nhưng tôi đã bị cảnh sát nghi ngờ quá đủ rồi. Tôi không thể chịu đựng điều ấy thêm được nữa. Thật sự là tôi đã nói chuyện với chị, tôi đã thật sự nghĩ rằng lúc đó là khoảng 4 giờ rưỡi cho đến khi xác nhận lại với chị. Vì khi làm những việc đó thì chẳng còn cảm giác về thời gian nữa. Thế nên tôi sẽ chỉ nói đúng như những gì mình đã nghĩ.”

Takeuchi gật đầu như để thuyết phục chính mình rồi khẽ liếc Hiroe.

“Có lẽ cảnh sát sẽ đến cả nhà chị để hỏi nữa. Nếu chị nói giúp cho rằng lúc đó đúng là khoảng 4 giờ rưỡi thì tôi biết ơn lắm, và việc ấy chắc chắn cũng không gây phiền hà gì cho chị cả. Mà thôi tôi cũng không có ý định ép uổng khiến chị phải khó xử. Chị hãy cứ nói với cảnh sát như ban đầu chị định nói. Rốt cuộc thì những việc như thế này đều do vận số đen đủi của tôi tự rước đến, tôi thật tự tiện khi lại định nhờ chị việc đó. Chị nghe tôi nói chuyện là tôi đã biết ơn lắm rồi. Xin lỗi vì đã để chị nghe những lời kỳ cục.”

“À… không.”

Cuối cùng Takeuchi nở một nụ cười gượng gạo rồi đi về nhà mình. Lần đầu tiên bắt gặp anh ta trong dáng vẻ thảm thương như vậy khiến lòng Hiroe đau nhói.

Thế nhưng… Hiroe không mỉm cười với anh ta không phải vì cảm thấy anh ta thật đáng thương.

Bà thấy bối rối.

Chiều hôm ấy, Isao xong xuôi công việc ở nhóm Luật pháp học ở trường đại học rồi lái chiếc Cedric đến khách sạn Keio Plaza ở Hachioji.

Chỉ trong một ngày mà có quá nhiều việc khiến Isao nóng ruột nên ông đã quyết định liên lạc với Nomiyama của Viện kiểm sát Tokyo. Không rõ có phải do nhận được điện thoại của một đối tượng không thể ngờ tới không mà Nomiyama khi nhấc máy đã thốt lên một tiếng nửa như cảm thán nửa như cười cợt. Isao bảo muốn gặp anh ta nói chuyện, Nomiyama hẹn ông lúc 5 giờ rưỡi tại sảnh khách sạn Keio Plaza.

Nomiyama đến chỗ hẹn vừa đúng lúc kim đồng hồ chỉ 5 giờ rưỡi. Khi ấy cà phê đã được mang tới chiếc bàn ở góc sảnh nơi Isao đang ngồi.

“Ồ ồ,” Nomiyama tiến lại gần, vẫn là nụ cười nhếch mép đặc trưng. Giữa cái nóng như thế này mà anh ta vẫn mặc bộ com-lê ba lớp với chiếc cà-vạt thắt nút lớn. Và kỳ lạ là chẳng thấy giọt mồ hôi nào túa ra.

Nomiyama ngồi xuống góc chéo với Isao, bật lửa hút thuốc. Anh ta gọi món hồng trà đá.

“Cụ nhà vẫn khỏe chứ?”

“Không, sắp đến lễ cúng bốn chín ngày của bà rồi.”

Khi còn làm việc hai bên luôn dùng kính ngữ, nhưng Isao quyết định không giữ tác phong như hồi ấy nữa. Ngay cả lúc ông

đương nhiệm hai bên đã hay mâu thuẫn, không bên nào thực sự có ý kính phục đối phương nên việc dùng ngôn từ bỗ bã với anh ta hóa ra lại tự nhiên hơn hẳn.

"Chia buồn với anh," Nomiyama nói với giọng khô khan không cảm xúc. "Thật đáng tiếc, anh coi trọng cụ nhà đến mức gạt hết công việc đi, vậy mà…"

Nomiyama vẫn nói những lời bày tỏ sự thông cảm nhưng sau khi trà đá được mang ra, ánh mắt lại có vẻ lạnh lùng như muốn thay cho lời tuyên bố "những câu chuyện xã giao dừng ở đây thôi."

"Vậy hôm nay, anh hẹn gặp tôi vì việc gì?"

"Tôi muốn biết một số chuyện liên quan đến Takeuchi Shingo."

"Takeuchi… là cái gã được phán vô tội đó sao?"

"Đúng vậy. Takeuchi Shingo."

"Chuyện gì về hắn?"

"Bất cứ chuyện gì chưa được kể trước tòa. Cả những lời đồn thổi chưa xác nhận cũng được."

"Tại sao anh lại muốn nhắc lại chuyện này?"

Nomiyama hỏi bằng một giọng chậm rãi đến mức khiến người nghe phải nóng ruột. Ánh mắt anh ta không hề lộ ra vẻ lơ là.

"Giờ anh ta đang sống cạnh nhà tôi."

Nomiyama gõ gõ ngón tay trỏ vào mũi, lông mày khẽ nhướng lên.

“Takeuchi ư?”

Isao gật đầu.

“Tức là trước đây hai người quen nhau à?”

“Không,” Isao nhăn mặt trước lời phỏng đoán đầy tính hạ nhục. “Anh ta chuyển đến gần nhà tôi khoảng hai tháng trước.”

Isao kể lại việc hai người tình cờ tái ngộ tại ngày hội tuyển sinh ở trường đại học, việc ông mời Takeuchi đến làm khách mời trong giờ giảng của mình và việc anh ta đột nhiên chuyển đến sống cạnh nhà ông ba tuần sau đó.

“Ồ…” Nomiyama như cố nén tiếng cười trong khoang mũi. “Nghe như thể truyền thuyết Hạc trả ơn ấy nhỉ.”

“Không phải chuyện đùa đâu. Kể từ khi anh ta chuyển đến, nhà tôi đã trở nên rất lạ.”

“Ví dụ thế nào?”

“Mẹ tôi đã mất.”

Nomiyama nheo mắt. “Ý anh là cụ nhà bị giết?”

“Không, bề ngoài thì không phải như vậy. Thế nhưng có gì đó kỳ lạ lắm.”

“Anh Kajima,” Nomiyama nói vẻ sửng sốt. “Anh nói thế có khác nào người nghiệp dư đến xin tư vấn chứ. Anh hãy nói rõ chứng cứ đi.”

“Tôi không nói là do anh ta làm. Tôi chỉ nói là kể từ khi anh ta chuyển đến mọi việc diễn ra hết sức lạ lùng thôi.”

“Đều như nhau còn gì?”

“Anh cũng biết chuyện ông Seki bị giết hôm qua chứ? Người

đã biện hộ cho Takeuchi…”

Nomiyama đăm đăm nhìn sao không chớp mắt.

“Có chứng cứ không?”

“Không.”

Nomiyama thở hắt ra như đã trút hết sức lực.

“Thế là thế nào? Anh muốn tôi chỉ đạo cảnh sát để mắt đến Takeuchi trong vụ của luật sư Seki à? Anh nói chuyện chẳng ra đầu ra cuối thế thì sao tôi có thể làm được? Với Cục điều tra chúng tôi, người bị án oan như hắn ta chính là con Phăng-teo đấy. Chúng tôi đã từng phải bó tay với hắn một lần. Không được phép có lần hai. Nếu không có chứng cứ xác đáng chúng tôi không được phép lật quân bài ấy. Thế nhưng anh không được quyền phàn nàn gì về sự lúng túng của chúng tôi trong lần này, vì người đã biến hắn ta thành Phăng-teo chính là anh đấy.”

“Đừng có hiểu lầm. Tôi không nói việc mình phán anh ta vô tội là sai.”

Nomiyama vươn cổ ra.

“Việc Takeuchi vô tội là không sai, nhưng xung quanh hắn ta xảy ra rất nhiều chuyện kỳ quái. Anh thật sự đang nhìn nhận tình hình thực tế như vậy sao?”

“Anh có từng điều tra Ikemoto Tooru không vậy?”

“Ikemoto?” Nomiyama hỏi ngược lại. “Anh đưa ra lắm cái tên quá nhỉ. Người có quan hệ gần như thế liệu chúng tôi bỏ qua được sao? Đúng là thời gian rời công ty là bằng chứng ngoại phạm của anh ta đấy.”

“Vậy à… Không có gì, tôi chỉ hỏi vậy thôi.”

Bản thân Isao cũng không thể gật gù đồng tình với những lời luận tội của Takeuchi rằng Ikemoto mới là thủ phạm thực sự trong vụ án giết hại cả nhà Matoba. Tại sao những điều như vậy mà anh ta lại không nói với ai cho đến tận bây giờ? Nếu anh ta nói với luật sư thậm chí còn có thể bày tỏ sự nghi vấn với lời làm chứng của Ikemoto Kyoko cơ mà? Bởi thế câu chuyện để lại cho ông ấn tượng là nó được hợp lý hóa trong đầu Takeuchi vào sau đó.

Chính vì vậy việc ông không thể nói thẳng là Takeuchi rất đáng nghi không phải vì có sự tồn tại của Ikemoto. Mà bởi bản thân Isao đang rơi vào mâu thuẫn với chính mình. Ông cố tình gán Ikemoto thành nguyên nhân đó nhưng cuối cùng ông nhận ra là không thể nên đành phải chấp nhận.

“Chắc đầu óc anh bây giờ đang rất rối nhỉ. Tôi chưa từng gặp anh Kajima trong bộ dạng thế này bao giờ.” Nomiyama cười nhạt rồi ngay lập tức trở về nét mặt không cảm xúc, chỉ điếu thuốc lá về phía Isao. “Có nghĩa là thế này chứ gì. Từ trước đến nay anh luôn là một thẩm phán ngồi trên cao xét xử các vụ án xảy ra phía dưới với thái độ hờ hững như chuyện nhà người khác. Thế nhưng lần này, đột nhiên gió đổi hướng, những tàn lửa lại rơi xuống đúng chỗ anh đang đứng, nên anh hoảng hốt hoang mang?”

“Thôi ngay cái cách nói chuyện như trẻ con ấy đi. Tôi chưa bao giờ nghĩ mình là người ngồi trên cao phán xuống, và bây giờ cũng không hốt hoảng hay hoang mang gì cả.”

“Thế hôm nay anh đến chỗ tôi làm gì?”

Isao nghĩ bụng, anh ta nói đúng, quả là không nên đến gặp người như Nomiyama. Tại sao ông lại làm thế này nhỉ? Ông đã mất đi sự bình tĩnh từ khi nào vậy?

Nomiyama nói tiếp.

“Một khi anh đã đến chỗ tôi thì nên nói năng thế này này. ‘Tôi đã ngồi làm thẩm phán xét xử người khác trong vô sự, nhưng bản thân lại rất sợ phải đưa ra án tử hình. Tôi đã không có được sự kiên định trong nghề nghiệp như vậy. Vụ án ấy là vụ án giết ba người trong đó có cả trẻ nhỏ. Nếu phán có tội thì sẽ không thể thoát khỏi án tử. Để tránh được điều đó phải kết luận hắn vô tội. Vừa đúng lúc có chỗ chưa chặt chẽ trong việc đưa ra bằng chứng. Chính vì thế tôi đã vin vào đó…’”

“Hồ đồ! Tôi không phải người theo trường phái phản đối án tử hình.”

“Nhưng anh không muốn chính mình đưa ra cái án ấy. Anh không muốn tay mình bị vấy bẩn vì giết người khác. Đó là lối suy nghĩ của anh. Chắc chắn anh cho rằng người thẩm phán phải xử vụ án tử hình thật là đen đủi. Đó là điểm yếu của những con người theo chủ nghĩa trung lập như anh. Sau vụ Takeuchi anh cũng phụ trách một vụ án nữa mà chắc chắn cũng sẽ phải đưa ra án tử hình đúng không? Điều đó làm anh chán ngán chứ gì? Anh đã xin nghỉ việc với lý do phải chăm sóc mẹ già nhỉ? Anh vốn đâu phải là người tận tụy như vậy? Anh chỉ là một kẻ hèn nhát cố tình lấy điều đó làm cái cớ để trốn khỏi việc tuyên án tử hình, tôi nói không sai chứ?”

“Thật là một câu chuyện hàm hồ chẳng đáng bỏ thời gian ngồi nghe.”

Mặc dù nói vậy nhưng sao không thể thật lòng nổi giận được.

“Nếu anh hết lòng chăm sóc mẹ già chắc lưng sẽ phải đau lắm. Anh không sao chứ?”

Nomiyama dụi điếu thuốc, hỏi như thách thức.

Isao không trả lời.

“Tôi không đến đây để kể lể chuyện của mình. Tôi đến để hỏi về Takeuchi.”

“Tôi không thấy cảm phục gì đâu.” Nomiyama cười nhưng mắt không hề lộ vẻ tươi vui. “Tôi là người của Viện kiểm sát nhưng tiếc thay vẫn phải chấp nhận có cái gọi là án oan. Trong quá khứ đúng là có những người khổ sở vì bị vu vạ bởi những tội họ không làm do sự sai lầm của bên điều tra. Một vài người trong số họ đã giành lại được phán quyết vô tội, chứng minh sự trong sạch của mình khi khiếu kiện ngược lại. Họ rất đáng được tán dương. Nhưng anh Kajima, chính anh đã làm vấy bẩn thanh danh của họ.”

“Tôi không nói đến những người bị án oan khác. Tôi nói về cá nhân Takeuchi.”

“Thế họ khác nhau ở chỗ nào? Takeuchi cũng đã đường hoàng giành lại được phán quyết vô tội. Tôi không thể đưa ra bằng chứng nào thuyết phục hơn để giải thích cho vết sẹo trên lưng hắn. Dù rất uất nhưng tôi đã phải thừa nhận thua cuộc. Rồi giờ đây anh lại tìm kiếm những câu chuyện không có bằng chứng xung quanh hắn ta, vậy rốt cuộc anh muốn tôi phải làm

gì?”

“Anh chỉ đang khoái chí vì thấy tôi khổ sở thôi đúng không?”

“Anh đừng đánh trống lảng.” Nomiyama đột nhiên trở nên nghiêm túc, anh ta nhìn thẳng như có thể xuyên thấu những xao động trong đồng tử của Isao. “Giới pháp đình là nơi con người ta có thể thay đổi cách lập luận 180 độ khi chuyển từ thanh tra sang luật sư nên anh đã rời khỏi giới thì muốn nói gì chẳng được… Nhưng mà, ít ra nếu anh không giải thích thêm được gì về vết thương sau lưng Takeuchi thì chẳng có gì để bàn nữa. Tôi đã không thể giải đáp được cái nghi vấn vô cùng hợp lý là thực sự hắn có thể tự tạo ra vết thương như vậy cho mình hay không? Nếu bản thân anh thấy Takeuchi khả nghi và muốn cho ai biết điều ấy thì trước hết phải vượt qua được rào cản nghi vấn ấy đã. Lúc ấy tôi sẽ lại tiếp chuyện với anh.”

“Thôi đủ rồi. Thật sai lầm khi mang chuyện này ra nói với anh.”

Nomiyama nhún vai. “Tùy anh thôi,” anh ta cười nhẹ rồi đưa cốc trà lên miệng.

Isao cũng uống phần cà phê đá của mình, tìm cách đứng dậy để kết thúc câu chuyện khó chịu này.

“Thật ra, tôi cũng học ở Đại học Văn hóa Tama ra đấy.” Nomiyama nói như thể đã quên hẳn mạch chuyện trước đó. “Tôi cũng có tên trong nhóm Luật pháp học. Thật không ngờ anh Kajima lại về trường tôi dạy.”

Isao cảm thấy không cần phải đáp lời đưa đẩy, chỉ lẳng lặng lắng nghe.

“Trường cũng đã gửi cho tôi tạp chí PR về trường. Không biết là số bao nhiêu nhỉ? Tôi đã đọc bài phóng sự phỏng vấn anh. Nhan đề là *Hỏi Cựu thẩm phán – Một giáo sư khác biệt,* hà hà.”

Nomiyama cười những tiếng khó chịuu, không biết anh ta thấy điều gì kỳ cục.

“Bài phỏng vấn đó thực sự thú vị đấy. ‘Ông nghĩ phẩm chất cần thiết của một thẩm phán là gì?’ Và anh đã trả lời rằng, ‘Là phải biết yêu thương con người.’ Tôi như không tin vào mắt mình nữa. Thế mà tôi cứ tưởng anh ghét con người lắm.”

“Không phải anh mới thế sao?”

“Đúng vậy,” Nomiyama nhận luôn không ngần ngại, giọng anh ta như có phần gằn lên. “Tôi rất ghét. Đặc biệt tôi buồn nôn với loại người có thể trơn tru phát ra những lời giả tạo như ‘yêu thương con người’.”

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, không ai nói một lời.

Isao cầm hóa đơn, Nomiyama mở ví rút tờ 1 nghìn yên ra. Isao chỉ lắc đầu từ chối.

“Chắc là anh sẽ không bao giờ đến tìm tôi nữa đâu nên tôi sẽ nói cho anh điều này.” Nomiyama vừa cất tờ 1 nghìn yên vào túi vừa nói. “Chắc anh cũng biết Takeuchi có hoàn cảnh rất đáng thương, bố mất vì bệnh năm hắn học cấp hai, mẹ kế cũng qua đời vì tai nạn khi hắn học cấp ba nên hắn chỉ còn một thân một mình nhỉ?”

Anh ta từ từ tiến về phía Isao, hỏi đầy ẩn ý.

“Theo anh, tai nạn của bà mẹ có thật sự là tai nạn không?”

“Gì cơ?”

“Takeuchi cùng mẹ kế và một người đàn ông quen biết đi leo núi, hai người kia đã rơi xuống vực. Takeuchi một mình xuống núi và chạy về phía văn phòng lưu trú. Đội cứu hộ đã ra quân và tìm thấy xác của hai người ở dưới vực. Bề ngoài hoàn toàn là một vụ tai nạn. Thế nhưng cũng có thông tin là bà mẹ kế tính tình rất ác, thường xuyên ngược đãi Takeuchi kể từ khi hắn ta học tiểu học. Bà mẹ kế và gã đàn ông quen biết kia chuẩn bị kết hôn và nghe đâu cả hai coi Takeuchi như một cái gai trong mắt…”

“Thế là thế nào? Anh nghe người biết những việc này từ thời ấy kể lại sao?”

“Chuyện từ hơn ba mươi năm về trước rồi. Ai là người muốn khơi lại chuyện này? Chẳng phải chính anh là người đến để hỏi về nó hay sao?”

Bỗng dưng bị dọa đến lạnh gáy, Isao nhăn nhó.

“Dù sao thì chuyện anh vừa kể quá là vô căn cứ.”

“Thế à? Thế thì tôi xin lỗi. Nhưng tôi lại nghĩ nó cũng giống với chuyện bà cụ nhà anh qua đời thôi.” Nomiyama nhếch mép và gãi mũi. “Nhưng thôi, để tránh trường hợp nếu xảy ra chuyện gì không hay anh lại đi trách ngược lại tôi thì tôi sẽ cho anh một cái tên vậy. Có một người tên là Torigoe gì đó. Anh ta là bạn của Takeuchi từ thời niên thiếu và cũng là đối tác kinh doanh đồ nội thất với Takeuchi. Một người quen lâu năm nhất của Takeuchi. Lúc tìm hiểu về quá khứ của Takeuchi tôi nghe nhắc đến tên của người này rất nhiều lần.”

“Anh đã tìm người đó bao giờ chưa?”

“Tôi cũng nghĩ có khi người này sẽ thành một nước cờ bí mật tại phiên xử nên đã đi tìm thử nhưng không ngờ đúng lúc ấy anh ta lại đang thụ án tù tại Pháp. Hình như vì tàng trữ ma túy hay gì đó. Anh ta đang ở trong tình cảnh ấy thì có đi gặp cũng không giúp gì được cho phiên xét xử nên tôi đã dừng lại tại đó. Giờ này có lẽ anh ta đã quay lại Nhật rồi. Nếu anh cần địa chỉ nhà riêng tôi sẽ tìm lại giấy tờ rồi báo cho anh biết.”

Dù thật lòng chẳng muốn nhận sự giúp đỡ đó chút nào nhưng nếu từ chối phắt đi thì cũng không đáng mặt người lớn cho lắm nên Isao khẽ gật đầu.

“Vậy mai anh gọi điện cho tôi nhé.”

Nomiyama đứng lên, dợm bước quay đi rồi lại quay người lại.

“Tôi nói lại một lần nữa, dù bất kỳ chuyện gì xảy ra cũng đừng có giận ngược tôi đấy nhé. Bởi dù anh có nhờ đến mức này thì tôi cũng chịu không làm gì hơn được. Người vung tàn lửa đi khắp nơi chính là anh mà.”

“Tôi vẫn chưa thừa nhận đó là tàn lửa.”

Nomiyama khẽ nheo mắt lại.

“Có vẻ như con người anh không thể đưa ra quyết định những lúc cần quyết đoán nhất thì phải… Tôi cứ có cảm giác như vậy. Thôi thì cũng mong đây chỉ là mối lo vô cớ.”

Anh ta chỉ nói vậy rồi quay lưng đi thẳng.

Chỉ là mỉa mai thôi mà. Cứ để anh ta nói cho đã đi. Isao cố gạt đi sự khó chịu trong lòng, nhìn theo Nomiyama đang đi khuất.

Lúc cần quyết đoán là lúc nào? Ông vẫn chưa có cảm nhận thực tế rằng thời điểm đó đang đến.

Chiều ngày hôm ấy, Hiroe ghé hàng hoa trên đường đi chợ về, mua một vài loại hoa để chuẩn bị cho lễ cúng bốn chín ngày của mẹ chồng. Dù Makiko đã báo là sẽ gửi hoa cúng nhưng nếu cứ vin vào đó mà không chuẩn bị gì thì có khi lại bị xì xầm gì đó không biết chừng.

Hoa vẫn được thay hằng tuần vào mỗi lần cúng. Nhưng lần tới là tròn bốn chín ngày mất của mẹ chồng nên Hiroe mua nhiều loại hoa cúng hơn mọi lần.

Về đến nhà, Hiroe cầm bình hoa bằng gốm miệng rộng ra bàn ăn. Bà đổ nước vào bình, rồi đặt miếng mút cắm hoa vào cho hút nước. Sau đó, bà cắm những bông hoa lớn như hoa ly, hoa lan vào giữa, thêm những bông hoa cúc màu trắng, vàng, tím ở xung quanh sao cho cân đối. Những chỗ trống còn lại bà cắm hoa baby lên, vậy là đã xong một bình hoa rực rỡ.

Bà đem bình hoa vào phòng kiểu Nhật. Hoa của Makiko gửi đến mình sẽ đặt bên cạnh bàn thờ, còn bình hoa này đặt gần cửa sổ vậy… Vừa nghĩ Hiroe vừa đặt bình hoa xuống.

Đúng lúc ấy….

Có tiếng đàn ông gào lên, rồi tiếng đập mạnh, nặng nề vang lên từ đâu đó.

Có chuyện gì thế nhỉ…?

Hiroe bất giác co người lại. Bầu không khí nguy hiểm gây choáng váng tinh thần bà đến mức tê liệt.

Tiếng động kéo dài khoảng vài giây. Sau đó có những tiếng lục cục vang lên đứt quãng, rồi ngưng bặt.

Từ nhà bên cạnh chăng?

Bỗng dưng bà ngần ngại không dám bước ra ngoài. Toshiro và Isao vẫn chưa về. Nghĩ lại chuyện ban sáng bà thấy không muốn gặp Takeuchi cho lắm.

Nhưng nhỡ có tai nạn gì đó thì sao. Hiroe đi lên tầng hai, nhòm sang nhà bên cạnh từ cửa sổ nhìn ra ban công.

Không thấy bóng người nào cả.

Bà mở cửa sổ bước ra ban công. Nhìn khắp một lượt vườn và lối đi của nhà bên cạnh.

Chẳng có gì cả. Mọi thứ đều im lìm.

Hiroe thở phào một hơi, rồi tiện thể cất chỗ quần áo đang phơi ở đó vào.

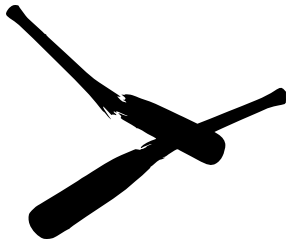

Ngày hôm sau, từ sáng sớm Hiroe đã quay cuồng với bao nhiêu việc.

Vì Isao vẫn còn bận chút việc ở nhóm Luật pháp học nên ông sẽ vắng nhà đến chiều. Toshiro cũng đã đến thư viện. Dù chưa biết kết quả thi viết luận nhưng Toshiro cũng đã bắt đầu học để chuẩn bị cho kỳ thi vấn đáp tiếp theo.

Sau khi tiễn hai người rời nhà, Hiroe vừa bận trông Madoka vừa chuẩn bị cho việc cúng bái vào ngày mai. Bà dọn dẹp ban thờ, thu gom hết đệm trong nhà lại. Vì vẫn thiếu hai chiếc mới đủ cho họ hàng ngồi nên bà quyết định chiều sẽ đi mua thêm. Phải chuẩn bị cả hoa cúng, và mua sẵn bánh kẹo nữa. Rồi bà chợt nhớ ra phải lấy sẵn kỷ vật của mẹ chồng ra để tặng lại mọi người nên lại vội vã lục tìm trong tủ, quanh quanh quẩn quẩn thế là đã hết buổi sáng.

Đến tầm đầu giờ trưa, chuông cửa reo vang. Bà bấm nút xác nhận người gọi cửa, thì ra là bên chuyển phát hoa.

“Kính coong, chuyển phát hàng đây ạ.”

Hiroe dẫn theo Madoka đang khoái chí bắt chước cùng ra cửa.

“Hoa gửi từ bà Aita Makiko ạ.”

Hiroe đóng dấu vào đơn chuyển hàng mà nhân viên chuyển phát đưa cho rồi nhận bó hoa đã được đóng gói.

“Bà Makiko ở Kawagoe gửi hoa tới nè Madoka.”

Hiroe cho Madoka xem rồi quay trở lại hành lang. Vừa ngắm giỏ hoa trên tay bà vừa thầm nghĩ “bó hoa nhỏ hơn mình tưởng”. Vì biết tính Makiko nên bà đã đoán hẳn là chị ta sẽ mua một bó hoa hoành tráng mà ai nhìn cũng chẳng nghĩ là hoa đám tang, vậy mà bó hoa trước mắt rất khiêm nhường, như thể tượng trưng cho tình hình sức khỏe giảm sút của Makiko gần đây. So với bó hoa bà cắm hôm qua, nói thật là bó hoa này còn kém hơn nhiều phần.

Bà đặt thử bó hoa vào phòng kiểu Nhật và chợt thấy có vẻ không ổn. Có khi nên cắm bớt mấy bông hoa ở bình hôm qua ra bình khác rồi bày ở lối ra vào phòng khách vậy.

Một lúc sau chuông cửa lại reo lên.

“Kính coong, chuyển phát hàng đây ạ.”

Madoka được thể lại bắt chước theo.

Lần này là đồ công ty quà tặng gửi tới. Bà đã đặt mua mấy hộp đồ khô gồm rong biển và nấm hương để gia đình Makiko và Noboru mang về làm quà. May mà họ mang đến trước khi bà ra ngoài.

Bà mang đống quà vào phòng khách, định bụng chuẩn bị ăn

trưa thì lại có tiếng chuông cửa reo lên.

“Kính coong, chuyển phát hàng đây ạ.”

Hình như không còn món đồ nào liên quan đến lễ cúng ngày mai nữa mà nhỉ… Nghĩ vậy nhưng bà vẫn bấm nút xem ai đến.

“Chúng tôi là cảnh sát.”

Tiếng nói vọng tới như bóp nghẹt lồng ngực Hiroe.

“Vâng…”

Hiroe đáp, giọng có phần kích động. Bàn chân đang co rúm lại bước tới.

“Không phải chú chuyển phát hàng đâu. Cháu ra kia chơi đi.”

Bà xua Madoka ra phòng khách rồi mở cửa.

Hai người đàn ông trung niên to cao mặc sơ-mi trắng đang đứng ở lối vào nhà. Họ không bước đi thoăn thoắt như nhân viên chuyển phát mà di chuyển từng bước chậm rãi. Từ họ tỏa ra không khí bệ vệ khác hẳn.

Viên cảnh sát tóc húi cua đứng phía trước chìa thẻ ngành ra.

“Chúng tôi thuộc Tổ điều tra của Sở cảnh sát, có đôi điều muốn hỏi chị ạ.”

Anh ta vừa khẽ liếc mắt sang bên vừa mở lời. Người cảnh sát da ngăm đen đứng phía sau nhìn đăm đăm vào Hiroe.

“Thật ra chúng tôi đang đi lấy lời khai của mọi người về một vụ án. Nạn nhân của vụ án đó là người quen của anh Takeuchi nhà bên cạnh. Chúng tôi cũng vừa hỏi chuyện anh ấy xong. Chị biết anh Takeuchi nhà bên chứ?”

“Vâng, tất nhiên rồi…” Mới chỉ trả lời có như vậy mà lưỡi

Hiroe đã muốn líu lại.

“Anh ấy nói thi thoảng có tán gẫu với chị trước cửa nhà.”

“Vâng, đúng vậy ạ.”

“Lần gần đây nhất hai người gặp nhau là khi nào thế?”

“Hả…?” Hiroe bị bất ngờ đến mức chẳng nghĩ ngợi được gì.

Bà cứ tưởng cảnh sát sẽ hỏi kiểu, “Chiều hôm qua chị gặp anh Takeuchi lúc mấy giờ.” Chứ hỏi như vừa nãy chẳng phải là để dò xét xem hai người đã có cơ hội lén lút thỏa thuận trước lời khai với nhau chưa sao? Hiroe không biết nên trả lời sao cho phải.

“Tôi nhớ không nhầm thì là…” Hiroe sau một hồi suy nghĩ liền quyết định mở miệng. “Hôm kia thì phải.”

“Vâng…” Viên cảnh sát đầu húi cua nhìn Hiroe, mặt không biểu lộ hàm ý gì đặc biệt. Chỉ như thế thôi mà bà lại cảm thấy anh ta có uy lực đến dị thường. “Hôm qua thì sao ạ? Theo lời anh Takeuchi thì anh ấy có làm tặng chị chiếc giá để đặt ở ngoài vườn gì đó?”

“À,” Hiroe giật mình với điệu bộ hơi khoa trương quá mức. Một kiểu phản xạ như vội vàng che giấu lời nói dối của mình. “À đúng, đúng là ngày hôm qua ạ.”

“Lúc mấy giờ vậy ạ?” Người đàn ông đầu húi cua bình thản hỏi.

“Ừm… khoảng đầu giờ trưa.”

Viên cảnh sát khẽ hít vào một hơi khiến Hiroe bất giác lo lắng không biết có phải mình đã nói gì không nên không. Thế nhưng có vẻ như đó chỉ là một thói quen của anh ta, anh ta lại tiếp tục

hỏi với giọng điệu không thay đổi.

“Lúc đó, chị có thấy phần dưới mắt của anh ấy bị sưng tím không?”

Hiroe không đoán được ý đồ câu hỏi bèn nghiêng đầu suy nghĩ.

“Chị không nhận ra điều ấy ạ?”

“À… vâng…”

“Không sao, tôi hiểu rồi. Anh Takeuchi cũng đã nói như vậy.” Viên cảnh sát tóc húi cua tự đưa ra kết luận rồi tiếp tục câu hỏi. “Vậy là hôm kia chị cũng đã gặp anh ấy đúng không? Vào khoảng mấy giờ thế ạ?”

“Ừm…” Hiroe đưa tay lên má, ra vẻ đang suy nghĩ để tự trấn an bản thân. “Vì chưa đến giờ ăn tối nên chắc là…” bà lí nhí.

“3, hay 4 giờ gì đó ạ?”

“4 giờ thì tôi vẫn đang đi chợ…”

“Thế khoảng 5 giờ ạ?”

“Ừm… Vì tôi gặp anh ấy ngay sau khi đi chợ về… nên chắc khoảng 4 giờ rưỡi gì đấy.”

Một cảm giác khó chịu gọn lên trong lòng Hiroe, không phải bà cố ý nói mà miệng cứ tự động thốt ra những lời đó.

Viên cảnh sát lại hít hơi vào thành tiếng.

“Ra là vậy. Vậy à. À không, cảm ơn chị rất nhiều. Tôi xin lỗi vì hỏi toàn mấy câu vụn vặt. Cũng tại chúng tôi phải thu thập mọi thông tin dù là nhỏ nhất.”

Viên cảnh sát tỏ ra thân thiện hơn một chút, nhưng ngay sau

đó anh ta lại nhìn Hiroe bằng ánh mắt đầy cảnh giác.

“Chị không sao chứ? Tôi thấy chị thở gấp quá.”

Nghe nói thế, Hiroe mới nhận ra mình đang trong tình trạng thở quá nhanh.

“Chắc do thể trạng tôi…” Bà cố nặn ra nụ cười, rồi lấy tay che miệng.

“Vậy ạ, rất xin lỗi vì đã làm phiền chị lúc này. Vậy chúng tôi xin phép ạ.”

Hai viên cảnh sát cúi đầu rồi bỏ đi không một lần quay lại.

Hiroe quay trở lại bếp, áp túi nylong quanh miệng, một lúc sau hơi thở mới ổn định trở lại.

Không biết bà làm như vậy có đúng không nữa… Có lẽ họ cũng thấy bà có phần không tự nhiên.

Thế nhưng chỉ nói sai có khoảng một tiếng đồng hồ, nên có lẽ cảnh sát sẽ không thể nào nhận ra được. Hôm qua lúc đi chợ bà không gặp người quen nào, bà cũng đã vứt tờ hóa đơn mua hàng có ghi giờ tính tiền là 4 giờ 46 phút. Có phải bà che giấu cho tội phạm đâu chứ. Bà chỉ đang giúp đỡ một người khốn khổ thôi. Rồi người ta sẽ bắt được thủ phạm và chẳng ai còn để ý đến lời nói dối nhỏ bé này.

Thế nhưng, dù có cố dặn lòng phải nghĩ như vậy, vẫn có thứ gì đó gợn lên trong lòng khiến bà không thể lừa dối chính mình. Hôm qua sau khi nghe câu chuyện của Takeuchi, bà đã đọc báo về vụ án đó. Luật sư Seki Konosuke sống ở thành phố Inagishi. Thành phố đó ở ngay cạnh thành phố bà đang sống. Dù đi xe

hay đi tàu cũng chỉ mất khoảng 20 phút. Một mặt bà thầm cảm thán, thì ra có người quen sống ở gần như vậy, nhưng đồng thời cũng có cái gì đó u ám cứ vấn lấy bà. Nếu nhà của luật sư Seki ở hẳn Chiba hay đâu đó thật xa thì chắc hẳn bà đã không có cái cảm xúc u ám này.

Mặc dù bà đã cố nghĩ đó chỉ là do mình suy diễn quá nhiều.

Hiroe trấn tĩnh lại rồi bắt đầu dùng bữa. Bà đã dùng mấy đồ có sẵn để nấu thức ăn, làm cho Madoka nắm cơm nắm nhỏ như Yukimi hay làm trước kia.

Yukimi định khi nào mới về lại nhà nhỉ? Giá mà con bé về luôn từ hôm nay thì có phải tốt không. Quả là nếu nhà có việc rồi vừa phải làm vừa trông Madoka thì hơi quá tải đối với bà. Lát nữa bà sẽ thử liên lạc với con bé xem sao vậy.

Hiroe ăn xong, rửa tay cho Madoka, dọn bát đĩa ra bồn rửa thì lại có tiếng chuông cửa.

“Kính coong.”

Madoka có vẻ rất thích mỗi lần chuông cửa reo lên, nhưng với Hiroe giờ đây đó chỉ là những âm thanh phiền não.

Nếu lại là cảnh sát thì sao? Vừa nghĩ bụng bà vừa rụt rè bấm nút xác nhận, ra là người chuyển phát hoa.

Hoa của Makiko đã được chuyển đến… Nếu còn hoa nữa thì chắc là của chú Noboru.

Hiroe bước ra.

“Của ông Takeuchi gửi ạ.”

Nhân viên chuyển phát ôm một lẵng hoa to đến giật mình. To

hơn gấp hai lần lẵng hoa Makiko chuyển đến. Chỉ có ba màu trắng, vàng, tím nhưng ở chính giữa là rất nhiều bông lan đang khoe sắc, xung quanh đó là những bông cúc khổng lồ tươi rói. Thời điểm này những bông cúc như vậy không hề rẻ. Chưa kể những cành cây leo còn được quấn xen kẽ giữa các lớp hoa làm lẵng hoa càng thêm chỉn chu, tinh xảo. Lẵng hoa của Makiko nếu mua ở nơi rẻ thì khoảng 3 nghìn yên, chứ nếu năm nghìn yên thì lẵng hoa đó quá nghèo nàn. Nhưng lẵng hoa này giá 20 nghìn yên thì cũng không có gì lạ.

Hiroe mang lẵng hoa của Takeuchi đến tận phòng kiểu Nhật, và khi so sánh với lẵng hoa của Makiko bà lại càng thêm bối rối. Bà cũng thoáng nghĩ trong đầu phải cảm ơn Takeuchi nhưng lập tức lại viện cớ để lần lữa. Trước hết phải làm thế nào để bày những lẵng hoa này sao cho không bị đối lập quá.

Có thể mọi người đã đặt hàng mà không hề biết lẵng hoa thực tế ra sao. Hiroe tự lấy mấy bông hoa ở bình mình cắm sang lẵng hoa của Makiko. Thế nhưng điều đó cũng không làm bớt đi sự chênh lệch về độ lớn giữa hai lẵng. Chẳng còn cách nào khác bà đành xếp hoa mình tự cắm gần hoa của Makiko để làm thành một đám. Rồi để riêng hoa của Takeuchi ra thì sẽ tạo được sự cân bằng cho hai bên.

Trong lúc đó bà chợt nhận ra tấm bảng tên cài phía sau lẵng hoa. Có lẽ do hai cửa hàng hoa khác nhau nên bảng tên “Takeuchi” to hơn hẳn so với bảng tên “Nhà Aita”. Tuy chúng hợp với độ lớn của từng lẵng hoa nhưng cảnh tượng này hơi bất thường. Có lẽ nên làm một bảng tên nhỏ hơn trước khi bố con

Isao nhìn thấy.

Hiroe bỏ bảng tên ghi chữ "Takeuchi" ra rồi mang vào bàn ăn. Bà lấy giấy bìa cứng từ trong ngăn kéo ra, cắt với kích cỡ vừa đủ rồi mở nắp bút dạ ghi chữ "Takeuchi" lên đó. Đúng lúc bà định tháo cái que gắn bảng tên cũ ra thì chuông cửa reo lên.

"Chuyển phát hàng đây ạ." Madoka lại reo lên.

Không còn thời gian để ý đến Madoka nữa. Bà bấm nút xác nhận người gọi.

"Tôi là Takeuchi đây ạ."

"À… vâng…" Hiroe tuy lúng túng nhưng vẫn quyết định ra cửa.

Bà định cảm ơn về lẵng hoa, nhưng những lời bật ra khỏi miệng lại khác hẳn.

"Có chuyện gì vậy? Mặt anh bị sao thế?"

Phần dưới mắt trái của anh ta sưng phồng và tím bầm một khoảng rộng. Có vẻ như anh ta cố gắng lắm mới mở được mắt.

"Không sao không sao ạ." Takeuchi chỉ nhoẻn cười. "Ngại quá. Hôm qua tôi bị ngã ở trong nhà. Mặt bị đập vào cạnh bàn ạ."

"Ôi… khổ thân anh quá."

Viên cảnh sát hẳn là hỏi về việc này. Đúng là hôm qua lúc gặp anh ta, bà không hề thấy vết thương này.

Hiroe chợt nhớ ra chiều qua bà nghe thấy tiếng động lớn từ nhà bên cạnh, chắc là do cú ngã này. Sau đó một lúc bà có liếc thấy Takeuchi ra vườn nên đã tự cho rằng chắc không phải là tai nạn gì đặc biệt. Madoka đã ra vườn chơi nhưng bản thân Hiroe

lúc ấy không muốn đụng mặt Takeuchi lắm nên chỉ thoáng nhìn dáng vẻ anh ta qua cửa sổ. Sáng hôm sau khi ra vườn bà thấy giá để các chậu lan của nhà bên được chuyển về phía bên kia của sân hiên. Chắc anh ta đã chuyển nó vào chiều hôm qua.

"Hình như mai là cúng bốn chín ngày của cụ nhà đúng không ạ?" Takeuchi hỏi.

"Vâng, à, cảm ơn anh đã gửi lẵng hoa to đẹp như vậy..."

"À, không có gì đâu ạ." Takeuchi đáp lời thật nhẹ nhõm. "Chị có thể cho tôi vào viếng cụ trước một chút được không ạ?"

Hiroe đưa dép đi trong nhà ra rồi nhìn Takeuchi bước vào nhà. Chợt bà nhớ ra vẫn còn để nguyên bảng tên của anh ta trên bàn liền nhanh chân chạy vào bếp. Bà lấy tờ báo che đi thẻ tên vừa viết, vớ lấy tấm bảng tên cũ rồi dùng tay che lại, đoạn đi từ phòng khách sang phòng kiểu Nhật, nhanh nhẹn chạy vào và cắm bảng tên lên lẵng hoa của Takeuchi. Khi bà quay lưng ra cũng là lúc Takeuchi bước vào phòng.

"Bó hoa thật đẹp quá..." Hiroe cố nặn ra một nụ cười.

Takeuchi sau một thoáng ngắm lẵng hoa của mình vẻ mãn nguyện liền đến ngồi trước bàn thờ người quá cố, đặt phong bì tiền phúng bên cạnh lọ tro cốt rồi lắc chuông và chắp tay lại.

Mong rằng trong chiếc phong bì đó không có quá nhiều tiền... Hiroe bâng quơ nghĩ.

"Nhanh quá chị nhỉ. Loáng cái đã bốn chín ngày rồi." Takeuchi vừa ngắm ảnh mẹ chồng Hiroe vừa nói.

"Vâng, quả là nhanh thật."

“Sau bốn chín ngày chắc chị cũng thoải mái hơn. Khi đó chị hãy sải cánh mà bay cho thỏa chị nhé. Nếu chị không chê tôi sẽ dẫn chị đi bất cứ đâu.”

Hiroe cười xã giao, Takeuchi tiếp tục.

“Chị hãy dẫn cả bé Madoka theo. Tôi có thể dẫn chị đi thăm thú nhiều nơi lắm, Nikko này, gần hơn nữa thì có Kamakura này.”

Ánh mắt của Takeuchi đột nhiên trở nên nghiêm túc khiến Hiroe bối rối không biết đáp lời ra sao, “Thật ra thì… Toshiro có bảo tuần sau sẽ dẫn chúng tôi đến biệt thự nhà người quen của nó. Tôi cũng định nhân đó vùng vẫy một chuyến.”

“À, ra là thế ạ.” Takeuchi nở một nụ cười bẽn lẽn. “Thế thì tốt quá ạ. Ra là vậy, thế thì tốt quá rồi.”

Sau đó nụ cười trên môi anh ta đột nhiên chuyển sang vẻ đượm buồn, rồi anh ta thì thầm như thể đang độc thoại với chính mình. “Tôi cũng đã gặp nhiều chuyện không như ý nên chắc cũng sẽ đi lang thang đâu đó một mình.”

Hiroe khẽ nhói lòng nhưng quả nhiên đây không phải là chuyện dễ mở lời mời mọc. Bà chỉ còn cách chịu đựng bầu không khí khó xử đang diễn ra trước mặt.

“Anh đã dời cái giá để hoa à? Anh đã xây bồn hoa ở đó rồi cơ mà?” Hiroe khéo léo đổi chủ đề.

“Vâng, tại tôi muốn chị cũng có thể ngắm hoa từ bên vườn nhà mình.”

Quả là Hiroe có nói đùa về việc này, nhưng không ngờ anh ta

lại coi đó là thật. Bà không sao cảm thấy vui cho nổi.

Có cái gì đó làm bà thấy thật nặng nề.

“Vậy tôi xin phép nhé,” Takeuchi đứng dậy, nói vài câu đưa đẩy trước lời cảm ơn của Hiroe rồi đi ra cửa.

“À, nhân tiện,” lúc đang xỏ giày, anh ta chợt quay sang hỏi Hiroe. “Cảnh sát đã đến nhà ta chưa ạ?”

“Họ đến rồi, khoảng 30 phút trước.”

“Thế ạ. Thật xin lỗi vì tôi mà chị đã bị làm phiền. Nhưng họ đã hỏi gì thế ạ?”

“Họ hỏi về vết bầm tím trên mặt anh rồi một số chuyện…”

Hiroe cảm thấy không thoải mái khi chủ động nói về việc đã phím trước nội dung nên chỉ kể về câu hỏi đầu tiên của cảnh sát.

“Họ hỏi gì về vết bầm tím ạ?”

“Họ hỏi tôi rằng lúc gặp anh ngày hôm qua mặt anh có vết gì không.”

“Ra là vậy,” Takeuchi mỉm cười, mắt như nhắm lại. “Chắc họ nghi ngờ vết bầm này có liên quan đến vụ luật sư Seki. Cảnh sát cứ cố tình xâu chuỗi những việc hoàn toàn không liên quan như vậy đấy ạ. May mà sáng hôm qua tôi gặp chị chứ không thì gay to rồi.”

Quả đúng là nếu mình không làm chứng thì anh ta sẽ bị nghi ngờ những việc như vậy thật, Hiroe thầm nghĩ. Xét từ điểm này, Hiroe cảm thấy cũng khó trách khi Takeuchi phải phím trước nội dung trả lời với bà bởi anh ta sống một thân một mình nên không có mấy cơ hội để chứng minh sự trong sạch.

Bản thân Takeuchi cũng không đề cập gì đến việc đã phím trước nội dung trả lời ấy.

“Cảm ơn chị, chị đã giúp đỡ tôi nhiều quá.” Takeuchi ngước lên khẽ liếc Hiroe. Có vẻ anh ta thấy không cần phải hỏi cũng biết Hiroe có làm chứng đúng như nguyện vọng của mình hay không.

“Không sao đâu chị ạ. Chị hãy tin tôi.” Anh ta nói thêm một câu như vậy rồi nhoẻn miệng cười.

Hiroe chợt cảm thấy đó là một lời hơi thừa thãi.

Không biết anh ta định nói với ý gì, chỉ là Hiroe cảm thấy câu nói ngắn ngủn ấy có phần hơi phiền phức.

Trước khi ra ngoài mua sắm, Hiroe gọi vào số di động của Yukimi.

“Con đang ở đâu thế?”

Nghe bà hỏi, Yukimi vòng vo có vẻ khó xử.

“Ở đâu ấy ạ…”

Hình dung ra cảnh con dâu phải lang thang đây đó cho hết ngày, Hiroe quyết định không cố gắng hỏi nữa.

“Con định khi nào về thế?”

“À… con sẽ về kịp giờ làm lễ ạ.”

“Con đừng như thế, con về luôn hôm nay đi.”

“Nhưng mà…” Giọng của cô con dâu đầy vẻ ngần ngại. Đã bao

ngày trôi qua kể từ hôm đó nhưng có vẻ con bé vẫn còn ủ rũ lắm.

"Nhiều việc quá nên mẹ cần con giúp một tay."

"Thế ạ… Thế thì con sẽ về trước khi trời tối ạ."

"Ừ, thế đi nhé. Con không phải ngại gì đâu."

Bà nói thêm một vài lời động viên cô con dâu rồi cúp máy.

Xem ra mâu thuẫn giữa Yukimi và Toshiro đã để lại vết sẹo lớn hơn bà hình dung. Bà đã định nhân dịp này để hai đứa nói chuyện với nhau nhưng có vẻ không đơn giản như vậy.

Sau đó Hiroe dẫn Madoka tới một trung tâm thương mại lớn để mua sắm. Đệm ngồi, hoa cúng ở mộ, bánh kẹo để tiếp khách và cả thực phẩm bà đều mua ở đây. Bà cũng mua những thứ cần thiết để đi du lịch và cả pháo hoa để chơi ở đó. Hôm nay là thứ Bảy, nếu như mọi khi chắc hai bà cháu sẽ nghỉ ngơi một chút ở quán cà phê hay quán hamburger nào đó, nhưng hôm nay bà không có thời giờ để thong thả như vậy. Hiroe đưa cho Madoka đang vùng vằng không muốn về mấy thứ bánh kẹo mua ở cửa hàng thực phẩm rồi nhanh chân dụ cháu về nhà.

Bà về đến nhà vào khoảng trước 4 giờ chiều. Hiroe để Madoka chơi ở phòng khách còn mình thì sắp xếp những thứ vừa mua. Bà đổ nước vào xô, để nó ở phòng rửa mặt rồi đặt hoa mua về vào đó.

Chăn vải bông mua cho Madoka đắp trên xe lúc đi du lịch chắc phải mang lên tầng hai cất. Bà đi lên gác, nghĩ bụng tiện thể sẽ rút quần áo đang phơi vào.

Bước vào phòng kiểu Nhật, bà đặt chiếc túi giấy đựng chăn ở

bên cạnh tủ.

Đúng lúc ấy…

Người Hiroe như đông cứng lại.

Hình như có ai đó ở trong phòng.

Không có lẽ nào… Nghĩ vậy nhưng bà vẫn cố đoán xem luồng không khí vượt qua sau lưng mình thật sự là gì.

À, ra là bà vẫn để hở một nửa phần cửa lưới phía lan can. Sau lần xung đột giữa một bên thì khăng khăng Takeuchi đã lẻn vào nhà bà để lục lọi đồ, một bên thì cáo buộc đó là hành vi của Ikemoto, không chỉ mỗi lần đi ra ngoài mà những khi bận việc lâu lâu không lên gác được bà cũng đóng cửa sổ và chốt bên trong lại. Thế nhưng thói quen để cửa mở vốn có lại lặp lại mỗi khi bận rộn như hôm nay, quả thật bà đã không có thời gian để ý đến cả tầng hai.

Bà từ từ quay người lại. Quả là bà mới chỉ đóng cửa lưới. Thôi cũng được, đằng nào giờ mình cũng ra rút quần áo…

Nhưng ngay sau đó, Hiroe đã khựng lại.

Có ai đó đang nấp sau rèm cửa.

Là Yukimi sao? Bà định lên tiếng hỏi nhưng cuối cùng lại nén lại. Chắc chắn Yukimi không bao giờ trốn ở nơi như vậy, và từ độ phồng của rèm cửa có thể thấy đó là cơ thể của một người đàn ông.

Hiroe đứng im như trời trồng, cảm nhận rõ tim mình đang đập mạnh thất thường.

Đột nhiên…

Rèm cửa bỗng xòe rộng ra và ập đến trước mặt bà.

Hiroe hét lên đồng thời ngã người ra phía sau vì bị đẩy mạnh từ trước ngực.

Sáng ngày hôm ấy, Isao gọi cho Nomiyama của Viện kiểm sát Tokyo chi nhánh Hachioji theo như lời anh ta hẹn hôm qua.

“Đúng là Torigoe đã về Nhật rồi đấy.”

“Anh ta đang ở nhà mẹ đẻ à?”

“Không, không phải. Số anh may đấy. Anh ta ở ngay Hadano, Kanawaga, rất gần. Ga gần nhất là ga Đại học Tokai tuyến Odakyu.”

Hadano cũng không quá gần nơi Isao sống, nhưng nếu xét về việc anh ta có thể ở bất cứ nơi nào trên đất Nhật thì đúng là gần thật.

“Nghe nói anh ta mới mở một cửa hàng nhạc cụ cũ chuyên bán cho sinh viên. Tên là Tạp âm đường. Địa chỉ cụ thể là…”

Isao ghi lại địa chỉ Nomiyama đọc cho.

“Thế cái người tên Torigoe ấy đã cắt đứt quan hệ với Takeuchi rồi à?”

“Chuyện ấy thì tôi không biết. Tôi chỉ hỏi mẹ anh ta địa chỉ của anh ta thôi.”

“Xin lỗi, anh có thể gọi điện hỏi Torigoe giúp tôi được không? Như hôm qua tôi nói tôi cũng chỉ là hàng xóm của Takeuchi. Nếu Takeuchi biết tôi đang tìm hiểu quá khứ của anh ta thì

không hay cho lắm."

"Thật là vớ vẩn," Nomiyama gắt lên vẻ rất giận dữ. "Việc ấy anh đi mà nhờ anh ta giữ bí mật cho chứ. Tại sao tôi lại phải làm việc ấy giúp anh?"

"À... không..."

"Trước hết anh nên sửa cái tính quan chức của mình đi."

Isao định nói lại một câu gì đó nhưng đầu dây bên kia đã tắt máy.

Có mỗi việc như vậy thôi có cần cáu giận thế không? Isao dập máy, thoáng thở ra bực dọc.

Người tên Torigoe Katsuhiko này chẳng qua cũng chỉ là một người quen từ thuở thiếu thời của Takeuchi. Chẳng có gì bảo đảm rằng sau khi gặp anh ta, ông sẽ thu thập được thông tin gì mới mẻ. Thật tâm, Torigoe không phải là đối tượng mà ông quan tâm.

Thế nhưng ông vẫn thấy vướng mắc ở chỗ bên kiểm sát cũng chưa thu thập được gì từ người này. Và trong ông cũng có một chút quan ngại rằng nếu không gặp thử người này một lần thì có vẻ như ông sẽ bỏ qua một điều gì đó quan trọng lắm.

Ông nói với vợ sẽ ra ngoài vì có việc ở nhóm Luật pháp học nhưng thực ra nhóm này đã nghỉ hè từ hôm qua. Trong khi còn đang băn khoăn không biết nên làm gì thì chẳng hiểu sao Isao lại đi đến cửa hàng sách cũ ở Kanda và ở đó đến quá trưa. Chính ông cũng tự vấn không hiểu mình đang làm cái quái quỷ gì ở chỗ này, song việc được bao quanh bởi toàn là sách khiến ông trấn tĩnh lại, và đó cũng là điều ông thực sự yêu thích.

Đúng lúc nóng nực thì ông bắt gặp một quán mì soba nên đã gọi một suất soba lạnh ở đó. Đến lúc đang ăn mì rồi mà ông vẫn chưa quyết được sau đây sẽ làm gì. Từ đây đi tới trường Tokai thì cũng khá xa.

Tại sao mình lại chọn công việc làm thẩm phán nhỉ? Giờ đây, khi đã nghỉ hưu rồi, đôi khi câu hỏi không đầu không cuối đó lại khiến ông trăn trở. Sau khi trở thành giảng viên đại học ông mới chợt nhận ra nhẽ ra mình nên đi theo con đường này từ đầu. Kiến thức ông có sẽ trở thành tài sản của ông, mà môi trường đại học lại rất tôn trọng điều ấy. Những ngày chỉ nghiên cứu và giảng dạy không có quá nhiều biến động, nhưng bù lại ông nhận về cảm giác mãn nguyện có tính ổn định.

Thật ra, công việc thẩm phán vốn cũng được người đời trọng vọng và luôn được bảo đảm ổn định về tinh thần để có thể phát huy tối đa năng lực, kiến thức. Chính vì tin như vậy nên ông mới bước chân vào chốn pháp đình.

Thế nhưng, thực tế thì vẫn có ngoại lệ. Đối với Isao đó chính là việc tuyên án tử hình. Riêng việc tuyên án tử hình không bao giờ là loại công việc mà ông có thể đối diện với một trái tim bình thản được. Còn có ngành nào phải đối mặt với một phán đoán nặng nề đến như thế không? Phán đoán mà có thể hoặc cứu lấy sinh mạng của người nào đó, hoặc cướp đi sinh mạng của họ. Bởi vậy không ai có quyền phê phán chỉ vì ông thận trọng khi đưa ra các phán quyết cả.

Bây giờ nghĩ lại, Isao thấy mình đã sai lầm khi lựa chọn thời điểm xin nghỉ việc. Trước đó quyết định này đã khiến ông băn

khoăn rất lâu. Thật lòng ông muốn tự khen bản thân vì đã quyết tâm xin về hưu, nhưng để đưa ra quyết định ấy ông đã phải suy nghĩ gần một năm. Tất nhiên vì đó là quyết định quan trọng cả đời nên mất ngần ấy thời gian cũng là điều dễ hiểu nhưng nhẽ ra ông nên xin nghỉ hưu trước khi vụ án giết hại cả gia đình nhà Matoba được đưa ra xét xử.

Ông hoàn toàn không hối hận vì việc đã đưa ra phán quyết vô tội. Đó là một quyết định hợp lý dưới góc độ phán xét của pháp luật. Thế nhưng trong thực tế bản thân ông đang phải chịu những dư chấn từ chính phiên tòa đó. Cảm giác hệt như khi trông thấy những đám mây đen kịt báo hiệu bão sắp về. Không biết ông đã sai điều gì và ở chỗ nào nhỉ?

Isao rời khỏi quán mì rồi đi vào ga Shinochanomizu, lên tuyến Chiyoda. Ông không thấy quyết tâm lắm nhưng đã lên tàu rồi thì sẽ tới nơi thôi. Ông đổi sang tuyến Odakyu, lơ đãng lắc lư theo nhịp tàu một khoảng thời gian dài cho đến khi tàu dừng ở ga Đại học Tokai.

Cửa hàng Tạp âm đường thuê một gian ở tầng một trong khu chung cư với lớp gạch ốp còn khá mới.

Tủ kính bên ngoài bày những chiếc guitar với bảng giá viết bằng tay. Trong đó có một cây guitar có màu chói lại cùng kiểu dáng khác lạ được ghi giá trong tấm bảng to hơn hẳn và còn gạch chân phía dưới dãy số giá, không biết là do hiếm hoi hay do giá rẻ.

Hình như ở phía sau còn có phòng thu âm cho thuê theo giờ. Isao đọc thấy bảng hướng dẫn viết như vậy.

Ông mở cửa kính bước vào trong, ập vào tai là thứ âm nhạc với âm lượng được vặn to hết cỡ. Một bản nhạc chẳng rõ là có giai điệu hay không thể hiện qua giọng hát có phần uể oải của một nam thanh niên trẻ tuổi. Isao bất giác muốn đưa tay lên bịt tai lại, thật là một thế giới không dành cho ông.

Trong cửa hàng chẳng khác nào một hộp đồ chơi với đủ loại nhạc cụ từ guitar đến kèn trumpet, trống rồi đàn violin. Một vài thanh niên đang say sưa ngắm nghía các mặt hàng.

Isao bước tiếp theo lối đi hẹp.

Một người đàn ông chừng trên dưới năm mươi tuổi đang đứng ở quầy tính tiền sâu bên trong cửa hàng với điếu thuốc phì phèo trên môi. Anh ta đang lau chùi đàn guitar.

Isao đoán được tuổi anh ta là nhờ quan sát kỹ đặc tính khuôn mặt chứ diện mạo của người này thì hết sức kỳ quái. Tóc, và cả lông mày của anh ta đều màu vàng. Mũi xỏ khuyên, áo sơ-mi kiểu Hawaii mặc với quần đùi.

Đối phương cũng có vẻ thấy lạ trước vị khách đứng tuổi như Isao nên bắt đầu quan sát ông từ chân lên tận đỉnh đầu.

“Anh là Torigoe đúng không?” Khi bốn mắt chạm nhau, Isao lên tiếng hỏi.

“Anh là ai?”

Torigoe nheo một bên mắt và hỏi lại. Đôi mắt với phần đuôi hơi chùng xuống khiến anh ta trông vừa có vẻ thân thiện, lại cũng có vẻ kín kẽ.

Isao giới thiệu tên và bổ sung thêm rằng mình là giảng viên ở

trường đại học.

“Giảng viên?” Mặt Torigoe lại càng tỏ vẻ thắc mắc hơn.

“Chả là tôi nghe nói anh là bạn thân lâu năm của anh Takeuchi Shingo… Không biết anh có thể kể cho tôi một vài câu chuyện về anh ấy được không?”

“Takeuchi?” Anh ta thốt lên như kiểu bất ngờ quá đỗi trước diễn biến của câu chuyện. “Anh đây là thế nào với Takeuchi?”

“Chả là… ở trường tôi đang nghiên cứu về vấn đề án oan. Không biết anh có biết chuyện anh Takeuchi bị…”

“A, tôi biết chứ.” Torigoe cắt ngang lời của Isao bằng một giọng trầm. “Nói vậy có nghĩa là anh cũng biết tôi đã ở đâu cho đến hết năm ngoái đúng không? Takeuchi cho anh địa chỉ này à?”

“Không, anh Takeuchi không liên quan gì tới việc tôi tới đây cả.”

“Nếu thế thì được… Tự nhiên anh lôi cái tên ấy ra làm tôi hết cả hồn.”

Torigoe cười khổ sở rồi mở cánh cửa ở góc quầy ra. Bên trong đó là kho kiêm văn phòng rộng khoảng bảy, tám mét vuông.

“Cậu trông quầy giúp tôi một lúc nhé.”

Torigoe nói với cậu thanh niên có vẻ là nhân viên làm thêm rồi đóng cửa phòng lại. Tiếng nhạc đã dịu đi nhiều. Isao ngồi xuống ghế gập theo lời mời của Torigoe. Căn phòng ngoài bàn làm việc thì còn có cả một núi các loại nhạc cụ chồng chất. Hai người ngồi vào là hầu như không còn chỗ trống nữa.

“Takeuchi à… Thật ra thì tôi không sợ hãi gì gã cả nhưng chơi với gã nhiều mệt mỏi lắm.”

Torigoe nói giọng rất thân thiện.

“Tôi chơi với gã cũng lâu rồi đấy, khoảng bốn mươi năm rồi. Một khi gã đã quý mến ai đó thì người ấy khó mà dứt ra khỏi gã lắm. Việc tôi phải ngồi tù ở Pháp chính ra lại thành tái ông thất mã. Trước khi tôi bị cảnh sát tóm, cô vợ người Anh của gã cũng phải chạy về nước và đổi địa chỉ liên tục đấy, Takeuchi sau đó vẫn lì lợm đuổi theo nhưng cuối cùng cũng mất dấu cô ta. Người đến từ đất nước tôn trọng phụ nữ như cô ta thoạt đầu hẳn là thấy Takeuchi lịch thiệp lắm nhưng đến khi sống chung thì cô nàng đã nhận ra bản chất thật của gã. Mà một khi đã như vậy thì chỉ còn nước trốn thoát hoặc bị giết. Cô ta chắc cũng quyết tâm lắm.”

Torigoe đột nhiên mở đầu với một loạt các chi tiết khiến Isao nóng ruột, sau đó anh ta với tay châm điếu thuốc thứ hai, cả căn phòng trắng xóa màu khói.

“Thế nhưng nếu biết cách chơi cùng thì không ai dễ dụ hơn gã đâu. Tại sao tôi vẫn cứ dây dưa quan hệ với gã, đấy là vì tôi xác định ngay từ lâu rằng chơi chủ yếu để lợi dụng gã mà thôi. Chỉ cần đối đãi tử tế với gã thì gã sẽ ngoan như cún, sẵn sàng làm theo bất cứ điều gì anh bảo. Làm việc chung với gã cũng nhàn lắm. Thế nhưng người lợi dụng được gã hoàn hảo như thế chắc chỉ có mình tôi thôi.”

Tự Torigoe nói ra, rồi cũng tự anh ta cười gượng gạo, có lẽ vì nhận ra những điều ấy chẳng có gì đáng tự mãn cả.

“Ý anh là nếu không đối đãi tử tế thì anh ta sẽ phật ý à?”

“Đúng rồi, gã sẽ giận điên lên đấy.” Mắt Torigoe lập tức trở nên nghiêm túc. “Ừm, như kiểu vụ án giết hại cả gia đình ấy đấy.”

“Nhưng ở vụ án ấy anh ta được phán vô tội mà?”

“Chậc,” Torigoe cười hắt ra vẻ giễu cợt. “Anh đừng có tin vào tòa án. Đó chỉ là một dạng trò chơi tam sao thất bản thôi. Cuối cùng cũng chỉ là những con người chưa một lần đến xem hiện trường, tham khảo những bằng chứng còn chẳng rõ có phải là tin đồn không rồi đưa ra kết luận. Thật là chán mớ đời ấy, kẻ hiểm ác như thế mà lại tuyên bố vô tội rồi thả ra, trong khi những người dân lương thiện vô tội như tôi lại bị ở trong khám suốt bao năm. À mà trường hợp của tôi là tự làm tự chịu thì không nói làm gì, nhưng thả con quỷ sát nhân ra thế là không được. Lũ thẩm phán thật là quá vô dụng.”

Isao cố nén không để mặt nhăn lại, ho khẽ một tiếng.

“Thế nhưng vụ án ấy anh cũng chỉ là tiếp cận qua tin đồn truyền thông thôi đúng không? Tôi thấy anh kết luận ngay như vậy có vẻ không thực tế lắm.”

“Chính anh cũng đang nghi ngờ như vậy mới đến đây còn gì?” Torigoe lãnh đạm nhìn Isao. “Người nghiên cứu về án oan lại đi tìm người liên quan tới Takeuchi thì chỉ có nguyên nhân thế thôi chứ còn gì nữa? Chính vì tôi quá hiểu con người của Takeuchi nên mới đọc được sự tình. Người nghiên cứu về án oan hẳn là rất đồng cảm với gã. Nhưng chính vì thế mà gã sẽ được nước làm tới đấy. Gã sẽ cố hết sức để được thương hại. Nếu là tôi

thì tôi sẽ biết cách gạt đi hay thậm chí là lợi dụng ngược lại gã, nhưng nếu không biết mà cứ dây dưa với gã thì sẽ có ngày giống như gia đình kia."

Torigoe ném về phía Isao cái nhìn như một câu hỏi.

"Có phải chính anh cũng cảm thấy có gì đó bất thường khi tiếp xúc với gã đúng không? Nên mới lén lút đến đây gặp tôi thế này. Tôi nhận ra điều ấy nên mới nói những chuyện ban nãy cho anh nghe đây."

"À thì…" Isao trả lời một cách mập mờ. "Điều tôi muốn hỏi là, tại sao anh lại đoan chắc rằng anh ta là hung thủ?"

"Đoan chắc gì nữa chứ, chính mồm hắn khai ra còn gì?"

"Không, hình như đó là bị ép và mớm cung thì phải."

Torigoe cười lắc đầu. "Những việc ấy không dễ gì đánh gục được gã đâu. Theo như tôi đoán thì chắc là bên cảnh sát đã đối đãi tử tế với gã như một người đồng đội nên gã đã cảm động mà khai ra tất cả. Nói chung gã rất dễ mủi lòng khi được đối xử như vậy."

Chuyện nghe như đùa, nhưng tuyệt đối không phải là một câu chuyện cười. Isao thậm chí còn có cảm giác nó đánh vào đúng điểm mù mà ông không hề nhận ra trước đó.

"Hơn thế, thủ đoạn ra tay cũng thể hiện đúng bản chất của Takeuchi đấy."

"Có nghĩa là sao?"

"Gã nói đã dùng gậy kim loại để đánh cả gia đình chơi thân với gã đúng không? Hơn thế nữa lý do lại rất ất ơ."

Không chờ Isao phản ứng, Torigoe nói tiếp.

“Chuyện xảy ra từ hồi chúng tôi học đại học rồi. Bốn chúng tôi bao gồm tôi, Takeuchi, Narita và Goto đã lập một ban nhạc. Lần đó, chúng tôi quyết định tham gia một buổi biểu diễn nghiệp dư. Vào ngày biểu diễn, Takeuchi đã mua bốn cái áo Happi giống nhau đến rồi bảo chúng tôi mặc vào. Tất cả chúng tôi lúc ấy đều rất sửng sốt. Đúng là thời điểm đó nhóm nhạc The Beatles đã mặc kiểu áo này khi đến công diễn ở Nhật, thế nhưng vì họ là người nước ngoài nên mặc vào nhìn rất phong cách, còn chúng tôi mà bắt chước theo thì cũng chỉ là người Nhật mặc quần áo Nhật bình thường. Có khác nào Drifters hát dân ca đâu.”

Torigoe nói rồi cười đầy khoái chí, nhưng nụ cười đó cũng dần tắt khi anh ta tiếp tục câu chuyện.

“Thế nhưng tôi thì biết tính gã nên ngoan ngoãn mặc cái áo đấy, sau đó còn đùa để không khí bớt căng thẳng, “Hay ta đổi tên nhóm thành *Bộ tứ Happi* nhỉ. Nhưng có lẽ Narita và Goto thì chỉ coi Takeuchi là một thằng dễ lợi dụng sẵn sàng cho mượn nhạc cụ nên tỏ ra khinh thường gã. Họ ném áo trả lại gã và bảo có điên mới mặc cái áo quê chết này. Mặc dù Takeuchi đã rất kiên nhẫn thuyết phục rằng gã đã mất công mua đến rồi nên hãy mặc đi nhưng hai người đó còn không thèm nghe gã nói nữa. Sau đó Takeuchi cũng im lặng, cứ tưởng gã đã bỏ cuộc, ai ngờ đột nhiên gã giơ cây guitar điện lên đánh cho cả hai người kia bầm dập. Lúc ấy tôi mà không ngăn lại thì không biết đã xảy ra chuyện gì… Câu chuyện ấy với vụ thảm sát cả gia đình kia có gì khác nhau không?”

Thấy Isao không phản bác được lời nào, Torigoe nhếch một bên má lên cười.

“Chơi với gã phải để ý lắm. Nếu gã tặng tôi áo mà lần tới gặp tôi không mặc thể nào gã cũng sẽ hỏi là áo không vừa hay sao? Hoặc có lúc gã lại đột nhiên hỏi cái này cái kia giờ sao rồi, ‘cái này cái kia’ ở đây là những món đồ gã tặng tôi từ mấy năm về trước ấy. Nên những thứ gã tặng tôi phải để ở nơi nổi bật nhất nhà. Đối đãi tử tế mà tôi nói chính là ở những việc như thế đấy.

“Nói ra có lẽ anh không tin, nhưng từ trước khi tôi vào tù ở Pháp, năm nào Takeuchi cũng tổ chức sinh nhật cho tôi đấy. Hồi mười chín, hai mươi tuổi, tôi đã phải từ chối hẹn hò với bạn gái vào ngày sinh nhật, người bạn gái đó thấy khả nghi liền theo dõi nhưng cuối cùng lại bắt gặp cảnh tôi và Takeuchi đang ăn mừng sinh nhật. Đây không phải là chuyện cười đâu. Nếu tôi mà từ chối thì gã sẽ lên kế hoạch chia rẽ tôi với bạn gái, hoặc nhanh hơn là giấu gậy sau lưng mà rượt đuổi tôi. Kể cả sau khi đã kết hôn thì cứ sinh nhật là tôi lại phải cùng vợ đi đến căn nhà gỗ của Takeuchi để gã đãi món ăn gã tự nấu. Gã sẽ gửi thiệp mời từ trước một tháng. Mà năm nào gã cũng gửi, không sót một năm nào. Tôi nhiều khi muốn hét vào mặt gã là ‘cậu thôi đi, tôi chán ngấy rồi đấy.’ Giờ thì anh hiểu tôi đã phải khổ sở thế nào mới cắt đứt được quan hệ với gã chứ? Dù gã có dễ bị lợi dụng đến đâu tôi cũng chán ngấy rồi. Gã không khác gì ngày nhỏ cả. Đúng là một tên điên chính hiệu.”

Torigoe cười như muốn phọt cơm ra ngoài rồi lại lắc đầu để gạt đi nụ cười đó.

“Đúng rồi đúng rồi… gậy đánh bóng chày có thể coi là đặc điểm nhận dạng của gã từ bé đấy. Tất nhiên hồi ấy không phải là gậy sắt mà là gậy gỗ thôi nhưng ngoài gã ra hầu như chẳng có đứa trẻ nào đó. Vì gã là con nhà địa chủ giàu có nên được bố sắm cho. Hồi ấy, tan học là tôi lại về nhà gã chơi nhưng cứ mỗi khi có chuyện không hài lòng ở trường là gã lại cầm cái gậy đó đi vòng ra vườn sau nhà. Ở vườn sau nhà có một cây tuyết tùng lớn. Gã nhắm cây đó và vụt gậy như phát cuồng vậy. Chính vì thế mà biết bao cây gậy đã bị gãy.

“Những chuyện khiến gã không hài lòng thì tỷ dụ như là hôm đó đến phiên gã phát cơm nhưng gã lại bày cơm không đẹp hay không kịp chuyển thức ăn đến mọi người. Hay việc gã đưa ra đề xuất nhưng không được mọi người trong lớp chấp nhận. Toàn là những chuyện không đâu cả. Nhưng gã cứ tự nghĩ quá lên rồi bị căng thẳng, mà đó không phải dạng nghiêm túc quá mức đâu, kiểu dị thường ấy. Những lúc như vậy mắt gã thường đảo liên tục, nét mặt đanh lại, nói chung ở cạnh gã khi ấy thì sẽ hiểu. Rồi sau đó về đến nhà gã sẽ lập tức cầm cây gậy lên đi ra vườn và đập phá như thể một con người khác. Khi chứng kiến cảnh ấy chính tôi cũng tự hiểu rằng không được làm cho gã tức giận. Có lần bị con mèo trong nhà cào, gã liền dùng cây gậy ấy đánh chết nó luôn. Cứ tận mục sở thị những cảnh ấy tôi cũng tự giác phải dè chừng.”

Nghe câu chuyện của Torigoe, Isao hình dung ra cậu bé Takeuchi những ngày thơ ấu. Đó không phải là màu đen nâu trong những nước ảnh thời xưa, mà là một màu đen kịt hung

tợn. Ông bỗng thấy ớn lạnh.

“Nói sao nhỉ, cái cách căng thẳng thần kinh của gã không giống người thường. Dường như lúc nào gã cũng tự gây áp lực lên chính mình. Có lẽ bố mẹ gã cũng đặt nhiều kỳ vọng lên gã. Giữa cái trường tiểu học chốn quê mùa như vậy mà một mình gã ăn mặc như cậu ấm trường tư. Gã cũng luôn tự ứng tuyển vào ban cán sự lớp. Thế nhưng luôn là chức lớp phó. Vì thế mà biệt danh của gã là ‘lớp phó’. Có lẽ vì bố mẹ gã yêu cầu nên gã chủ động ra ứng cử chứ bản thân gã cũng không nghĩ mình thuộc típ đứng trên lãnh đạo người khác. Vì thế nên gã mới chọn lớp phó thay vì lớp trưởng. Thật kỳ quặc phải không? Gã lệch lạc như vậy đấy. Rồi gã lại đề cử tôi làm lớp trưởng. Thật là phiền toái hết sức.

“Bài văn trong tuyển tập văn tốt nghiệp của gã cũng không phải viết về kỷ niệm đi học ở trường trong rừng hay hội văn nghệ gì hết. Tên của bài viết là ‘Sắp xếp công việc’. Trẻ con ai dùng từ đó chứ. Đến giờ tôi vẫn còn nhớ đấy. Bài văn là một lời sám hối vì đã không tổ chức sự kiện của lớp cho chuẩn chỉnh để rồi bị thầy mắng. Lúc ấy tôi đã nghĩ sao gã không thể sống thoải mái hơn chứ.

“Hơn nữa cái mà gã gọi là ‘sắp xếp công việc’ thực ra đã sai lầm từ gốc rồi. Gã lấy cớ thị sát để tăng tình đoàn kết của lớp rồi đi tìm nhà của tất cả các thành viên trong lớp. Gã nấp trong bóng tối rồi nhòm ngó vào nhà người ta với cái kiểu kinh dị hết sức. Ngoài ra gã còn lấy bảng điểm trên bàn của giáo viên rồi lén lút mang ra sau trường xem. Gã thật sự không ngần ngại làm

những việc như vậy. Nhưng lớn lên, gã lại phát huy cái tính ấy để tiếp cận khách hàng tiềm năng rồi bán được hàng cho họ, về khoản này thì tôi cũng phải ngả mũ trước Takeuchi. Chỉ có điều chơi với gã luôn phải cảnh giác, như khi gã đến nhà tôi chơi, chỉ cần tôi lơ đãng một chút là gã đã lần giở sổ tay các loại của tôi rồi.

"Có khi bản thân gã chỉ đang làm mọi cách để được mọi người yêu quý. Nhưng những hành động đó lại phát triển quá đà thành dai dẳng và xảo quyệt. Cũng biết là gia cảnh nhà gã phức tạp nhưng tính cách của gã thật sự méo mó quá. Đấy là những điều tôi nhận thấy khi quan sát gã suốt bao năm qua. Nói chung là nhiều cảm xúc lắm."

Xem ra Torigoe không hề nghi ngờ gì về việc Takeuchi là một tên thủ phạm hung bạo. Đúng là nghe chuyện anh ta kể về thời niên thiếu của Takeuchi thì cũng thấy sự ghê rợn thật.

Thế nhưng chỉ vì thế mà kết luận ngay Takeuchi có thể giết hại cả một gia đình thì vẫn có gì đó thiếu sót. Vì đó là một vụ án không hề đơn giản.

"Gia cảnh phức tạp mà anh vừa nói nghĩa là sao?"

"À. Lúc đó tôi còn nhỏ nên không hào hứng nghe lắm nhưng hình như bố của Takeuchi đã ly hôn và tái hôn rất nhiều lần và gã là con của người vợ thứ tư. Lúc gã ra đời người cha đã năm mươi mấy tuổi rồi. Sau đó ông ta lại đuổi bà vợ đó đi. Rồi khi đã ngoài 60 tuổi ông ta lại cưới thêm bà vợ thứ năm nữa. Bố Takeuchi là một địa chủ có tiếng tăm ở trong vùng, còn mấy người vợ sau của ông ta thì có mấy người đều là vợ liệt sĩ. Hình

như Takeuchi cũng có anh em cùng cha khác mẹ nhưng đều chết vì chiến tranh cả. Cho nên xét về vai vế thì gã là con một của một ông bố già và giàu có. Những người đàn bà bước vào nhà gã đều có mưu mô gì đó. Nghe đâu chính bà vợ thứ năm đã đuổi mẹ của Takeuchi ra khỏi nhà. Không biết bà mẹ đẻ sau đó đã đi đâu, chỉ biết rằng đó là một gia tộc rất phức tạp."

"Bởi vậy nên Takeuchi với bà mẹ kế kia mới bất hòa à?"

"Bên trong ra sao thì tôi không rõ. Trẻ con thường không muốn bạn bè biết gia đình mình có vấn đề gì mà. Nói chung, bà ta có vẻ sắc sảo của dân chuyên nghề buôn phấn bán hương. Tôi chỉ nói được đến thế."

Isao vẫn để bụng lời Nomiyama từng nói. "Cái chết của người mẹ kế có thật sự là tai nạn hay không?" Nghe thì có vẻ như đó chỉ là một phát ngôn tùy hứng nhưng Isao không sao quên được chi tiết ấy. Nếu đúng là Takeuchi chỉ đang che giấu sự cuồng điên của anh ta thì rất có thể những lời kia là sự thật. Không biết Torigoe nghĩ gì về việc này.

"Thế người ta có đồn đại gì về cái chết của người mẹ kế đó không?"

Isao hỏi lập lờ và dò xét thái độ của Torigoe.

"Hề hề." Torigoe chừng như ngay lập tức đoán ra được ý đồ của câu hỏi đó, anh ta cười không giấu giếm. "Không ai bàn tán gì về vụ đó cả. Ngược lại mọi người xung quanh có vẻ khó chịu với bà mẹ nhiều hơn. Vì bố và bà của Takeuchi đã cùng lúc đổ bệnh và mất sau khi bà vợ kia về nhà họ mấy tháng. Mọi người xì xầm rằng có khi nào bà vợ ham tiền đã cho họ uống thuốc độc

hay gì đó. Chưa kể sau khi hai người kia mất, bà ta còn dẫn bồ mới về. Chẳng thế mà lúc bà ta bị tai nạn nhiều người đã mỉa đúng là trời phạt, dù thực tế ra sao thì không ai biết cả. Chậc, nhưng liên quan đến Takeuchi thì có gì khuất tất phía sau cũng không lạ, dù về bằng chứng thì không có."

Vậy là có thể đúng… Vừa nghĩ bụng Isao vừa tiếp lời.

"Liệu hồi đó anh Takeuchi có bị bà mẹ đó ngược đãi không nhỉ?"

"À… vì người gã liên tục có vết thương mới nên cũng có đứa trong lớp nghĩ như vậy. Nhưng đó là vết thương gã tự tạo ra đấy. Gã có tật thích tự làm đau mình mà."

"Tự làm đau mình?"

Cú sốc trước những lời vừa được nghe khiến Isao không ngăn được mà thốt lên.

"Đúng vậy. Ban nãy tôi cũng nói rồi đấy, gã toàn tự chuốc lấy căng thẳng không đáng có vào người. Dù muốn giải tỏa cũng không phải lúc nào cũng có gậy ở bên để vụt. Chắc gã cũng phải ngăn không để mình lao vào tấn công người khác. Đã vậy thì gã phải làm thế nào? Tự mình đánh mình, tự mình làm tổn thương mình chứ còn gì nữa. Tôi đã mấy lần thấy gã dùng bút chì chọc thẳng vào lòng bàn tay mình đến chảy máu đầm đìa đấy. Rồi gã còn hùng hục húc đầu vào những chỗ cứng như cột sắt hay tường nữa. Húc đến độ vang lên cả tiếng chong chong cơ đấy. Nhìn cảnh ấy sống lưng tôi lạnh toát."

Đến giờ thì Isao mới thật sự thấy tính cách dị thường của Takeuchi đang hiện rõ trước mắt mình. Cho đến trước đó, dù

nghe câu chuyện của Yukimi hay nghe Torigoe kể về thời niên thiếu của gã, ông vẫn cảm thấy có cái gì đó chưa đủ để hình thành nên hình dạng một con quỷ sát nhân. Thói quen tự làm mình bị thương chính là miếng ghép không thể thiếu để chứng minh sự tồn tại của tên sát nhân Takeuchi và sự hình thành nên nhân cách méo mó của hắn dẫn đến thảm án sát hại cả một gia đình.

Tại sao đó lại là một mảnh ghép không thể thiếu… Isao vừa sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu vừa tiếp tục đưa ra câu hỏi.

"Tức là… gã tự làm mình bị thương để nhận được sự thương hại của mọi người xung quanh à?"

"Đúng đấy, đúng đấy." Torigoe vỗ tay vào nhau và nói vẻ rất không phục. "Rõ là gã có thần kinh vận động rất tốt nhưng mỗi khi chơi bóng chày hay chơi thám hiểm chẳng hiểu sao gã đều rất hay bị thương. Mỗi lần như thế mọi người lại ngừng trận đấu rồi chạy đến bên gã. Thấy mọi người lo lắng gã tỏ ra rất hài lòng. Rồi dần dần mọi người cũng nhận ra là gã làm trò nên mặc kệ. Nhưng gã cũng không chịu thua, càng tăng mức độ của vết thương lên. Có lần trán gã chảy máu ròng ròng không hiểu bị đâm vào đâu. Chẳng có đứa trẻ nào bị chảy máu nhiều đến thế chỉ vì mấy trò chơi trẻ con cả.

"Cái tính đó ngay cả sau khi vào cấp ba hay lên đại học cũng không thay đổi. Mỗi lần chơi thể thao gã lại cố tình ngã hay làm gì đó thật hoành tráng. Giống kiểu anh phải cảm thán lên rằng 'làm gì mà đau đến mức ấy, đúng là đồ ăn vạ' khi xem cảnh mấy cầu thủ bóng đá chỉ bị vướng chân vào nhau một chút thôi cũng

hét lên rồi ngã lăn ra ấy. Có lần gã than chắc là gãy xương rồi nên tôi đã phải đi cùng đến tận bệnh viện, nhưng rốt cuộc chẳng bị sao cả. Cứ mỗi lần tôi định giữ khoảng cách không thân mật quá nữa là gã lại làm thế. Thật sự là mệt mỏi vô cùng ấy."

Torigoe cười khan vài tiếng rồi sau đó khẽ nhắm mắt lại, quay quay cổ như để đỡ mỏi vai, nhưng nom cũng như thể đang nhớ lại điều gì đó trong quá khứ.

Rồi anh ta mở mắt, nhìn Isao đầy hàm ý.

"Trong phiên kháng cáo cuối cùng của gã trước đây... mọi người tranh luận rất nhiều về vết thương trên lưng gã đúng không?" Đoạn anh ta hạ thấp giọng. "Vết thương ấy tôi cũng từng nhìn thấy khi còn nhỏ đấy."

Isao bất giác nín thở.

"Vết thương nghiêm trọng như thể bị đánh bởi một thứ gì đó... Ngày ấy ban đầu tôi cũng đã nghĩ đó không thể là vết thương tự biên tự diễn được. Tôi tưởng đó là do bố gã đánh nên ý tứ không hỏi."

Gì chứ?

Takeuchi từ thuở niên thiếu đã tự tạo ra vết thương ở lưng của mình ư?

Thế có nghĩa là...

Gã đã dùng cách mà bản thân làm thời niên thiếu để tự tạo vết thương trong vụ án ấy.

Nếu đúng như vậy thì cũng giải thích được cả việc sau khi gây án vì bột phát, gã hoàn toàn có thể đưa ra những quyết định

tỉnh táo như tự ngụy tạo vết thương. Kinh nghiệm sẵn có đã khiến gã dễ dàng thực hiện điều đó, không có gì bất tự nhiên ở đây cả.

Thế nhưng, bằng cách nào?

Làm thế nào để có thể tạo ra một vết đập sâu lên toàn lưng của chính mình như vậy?

Có thể đó là cách đơn giản hơn mọi người vẫn tưởng. Bởi một đứa trẻ còn nghĩ ra được cơ mà… Nói cách khác nếu xét về sức vung tay của một đứa trẻ thì chắc chắn đó không phải kiểu tự dùng tay đánh vào lưng mình.

Isao vẫn không sao vượt qua được điểm này. Takeuchi là một gã đàn ông nguy hiểm. Sau khi nghe câu chuyện của Torigoe, Isao đã xác nhận rõ được điều đó. Phải nhanh chóng tách gã ra khỏi gia đình mình.

Nhưng mà…

Bây giờ không phải là lúc nói ra điều đó. Đúng như Nomiyama đã nói, nếu không giải thích được về vết sẹo trên lưng của Takeuchi thì ông không có tư cách nghi ngờ gã.

Vì chính ông đã đưa ra phán quyết như vậy.

TẤN CÔNG

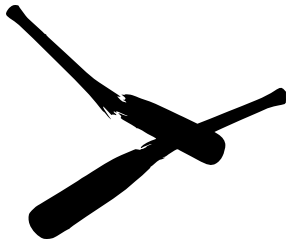

Sau khi nhận được điện thoại giục về nhà của mẹ chồng, Yukimi vẫn nằm dài ra ở nhà bạn một lúc lâu và lơ đãng lần giở cuốn tạp chí việc làm. Những ngày nhàn rỗi mệt mỏi này vẫn đang tiếp diễn nhưng cứ ngồi không mãi cũng không ổn, trước mắt có lẽ cô nên kiếm việc gì đó để đề phòng cho những ngày tiếp theo, nghĩ vậy nên cô đã tìm mua tạp chí và cũng là để thay đổi tâm trạng.

Thế nhưng, cái tình cảnh như đang bị treo lủng lẳng của bản thân khiến cô không sao tập trung được. Nghĩ bụng cho dù hôm nay có tìm được việc cũng chẳng giải quyết được gì nên cô quyết định về nhà Kajima lúc gần 4 giờ chiều. Vì không muốn lại bị Toshiro móc mỉa rằng cứ lẳng lặng cho qua chuyện để quay về nên cô chỉ thu gom hành lý tối thiểu vừa gọn một túi xách nhỏ.

Không biết Madoka ra sao rồi. Về nhà cũng không hẳn toàn chuyện không vui. Vẫn có niềm vui ấy đang đợi cô.

Cô cố tự động viên mình rồi xỏ chân vào giày, vừa lúc đó điện

thoại reo lên. Yukimi lấy chiếc điện thoại từ trong túi đặt ở bậu cửa ra.

“Alo.”

“À… à… Cô Yukimi đấy ạ?”

Một giọng nói yếu ớt vang lên bên tai Yukimi. Là Ikemoto Kyoko.

“Tôi đây, Ikemoto đây… Cảm ơn cô vì việc hôm trước.”

“Không có gì.” Yukimi đáp lại gọn lỏn. Cô vẫn chưa rõ chị ta gọi điện đến để làm gì. Ngay lập tức cảm giác chán nản lại ập về trong cô.

“Xin lỗi… Chả là, từ hôm qua chồng tôi không về nhà.”

Người phụ nữ mở lời với giọng bức thiết như mọi lần.

“Thế à.” Yukimi đáp, cố tỏ ra lạnh lùng.

Kyoko sau một vài giây im lặng liền tiếp tục.

“Cô Yukimi này. Cô đừng hiểu lầm. Chồng tôi không phải là hung thủ, mà chúng tôi cũng không hề dựng chuyện xung quanh cô đâu. Đừng để bị Takeuchi lừa gạt.”

“À chuyện đấy thì giờ sao cũng được.”

“Không… không được. Không được đâu. Tôi nói thật nhé, khi nghe Takeuchi nói vậy tôi cũng đã từng nghĩ hay đúng là chồng mình làm… Nhưng chồng tôi không phải là người có thể làm ra những việc đó. Tôi cũng không hề nói dối về thời gian nghe thấy tiếng động và tiếng người từ nhà bên cạnh.”

“… Thế rốt cuộc hôm nay chị gọi đến có việc gì thế?”

“À, thực ra là… cô có biết chuyện một luật sư tên là Seki

Konosuke bị giết vào hôm kia không? Ông ta chính là luật sư đã bào chữa cho Takeuchi. Vụ này là do gã làm đấy."

Yukimi thở dài một hơi thật sâu vào điện thoại.

"Tại sao chị lại biết đó là do Takeuchi làm? Gã làm thế để làm gì?"

"Làm thế để làm gì ư? Cô Yukimi, cô đã nghe chồng tôi kể gã là người như thế nào rồi mà? Vị luật sư ấy tử tế với gã nên gã đã tiếp cận ông ta. Rồi dần dần ngài luật sư cũng nhận thấy sự dị thường ở gã nên bắt đầu giữ khoảng cách. Có lẽ do Takeuchi vẫn cứ lì lợm đeo bám nên ông luật sư đã dọa gã rằng sẽ báo cảnh sát hay khởi kiện gì đó. Và điều này đã làm Takeuchi giận điên lên. Gã đàn ông đó đã từng một lần vượt quá giới hạn rồi nên giờ gã không còn e dè gì nữa."

"Chị có chứng cứ không? Nếu không gã sẽ lại để cho anh nhà là kẻ khả nghi đấy. Tôi thì chẳng rõ bên nào đáng nghi cả."

"Cô… sao cô lại nói vậy? Tại sao chồng tôi phải giết ngài luật sư chứ? Khoan đã cô Yukimi, dù sao cô vẫn tin bọn tôi đấy chứ?"

"Thôi làm ơn đừng kéo tôi vào chuyện này nữa."

"Cô… Cô đừng nói như thế. Cô hãy nghe tôi. Sau khi đọc về vụ án đó chồng tôi đã rời khỏi nhà. Anh ấy bảo, 'Tôi sẽ ngăn gã lại,' và rằng 'Nếu cứ để mặc thế này thì mọi chuyện sẽ càng thêm tồi tệ.' Cô nghĩ điều này có nghĩa là gì?"

"Tôi không biết."

"Anh ấy đi giết Takeuchi đấy. Chỉ còn có cách ấy mà thôi. Cuối cùng anh ấy đã phải dùng đến nước đi đó. Mặt anh ấy quyết tâm

lắm. Tôi đã không thể ngăn anh ấy lại. Giờ thì chỉ còn nước chấp nhận bất cứ chuyện gì xảy ra thôi."

"Nếu chuyện lớn như vậy xảy ra thì mẹ chồng tôi đã nói cho tôi."

"Cho nên là, tôi đang lo rằng, có khi chồng tôi đã thất bại. Bởi vì anh ấy vẫn chưa về. Chồng tôi trông vẻ ngoài như vậy nhưng không hề giỏi đánh đấm đâu."

"Thế ý chị là ngược lại anh ấy đã bị giết hay sao?"

Yukimi nói với ý hơi mỉa mai. Kyoko run rẩy đáp.

"Ôi, mong cô đừng nói thêm nữa. Chỉ nghĩ thôi tôi đã thấy sợ rồi."

Yukimi lại thở dài lần nữa, nhưng lần này cô cố gắng không để đầu dây bên kia nghe thấy.

"Hay chị thử chờ thêm một chút xem sao? Nếu lúc đó mà anh ấy vẫn không về thì hãy báo cảnh sát. Chị nói với tôi thế này tôi cũng chẳng giúp được gì."

"À… Cô nói đúng, đúng như vậy nhỉ. Xin lỗi cô nhé, vì hoảng quá không biết làm thế nào nên tôi mới gọi cho cô. Tôi sẽ làm như vậy… Tôi sẽ làm thế… ôi…"

Cứ ngỡ người này đã thông suốt rồi nhưng cuối cùng chị ta vẫn rên lên đầy tuyệt vọng và cứ thế cúp máy.

Thật là rối tung hết thảy, cái con người này… Sau khi cố ý rời xa họ cô chỉ còn cảm thấy họ khả nghi, và giờ thì cảm xúc trong cô chỉ như vậy thôi.

Thế nhưng khi Yukimi về nhà lúc gần 5 giờ chiều, nhà Kajima đã bị cuốn vào một vụ nghiêm trọng. Trước cửa nhà có một số xe cảnh sát đang đậu, thanh tra và các cảnh sát bận rộn đi ra đi vào.

Yukimi vô thức bước nhanh vào nhà. Ở trên sofa trong phòng khách, mẹ chồng cô với đôi môi đã chuyển sang màu tím đang ngồi ôm vai co ro trong hơi nóng của căn phòng không bật điều hòa. Toshiro thì bế Madoka ngồi bên cạnh, anh ta đang trao đổi với cảnh sát điều gì đó, nét mặt lộ rõ vẻ căng thẳng. Vừa nhìn thấy Yukimi, Toshiro đã chau mày lườm cô một cái.

“Cái gã Ikemoto gì gì đó cuối cùng đã ra tay rồi đấy.” Anh ta nói như thể đang trách cứ Yukimi.

“Ra tay là sao?”

Anh ta đã giết Takeuchi ư? Vì vừa nghe chuyện của Kyoko nên trong đầu Yukimi chỉ hình dung ra khả năng ấy, cô run lên như muốn khuỵu xuống.

“Gã đã đá mẹ làm bà ngã ra.”

“Mẹ ư?”

Câu chuyện cô nghe kể lại hóa ra lại hơi khác.

Khi mẹ chồng cô đi mua sắm về và lên tầng hai, bà nhận ra có ai đó đang trốn sau rèm gần cửa sổ. Người đó đã đá bà ngã ra rồi nhảy ra ngoài từ cửa sổ. Không biết gã nhảy sang cột điện hay nhảy thẳng xuống, chỉ biết gã đã nhảy ra khỏi ban công và tẩu thoát.

Khi mẹ chồng cô ngã ra, lưng bà bị đập mạnh xuống sàn nhưng ngoài ra không có vết thương gì đặc biệt. Sau khi hung thủ bỏ trốn, bà sợ sệt đứng lên rồi khóa trái cửa sổ, đi xuống tầng một, thấy Madoka vẫn an toàn liền bấm số gọi cảnh sát. Nghe đâu lúc đó từ nhà bên cạnh cũng vọng lại tiếng xô xát. Tiếng động đó đã ngưng bặt ngay sau đấy nhưng có vẻ như cảnh sát đã nhận được tin báo từ cả Takeuchi.

Khi cảnh sát đến hiện trường, kẻ đột nhập vào hai nhà đã trốn thoát. Takeuchi ra tiếp cảnh sát với vầng trán máu me đầm đìa.

Mẹ chồng cô không nhìn thấy mặt kẻ đột nhập nhưng Takeuchi đã thấy. Dù gã trùm tất da chân lên đầu nhưng khi vật lộn với Takeuchi tất đã bị rách nên chú ta biết được đó chính là Ikemoto. Ikemoto đã đi chân đất xâm nhập vào nhà Takeuchi từ cửa sổ nhìn ra sân hiên vốn không được khóa, gã đã dùng gậy sắt để đánh Takeuchi đang ngồi ở phòng khách. Sau khi Ikemoto đánh vài phát vào đầu và vai Takeuchi, hai bên lao vào vật lộn nhau, khi tất trùm đầu bị rách và mặt bị lộ, gã đá Takeuchi ngã rồi trốn ra bằng cửa chính.

Takeuchi hiện đang điều trị trong viện. Chú ta vẫn còn khai được với cảnh sát thế chắc vết thương không nặng lắm. Vừa thở phào vì may mà tình huống tồi tệ nhất đã không xảy ra, Yukimi vừa cảm thấy ngại ngùng vì bỗng dưng cô như một đồng phạm của Ikemoto vì đã được nghe Kyoko “thông báo lịch hành hung”. Cách nói năng công kích của Toshiro càng khiến Yukimi nghĩ như vậy.

Thế nhưng điều cô thấy khó hiểu nhất là tại sao Ikemoto đến để hành hung Takeuchi mà lại tấn công mẹ chồng cô trước.

Toshiro cung cấp cho cảnh sát thông tin về cuộc đối đầu giữa Takeuchi và Ikemoto tại đây hôm trước, anh ta còn thêm, chắc chắn Ikemoto hận ngược lại nhà Kajima vì đã lạnh lùng trước nỗi hận của anh ta. Động cơ thì chắc chỉ có thể là như vậy thôi, Yukimi cũng thầm thừa nhận. Nhưng dẫu có đúng thế thật thì hành động tấn công mẹ chồng cô cũng nửa vời quá mức. Vì anh ta không dùng gậy sắt mà chỉ đá bà ngã xuống. Hơn thế nữa ban đầu anh ta còn trốn sau rèm cửa. Dựa vào tình hình thì có vẻ như là, anh ta đột nhập vào nhà Kajima vì một mục đích nào đó nhưng mẹ chồng đột ngột bước vào phòng nên Ikemoto đã hoảng hốt nấp đi. Nếu mục đích là đến để tấn công Takeuchi thì anh ta xâm nhập vào nhà Kajima làm gì? Nhưng nếu kẻ đột nhập vào ngôi nhà này và cả nhà mẹ đẻ của Yukimi trước đây đều là Ikemoto thì thủ đoạn lại thống nhất.

Tấn công Takeuchi nhưng khi bị lộ mặt thì lại chạy mất, điều này chứng tỏ anh ta cũng chưa đến mức quyết giết Takeuchi cho bằng được. Ikemoto rời khỏi nhà ngày hôm qua, nhưng hôm nay mới gây án. Từ việc này cũng cho thấy có sự xáo động về tâm lý phức tạp trong hành vi của anh ta, nhưng nguyên lý của nó thì chắc chỉ có mình Ikemoto hiểu được.

Nếu đúng như vậy thì đành phải công nhận câu chuyện của Takeuchi là hợp lý, Ikemoto bị bệnh về thần kinh và luôn cố tìm cách cứu rỗi lương tâm bằng những phương thức kỳ dị. Thật là cay đắng thay.

Yukimi kể với cảnh sát về câu chuyện qua điện thoại khi nãy với Kyoko. Đến đoạn Ikemoto nghe tin luật sư biện hộ cho Takeuchi bị giết nên đã rời khỏi nhà, Toshiro ngồi bên cạnh nói chen vào với giọng chán ngán. "Đó chắc cũng là Ikemoto ra tay chứ gì? Hắn ta bị điên mà." Đến nước này anh ta có bị nghi ngờ như vậy cũng không ai bênh được, mà có thể thực tế đúng là như thế, Yukimi nghĩ bụng. Sự thật anh ta đã tấn công mẹ chồng cô càng làm dâng lên mối nghi ngờ chĩa về phía anh ta. Mũi dao của sự cuồng loạn không chỉ chĩa về mỗi phía Takeuchi. Mà nếu đã vậy, nó có chĩa về phía vị luật sư biện hộ cho Takeuchi thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả.

Có lẽ cảnh sát cũng đã tìm đến nhà Ikemoto rồi. Ikemoto cũng chỉ có mỗi nhà để lui về nên chắc chẳng bao lâu nữa anh ta sẽ bị bắt thôi.

Kyoko có biết tất cả những chuyện này không? Hay thật sự là chị ta hoàn toàn không biết? Nếu đúng là chị ta không biết gì, chỉ cần mẫn hỗ trợ chồng thôi thì Yukimi có chút thương cảm. Chị ta có vẻ đúng là típ người như vậy. Nếu để mặc có lẽ chị ta sẽ tuyệt vọng mà cứa tay hay treo cổ tự sát mất. Nhưng dù là chị ta biết tất cả mà vẫn đồng hành với chồng thì cũng như vậy thôi…

Sau khi việc lấy lời khai kết thúc, một nhóm người có vẻ là đội giám định hiện trường đi từ tầng hai xuống, các cảnh sát viên đi ra ngoài. Chẳng rõ có phải vì đây không phải là vụ án quá manh động và nguy hiểm hay không mà cảnh sát có vẻ rất bình thản. Chiều xuống vẫn không thấy họ liên lạc lại xem đã bắt được Ikemoto chưa, rồi sau đó một buổi tối yên tĩnh mang lại cảm

giác hơi thiếu thực tế trờ tới.

“Nhưng quả thật là bạn cô chơi cho một vố hay đấy.”

Toshiro không nói gì về món cà-ri mà lâu rồi Yukimi mới lại nấu ở nhà, chỉ liên tục mỉa mai suốt bữa tối.

“Anh ta cũng không hẳn là bạn của tôi.” Yukimi đáp lại thật khẽ để không bị nghĩ là đang giận cá chém thớt.

“Cô vẫn chưa nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề à? Vì cô nhẹ dạ dẫn con người điên loạn ấy về nhà này nên mới xảy ra cơ sự như hôm nay đấy.”

“Giờ con trách Yukimi thì cũng được gì đâu? Lâu lâu mới có dịp cả nhà đoàn tụ, con hãy thôi câu chuyện ấy đi.”

Tuy mẹ chồng lên tiếng bênh vực nhưng trong lòng Yukimi cũng nghĩ Toshiro đã đúng. Nếu cô không dẫn Ikemoto về đây thì đã không xảy ra chuyện ngày hôm nay.

Sau đó Yukimi không đáp trả lại bất cứ điều gì trước những lời công kích thi thoảng lại vang lên từ phía Toshiro, cô lặng lẽ cúi đầu trộn phần cà-ri trong đĩa của mình rồi đưa lên miệng.

Mặc dù suốt bữa cơm bố chồng cô im lặng như thể đang chìm vào luồng suy tư của riêng mình, nhưng sau khi về đến nhà ông đã nghe mẹ chồng và Toshiro kể lại câu chuyện, vẻ chăm chú của ông khi ấy trái hẳn với thường lệ. Tất nhiên khi nạn nhân là vợ mình thì mức độ quan tâm phải khác, tuy vậy Yukimi vẫn cảm thấy ở ông có cái gì đó khác với lúc cô đến trường đại học, ông không còn dửng dưng như nghe chuyện của người lạ nữa.

Bố chồng đã hỏi đi hỏi lại mẹ chồng xem bà có nhìn thấy mặt

hung thủ không. Và mỗi lần mẹ chồng trả lời rằng nói gì đến mặt, thân hình của hung thủ bà còn không nhìn thấy thì bố chồng cô lại khẽ lầm bầm với vẻ như bồn chồn không cam lòng.

Khi bữa tối gần xong thì có tiếng chuông cửa vang lên.

Mẹ chồng ra bấm máy nghe, bà đáp lại hai, ba tiếng rồi tắt nút thoại, đoạn quay ra nói bâng quơ "Là anh Takeuchi" rồi bước ra mở cửa. Toshiro đuổi theo sau, Yukimi cũng quan tâm nên đứng ở cửa bếp lén nhìn ra.

"Ôi... anh không sao chứ?" Mẹ chồng vừa mở cửa liền thốt lên.

Takeuchi đứng ở cửa vào với dải băng trắng trên đầu.

"Không sao ạ. Bị thế này tôi thấy xấu hổ quá. Xương có vẻ không sao, vết thương cũng không sâu như tôi đã nghĩ."

Giọng của Takeuchi lại có vẻ hào sảng khác thường, đến mức Yukimi nghĩ hay chú ta đang cố tỏ ra là mình ổn. Chú ta khẽ liếc về phía Yukimi. Yukimi khẽ gật đầu chào, nhưng chú ta nhìn đi chỗ khác như thể chưa từng nhìn thấy cô.

"Tôi nghe nói chị cũng bị tấn công ạ?"

"Vâng, nhưng tôi chỉ bị ngã thôi, nói chung trong cái rủi vẫn còn có cái may anh ạ."

"Có khi sau này mới đau đấy, cẩn tắc vô áy náy, chị vẫn nên đi kiểm tra thì hơn."

"Cảnh sát có nói gì với chú không?" Toshiro hỏi.

"Không, họ chẳng thông báo gì cho tôi hết." Takeuchi cố lộ ra sự mất lòng tin với cảnh sát trong từng câu chữ. "Nhưng hình

như vẫn chưa bắt được Ikemoto. Cả hai nhà chúng ta vẫn nên cẩn trọng hơn trong thời gian sắp tới. Tôi đến đây chỉ để nói điều này thôi ạ."

Trong khi Yukimi vẫn còn đang băn khoăn không biết có nên xin lỗi vì sự vô lễ của mình hôm trước không thì Takeuchi đã bỏ ra về.

"Có vẻ anh ta chỉ bị thương nhẹ."

Sau khi có tiếng cửa đóng lại, bố chồng cô khẽ nói. Tuy ông không ra tiếp nhưng chắc cũng đã lắng tai nghe từ trong phòng.

"Thế nhưng đầu bị băng bó ạ."

Yukimi nói những gì cô nhìn thấy. Bố chồng chỉ khẽ lầm bầm vẻ khó chịu như thể có điều gì đó khiến ông không vừa ý.

Sau khi dọn dẹp bát đĩa xong, Yukimi lên tầng hai định sửa soạn đồ đi tắm.

Đột nhiên cô chú ý đến chiếc điện thoại di động nằm trong túi. Có cuộc gọi nhỡ từ Kyoko. Nhiều không đếm xuể.

Không biết chị ta có chuyện gì. Cô nửa đoán được nửa không. Cô vừa muốn nghe vừa không muốn nghe. Ngập ngừng một lúc cô tự kết luận mình tự gọi lại cũng hơi kỳ nên thôi. Giờ Yukimi khó có thể coi chị ta là người nhà của nạn nhân. Có lẽ nên gọi là vợ của hung thủ thì hợp lý hơn.

Thế nhưng khi cô đang sắp xếp lại quần áo để thay thì chị ta lại gọi đến. Điện thoại rung lên, màn hình hiển thị số di động

của Kyoko. Nếu chị ta đã gọi đến thì đành phải nghe thôi, Yukimi bấm nút nhận cuộc gọi rồi áp máy vào tai.

"Ôi… ôi… ôi, cô Yukimi đấy ư?" Giọng chị ta vô cùng hoảng loạn. "Từ… từ nãy đến giờ cảnh sát đã ở đây mãi, bây giờ họ vẫn đang đậu xe ở trước nhà tôi… Họ nói rằng chồ… chồng tôi đã tấn công Takeuchi và bà Hiroe rồi bỏ trốn…"

"Vâng… Tôi về nhà đúng chiều hôm nay nên đã nghe cảnh sát kể lại. Thực ra… tôi đã kể với họ rằng chị có gọi điện cho tôi."

"Ra… ra là vậy… Không, những chuyện đó giấu cũng chẳng để làm gì… Vậy vết thương của bà nhà ta sao rồi?"

Yukimi thuật lại tình trạng vết thương của mẹ chồng và Takeuchi, Kyoko thở ra một tiếng nghe thật rệu rã không rõ là yên tâm hay thất vọng.

"Thậ… thật ra thì, chồng tôi vẫn chưa về nhà. Như vậy là thế nào nhỉ?"

Chị ta hỏi cô thì cô cũng chẳng biết hỏi ai.

"Điện thoại của anh ấy thì sao ạ?"

"Từ tối qua đã không liên lạc được. Chiều hôm qua có một lần chồng tôi gọi vào máy nhà nhưng khi tôi nhấc máy thì lại dập ngay. Trực giác mách bảo đó là chồng tôi gọi về, nhưng từ sau đó thì không thấy gì nữa."

"Bây giờ chị cũng chẳng thể làm gì được đâu, hay chị cứ thử chờ thêm một chút xem sao? Nếu anh Ikemoto gọi về chị hãy khuyên anh ấy ra đầu thú xem. Có lẽ giờ anh ấy đang rất rối."

"Nhưng mà, tại sao chồng tôi lại ra tay với cả bà Hiroe chứ?

Tôi không thể tin anh ấy lại gây hại cho người không liên quan như vậy…”

“Xin lỗi… nhưng anh Ikemoto có nói gì với chị về việc đột nhập vào nhà tôi để tìm thứ gì đó không?”

“Tôi không rõ. Tôi chưa nghe bao giờ.”

“Nếu vậy thì tôi cũng chịu thôi.”

“Có đúng là chồng tôi không? Tôi nghe cảnh sát bảo Takeuchi làm chứng, còn bà Hiroe thì sao?”

“Ừm… Hình như mẹ tôi không nhìn được mặt hung thủ.”

“Quả… quả đúng như tôi nghĩ. Chỉ có Takeuchi nói thôi đúng không?”

“Nhưng nếu không phải là anh Ikemoto thì là ai chứ?”

“Là Takeuchi đấy. Chỉ có Takeuchi nhìn thấy đúng không? Thế thì gã nói sao cũng được mà? Lại là kiểu tự biên tự diễn rất giỏi của gã. Ngoài ra có ai ở xung quanh nhìn thấy hung thủ không?”

“Tôi không biết… Nhưng mà chị Kyoko này, chị hãy nhìn thẳng vào sự thật đi. Chính chị nói là anh Ikemoto rời khỏi nhà với mục đích tấn công Takeuchi còn gì? Thế rồi sự vụ lần này diễn ra.”

“Thế nhưng tại sao anh ấy đi từ hôm qua mà hôm nay mới hành hung? Tại sao chồng tôi không gọi cho tôi một cú nào? Ôi… đây là cái kết tồi tệ nhất rồi. Chúng tôi đã không thu lại được gì… chồng tôi có lẽ đã…”

“Anh ấy sẽ về thôi. Rồi anh ấy sẽ về thôi.”

“Cảm ơn cô, cô Yukimi, cô đã ở bên tôi đến tận phút cuối cùng. Tôi sẽ không bao giờ quên ơn này. Và xin lỗi cô vì đã bao lần khiến cô rơi vào hoàn cảnh khó xử.”

Bỗng nhiên Kyoko nói những lời như hàm chứa sự từ biệt khiến Yukimi hốt hoảng.

“Khoan đã. Chị đừng nghĩ quẩn. Tuyệt đối không được đâu nhé.”

“Vâng, tôi hiểu mà… Giờ thì tôi vẫn ổn.”

“Giờ là sao?”

“Tôi không sao đâu. Cảm ơn cô. Cô đừng lo cho tôi. Ôi…”

Lại là những tiếng than thở nghe vô cùng não nề, Yukimi thấy buồn hơn bao giờ hết.

Quả đúng là Kyoko đã không biết gì. Chị ta chỉ là người phụ nữ tin tưởng chồng một cách mù quáng. Đầu tuần sau có lẽ cô nên đi gặp chị ta thì hơn.

Đến lúc đi tắm Yukimi mới được ở một mình cùng Madoka. Hôm nay trong nhà này chỉ có mỗi Madoka là tươi tỉnh. Có lẽ là do mình về nhà chăng, Yukimi nghĩ theo hướng tích cực.

“Hôm nay nhé, có rất nhiều người bấm chuông kính coong đấy mẹ ạ.” Madoka báo cáo với mẹ.

“Thế à, thích quá con nhỉ.” Vừa kỳ cọ người cho Madoka, cô quyết định gạt đi những ưu tư trong đầu và hào hứng tham gia vào những câu chuyện ngây thơ của con gái. “Họ bảo ‘chuyển

phát hàng đây ạ' à?"

Madoka ấn ấn vào cánh tay của Yukimi rồi bắt đầu chơi trò giả vờ bấm chuông cửa.

"Vâng, vâng, ai đấy ạ?"

"Tôi tới giao hoa ạ."

"Ô, thích quá. Bao nhiêu là hoa."

Thấy Yukimi hào hứng chơi cùng, Madoka cười khanh khách thích thú.

"Kính coong."

"Vâng vâng… Ai đấy ạ?"

"À… à… Tôi tới giao nấm ạ."

"Kính coong."

"Vâng, ai đấy ạ."

"Cảnh sát đây."

"À, chú cảnh sát ơi, mau bắt kẻ trộm đi."

Madoka thích thú cười lớn rồi lại tiếp tục.

"Kính coong."

"Vâng vâng… Ai đấy ạ?"

"Kẻ trộm đây."

"Kẻ trộm thì không bấm chuông đâu."

Hai mẹ con cười phá lên. Yukimi thấy dịu lòng vì sự ngây thơ của con trẻ.

"Kính coong."

"Vâng, vâng."

“Tôi là hàng xóm đây.”

“A, ông hàng xóm, cháu muốn uống Yakult.”

Đối với Madoka thì Takeuchi đã trở thành người ông thường cho sữa chua và bánh kẹo.

“Vâng, Yakult đây ạ.”

“Cháu cảm ơn ông ạ. Ôi ngon quá.”

Yukimi giả vờ uống Yakult để chơi với Madoka.

“Nhưng mà, mẹ nhé. Ông hàng xóm không cho Madoka Yakult nữa rồi.”

“Chắc vì hôm nay ông bận đấy.”

“Hôm qua cũng không cho.”

“Thế à, vậy chắc hôm qua ông cũng bận.”

Madoka gật đầu.

“Ông hàng xóm đã chở một ông bác lên xe đấy.”

“…?” Yukimi khẽ nghiêng đầu “Ai cơ?”

“Ông nhà bên cạnh ấy ạ…”

Đứa trẻ này đã nhìn thấy gì?

“Ông nhà bên cạnh đã chở ông bác nào lên xe cơ?”

Madoka cũng nghiêng đầu suy nghĩ như Yukimi, đoạn trả lời một câu thật lạ lùng.

“Ông bác ấy cuốn bằng màng bọc thực phẩm.”

“Màng bọc thực phẩm? Ông hàng xóm cuốn ông bác kia bằng màng bọc ư?”

Madoka gật đầu xác nhận.

“Thế à… con quan sát giỏi quá.”

“Vâng… Nhưng ông lại không cho con Yakult.”

“Thế à, chắc tại ông không nhìn thấy Madoka đấy… Madoka này, con đừng nói với ông hàng xóm là đã kể chuyện này cho mẹ nhé. Nếu không ông sẽ nổi giận đấy.”

“Tại sao lại nổi giận ạ?”

“Vì đó là bí mật của ông. Chuyện bí mật bí mật ấy. Con cũng không được nói với bà hay bố đâu nhé. Nào ta ngoéo tay nào.”

Yukimi ngoéo tay với Madoka và dừng câu chuyện đó.

Tuy Madoka thích tưởng tượng ra các câu chuyện, hình dung thật nhiều thứ trong đầu rồi kể lại cho Yukimi nhưng câu chuyện lúc này có vẻ không giống như vậy. Những câu chuyện Madoka tưởng tượng ra thường có nhân vật chính là búp bê hay thú nhồi bông, chưa bao giờ có nhân vật là người thật.

Đêm hôm đó, Yukimi trằn trọc trở mình không biết bao lần bên cạnh Madoka đã say ngủ từ sớm. Sự ớn lạnh bám riết lấy sống lưng của cô mãi không rời, ngược lại trong lòng cô lại sôi sục một cảm xúc gì đó nóng rực.

Cảm giác rờn rợn mà cô cảm nhận từ Takeuchi đã chính thức chuyển sang khiếp sợ. Hôm qua Ikemoto đã bị giết. Đúng như Kyoko nói.

Cô định gọi lại cho chị ta nhưng lại nghĩ đó không phải là chuyện có thể trao đổi qua điện thoại. Cô cũng lo không biết chị

CÔP XE

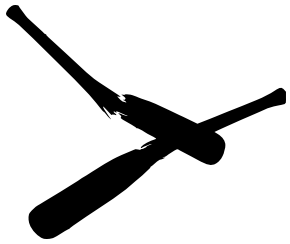

Ngày hôm sau, Yukimi hỏi mẹ chồng khi cả nhà ngồi ăn sáng.

“Hôm nay bác với chú đi bằng gì để đến đây ạ?”

“Chắc là tàu điện. Như mọi khi thôi con.”

“Thế mình đi gì ra mộ ạ?”

“Đi xe nhà ta là được mà. Lũ trẻ cũng không đến, hai xe chắc là đủ rồi.”

Không tính Madoka thì có tám người. Đúng là chỉ cần hai xe. Thế nhưng Yukimi vẫn chưa bỏ cuộc.

“Nhưng mà Madoka phải ngồi trên ghế cho trẻ em.”

“Ừm… Hôm nay con chịu khó bế Madoka vậy nhé.”

Cô đâu thể nói là không được.

“Nếu không ổn thì con ngồi sang xe bố vậy. Xe ấy đủ rộng để ba người ngồi phía sau đấy.”

“Vâng…” Yukimi không thể dứt khoát nên lúng búng tìm câu đáp lại.

“Cô sao thế, giờ còn tính viện cớ này cớ kia gì đấy?”

Toshiro lên tiếng vẻ khó chịu. Mẹ chồng cũng tỏ ra khó hiểu.

“Không phải vậy…” Giọng Yukimi tự nhiên nhỏ lại. “Con chỉ nghĩ hay ta mượn xe của chú Takeuchi.”

“Hả?” Toshiro há hốc miệng sửng sốt.

Anh ta phản ứng như vậy cũng dễ hiểu, Yukimi nghĩ bụng nhưng vẫn nói tiếp.

“Thì mình cứ bảo không đủ xe để mang tro cốt của bà ra nghĩa trang thì chắc chú ấy sẽ cho mượn thôi. Con không thể nói rõ lý do nhưng tóm lại là con muốn mượn chiếc xe đó ạ.”

“Không được.” Toshiro lạnh lùng đáp. “Tại sao lại phải làm thế? Cô thôi cái kiểu lợi dụng lòng tốt của người khác vào việc vô nghĩa vậy đi.”

Bị từ chối phũ phàng, Yukimi cũng không dám nói gì thêm. Nếu cô nói ra mục đích thật cũng chẳng có ai tin, điều này cô đã quá thấm thía qua chuyện hôm trước. Những người lớn như vợ chồng nhà Ikemoto dùng hết sức thuyết phục còn không được thì câu chuyện của Madoka lại càng khó được chấp nhận hơn.

Một bầu không khí im ắng nặng nề bao trùm khắp bàn ăn. Yukimi biết bản thân đang hành xử rất kỳ cục, không biết mọi người trong nhà nghĩ gì về điều này. Cô con dâu lâu ngày mới về này đang nghĩ cái quái quỷ gì không biết, quả là nó không hợp với ngôi nhà này… Cô thậm chí còn có cảm giác cả nhà đang nghĩ về mình như vậy.

Thế nhưng khi bắt gặp ánh mắt của bố chồng, cô lại nghiêng

sang hướng có khi cũng không hẳn như vậy. Ông đang dùng đũa và ánh mắt nhìn cô như có hàm ý gì đó. Như thể ông đã hiểu cô có ý định gì... Có thể không hẳn như vậy nhưng ít nhất đó không phải là ánh mắt nghi hoặc đang nhìn vào một kẻ khó hiểu. Lần đầu tiên cô có sự trao đổi qua ánh nhìn với bố chồng như vậy.

Có lẽ bố chồng cô cũng bắt đầu nghi ngờ Takeuchi. Cộng thêm cả việc hôm qua ông đã nghe chuyện vô cùng chăm chú, cô càng cảm nhận như thế.

Sau khi ăn sáng xong, Yukimi để Toshiro trông Madoka rồi cùng mẹ chồng chuẩn bị cho lễ bốn chín ngày, nào là dọn dẹp đồ đạc, pha trà, bày biện.

Trong phòng kiểu Nhật có bày lẵng hoa ghi tên Takeuchi. Hình như bảng tên đã được mẹ chồng cô viết lại. Khi mẹ chồng kể chuyện và dặn dò cô giữ bí mật, Yukimi hơi ngạc nhiên vì thấy bà có gì đó ngần ngại trước tấm thịnh tình của Takeuchi nhưng bà chỉ bảo không muốn làm mất lòng Makiko.

Dù bảng tên có bé hơn thì lẵng hoa to tướng kia chỉ làm Yukimi thấy dị thường. Tuy những bông hoa không có tội tình gì nhưng cô nhận thấy ý đồ đen tối muốn chiếm chỗ trong ngôi nhà này của Takeuchi.

Hình như hôm qua gã ta lại gửi tiền phúng 50 nghìn yên. Tuy ít hơn tiền phúng đám tang nhưng ngay cả họ hàng như bác Makiko cũng sẽ không để phong bì đến ngần ấy tiền. Khả năng gã đã giết bà nội chồng cô cũng không nhỏ. Giờ thì cô nghĩ như vậy. Nếu đúng thế thì đối với gã có lẽ bó hoa này không phải là

để thể hiện ý chia buồn mà mang ý nghĩa chúc mừng thì đúng hơn.

Chỉ nghĩ thôi đã thấy ớn lạnh.

Từ giờ đến khi làm lễ lúc 11 giờ vẫn còn thời gian nhưng bố chồng cô đã nhanh chóng thay lễ phục sau đó ra vườn, một hành động hiếm khi thấy ở ông, rồi lơ đãng ngắm cây cỏ trong vườn. Yukimi cũng lơ đãng nhìn theo cho đến khi ông từ từ quay mặt lại và hai bên chạm mắt nhau. Nếu là bố chồng cô mọi khi có lẽ ông sẽ quay đi chỗ khác ngay nhưng lần này ông đã không làm vậy. Yukimi quyết định tạm dừng việc phụ giúp mẹ chồng lại rồi đi ra vườn.

Takeuchi không ở ngoài vườn. Giá để các chậu lan đã xong và được chuyển về phía bên kia của sân hiên, lưng tựa vào hàng rào. Cứ tưởng gã sẽ xây một bồn hoa ở đó, không hiểu sao lại đổi ý?

Nhưng điều làm cô sửng sốt hơn cả là trong vườn nhà mình cũng có một giá để hoa nhỏ hơn giống y như vậy. Nhìn là biết ngay đó là tác phẩm của Takeuchi. Gã đã xâm lấn đến tận nơi này.

Yukimi đứng bên cạnh bố chồng.

“Có thể anh Ikemoto đang ở trong cốp xe của Takeuchi.”

Cô chỉ kìm âm lượng giọng nói, nội dung muốn nói thì thẳng tuột không giấu giếm.

Mặc dù bố chồng cũng có vẻ nghi ngờ nhưng dường như câu nói vừa rồi vượt quá dự tưởng của ông nên ông quay sang nhìn lại cô với ánh mắt sửng sốt.

“Madoka đã nói như vậy. Con bé bảo đã nhìn thấy ông hàng xóm chất một ông bác khác lên xe.”

“Từ khi nào?” Bố chồng Yukimi hỏi.

“Hôm kia ạ. Hình như Takeuchi không nhận ra là đã bị Madoka bắt gặp. Anh Ikemoto rời khỏi nhà vào hôm kia. Vợ anh ta cũng thấy lạ vì hôm qua anh ta mới hành hung. Cả việc anh ta nhắm tới mẹ cũng bất thường, cách gây án cũng nửa vời quá. Con nghĩ đó là do Takeuchi dàn dựng lên để tăng thêm tính chân thực cho việc ngụy tạo.”

“Thế nhưng…” Bố chồng nói như đang rên khẽ. “Hai vợ chồng ấy luôn hành động cùng nhau cơ mà? Chẳng nhẽ Takeuchi ra tay với ông chồng mà không nghĩ rằng bà vợ đang chờ ở đâu đó sao?”

Yukimi đã có lời giải cho câu hỏi đó.

“Chị vợ kể với con là đã có người gọi điện thoại đến nhà họ. Khi Kyoko nhấc máy thì đầu dây bên kia lập tức dập máy. Cuộc gọi đó có lẽ là để xác nhận xem chị ta có ở nhà không.”

Bố chồng lại thở ra một tiếng thật dài. Tuy ông vẫn không đưa ra một quyết định gì sau đó, cũng giống như mọi khi, nhưng rõ ràng ông đã chấp nhận câu chuyện của Yukimi một cách nghiêm túc.

Đúng là bố chồng cô cũng đã bắt đầu nghi ngờ Takeuchi. Yukimi coi đây là một bước tiến lớn. Chỉ cần một người về phe của cô thì vẫn còn cơ hội để cứu ngôi nhà này. Nếu nói đúng ra thì chính bố chồng cô là người đã mở đường cho Takeuchi tiếp cận gia đình này. Cô muốn nhân dịp này bắt ông phải chịu trách

nhiệm, phải dùng chính sức mình để bảo vệ mọi người trong nhà nhưng có vẻ như mọi chuyện không đơn giản như vậy. Thật tiếc là ông đang bị trói buộc bởi chính phán quyết mà mình đưa ra trước đây nên dù trong lòng đã nảy mầm nghi hoặc nhưng không loại trừ khả năng ông sẽ không làm gì cả mà cứ để tình trạng như hiện tại tiếp diễn.

Chính vì vậy mà lần này cần phải có chứng cứ xác thực, và đây là cơ hội để cô có thể nắm được chứng cứ đó…

Gần 10 giờ, Yukimi lên tầng hai, mặc chiếc váy dài màu đen cho Madoka. Cô cũng thay sang quần áo lễ phục. Nhìn từ cửa sổ phòng kiểu Âu xuống dưới vẫn thấy chiếc xe Mercedes đang đậu trong nhà xe bên cạnh. Kể cả khi đi mua sắm Yukimi cũng chỉ thường dùng ghế phía sau để chứa đồ, hiếm khi mở cốp xe nên cô không để ý nhưng giờ nghĩ mới thấy thật kỳ lạ, hóa ra có một khoảng không gian kín mít tồn tại hiển nhiên ngay bên cạnh như vậy.

Nếu đến giờ này Takeuchi vẫn giấu thi thể của Ikemoto trong cốp xe thì có lẽ gã đang dương dương tự đắc thầm cười vào mặt những người đang tìm kiếm Ikemoto, và hẳn là gã có cảm giác mình đã giấu cái xác trong một chiếc hộp bí mật chỉ có mình gã mở ra được. Chắc có nằm mơ gã cũng không thể nghĩ rằng có ai đó đang muốn mở nó ra. Cô muốn nhân sự sơ hở đó để tấn công một nước. Nếu nhắm vào sự chủ quan của gã rất có thể cô sẽ giáng được cho gã một đòn trí mạng.

Yukimi đi xuống tầng một, chẳng mấy lâu sau vợ chồng bác Makiko và vợ chồng chú Noboru cũng lần lượt đến.

Makiko gầy đi đến chục cân so với trước kia, tuy bác ấy cũng nở nụ cười gượng gạo nhưng không còn nhiều năng lượng như trước nữa. Trông như thể một người gầy xọp đi vì bệnh tật. Mẹ chồng cô đã lo lắng hỏi thăm tình trạng sức khỏe nhưng nghe nói bác ấy không bị ốm đau ở đâu cả.

Makiko dừng mắt trước bó hoa của Takeuchi, nhưng không nói gì cả, chỉ ngồi trước ban thờ và nhìn đăm đăm vào di ảnh của bà nội. Tuyến lệ đã bắt đầu hoạt động, bác bắt đầu sụt sịt khóc. Makiko lấy khăn tay lau nước mắt, rồi lại nhìn di ảnh. Bà nội chồng thật là hạnh phúc khi qua đời trong tình yêu thương như thế này, Yukimi ngậm ngùi nghĩ.

Mẹ chồng bày ra bàn ăn những kỷ vật của bà nội chồng để tặng lại mọi người, cả nhà cùng ôn lại những kỷ niệm với những món đồ ấy. Hình như không ai định kể với Makiko và những người vừa đến chuyện xảy ra ngày hôm qua.

Khoảng 11 giờ hơn, hòa thượng đến làm lễ. Khi cúng bảy ngày, ông luôn đọc kinh trước bàn thờ người quá cố, nhưng ở lễ bốn chín ngày thì ông đọc kinh trước bàn thờ Phật. Khoảng một tiếng sau nghi lễ kết thúc, bà nội chồng được chuyển sang bàn thờ Phật nhà Kajima.

“Vậy hẹn gặp mọi người ở mộ sau ạ.”

Hòa thượng nói rồi rời nhà đi trước.

“Nào nào, chúng ta cũng phải khẩn trương lên thôi.”

Mẹ chồng trao hộp tro cốt cho bác Makiko, còn mình thì cầm lấy hoa cúng và nến rồi giục giã mọi người.

Bố chồng chuyển sang ngồi khoanh chân cho đỡ mỏi sau

khoảng thời gian dài ngồi quỳ liên tục, rồi ông thong thả đứng lên. Ông mở cửa sổ phòng kiểu Nhật, thoáng liếc ra ngoài đường rồi lập tức đóng cửa sổ lại. Rồi ông gọi Toshiro đang ngồi ung dung ở ngoài phòng khách, không có vẻ gì là mỏi chân vì ngay từ đầu đã ngồi khoanh chân suốt buổi lại gần và bảo.

"Anh… sang nhà hàng xóm mượn ô tô đi."

"Sao cơ ạ?" Toshiro tròn mắt như vẫn chưa hiểu bố vừa nói gì.

"Đừng hỏi gì cả," bố chồng tránh nhìn Toshiro và tiếp tục. "Cứ bảo xe của anh bị hỏng nên phải mượn."

"Thế là thế nào?"

"Ông nó…" Mẹ chồng cũng xen vào. "Người bên nhà chùa đã đi trước rồi, không còn thời gian nữa đâu."

"Bà cũng sang mượn cùng đi."

Trước vẻ khăng khăng của bố chồng, mẹ chồng bối rối chưa biết phải làm thế nào. Makiko và những người khác cũng chỉ biết đứng yên quan sát vì không hiểu chuyện gì.

"Mẹ ơi, hay là con đi cùng mẹ?"

Vì có vẻ Toshiro quyết không làm theo nếu không biết lý do cho dù đó là mệnh lệnh của bố nên Yukimi đành giục mẹ chồng.

Mẹ chồng tuy không hài lòng lắm nhưng vì đang gấp nên buộc phải nghe theo lời bố chồng.

Hai mẹ con đi ra cửa.

"Thế là thế nào?"

Mẹ chồng hỏi nhỏ nhưng Yukimi chỉ vờ nghiêng đầu đáp qua loa.

Xe Mercedes đang nằm trong ga-ra. Có lẽ bố chồng cô đã xác nhận từ cửa sổ.

“Chắc là mình nên hỏi trước xem chú ấy có việc cần ra ngoài không.”

Nếu tự nhiên hỏi mượn xe thì đã có thể sẽ lấy cớ có việc cần ra ngoài để từ chối. Yukimi muốn ngăn không cho gã lảng tránh.

Mẹ chồng bấm chuông cửa, không lâu sau Takeuchi xuất hiện. Miếng băng trên đầu trông vẫn thảm thương như hôm qua, nhưng ánh nhìn của Yukimi với nó đã trở nên nguội lạnh.

“À… anh Takeuchi này, chiều nay anh có việc gì phải ra ngoài không?” Mẹ chồng hỏi nửa khép nép nửa thân tình.

“Không ạ… Có chuyện gì thế ạ?”

“Giờ nhà tôi phải ra mộ để chôn tro cốt, nhưng có vẻ như xe của Toshiro bị hỏng… Nhờ gấp thế này thật ngại quá nhưng nếu được anh có thể cho chúng tôi mượn xe không?”

Trong một thoáng Takeuchi có biểu hiện như bị đánh vào yếu huyệt… Ít nhất là Yukimi cảm nhận như vậy. Gã im lặng khá lâu trước khi trả lời. Gã liếc đồng tử về phía Yukimi trong một tích tắc rồi bắt đầu giãn dần khóe miệng.

“Được chứ ạ. Chị cứ lấy dùng đi ạ.”

“Xin lỗi anh nhé, vậy thì tốt quá. Mà chúng tôi còn đi ăn nên chắc phải 3 giờ hơn mới quay về anh ạ.”

“Chị đừng ngại, cả nhà cứ đi thong thả ạ.”

Nói đoạn Takeuchi đi vào trong nhà lấy chìa khóa ô tô ra. Sau khi gã đi khỏi, mẹ chồng Yukimi thoáng lộ vẻ mệt mỏi trên nét

mặt và buông một tiếng thở dài. Mẹ là người thậm chí đã nhờ gã đến chăm giúp bà nội chồng vậy mà không hiểu sao giờ đây bà có vẻ phiền não khi nhờ vả gã. Cũng có thể là do lần này bà không hiểu tại sao phải nhờ vả như vậy, nhưng ngoài điều đó ra Yukimi cảm thấy còn có gì đó như sự chuyển biến về tâm lý.

Xe Mercedes do Toshiro lái, ngồi xe này có Yukimi, Madoka và vợ chồng nhà chú Noboru. Takeuchi đứng bên góc ga-ra, nhìn theo mặt không lộ cảm xúc.

Bố chồng cô đã chở mẹ chồng và hai vợ chồng bác Makiko đi trước. Toshiro bấm nhẹ còi xe chạy theo sau.

“Lái xe này đúng là thích thật.”

Thái độ bất hợp tác anh ta thể hiện nãy giờ đã biến đi đâu mất, Toshiro hào hứng nắm lấy vô-lăng.

Sau khi rẽ ở ngã tư đường và đi quá công viên một chút, xe của bố chồng cô chợt bấm đèn hiệu cảnh báo nguy hiểm rồi dừng lại.

“Dừng xe, dừng xe!”

Yukimi từ ghế sau bảo Toshiro dừng lại như đang nhắc thoại cho diễn viên, rồi cô xuống xe. Bố cô cũng từ xe phía trước bước ra.

“Có chuyện gì vậy?” Toshiro hạ kính xe.

Yukimi trao đổi với bố chồng qua ánh mắt, sau đó cô nhìn Toshiro.

“Anh mở cốp xe ra đi.”

“Hả, để làm gì?”

Không muốn mất thời gian trả lời câu hỏi tầm phào ấy, Yukimi nhanh chóng vòng ra phía sau xe.

“Mở nhanh lên!”

Bố chồng giục Toshiro.

Vài giây sau, khóa cốp xe được mở ra sau một tiếng cạch.

Bố chồng đặt tay vào và nhẹ nhàng nhấc cửa cốp xe lên.

Yukimi nín thở, nhìn đăm đăm vào cốp xe đang phơi ra dưới ánh nắng mặt trời.

Trong cốp…

Không có gì hết.

Trong khoảng không trống hoác như hang động không có thứ gì cả.

Yukimi sững người, đăm chiêu nhìn vào đó một lúc.

Chậm một bước rồi chăng…

Cảm giác bại trận lần nữa lại xâm chiếm lấy tim cô. Cô vừa tức giận, vừa xót xa. Cô đã bỏ lỡ mất cơ hội dồn đuổi Takeuchi, cũng lỡ mất cơ hội đưa Ikemoto về bên vợ.

“Có chuyện gì thế?”

Không biết mẹ chồng đã đứng bên Yukimi từ lúc nào. Toshiro cũng đang nhìn cô đầy nghi hoặc từ bên cạnh.

“Không có gì đâu.”

Bố chồng nói với giọng cố gắng không biểu lộ cảm xúc gì rồi đóng cửa cốp xe lại.

Việc đặt tro cốt của bà nội chồng vào mộ đã kết thúc êm thấm, sau khi dùng xong bữa trưa tại cửa hàng kiểu Nhật đã đặt trước, cả nhà Yukimi quay về vào khoảng trước 3 giờ chiều.

Sau khi đánh xe vào ga-ra nhà Takeuchi, Toshiro bấm một hồi còi xe. Trong khi Yukimi bế Madoka đang ngủ lăn lóc xuống khỏi xe thì Takeuchi đã từ trong nhà bước ra.

“Chắc lần sau còn phiền chú nữa rồi.”

Toshiro nói với Takeuchi bỗ bã như bạn bè thân thiết, thả chìa khóa xe vào lòng bàn tay của gã.

“Bất cứ lúc nào cậu thích.” Takeuchi cười đáp lại.

Yukimi khẽ nói một lời cảm ơn.

Rồi cô theo chân Toshiro rời khỏi ga-ra.

Đúng lúc ấy…

Có một tiếng cạch vang lên phía sau lưng.

Yukimi giật mình quay lại.

Takeuchi đang mở cốp xe.

Rồi hướng ánh mắt về phía Yukimi.

Yukimi vội vàng tránh ánh nhìn của gã. Nhưng cô có cảm giác, chỉ một khoảnh khắc ấy thôi cũng quá đủ để gã đọc vị được lòng cô.

Gã biết cô đang nghi ngờ.

Đúng là gã vô cùng đáng nghi…

Chỉ có điều, cô không có chứng cứ.

Nhà bác Makiko và chú Noboru ra về trước giờ cơm chiều, không khí trong nhà sau khi đã qua những giờ khắc trọng đại nhuốm vẻ rệu rã uể oải.

Yukimi dọn dẹp bàn thờ người quá cố. Di ảnh treo trên tường, hoa đặt bên hông ban thờ Phật. Căn phòng đã trở lại dáng vẻ như trước khi bà nội qua đời. Nó như một bước đánh dấu rằng những buồn thương từ bốn chín ngày trước đã trôi về miền quên lãng.

Bố chồng và Toshiro đã thay quần áo và đang nghỉ ngơi ở phòng khách. Yukimi rảnh tay nên đi pha cà phê cho cả nhà, đổ nước hoa quả vào cốc cho Madoka.

"À đúng rồi… Bà nội có để lại một vài kỷ vật cho Yukimi."

Sau khi uống hết nửa cốc cà phê, mẹ chồng đứng lên gọi Yukimi vào phòng riêng.

"Thế ạ… đồ gì vậy ạ?"

Tuy không kỳ vọng gì lắm nhưng Yukimi vẫn tỏ ra hào hứng.

Sau khi gọi Yukimi vào phòng riêng, Hiroe đóng cửa lại.

"Đây… con thích cái nào thì cứ lấy nhé."

Mẹ chồng nói vẻ hào phóng nhưng những thứ bên trong chiếc hộp đặt trên giường chỉ toàn những thứ Yukimi không bao giờ dùng như quạt vải hay ví kiểu cổ. "Để lại" chắc có nghĩa là những món đồ này bác Makiko và mọi người không chọn nên vẫn còn.

“Yukimi này…”

Mẹ chồng nhìn Yukimi đang cố chọn ra một món cho xong rồi cất giọng gọi với vẻ mặt đầy ưu tư.

“Tại sao lại phải mở cốp xe của anh Takeuchi vậy?”

À, Yukimi chợt nhận ra đây mới là việc chính.

“À, chuyện đó…”

“Con hãy nói hết với mẹ đi.”

Một khi mẹ chồng đã gọi cô vào phòng kín thế này chắc không giấu nổi rồi, Yukimi quyết định chịu thua. Cô hành động kỳ cục như vậy mẹ chồng để ý là phải thôi, và đây cũng không phải là việc dễ dàng lấp liếm.

“Mẹ đừng nói với anh Toshiro nhé.”

Nghe Yukimi nói, mẹ khẽ thở dài như thể không thèm chấp trước sự trẻ con ngốc nghếch của con dâu. Một phản ứng như muốn nói mẹ làm sao có thể khoét sâu thêm mâu thuẫn giữa hai đứa.

Yukimi vừa lựa lời vừa kể lại hết toàn bộ sự việc, từ việc Ikemoto rời khỏi nhà từ hôm kia nhưng lại gây án vào hôm qua nghe vô lý thế nào, rằng rất có khả năng đó là việc do Takeuchi tự biên tự diễn, rồi cả việc có thể Ikemoto đã bị Takeuchi tấn công lại, việc Madoka nhìn thấy Takeuchi chất xác của Ikemoto lên ô tô.

“Nhưng trong cốp xe lại không có gì cả…”

Yukimi nói đến đó, rồi muốn bổ sung thêm là có lẽ thi thể đã bị phi tang nhưng cô dừng lại. Có lẽ mẹ chồng sẽ cho là chỉ do cô

nghĩ quá lên… Nhưng thôi bà nghĩ vậy cũng không sao. Với riêng mẹ chồng, người từ trước đến nay vẫn thân thiết với Takeuchi, cô hoàn toàn không hy vọng bà sẽ hiểu cho chuyện này. Cô chấp nhận bà sẽ gạt đi và coi như cô nghĩ vớ vẩn, còn nếu nhân đây bà có chút gì đó nghi ngờ đối với Takeuchi thì cũng coi như cô đã trúng số rồi.

Quả như Yukimi dự tính, mẹ chồng cau mày nhìn cô như thể rất bất lực.

Cô chỉ mong bà sẽ không quát lên như lần trước.

“Vậy là bố cũng về phe con nghi ngờ anh Takeuchi?”

“Con không biết bố đang nghĩ gì nhưng có lẽ… bố cũng nghĩ rằng có gì đó không bình thường.”

Vì mẹ chồng im lặng không nói thêm gì nữa nên Yukimi chợt lúng túng không biết nên kết thúc câu chuyện ra sao.

“Ô tô…” Cuối cùng bà cũng mở miệng, mắt nhìn xa xăm. “Thì cũng không chỉ có xe của anh ta mà?”

“Sao cơ ạ?” Vì Yukimi không ngờ mẹ chồng sẽ nói ra những lời như vậy nên phải mất một lúc đầu óc cô mới trở lại bình thường.

“À, không…” Mẹ chồng cô đột nhiên lúng túng. Dường như chính bà cũng không biết phải làm sao với mối hoài nghi đang nảy mầm trong lòng mình.

“Mẹ ơi, chìa khóa xe ô tô con hay dùng đâu rồi ạ?”

“Mẹ vẫn cất ở ngăn kéo tủ trên tầng hai thôi.”

Yukimi chạy ra khỏi phòng mẹ chồng. Cô chạy lên trên gác,

mở ngăn kéo tủ phòng kiểu Nhật. Chìa khóa vẫn đó.

Không, vẫn ở đây cũng không có gì lạ cả… chỉ cần trả lại là xong mà… những luồng suy luận chạy lùng bùng trong đầu cô.

Yukimi cầm lấy chìa khóa rồi chạy xuống tầng một. Mẹ chồng đã đợi sẵn cô ở cửa. Cả hai cùng ra ngoài. Cô liếc sang nhà bên cạnh cho yên tâm, không thấy Takeuchi ở đó.

Cô thật đã không ngờ tới khả năng thi thể ở trên chính xe nhà mình. Thế nhưng cả Toshiro, mẹ chồng cô và cả cô nữa thường không có thói quen dùng cốp khi đi mua sắm. Chắc không còn nơi nào an toàn và khó đoán hơn đối với Takeuchi. Và Madoka đã nhìn thấy. Xe ô tô mà con bé nói hoàn toàn có thể là xe nhà mình.

Yukimi vòng ra phía sau chiếc Corolla. Tay cầm chìa khóa run lên trông thấy. Cô dùng hai tay để tra chìa vào ổ, mở khóa cốp xe.

Yukimi mở cửa cốp ra.

Cô lặng phắc khi nhìn vào bên trong.

Không có.

Cô không thể nghĩ theo kiểu "quả đúng là không có". Trực giác tin rằng "có" mạnh hơn hẳn. Khi không thấy gì ở đó cô mới nhận ra điều này. Yukimi để mẹ chồng ở lại rồi quay trở lại vào nhà, tự tiện lấy chìa khóa xe của bố chồng từ phòng bố mẹ chồng ra. Giờ cô không thể cười những hành động kỳ quái của vợ chồng nhà Ikemoto nữa rồi. Cô gần như đã bất chấp tất cả.

Không có…

Tất nhiên là như vậy rồi.

Đây mới là hiện thực. Chứ thi thể nằm ở đây mới là bất thường… Yukimi có cảm giác như điều cô đang tìm kiếm chỉ là một loại ảo ảnh, lòng cô chùng xuống.

Mặt mẹ chồng cô thì không hẳn là nhẹ nhõm, cũng không hẳn là thất vọng.

Yukimi quay vào nhà với vẻ ủ rũ, dẫn Madoka lên tầng hai để thay quần áo, Vừa cởi váy của Madoka, cô vừa hỏi.

“Này Madoka… con bảo ông hàng xóm chở ông bác lên xe ô tô nhỉ? Xe ô tô đó là xe nào thế? Là xe trắng của nhà ông ấy à?”

“Xe ô tô trong vườn.”

Madoka chỉ mặc độc một chiếc quần lót, trả lời với vẻ nghiêm túc.

“Xe ô tô trong vườn?”

Là sao nhỉ… Yukimi chưng hửng đến mức thừ người ra.

“Cho ông bác lên xe ô tô trong vườn, quấn màng bọc lại, khóa miệng túi lại rồi làm đông lạnh rồi quay lò vi sóng, cooong.”

Madoka bắt đầu nhảy múa nhí nhố và hát thật say sưa bài hát quảng cáo trên TV mà trước đây Yukimi hay ngân nga khi nấu ăn.

“Mẹ ơi, mẹ cũng hát đi.”

Thật là… cái con bé này… Lòng Yukimi như muốn khóc òa. Đúng là nó còn bé nên đôi khi nói những chuyện không rõ đầu đuôi, nhưng không ngờ trong tình huống này cũng vậy. Cô thật ngốc khi tin vào lời một đứa trẻ.

Trái với sự thất vọng của Yukimi, Madoka cứ lặp đi lặp lại bài hát đó. Mọi thứ chợt trở nên ngớ ngẩn, Yukimi nghĩ bụng và quyết định vừa thay quần áo vừa hát cùng với con.

Cơm trưa vẫn chưa tiêu hết nên bữa tối cả nhà ăn gọn nhẹ món mì somen. Sau khi dọn dẹp xong Yukimi thu dọn hành lý vào túi.

“Anh chăm sóc Madoka giúp tôi nhé.”

Cô nói với Toshiro, nhưng đáp lại cô chỉ là sự tảng lờ đầy lạnh lùng. Cô cũng chạm mắt với bố chồng, nhưng không còn sự giao tiếp bằng mắt như ban sáng nữa.

Mẹ chồng và Madoka tiễn Yukimi ra tận của.

“Hai đứa phải nói chuyện rõ ràng với nhau đi nhé.” Mẹ chồng hạ giọng nói.

“Vâng… Nhưng giờ con có việc phải làm nên chưa thể về nhà luôn được. Phiền mẹ trông Madoka giúp con một thời gian nữa ạ.”

Yukimi cười như để trấn an mẹ chồng rồi vẫn giữ nguyên nụ cười ấy quay sang Madoka.

“Thôi mẹ đi nhé, mẹ sẽ lại về ngay. Madoka phải ngoan đấy nhé!”

“Mẹ ơi, mẹ không đi biệt thự ạ?”

“Biệt thự gì cơ?”

“Ngày mai cả nhà sẽ đi nghỉ tại biệt thự nhà bạn Toshiro đấy.”

“Sẽ bắn pháo hoa nữa. Bà mua nhiều lắm.” Madoka nói.

“Thế à, thích quá nhỉ.” Bản thân Yukimi hoàn toàn không có

tâm trạng vui chơi như vậy nên dù thế nào thì câu trả lời cũng chỉ có một. “Mẹ bận nên không đi được rồi. Con nhớ chụp ảnh cho mẹ xem nhé.”

Tuy mặt Madoka thoáng buồn nhưng con bé cũng ngoan ngoãn gật đầu.

“Nhân dịp này mẹ hãy nghỉ ngơi thư giãn đi ạ, chẳng mấy khi anh Toshiro tâm lý như thế.”

Yukimi và mẹ chồng nhìn nhau, nụ cười ánh lên trong mắt.

“Thôi ở bên ngoài tối lắm, Madoka ra chơi với bố đi nhé.”

Mẹ chồng nói rồi để Madoka ở trong nhà, đi theo Yukimi ra tận ngoài đường đêm.

“Mẹ ơi, đến đây là được rồi ạ.”

Yukimi nói nhưng mẹ chồng vẫn đi cùng cô. Tối rồi mà trời vẫn nóng, cơ thể như tan chảy ra được bởi cơn gió nồm.

“Anh Takeuchi,” sau khi đi được một đoạn, mẹ chồng quyết định mở lời. “Từ trước khi xảy ra vụ hôm qua, dưới mắt anh ta đã có vết bầm tím rồi.”

“Gì cơ ạ?” Yukimi sửng sốt đứng sững lại.

Mẹ chồng nhìn về phía sau như thể lo ngại ánh nhìn của ai đó. Thấy vậy Yukimi cũng ngoái nhìn theo, nhưng con phố yên tĩnh tuyệt nhiên không một bóng người.

Mẹ chồng thở ra một hơi rồi nói tiếp.

“Chiều ngày hôm kia, mẹ nghe thấy có tiếng động lạ ở nhà bên cạnh… Tiếng động đã ngưng lại ngay sau đó, nhưng mà…”

“Thế ạ?”

Dưới ánh đèn đường phản chiếu, Yukimi nhận ra trên mặt mẹ chồng vẫn còn nét băn khoăn như thể bà còn có điều khác muốn nói, nhưng cô chờ mãi vẫn không thấy bà tiếp tục câu chuyện.

Thế nhưng chỉ như vậy thôi cũng quá đủ để đào sâu thêm mối nghi ngờ rồi. Quả đúng là Ikemoto đã bị giết. Và chắc là Madoka đã nhìn thấy gã chất thi thể lên xe. Con bé nói là ô tô ở trong vườn, thoạt nghe thì có vẻ khó hiểu nhưng nếu không nhìn thấy cảnh ấy nó sẽ không thể nghĩ ra câu chuyện như vậy được.

Ngay lúc này đây, mối nghi ngờ hướng về Takeuchi sau biết bao lần lung lay đã trở thành một khối gì đó vô cùng vững chắc. Yukimi không còn do dự nữa.

Thế nhưng cùng với nó, trong cô cũng dấy lên tinh thần cảnh giác cao độ.

“Nhưng mẹ ơi, cũng chưa biết là người ấy đã làm gì… nên là mẹ tuyệt đối đừng thay đổi thái độ hay bất ngờ lảng tránh gã ta. Mẹ cứ giao tiếp bình thường với gã ta như từ trước đến nay mẹ nhé.”

Mẹ chồng mím môi lại trên khuôn mặt đanh cứng, gật đầu vẻ còn nhiều băn khoăn.

Việc các thành viên trong gia đình dần nhận ra sự dị thường ở Takeuchi có thể coi là tình hình đang biến chuyển khả quan, đồng thời cũng là một nguy cơ lớn. Mọi việc đang tiến triển xa hơn hẳn so với thời điểm Ikemoto và Takeuchi đấu khẩu tại nhà Kajima. Việc mẹ chồng và Toshiro tin vào những lời phân trần của Takeuchi làm gã càng cảm thấy gia đình này là chỗ thân

NGĂN CHẶN

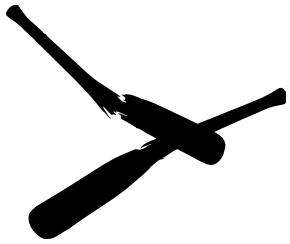

Sáng thứ Hai, Yukimi quyết định đến thăm nhà Ikemoto vì lo lắng cho chị vợ. Kyoko ra mở cửa trông hốc hác hơn bao giờ hết, chỉ nhìn thấy Yukimi thôi tâm trạng chị ta lại thêm chùng xuống.

"Anh Ikemoto đã về chưa ạ?"

Sau khi được mời vào phòng khách Yukimi thử cất lời hỏi, Kyoko chỉ lắc đầu.

"Cũng không liên lạc gì hay sao?"

Hình như là không có gì.

Yukimi im lặng một lúc lâu cùng với Kyoko, sau đó cô mở miệng nói một cách khó nhọc.

"Chị Kyoko này, có lẽ tôi phải xin lỗi chị… Vì từ trước tới nay ở đâu đó trong lòng tôi vẫn chưa tin hơn vào những điều mà chị và anh Ikemoto đã nói."

"Khô… không sao đâu." Kyoko nhắm mắt nói vẻ ái ngại.

"Chị Kyoko, mong chị hãy bình tĩnh để nghe những lời tôi sắp

nói đây."

Kyoko hơi giật mình ngẩng đầu lên. Cố tỏ ra bình thản để che lấp đi sự bất an, chị ta gật đầu nhẹ một cái.

Yukimi kể lại chi tiết việc mẹ chồng nghe thấy những âm thanh lạ bên nhà hàng xóm vào chiều ngày thứ Sáu, đúng hôm Ikemoto ra khỏi nhà, và chuyện hình như Madoka nhìn thấy Takeuchi chất một người đàn ông lạ mặt lên ô tô.

Rõ là chị ta đã chịu một cú sốc lớn. Miệng chị ta mở rộng và cứng đơ lại, hai mắt chớp liên tục, khuôn mặt không rõ là gì trong bốn cảm xúc hỉ nộ ai lạc.

"Đúng vậy phải không… đúng vậy phải không…"

"Đúng như tôi nghĩ," Kyoko nói. Thế nhưng chắc hẳn là chị ta chỉ đang cố tỏ ra mạnh mẽ, gạt bỏ mọi cảm xúc thật sự đang dâng lên trong lòng, Yukimi cảm thấy xót xa.

Kyoko thở ra một tiếng thật dài, nhìn vào bức tường trống không trước mắt.

"Thế là hỏng rồi. Thật đáng tiếc nhưng mà nếu không có anh ấy tôi chẳng biết phải làm gì…"

Sự mạch lạc trong từng câu nói khác hẳn với phong cách mọi khi của Kyoko.

"Nhưng mà, những điều này đều chưa có bằng chứng gì…" Mặc dù biết cô chỉ đang nói những lời vô trách nhiệm nhưng Yukimi không thể ngăn mình thốt ra câu đó.

"Đú… đúng như vậy nhỉ. Tôi hiểu. Chưa có gì khẳng định chắc chắn cả."

Chị ta cũng hùa vào cùng Yukimi với sự dối lòng lộ liễu.

Họ gật đầu với nhau như để cùng giúp nhau có thêm dũng khí.

Thế nhưng, Yukimi đã lập tức không thể dối lòng thêm được nữa khi nhận thấy sự đau khổ tột cùng của người phụ nữ đối diện.

“Tôi… thật là ngu ngốc… Tôi chẳng giúp gì được cả.”

Những lời nói buột ra từ cuống họng đang phải cố ngăn cơn nấc nghẹn ngào.

“Không đâu không đâu.” Chính Kyoko lại vào vai người an ủi. “Cô đã cùng chiến đấu với chúng tôi mà. Nhà tôi cũng đã rất biết ơn cô đấy!”

Khi Yukimi cố gắng trấn tĩnh được cảm xúc đang trào dâng trong lòng, Kyoko lại trở nên trầm tư. Một lúc sau bất chợt chị ta mím môi rồi nói với Yukimi.

“Nhà tôi… Có lẽ vẫn đang ở chỗ Takeuchi.”

“Là sao ạ?”

“Tôi nghĩ gã vẫn chưa phi tang đâu. Nếu chỉ một mình Takeuchi thì đi vứt trong đêm hôm đó có lẽ khó. Bởi nếu không nghĩ sẵn địa điểm thì đi xe Mercedes sẽ rất nổi bật. Mà đi vào núi thì xe cũng sẽ bị bẩn đúng không? Xe có dấu vết như vậy không?”

“Không, xe có vẻ không hề bị bẩn.”

“Đúng không? Thêm nữa khi nhà ta trả xe, Takeuchi đã mở cốp xe ra nhỉ? Lúc ấy cô Yukimi quay đầu lại nên tôi nghĩ việc

kiểm tra cốp xe đã bị lộ. Nếu đúng vậy thì sau đó biết đâu Takeuchi lại tin rằng cốp xe sẽ là nơi an toàn nhất."

"Nhưng mà, trong thời gian đó gã đã giấu ở đâu? Nhà tôi đột nhiên sang mượn xe nên gã đâu có thời gian di dời thi thể sang nơi khác, chưa kể hôm thứ Bảy cảnh sát cũng đến nhà gã điều tra nữa…"

"Nếu không có gì cần thiết họ sẽ không mở tủ tường các thứ đúng không?"

"Ừm… Vậy thì Madoka đã nhìn thấy gì? Con bé bảo không được cho Yakult nên chắc là nó đã thấy cảnh ấy ở bên ngoài."

"A…" Kyoko vò đầu bứt tai như thể bị Ikemoto nhập vào. "Thế thì thế thì, là vườn đấy. Bé Madoka thường được cho Yakult ở vườn đúng không? Không phải 'xe' mà 'vườn' mới là từ khóa đấy."

Nghe có vẻ hợp lý, Yukimi thầm nghĩ. Nếu suy xét kỹ thì như vậy tự nhiên hơn.

Thế nhưng vườn nhà Takeuchi không có nhà kho hay gì đặc biệt cả.

Có lẽ nên về lại nhà lần nữa và xem vườn nhà kế bên xem sao.

"Tôi sẽ thử về nhà, nếu có gì tôi sẽ liên lạc lại."

Yukimi cảm thấy nóng ruột không thể ngồi yên nên sau khi nói vậy với Kyoko cô lập tức ra về.

Bên ngoài, mặt trời mùa hè đã lên cao, bắt đầu nung nóng những con đường rải nhựa.

Cô vừa dợm bước đi về phía ga thì thoáng thấy có bóng người

biến mất ở ngã tư trước mắt. Vì người ấy quay lưng đi rất gấp đầy vẻ khả nghi nên đã lọt vào mắt cô.

Cô thử đi ra ngã tư. Có một người đàn ông mặc áo sơ-mi trắng đang ngồi tay không tại ghế chờ ở bến xe buýt ngay trước mặt. Yukimi đoán rằng đó là cảnh sát được giao canh chừng trước cửa nhà Ikemoto. Quả nhiên người đàn ông có vẻ là cảnh sát kia bắt đầu bám theo sau khi Yukimi đi qua. Thế nhưng vì cậu ta còn trẻ và có vẻ không được việc cho lắm nên cô quyết định mặc kệ cậu ta không thèm tung hỏa mù gì cả.

Yukimi về đến ga Tamano vào khoảng trước 10 giờ. Cô đi qua công viên, rẽ ở ngã tư đường rồi đi vào khu đô thị mới. Nhìn vào nhà Kajima, xe của bố chồng và Toshiro đều đang đỗ trong ga-ra.

Một tiếng gọi với theo khiến Yukimi quay lại. Đúng lúc mẹ chồng cô và Madoka đang đi bộ lên bậc thang đá ở con hẻm bên cạnh. Viên cảnh sát trẻ đang theo dõi Yukimi giật mình lùi lại.

Yukimi đứng lại chờ Madoka chạy đến rồi bế con bé lên.

“Nhà mình vẫn chưa đi ạ?”

Cô hỏi mẹ chồng đang cầm trên tay túi đồ mua từ cửa hàng tiện ích.

“Ừ. Thằng Toshiro thong dong lắm, nó bảo cứ từ từ rồi giữa chừng dừng lại ăn trưa luôn, bố con cũng đang bận việc nữa… Nên mẹ đi mua thêm thuốc xịt côn trùng với mấy thứ.”

Hôm qua vừa xong lễ bốn chín ngày nên chắc hôm nay mọi người không vội khởi hành ngay.

Vừa lấy khăn tay lau cổ đẫm mồ hôi của Madoka, Yukimi vừa cùng mẹ đi bộ về đến trước cửa nhà. Cô đưa tay định mở cổng và khẽ liếc mắt sang ga-ra ô tô nhà kế bên. Cô để Madoka đứng xuống rồi đi lại gần chiếc Mercedes. Cô cúi người xuống, quan sát phần giảm xung của xe.

Quả nhiên là không có vết bẩn hay sâu bọ gì bám vào như mấy xe vừa đi đường núi về. Xe vẫn còn bám bụi nên không có vẻ gì là đã được đi rửa hai ba ngày gần đây.

"Xe ô tô trong vườn."

Madoka chỉ tay ra phía trước.

"Hả?"

Yukimi đứng lên, đi về phía Madoka đang chạy ra đứng trước cửa nhà Takeuchi.

"A…"

Ở bên hông nhà có để chiếc xe kéo một bánh thường thấy ở các công trường xây dựng.

"Đúng con nhỉ."

Yukimi khẽ nói rồi nhanh chóng đưa con vào nhà để ngăn cô bé không hát lại bài "bọc màng bọc, khóa miệng túi lại". Còn bản thân cô lại đi ra vườn.

Gã đã chất Ikemoto lên chiếc xe một bánh đó và đi ra vườn…

Rồi sau đó thì sao?

Cô nhìn khắp khu vườn, nhưng quả là chẳng có nơi nào có thể

giấu được một con người cả.

Chôn xuống đất sao?

Trong đầu vừa hiện lên khả năng đó, Yukimi lập tức thấy có lý.

Nếu đúng vậy thì…

Trước đó gã đang xây dở bồn hoa nơi gã vừa di dời giá để các chậu lan qua. Đất ở đó chắc hẳn sẽ mềm. Gã đào tạm một cái hố, nhanh tay di chuyển Ikemoto ra đó, sau khi chôn xong gã chuyển giá để hoa lan sang để che đi… Có lý. Vốn giá để hoa tựa vào hàng rào nên cho dù mẹ chồng có ở chỗ sân hiên nhìn sang cũng sẽ bị vải lưới phủ trên giá che tầm mắt, không nhìn rõ được người nhà bên đang làm gì. Nếu từ ban công tầng hai thì có thể nhìn thấy nhưng chắc chắn Takeuchi cũng lưu ý điều đó. Nhưng cũng chính vì thế gã đã không nhận ra Madoka đang nhìn qua từ khe hở của hàng rào.

Ra là vậy.

Yukimi nín thở, trèo qua hàng rào.

Cửa sổ nhìn ra sân hiên nhà Takeuchi đang được kéo rèm ngăn sáng. Nhưng cho dù có bị Takeuchi bắt gặp cô cũng không có ý định lùi bước.

Yukimi lật màn vải lưới đang phủ trên giá để các chậu lan.

Nền đất có dấu vết bị đào bới.

Như thể có một thứ gì rất lớn đã bị lấy ra khỏi đó.

Bất chợt Yukimi nghe thấy tiếng của Takeuchi từ trước cửa nhà.

Cô vội vàng quay trở lại vườn nhà Kajima.

Rồi cô đi ra cửa. Hình như gã đang nói chuyện với mẹ chồng.

"… May mà trời đẹp chị nhỉ. Cả nhà hãy đi cẩn thận nhé!"

Trái với thái độ hòa nhã của Takeuchi, mẹ chồng cô chỉ đẩy đưa mấy câu qua loa.

"Xảy ra chuyện như vậy nên tôi ở nhà một mình cũng hơi buồn. Nên đang định ra ngoài đi đâu đó để thay đổi không khí đây."

Có ai vẫn còn băng bó trên đầu mà định đi du lịch không chứ?

"Chú định đi đâu thế?"

Yukimi xen vào câu chuyện bất chấp có thể bị coi là lỗ mãng.

Takeuchi hơi giật mình nhìn Yukimi. Rồi gã lập tức nhìn đi chỗ khác. Rõ ràng trông gã có vẻ bối rối như gặp phải chuyện không ngờ.

"Thôi tôi xin phép…"

Takeuchi kết thúc câu chuyện còn đang dang dở với mẹ chồng.

Thật đáng nghi… Một trực giác dấy lên trong lòng Yukimi.

"Cho tôi xem cốp xe của chú đi… chú Takeuchi."

Takeuchi lờ đi những lời Yukimi nói và bước lên xe.

Yukimi nhảy ra giữa đường để ngăn lại. Đồng thời cô bắt gặp ánh mắt của viên cảnh sát đang quan sát sự việc ở gần đó.

"Anh cảnh sát!"

Yukimi chạy đến bên viên cảnh sát, kéo tay cậu ta không cần xin phép. Rồi cô chạy lên phía trước, dang tay ra đứng chắn

trước đầu xe Mercedes đang định rời khỏi ga-ra.

“Cô Yukimi!”

Takeuchi quát lên một tiếng như muốn tuôn hết sự tức giận rồi xuống xe.

“Anh cảnh sát, anh hãy kiểm tra cốp chiếc xe này đi.”

“Hả?” Viên cảnh sát lúng túng như vừa bị đấm một cú.

“Có thể có người ở trong đó.”

“Người ư?”

“Là anh Ikemoto. Có thể anh Ikemoto đang mất tích đang nằm trong đó.”

“Thật hồ đồ!”

Takeuchi liên tục lắc đầu, tay co lại thành nắm đấm và đấm vào đùi mình. Lần đầu tiên Yukimi thấy gã có phản ứng thái quá như vậy.

“Tại sao chỉ mở cốp xe ra thôi mà chú không dám vậy?” Yukimi chất vấn gã.

“Tôi là nạn nhân đấy! Tại sao tôi lại phải nghe những lời này. Chị ơi, chị hãy gọi cậu Toshiro ra giúp tôi với.”

“Mẹ không cần phải gọi đâu ạ.” Yukimi ngăn mẹ chồng.

Thấy mẹ chồng ngần ngừ, Takeuchi tự mình đưa tay ra bấm chuông cửa nhà Kajima. Yukimi cũng không chịu thua, cô đưa tay ra định mở cửa xe Mercedes để bấm nút mở khóa cốp… nhưng cửa xe đã bị khóa.

“Tôi Takeuchi đây. Cậu Toshiro, cậu ra đây một chút đi.”

Yukimi ngao ngán. Toshiro là người duy nhất trong nhà này

không mảy may nghi ngờ Takeuchi. Tình hình ngày càng trở nên phức tạp.

"Có chuyện gì thế?"

Toshiro vừa từ nhà bước ra mà có vẻ đã quan sát được bầu không khí căng thẳng bất thường, trán anh ta nhăn lại.

"Cậu Toshiro, hãy giúp tôi với." Takeuchi nói như sắp khóc. "Cô Yukimi dẫn theo cảnh sát về đây và đòi mở cốp xe của tôi. Cô ấy bảo gã Ikemoto tấn công tôi có thể đang ở trong cốp. Tôi phải nghe theo những lời suy đoán vô lý như vậy sao?"

Những lúc như thế này Toshiro lại vô cùng bình thản. Sau khi nghe Takeuchi trình bày xong, anh ta nhìn quanh một lượt như thể đã nắm được hết sự tình. Sau cùng anh ta không quên lườm Yukimi một cái.

"Không, tất nhiên chú không cần phải làm thế."

Anh ta trả lời Takeuchi bằng giọng to, rõ ràng, sau đó mắt nhìn sang viên cảnh sát trẻ.

"Xin lỗi, anh là người trực thuộc phòng cảnh sát nào thế?"

"À, việc này thì tôi không…"

"À không, tôi chỉ đang muốn biết thân phận của anh thôi."

Vốn dĩ Toshiro không phải là người nói năng khó chịu như vậy, nhưng có lẽ vì anh ta đang nhắm trở thành luật sư nên càng ngày càng tỏ vẻ giống như vậy.

Viên cảnh sát không còn cách nào khác đành phải trình thẻ ngành ra. Toshiro nhìn thật kỹ rồi nói "cảm ơn" vẻ đầy mai mỉa.

"Tôi là thí sinh đang dự thi kỳ thi Tư pháp nên bình thường

cũng trao đổi thông tin với rất nhiều vị luật sư đương nhiệm."

Toshiro tự giới thiệu về bản thân một cách lẫm liệt dù nghe kỹ cũng chẳng có gì to tát.

"Anh Okuno." Toshiro gọi viên cảnh sát. "Chắc anh cũng biết, vị này trước đây đã từng bị tổn thương nghiêm trọng về danh dự do sai lầm của bên điều tra. Nếu bây giờ anh dám lạm dụng công quyền một cách phi lý với người này thì vấn đề sẽ nghiêm trọng lắm đấy. Làm việc hống hách như vậy chắc chắn sẽ không được tha thứ đâu."

"À không. Tôi chỉ tình cờ có mặt ở đây rồi bị cô này gọi ra thôi."

Viên cảnh sát trẻ hoàn toàn chỉ muốn rút lui.

"Ra là thế, nếu đúng vậy thì rất xin lỗi anh. Cô này là vợ của tôi. Gần đây hành động và phát ngôn của cô ta có đôi chút bất thường. Hôm qua cô ấy cũng đã mượn xe của chú Takeuchi đây và tự tiện mở cốp. Đã thấy rõ bên trong không có gì vậy mà giờ lại tiếp tục nói vậy. Anh không cần bận tâm tới cô ta đâu. Xin lỗi vì đã làm phiền anh."

Nghe xong, viên cảnh sát đáp lại một hai câu rồi nhìn Yukimi như một vật thể phiền phức.

"Nhưng bây giờ thì có. Chú ta đang chuẩn bị đi vứt cái xác mà chú ta đã chôn ở trong vườn."

Yukimi quyết liệt kháng cự nhưng giờ đây phản ứng của viên cảnh sát đã trở nên lạnh nhạt. Hình như cậu ta không có cái gọi là trực giác của một cảnh sát. Hóa ra cảnh sát là thế này đây. Thật chẳng trông cậy gì được. Chắc cậu ta chỉ được giao canh

chừng trước cửa nhà Ikemoto và không thể đối phó với những diễn biến ngoài dự tính như thế này.

Thế nhưng Yukimi vẫn quyết không lùi bước.

“Nếu anh không thể tự quyết thì hãy gọi điện xin ý kiến của cấp trên.”

“Cô im đi.”

Cuối cùng Yukimi lại bị Toshiro quát.

“Vậy tôi xin phép đi trước…” Takeuchi nói vẻ ái ngại.

“À, xin mời xin mời, chú đi cẩn thận nhé…” Toshiro đưa tay ra làm cử chỉ thúc giục.

“Khoan đã, dừng lại! Tại sao chú lại phải vội vàng như vậy? Khoan, khoan đã!”

Chiếc xe Mercedes sau khi Takeuchi ngồi lên thì lập tức được nổ máy và nhanh chóng ra khỏi ga-ra. Yukimi đang tính nên chạy ra ngăn lại hay đuổi theo thì đã bị Toshiro kéo lại.

Chiếc Mercedes phóng vứt đi trước mắt Yukimi.

Ôi…

Gã đi mất rồi…

Càng nghĩ cô càng tin Ikemoto đang ở trong cốp chiếc xe đó. Nhìn phản ứng của Takeuchi cô càng không có gì để nghi ngờ niềm tin đó.

Thế nhưng… mặc dù biết như vậy, mặc dù nó hiển hiện ngay trước mắt cô, mà cuối cùng cô vẫn để sổng mất.

Cho dù có cố gắng đến đâu nhưng đôi vợ chồng đơn độc không ai hỗ trợ vẫn có những việc không thể làm nổi. Yukimi

chợt nhận ra mình đang có cái vẻ ngớ ngẩn ngô nghê giống với vợ chồng Ikemoto, càng cố vùng vẫy càng trở nên lạc lõng với những con người bình thản xung quanh… Cô chua xót nghĩ.

“Thôi sau đây là vấn đề trong nội bộ gia đình tôi…”

Toshiro nói rồi nhờ viên cảnh sát lui về giúp.

“Xin lỗi, chị nhà cho tôi hỏi một chút, chị đến nhà anh Ikemoto làm gì vậy?”

Có lẽ viên cảnh sát hơi xấu hổ khi không ra oai được trong vụ lùm xùm vừa rồi nên tranh thủ hỏi lúc mọi việc còn đang rối bời.

“Tôi đến thăm chị ấy.” Yukimi trả lời như gắt lên và quay lưng đi thẳng bỏ lại viên cảnh sát phía sau.

Mẹ chồng nhìn theo Yukimi với vẻ mặt áy náy không biết nói gì để an ủi.

“Cô đến đây làm gì? Nói trước là tôi không dẫn cô theo đâu nhé!”

Toshiro nói với theo Yukimi đang đi vào nhà với giọng gay gắt. Yukimi không thèm đáp.

Mẹ chồng gọi cô vào phòng riêng.

“Yukimi, con ở lại một mình nguy hiểm lắm, con đi cùng đi! Đến đó rồi ta cùng nghĩ tiếp theo nên làm gì.”

Đúng như mẹ chồng nói, mối quan hệ giữa cô và Takeuchi đã ở mức không thể hàn gắn được. Lần tới khi cô và gã chạm mặt, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện gì đó. Không thể tránh khỏi việc xung đột như và hơn hôm nay. Rõ ràng việc cô ở lại đây một

mình rất nguy hiểm.

Thế nhưng đi cùng cả nhà thì cũng khó mà tìm ra được cái gì đó để đả thông tình hình. Chính vì cả nhà đã không đoàn kết nên mới bị Takeuchi xen vào như hiện tại.

“Con phải tìm ra chứng cứ gì đó… Toshiro rất cứng đầu, anh ấy sẽ lại bảo phải nghe lời Takeuchi phân trần”

“Ta có thể bảo bố con thuyết phục nó.”

Quả thật, bố chồng chính là người đã phán Takeuchi vô tội, nếu chính miệng ông nói ra rằng Takeuchi rất nguy hiểm thì chắc chắn hiệu quả sẽ cao hơn rất nhiều so với Yukimi nói. Nhưng bản thân cô cũng không rõ ông đang nghi ngờ gã tới mức nào.

“Bố đi đâu rồi ạ?”

“Mẹ không biết.” Mẹ chồng nói nhỏ. “Hôm qua mẹ đã nói với bố những điều như đã kể với con.”

Chuyện bà nghe thấy có tiếng người và âm thanh vọng lại từ nhà bên chiều hôm thứ Sáu, chuyện vết bầm tím trên mặt Takeuchi.

“Với lại…” Mẹ chồng nói tiếp, có vẻ như khó khăn lắm bà mới quyết định mở lời. “Hôm trước có vụ ông luật sư bị giết đúng không? Chiều hôm ấy mẹ gặp gã ta ở ngoài vườn, nhưng sau đó chính gã ta đã nhờ mẹ khai khống thời gian gặp nhau, cụ thể là sớm lên một tiếng so với thực tế… Nếu mẹ khai như vậy thì gã ta sẽ có chứng cứ ngoại phạm… Và lúc cảnh sát đến mẹ đã lỡ nói giống như gã nhờ.”

“Có cả chuyện ấy sao ạ?”

“Lúc nãy ở ngoài kia mẹ đã nghĩ hay là nói luôn với anh cảnh sát đó…”

“Không được đâu. Kể cả như vậy gã ta cũng có cách chối tội thôi, nói chung vì mẹ đã lỡ thân thiết với gã quá rồi nên không thể làm gì manh động được.”

“Ừ… bố con cũng bảo là trước mắt đừng nói với ai việc ấy.”

Thì ra mẹ đã nói với bố… Quả là mẹ tin tưởng bố nhất, Yukimi nghĩ. Đối với việc lặt vặt ngày thường có vẻ như ông chẳng giúp được gì nhưng những lúc quan trọng nhất ông vẫn là trụ cột chính tỉnh táo nhất trong nhà. Một khi đã bỏ lỡ cơ hội đồn đuổi Takeuchi, điều quan trọng nhất lúc này là cả gia đình phải đoàn kết lại. Người có thể ra khẩu lệnh đó không ai khác ngoài ông cả.

Ấy thế mà giờ này ông đang đi đâu?

Nếu nghe mẹ chồng kể lại như vậy có lẽ bố chồng cũng đã cảm nhận được mối nguy hiểm cực kỳ lớn. Thế nhưng, chắc sẽ không có chuyện ông đi trình báo cảnh sát. Vì ông đang bị mắc trong chính phán quyết mà mình đưa ra nên chừng nào chưa gỡ bỏ được nó, ông sẽ chẳng làm được gì cho dù gia đình này có bị đe dọa đến đâu.

Nhưng liệu ông có định gỡ bỏ nó ra hay không?

Đúng rồi, có lẽ ông đã đi đến nơi ấy.

Yukimi mở túi lấy điện thoại di động ra. Vì bố chồng không dùng điện thoại di động nên cô gọi vào số của Kyoko.

“A, cô Yukimi. Bố chồng cô, ông thẩm phán.”

“Bố tôi có đến đấy không ạ?”

“Có, ông ấy đang ở nhà bên.”

Quả đúng như cô suy đoán.

“Chị chuyển máy cho ông giúp tôi với.”

Có tiếng bước chân vội vã cùng tiếng thở, sau đó là tiếng nói điềm đạm như mọi khi của bố chồng.

“Yukimi đấy à, phiền con nói với Toshiro cứ đi trước, bố có lẽ chưa thể đi được ngay đâu.”

“Vâng… con sẽ bảo anh ấy thế ạ.”

Hai bên chỉ trao đổi vài câu ngắn gọn, Yukimi cất điện thoại.

“Bố đang bận nên bảo mẹ và cả nhà cứ đi trước đi ạ.”

“Thế cũng không sao, nhưng mà…”

“Con sẽ đi đến chỗ bố nên mẹ đừng lo cho con. Nhờ mẹ trông Madoka giúp con nhé.”

Yukimi vội vã nhắn lại với mẹ rồi rời khỏi nhà. Cô muốn thử đặt lòng tin vào bố chồng.

Phải để ông tự nhổ đi giống cỏ mà chính ông đã gieo hạt.

BIỆT THỰ

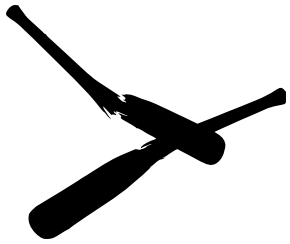

“Vậy… Có gì ông cứ gọi tôi nhé.”

Sau khi nhận lại điện thoại từ Isao, Ikemoto Kyoko ngập ngừng nói rồi quay trở lại nhà bên cạnh.

Isao cúi đầu cảm ơn rồi tiễn chị ta đi khuất, sau đó lại một lần nữa đắm mình vào sự u tịch của căn nhà.

Mặc dù đã xét xử biết bao vụ án thảm khốc trong những năm qua, nhưng đây là lần đầu tiên ông bước chân vào hiện trường của một vụ án mình phụ trách. Ông đã hơi lo không biết Ikemoto Kyoko có vui vẻ đồng ý cho ông vào nhà không, nhưng thật không ngờ chị ta còn đối đãi tử tế đến mức Isao phải lấy làm ngần ngại. Bắt một người đang chẳng còn chút sức lực nào chạy theo mình thì thật không phải, nên Isao đã xin phép ở lại một mình trong nhà Matoba.

Ông đã đi xem hết một lượt các phòng, ngôi nhà yến tĩnh đến độ từng bước từng bước chân đều dội lên tiếng động. Có ba linh hồn đang nghỉ lại tại căn nhà này… Nếu đúng như vậy thì linh

hồn thật là một thứ gì đó quá sức tĩnh lặng. Có hỏi gì họ cũng không đáp lại. Họ chỉ lặng yên chờ đợi Isao tự tìm ra câu trả lời.

Đầu tiên ông thử tìm xem có máy móc gì không. Tuy trong đầu ông hoàn toàn không định hình được nó là máy gì và nó có liên hệ như thế nào với vết thương trên lưng Takeuchi. Ông chỉ nghĩ bâng quơ rằng nó là một loại máy nào đấy có thể gây ra chuyển động trong nháy mắt, nếu dùng sai cách sẽ có nguy cơ gây thương tật... Và có thể Takeuchi đã tự hướng nó về phía lưng mình. Gậy bóng chày chỉ mang tính hỗ trợ trong việc tạo nên vết bầm tím, phải có một thứ máy móc nào đó đóng vai chính trong sự vụ lần này...

Nhưng mặc dù đã thò đầu vào cả tận từng góc tủ, ông vẫn không tìm ra thứ gì tương tự như vậy. Đập vào mắt ông chỉ có quạt điện, máy hút bụi, máy sấy, máy cạo râu, máy xay sinh tố... Những thứ ấy có dùng thế nào cũng không thể tạo ra vết thương như trong tấm ảnh bằng chứng ông đã xem.

Nếu thế thì không lẽ chỉ với gậy đánh bóng chày gã đã tạo ra được vết thương ấy? Bằng cách nào chứ?

Vừa chậm rãi đi bộ trong phòng khách hình chữ L, Isao vừa đăm chiêu suy nghĩ. Đây không phải là không gian để có thể thoải mái vẫy vùng vì còn có bàn và bàn ghế tiếp khách. Nhưng đây là hiện trường vụ án và cũng là không gian dài hẹp nhất trong nhà... Có thể làm gì ở đây được nhỉ?

Isao mở cửa phòng kiểu Nhật, bước chân vào đó. Phòng này rộng khoảng 10 mét vuông. Dù có thoáng hơn các phòng khác nhưng giữa phòng có bàn sưởi và ở góc phòng còn có tủ lớn. Ở

đây có vẻ cũng không thể làm gì.

Hai vách của căn phòng này tiếp xúc và ngăn với phòng khách hình chữ L bởi cửa kéo có thể mở ra đóng vào được. Khi cảnh sát ập đến, cả hai cửa kéo đều đóng. Cũng có thể đó là một thủ thuật để ngăn sự chú ý của cảnh sát đối với phòng kiểu Nhật trong vụ án lần này. Khi đứng ở hiện trường ông có cảm nhận như vậy. Nhưng cảnh sát lại không tìm ra bất cứ dấu tích gì của hiện trường một vụ án mạng như vết máu hay gì đó tại đây cả.

Không loại trừ khả năng thảm án đã xảy ra ở phòng khách, nhưng việc ngụy tạo hiện trường giả thì lại được tiến hành ở phòng kiểu Nhật. Thế nhưng tại sao lại là phòng kiểu Nhật? Gã đã làm gì ở đây? Nghĩ đến đó Isao lại bế tắc như đi vào ngõ cụt.

Bất chợt có tiếng chuông cửa. Yukimi nhẹ nhàng bước vào.

“Ơ, sao con không đi cùng cả nhà?”

“Giờ không phải lúc đi chơi ạ.”

Yukimi cười như mếu, ngồi xuống sofa ở phòng khách, vẻ kiệt sức.

“Con để sổng mất Takeuchi rồi. Trông gã hoảng hốt lắm nên con đoán gã giấu anh Ikemoto ở trong cốp xe. Con vừa nói chuyện với chị Kyoko xong, con thấy đau lòng quá…”

Càng nói mặt của Yukimi càng đanh lại, cuối cùng cô thở dài như đang chìm sâu vào dòng suy tưởng.

“Vậy à…” Bố chồng đáp gọn lỏn.

Quả đúng như lời Nomiyama nói. Tàn lửa sau khi thiêu trụi nhà Matoba đã bay vào cả nhà Ikemoto, nhà Seki và Kajima, sự

hung bạo của nó như không có điểm dừng. Ông đã có cơ hội để dập lửa. Nhưng không ai khác chính ông là người đã bỏ lỡ mất cơ hội ấy. Cuối cùng việc ông đang làm chỉ là vùng vẫy trong đau khổ hòng tháo cái xiềng xích mà vốn không chắc có tồn tại hay không.

"Bố thế nào rồi ạ?" Yukimi hỏi. Có vẻ như con bé biết ông đang làm gì ở đây.

"Nghe đâu lúc bé gã ta cũng thường tự gây thương tích lên lưng mình."

"Sao cơ ạ?"

"Gã thích tự gây thương tích, tự mình gây tổn thương cho cơ thể mình. Rồi gã cũng hay dùng gậy đánh bóng chày..."

"Thế có nghĩa là gã đã dùng cách hay làm từ nhỏ tại đây..."

"Có khả năng như vậy."

"Thế thì cách đó có khi dễ hơn chúng ta tưởng."

"Ừm... Có lẽ đó là một cách mà nếu hiểu ra ta sẽ thấy đơn giản không ngờ."

"Nếu chỉ là gây thương tích ở lưng thì hay là gã đã đặt cây gậy sắt xuống sàn rồi cố ý dập lưng xuống..."

Hẳn đó chỉ là một suy luận thoáng qua, bởi giọng của Yukimi không mấy tự tin.

"Cách ấy liệu có ổn không? Bởi như phần hông, nếu sai một ly thôi thì sẽ không đơn giản chỉ là vết đập thôi đâu."

"Vâng, đúng là thế ạ..."

"Hơn nữa, cách đó có vẻ cũng không hợp lắm với một người

thích tự làm tổn thương mình. Cách của gã có lẽ phải dễ làm đến mức thành thói quen được ấy…”

“Vậy ạ. Thế thì khó thật ạ.”

Isao mặc dù có thể phản biện lại ý kiến của người khác, nhưng bản thân ông thì không nghĩ ra điều gì.

Hai bố con im lặng, chỉ có thời gian trôi đi trong trống vắng.

Sau khi ăn bữa trưa nhẹ tại trạm dừng chân Dangozaka trên đường cao tốc Chuo, Madoka nằng nặc đòi nên Hiroe và Toshiro đành phải dạo một vòng qua mấy hàng lưu niệm rồi mới quay lại xe lúc 12 giờ rưỡi.

“Thế này chắc sẽ đến sớm hơn dự định. Có khi đi đường thường cũng được đấy ạ.” Toshiro vừa mở bản đồ đường vừa nói.

“Đến sớm thì không được hả con?” Hiroe vừa đặt Madoka lên ghế trẻ em vừa cất tiếng hỏi.

“Không, không phải là không được nhưng mà bạn con cũng phải chuẩn bị nữa…”

Nghe nói bạn Toshiro, cũng là chủ của ngôi biệt thự sẽ chờ ở đó và chiêu đãi họ bữa tối.

“Để con thử gọi hỏi xem vậy.”

Toshiro lấy điện thoại ra gọi, đoạn nói với bạn rằng sẽ đến sớm hơn dự kiến. Có vẻ đầu dây bên kia không có vấn đề gì.

“Được rồi, OK rồi, ta đi thôi.”

Toshiro khởi động xe, đi vào đường cao tốc, miệng khẽ huýt sáo. Xe ô tô lướt nhanh như bay trên con đường thông thoáng. Madoka đã ngủ lăn lóc.

Càng đi xa nhà, Hiroe mới càng chắc chắn bản thân đang tạm xa rời cuộc sống thường nhật. Dạo gần đây những chuyện khiến đầu óc căng thẳng cứ ào ào kéo đến, chính vì thế mà Hiroe cảm thấy có gì đó yên tâm hơn khi được tạm rời xa cuộc sống thực tế đó.

Thế nhưng cứ nghĩ đến việc Yukimi và Isao còn lưu lại đó, bà không sao thấy vui vẻ hoàn toàn được. Đặc biệt là Yukimi, con bé đã phải rời khỏi nhà trong tâm thế gần như bị đuổi nhưng vẫn làm hết sức vì lo lắng cho gia đình này. Ban đầu bà đã rất choáng bởi Yukimi nói ra toàn những chuyện khó có thể tin nổi, nhưng hình như sự thật rất giống với những gì con bé nói.

Ít ra thì bà muốn, và bà phải luôn giữ cho ngôi nhà này là nơi để Yukimi có thể quay về, cho dù con bé có gây ra những chuyện bất ngờ đến đâu.

“Con này, chuyện Yukimi ấy mà…”

Sau khi rời khỏi nhà, bà đã thử mấy lần đề cập đến chuyện này với Toshiro nhưng hoàn toàn không ăn thua.

“Ôi, thôi mẹ đừng nói chuyện ấy nữa. Con xin, con xin.” Toshiro đáp với vẻ khó chịu ra mặt. “Con biết là mẹ cảm thấy thương cho Yukimi, nhưng bây giờ mẹ có nhắc đến cô ta con cũng không thể bình tĩnh nghe được.” Bà chưa kịp nói gì đã bị con trai ngăn lại.

Xem ra Toshiro đang tự đắc là mình đã có sự sành sỏi về xã

hội hơn mẹ, Hiroe có định nói gì cũng không chịu lắng nghe. Nhất là từ sau khi Madoka ra đời, Toshiro càng muốn độc lập, quyết tâm ôn thi kỳ thi Tư pháp thì cái sự tự đắc ấy lại càng mạnh mẽ hơn nữa.

Ngược lại, có vẻ sự kính nể của con trai đối với bố ngày một lớn. Có lẽ vì nó đã hiểu sự vất vả nhọc nhằn khi muốn theo nghiệp pháp đình.

Thế nhưng trong trường hợp này bà muốn Isao quyết liệt chứng tỏ lập trường hơn nữa. Nếu hai bố con hợp sức với nhau thì gia đình sẽ đồng lòng thành một khối và có thể tìm ra cách để đối phó với Takeuchi…

Vì những bất an vẩn vơ gần đây khiến Hiroe luôn trong tình trạng mất ngủ, bà đã thiếp đi từ lúc nào không hay với tiếng xe chạy rì rì đơn điệu bên tai. Bà mơ màng nghe thấy những tiếng trao đổi ở trạm thu phí, rồi khi giật mình mở mắt ra đã thấy mặt hồ trải rộng phía bên phải.

“Ồ…”

Cảnh sắc đẹp khiến tim bà xao động. Bà tìm núi Phú Sĩ nhưng chưa tìm được ngay. Quay người lại, bóng dáng bà đang tìm kiếm đã hiện lên sau lớp kính.

“Ô, Madoka, núi Phú Sĩ kìa.”

Madoka đã thức dậy nên bà chỉ cho con bé. Nhưng con bé bị cố định trong ghế trẻ em nên bà có bảo cô cháu gái quay lại thì nó cũng chịu.

“Ở đâu ở đâu ạ?”

Toshiro đánh xe vào bãi đỗ xe dành cho khách du lịch, đoạn bế Madoka xuống.

“Con nhìn kìa, to chưa kìa.”

Madoka chớp chớp mắt. Không hiểu là con bé ngạc nhiên hay chỉ đơn giản là ngái ngủ.

Phía sau hồ là rừng, sau đó nữa là phần chân núi nằm thành hình vòng đai thắt lưng, và bên trên đó là núi Phú Sĩ bằng phẳng màu xanh. Một màu xanh còn đậm hơn cả màu xanh da trời, toát ra vẻ huyền ảo.

Hiroe lặng đi một lúc bởi cảnh sắc trước mặt.

“A, vịt, vịt.” Madoka chỉ tay ra phía hồ.

“Không phải vịt, thiên nga đấy.” Toshiro cười.

Du thuyền ngắm cảnh có hình thiên nga đang lững lờ trôi trên mặt nước.

Thật yên bình quá, Hiroe nghĩ. Chỉ ngắm nhìn những cảnh này thôi, hiện thực lại có vẻ xa rời thêm một chút. Ba người chụp một tấm ảnh kỷ niệm rồi quay trở lại xe. Họ đi qua con đường ven hồ với những tia nắng xuyên qua kẽ lá rồi rọi xuống kính trước, đi vào con phố tấp nập những khách sạn và lữ quán truyền thống. Sau đó lại vòng sang hướng khác đi xa khỏi hồ, đi sâu vào đường núi. Màu xanh dần trở nên sậm hơn. Thi thoảng những tòa nhà kiểu biệt thự thấp thoáng hiện ra giữa đám cây.

“Ừm… Chắc là đường này rồi.”

Toshiro một tay cầm giấy ghi chú, một tay lái xe chạy chậm lại, đoạn đánh vô-lăng vào đường rừng còn chưa trải nhựa.

Xe băng qua đường hầm màu xanh rậm rạp, chạy qua chiếc cầu nhỏ mỏng manh bắc ngang con suối. Hết vòng trái rồi rẽ phải, tiếng sỏi đá bắn ra lạo xạo dưới mỗi vết xe qua. Cũng có vài căn biệt thự nằm trên con đường này nhưng hầu như bị phủ kín bởi cỏ cây, nhiều ngôi nhà dường như không có bóng người lui tới. Biệt thự kiểu này thì hơi sợ, Hiroe thầm nghĩ.

Nhưng khi xe đi vào sâu hơn nữa thì hàng cây rậm rạp chợt đứt quãng, mở ra một bầu trời cao nguyên thoáng rộng.

“À, đây rồi.”

Toshiro lên tiếng và chỉ tay về phía trước, ở đó có một ngôi nhà gỗ lớn. Phía sau là một con suối nhỏ chảy dài đến đường rừng. Góc sâu bên trong nữa chỉ còn là rừng rậm. Đó là một ngôi biệt thự hoành tráng với khoảng sân trước rộng rãi đã được san phẳng.

Đi uốn lượn lên khỏi ngọn đồi thoai thoải, Toshiro dừng xe trước cửa căn nhà gỗ, đoạn bấm hai hồi còi thật lớn.

Căn nhà gỗ thuộc kiểu nhà mái bằng nhưng nó lớn không thua kém gì nhà tầng thông thường. Từ phía sau, một làn khói không biết là từ bếp hay từ nhà tắm bốc lên. Lớp màu gỗ bên ngoài nhà đôi chỗ đã đen lỗ chỗ không giấu nổi dấu vết thời gian, nhưng những cây hoa trà được trồng xung quanh thì lại có vẻ được chăm bẵm đều đặn, trông rất gọn gàng sáng sủa.

Bên cạnh căn nhà gỗ là một cái ga-ra lớn có thể đỗ thoải mái hai xe.

Một chiếc xe Mercedes màu trắng đang đỗ ở đó.

Toshiro lại bấm còi thêm một lần nữa.

Một người đàn ông từ trong nhà gỗ bước ra.

Toshiro khẽ quay lại nhìn Hiroe đang sững người như trời trồng, hai tay vỗ vào nhau đầy vẻ khoái trá.

“Hahaha, mẹ bị sốc không nói nổi rồi.”

Takeuchi tiến lại gần, Toshiro hạ cửa kính xe xuống.

“Chắc chị không ngờ rằng lại là biệt thự của tôi đúng không?”

Anh ta nở nụ cười như đứa trẻ đang khoái chí vì trêu chọc được ai đó, hai tay dang rộng chào đón Hiroe.

TIỂU XẢO

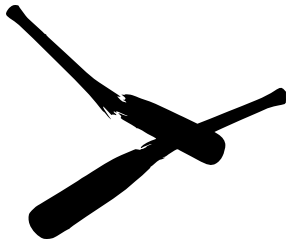

Quá trưa, trong phòng khách nhà Matoba, cái nóng oi ả khiến người ta chỉ ngồi yên cũng đủ túa mồ hôi. Yukimi mở hai, ba cửa sổ ra cho thoáng gió. Tạp âm từ ngoài đường và tiếng chim hót cũng tràn vào nhà, sự u tịch thấm đẫm không gian bắt đầu tan bớt.

Bố chồng cô vẫn đang ở trong trạng thái im lặng suy nghĩ. Ông đi xung quanh nhà, hết ngồi khoanh chân trên thảm, lại ngồi xuống sofa… Cử chỉ hành động thì không yên nhưng từ trong miệng chỉ thốt ra những tiếng rì rầm khe khẽ.

“Xin lỗi…” Tiếng Kyoko vọng từ cửa vào, “Tôi đã làm ít cơm nắm… Trời nóng quá, hay hai người sang nhà tôi nghỉ một chút đi.”

Yukimi vội vàng bước ra.

“Chị Kyoko, chị không cần mất công vậy đâu ạ.”

“Không, không sao, không sao mà.”

Kyoko nom thì có vẻ kiên cường nhưng đâu đó vẫn thấp

thoáng nét đau buồn.

“Có em gái tôi sang giúp nên không sao đâu. Thế hai người nghỉ ngơi một chút nhé?”

“Thế ạ, vậy thì…”

Yukimi quay trở lại phòng khách và mời bố. Ông chỉ đáp lại những tiếng rì rầm rời rạc nhưng sau vài lần cô gọi ông cũng chịu chậm rãi đứng lên.

Cả hai đi sang nhà Ikemoto dưới cái nắng chói chang của mùa hè. Em gái của Kyoko ra đón hai người vừa bước vào nhà.

“Cảm ơn cô vì đã luôn giúp đỡ chị tôi.”

“Không không, chính chúng tôi mới được chị nhà giúp đỡ.”

Người phụ nữ này tầm ba mươi lăm tuổi, ánh mắt điềm tĩnh. Cô ấy cao hơn Kyoko, trông cũng có vẻ mạnh mẽ hơn.

“Cháu chào cô ạ.”

Giọng nói vọng ra từ phòng khách là của Kazuto. Thằng bé đang bày những món đồ chơi mang từ nhà đến ra sàn và say sưa chơi.

“Chào cháu, Kazuto lúc nào cũng ngoan quá.”

Yukimi mỉm cười đáp lại… Nhưng trong lòng lại thoáng bị thu hút bởi một điều gì đó khác. Khung cảnh này cô đã từng chứng kiến khi cậu bé chơi cùng Madoka, vậy mà lần này nó lại mang đến cảm giác khó gọi tên như thể đang nhai mà cắn phải sạn.

“Madoka đâu ạ?” Kazuto hỏi.

“Xin lỗi cháu nhé. Hôm nay Madoka không đến. Lần tới cô sẽ

dẫn Madoka tới chơi nhé."

Kazuto im lặng nghịch nghịch chiếc trống lắc, cậu bé có vẻ hơi thất vọng.

"Cảm ơn cô vì đã cho cháu nhà chơi với Kazuto." Em gái Kyoko mỉm cười ngại ngần.

"Không đâu không đâu, tôi mới phải là người nói lời cảm ơn ạ. Cháu nhà chị ngoan quá, tôi thật sự ngưỡng mộ chị lắm."

Yukimi nhìn Kazuto, khẽ đáp lại, rồi cô bất giác nhận ra trên khuôn mặt của em gái Kyoko thoáng có nét đăm chiêu.

"Xin lỗi cô, chị gái tôi có chút khác người, nhưng bản chất chị là người rất tử tế. Vì thế xin làm ơn hãy giúp chị tôi."

"Dì này, dì đừng thế chứ." Kyoko vội vàng nạt em gái. "Mọi người sắp dùng bữa mà dì lại nói chuyện gì thế," đoạn quay sang Yukimi nở một nụ cười lấp liếm. "Nào nào, cô Yukimi, xin mời ngồi."

Yukimi ngồi xuống bàn ăn.

"Tôi gần đây cũng bị mọi người trong nhà xem như đứa kỳ cục mà... Nói đúng ra chính tôi mới là người được chị Kyoko giúp đỡ đấy ạ."

Yukimi mỉm cười thân thiện đáp lời em gái Kyoko.

Hiện thực trước mắt thật nặng nề, nhưng nếu có cô em gái này ở bên có lẽ Kyoko rồi sẽ ổn thôi, Yukimi thầm nghĩ.

Bố chồng cũng theo lời mời của hai chị em ngồi xuống phía đối diện Yukimi. Trên chiếc đĩa lớn đặt giữa bàn chất đầy cơm nắm quấn rong biển.

“Đây là nhân mơ muối, đây là nhân tảo biển, đây là nhân cá hồi. Hai người hãy ăn nhiều vào nhé.”

Bố chồng mãi không đụng tay nên Yukimi nghĩ mình nên chủ động trước, cô với lấy nắm cơm nắm nhân tảo biển.

“Mời cả nhà ạ.”

Đúng lúc ấy có một bàn tay gõ nhẹ lên vai cô, Yukimi quay lại đã thấy Kazuto đứng ở đó.

“Có chuyện gì thế cháu?” Cô khẽ nghiêng đầu nhìn cậu bé.

“Cháu muốn tặng Madoka chiếc trống này ạ.” Vừa nói cậu bé vừa chìa chiếc trống lắc ra.

“Ôi, không sao đâu. Đấy là món đồ chơi yêu thích của Kazuto mà.”

Cậu bé vẫn còn nhớ Madoka thích món đồ chơi này. Yukimi thấy vui trong lòng nhưng quyết định từ chối, chỉ ghi nhận tấm thịnh tình đó.

“Cảm ơn cháu nhé. Lần tới cháu lại cho Madoka mượn nhé.” Cô nói rồi xoa đầu cậu bé. “Nào, Kazuto, cháu cũng ăn cơm nắm đi.”

Vừa chuyện trò với cậu bé, dòng suy tưởng trong đầu Yukimi lại như mắc phải một cái gì đó khác.

“Madoka chắc không thích mấy thứ đó đâu nhỉ.” Em gái của Kyoko cười nói với Yukimi. “Nhà tôi toàn những thứ như vậy. Cứ mỗi lần đi công tác chồng tôi lại ghé qua mấy cửa hàng lưu niệm mua về. Chẳng có mấy thứ đồ trẻ con bây giờ hay thích.”

“Không đâu ạ. Madoka rất thích những món đồ chơi như vậy.

Hình như con bé thích những món quay mòng mòng hay tạo ra tiếng động."

Vừa tiếp chuyện, Yukimi vừa nghĩ xem điều gì đang vướng mắc trong cô.

"Quay mòng mòng."

Người bất giác thốt lên câu ấy là Isao. Ông nhìn đăm đăm vào chiếc trống lắc mà cậu bé Kazuto đang chơi.

Bố chồng cũng đang cảm nhận được điều gì đó. Nó là gì nhỉ?

Yukimi lục lọi trí nhớ. Rõ là có cái gì đó đang vướng mắc trong cô. Không phải cái này, cũng không phải cái kia…

Rồi cuối cùng cô cũng lôi được nó ra.

Cử chỉ bắt chước chiếc trống lắc mà Madoka đã từng làm cho cô xem. Hai tay buông thõng rồi xoay người cho hai tay vung vẩy khắp xung quanh.

Trong thế giới tưởng tượng của cô, cánh tay vung dài ra, chạm đến tận sau lưng.

Rồi cử chỉ ấy được ghép với ý tưởng vừa lóe lên trong cô.

Dùng dây thừng buộc vào phần tay cầm của thanh đánh bóng chày bằng kim loại… Không, là cà-vạt… buộc cà-vạt vào phần tay cầm…

Cầm lấy chiếc cà-vạt rồi vụt như vụt côn…

Không, nếu chỉ như vậy thì chưa chắc đã vụt trúng được.

"Bố ơi, bố có biết gã ta bị đánh ở bên nào sau lưng không ạ?"

"Phía bên tay trái. Bên giám định kết luận như vậy."

Như vậy có nghĩa là gã đã vung tay phải để đánh như một cú

vụt thuận tay từ trước ra sau hoặc vung tay trái để đánh ngược tay từ trước ngực đánh lên. Nếu đánh bằng tay phải thì gậy đánh bóng chày hơi quá dài để có thể đập trúng vào lưng. Vì phần tay cầm của gậy sẽ vung đến gần khuỷu tay trái nên chỉ có thể đập được một chút phần gốc gậy đánh bóng chày vào lưng mà thôi. Nếu dùng tay trái để đánh ngược tay từ trước ngực đánh lên thì phần tay cầm của gậy sẽ cách khá xa cơ thể nên gậy có thể đập trọn vào lưng. Thế nhưng vấn đề là nếu đập như vậy thì có đủ mạnh hay không?

"Gã thuận tay nào ạ?"

"Tay phải."

Yukimi thử vung tay trái, đánh ngược tay từ trước ngực đánh lên. Kyoko và em gái chỉ biết há hốc miệng theo dõi.

Yếu thật. Cô đánh một cú rồi thầm nghĩ. Khoảng vung bé quá. Nếu không cẩn thận sẽ đập trúng tay đang vung của mình.

Vậy thì chỉ có cách đánh bằng tay thuận thôi. Cô có cảm giác chỉ có chút nữa là có câu trả lời nhưng vẫn còn thiếu cái gì đó.

Còn bài toán không gian nữa. Gọi là phòng khách nhưng chỉ rộng mức ấy thì vẫn nguy hiểm nếu vung gậy lung tung. Cộng thêm mấy chục centimet chiều dài của chiếc cà-vạt thì nếu quăng quật hết sức mà không làm đổ vỡ cái gì đó mới là khó hiểu.

Phải giải cả bài toán đó nữa.

Đột nhiên bố chồng đứng phắt dậy. Ông không nói gì chỉ lặng lẳng đi ra ngoài.

Yukimi đi theo.

Cả hai quay trở lại nhà Matoba.

“Nà… này cô, chìa… chìa khóa.” Kyoko cũng đuổi theo và đưa cho họ chìa khóa mở cửa.

Cả hai bước vào nhà. Chỉ có tiếng bước chân vang lên.

Tại cửa vào phòng khách bố chồng thoắt khựng lại. Rồi sau đó ông chậm rãi bước vào, đứng trước cửa phòng kiểu Nhật.

Hai cạnh của phòng kiểu Nhật tiếp xúc với phòng khách hình chữ L. Mỗi cạnh ấy lại được ngăn cách với phòng khách bởi từng cặp cửa kéo.

Bố chồng kéo cả hai cửa kéo ở phía bếp về gần phía bếp.

Tiếp đó ông kéo cả hai cửa kéo ở phía sàn lộ thiên về phía sàn lộ thiên.

Chỉ còn lại chiếc cột đứng ở góc.

Bố chồng quỳ xuống như kiệt sức rồi đưa tay vuốt nhẹ dọc theo chiếc cột.

“Cây tuyết tùng…” Ông lẩm bẩm.

Tuy không hiểu lời ông vừa nói có nghĩa gì nhưng bản thân Yukimi cũng đã giải được bài toán tự biên tự diễn của Takeuchi.

Nếu gạt hết cửa kéo về hai bên thì sẽ thành một không gian rộng bao gồm cả phòng khách và phòng kiểu Nhật, đủ để có thể vung gậy thoải mái. Chỉ còn chiếc cột này là phiền toái thôi. Thế nhưng Takeuchi đã lấy chiếc cột này làm trụ để vung gậy. Gã buộc thật chặt chiếc cà-vạt vào phần tay cầm của cây gậy đánh bóng chày kim loại, cầm lấy chiếc cà-vạt rồi vụt một cú thuận

tay từ trước ra sau. Khi cà-vạt chạm vào cột nó sẽ lấy cái cột làm tâm để chuyển động quay tròn, gậy bóng chày đánh trúng vào lưng người vung gậy.

Chẳng có gì to tát cả. Đơn giản đến mức kinh ngạc. Chỉ có một chút tiểu xảo hơn so với các động tác thường ngày. Nó quái đản phù hợp với tính cách của một thiếu niên thích tự sát thương. Cũng chính vì nó là cách làm của một kẻ lão luyện trong ngón nghề tự sát thương nên không ai nhìn ra tiểu xảo ấy cả.

"Ôi..."

Bố chồng thốt lên trong vô thức... Yukimi có cảm giác như sức sống đã bị rút kiệt khỏi cơ thể ông. Hôm nay ông đến căn nhà này và vắt óc suy nghĩ chỉ nhằm một mục đích là chứng minh cho sự thất bại của mình.

Và bây giờ ông đã thừa nhận nó.

Quá trình cố gắng vươn lên để được nhận trọng trách của một thẩm phán có lẽ với người thường như Yukimi sẽ là không tưởng. Hẳn là ông đã nỗ lực không ngừng nghỉ để nâng cao tri thức. Thế nhưng tất cả những điều đó lại bị đánh lạc hướng bởi thủ thuật của một kẻ có cố tật kỳ quái để rồi dẫn đến việc ông đưa ra phán quyết sai lầm.

Cuối cùng ông cũng phải thừa nhận sự thật rằng quá nửa cuộc đời ông sẽ chỉ còn là hư vô, tất cả mọi thứ ông gây dựng lên đã tan như bong bóng xà phòng.

Bố chồng ngồi sụp xuống, từ từ quay đầu lại. Ông nhìn Yukimi, rồi nhìn sang Kyoko. Ông nhìn Kyoko với khuôn mặt thất thần mà từ trước đến nay Yukimi chưa từng thấy bao giờ.

“Tôi… tôi…”

Môi ông run run thốt ra những lời khó nhọc, rồi ông gục đầu xuống trong yên lặng.

“Tại sao ông hàng xóm lại ở đây ạ?”

Madoka ngước lên hỏi Hiroe. Nhưng Hiroe không trả lời, chỉ nắm tay cháu rồi đi theo Toshiro.

Họ vào sảnh và cởi giày. Cánh cửa kéo làm bằng gỗ dày được mở ra, bên trong là một không gian rộng với phòng khách, nhà bếp và gian ăn áng chừng phải hơn 35 mét. Trước căn bếp nhỏ là bàn ăn với tấm khăn trải bàn sang trọng. Ở phía góc trong đối xứng với vị trí của ga-ra ô tô là sofa bọc da. Sâu hơn chút nữa là lò sưởi. Sàn nhà lát gỗ và tường thì dán ván ép. Có mấy chiếc đèn bão được treo trên tường, không biết là để trang trí hay dùng thật.

Takeuchi rất hào hứng.

“Tôi với cậu Toshiro đã lên kế hoạch đấy, mục đích chính là mong chị được thư giãn đôi chút. Chúng tôi bàn bạc trong lúc chén tạc chén thù nên kế hoạch có lẫn đôi chút trêu đùa.”

Đúng là hai ba ngày trước Takeuchi có nói với bà rằng nếu bà muốn đi đâu gã ta sẽ dẫn bà đi, lúc ấy bà đã từ chối và bảo là đã có dự định đi du lịch. Hình như gã ta đã cố tình hỏi như vậy để thử phản ứng của bà. Sốc ở mức độ này thì là đùa quá trớn rồi. Bà cảm thấy như mình bị giăng bẫy, không thể thốt lên lời nào.

“Bố tôi có chút việc đột xuất.” Toshiro nói rồi ngồi phịch xuống sofa, chân duỗi dài ra. “Không biết là ông có đến hay không.”

“Thế à.” Takeuchi đáp rồi hỏi tiếp. “Thế cô Yukimi thì sao?”

“Tôi không dẫn cái thể loại ấy đến đâu.”

Hiroe không nhìn rõ nét mặt Takeuchi khi gã hỏi câu ấy. Gã đi về phía lò sưởi sau lưng Toshiro. Nhìn kỹ mới thấy lò đang đốt củi và cháy rực. Làn khói bà nhìn thấy bên ngoài có lẽ là từ đây.

“Ủa, chú đốt lò đấy à?”

Toshiro cũng nhìn theo hướng Takeuchi bước đi và nhận ra điều ấy.

“Tôi vừa bật điều hòa rồi.” Takeuchi nói. “Nghĩ biết đâu sẽ khiến mọi người vui nên tôi tính làm món bánh cây Baumkuchen.”

“Ồ, rồi chú sẽ nướng luôn bánh ở đó sao?”

“Đúng vậy.”

Takeuchi cầm lấy que cời lửa bằng đồng thau rồi cời củi trong lò. Gã vun một thứ gì đó đang cháy dở vào tâm lửa.

Trong một thoáng, Hiroe thấy hình như đó là một miếng vải.

Quần áo ư?

Trực giác mách bảo bà như vậy.

“Madoka, ông sẽ làm bánh Baumkuchen đấy. Ngon lắm đó.”

Toshiro khoan thai như thể chẳng thấy gì.

“Nhưng giờ tôi mới chuẩn bị thôi. Mọi người chờ chút nhé.”

Takeuchi trông cũng rất bình thản. Gã điềm nhiên cho thêm

củi vào lò.

“Xin lỗi vì chúng tôi đến sớm quá. Để chúng tôi phụ chú một tay nhé.”

“Không không, hai người cứ nghỉ ngơi đi, à nhâm nhi thêm chút rượu vang cũng được đấy. Tối nay chúng ta sẽ nướng thịt ở ngoài hiên, lúc ấy thì xin nhờ cả vào cậu Toshiro.”

“Tiệc nướng à, nghe được đấy.” Toshiro chỉ tay về phía Takeuchi đầy hào hứng. “Quả nhiên đến những nơi như thế này thì tiệc nướng là phù hợp nhất nhỉ.”

“Chị cứ để đồ ở đó rồi ngồi xuống đi ạ. Madoka, để ông lấy nước ngọt cho cháu nhé.”

Takeuchi nhanh nhẹn đi quanh căn phòng, chuẩn bị rượu vang cho Toshiro và Hiroe, rồi rót nước cam cho Madoka. Nhìn điệu bộ của gã khi rót rượu vào ly thì thấy có thể gã thật lòng thích thú khi được đóng vai chủ nhà tiếp đãi khách như vậy.

Rượu vang có vẻ đắt tiền, nhung Hiroe chỉ thấy một vị chát chúa trong cổ họng.

“Mẹ sao thế, say xe ạ?”

Toshiro nhìn mặt Hiroe, tự nhiên nói ra những lời thừa thãi.

“Hả…” Hiroe chống chế qua quýt, vô thức ánh mắt bà cứ hướng về phía lò sưởi. Nhận thấy Takeuchi đang liếc nhìn mình đăm đăm, bà kịp định thần lại rồi nhìn sang chỗ khác.

“Uống rượu ban ngày mẹ thấy không quen lắm.” Nói đoạn bà nở nụ cười miễn cưỡng.

“Thế thì để tôi đi pha cà phê.” Takeuchi lại nhanh nhẹn đứng

lên.

Sau khi mang đồ uống ra, gã bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu làm món bánh cây Baumkuchen tại bàn bếp. Gã đập khoảng ba chục trứng gà vào bát.

“Lòng trắng phải để riêng sau đó đánh bông lên, đấy là bí quyết đấy ạ.” Takeuchi nhiệt tình giải thích.

Gã trộn bơ đã được làm tan bằng lò sưởi với trứng, rồi thêm đường.

“Nếu thiếu thì ta sẽ làm thêm, trước mắt cứ thế này đã.”

Takeuchi trộn thêm bột mì vào phần đã chia nhỏ ra ở bát rồi bước về phía lò sưởi.

Phía trên thành lò sưởi có để một ống tre dài khoảng 1 mét rưỡi. Gã rút thanh tre đó ra, nướng sơ trên lò lửa.

“Ồ, chú sẽ cuốn vào đó sao? Thú vị thật đấy.” Toshiro vẫn cầm trên tay ly rượu, nhìn theo vẻ hiếu kỳ.

Trong lò đã không còn vật lạ nào rõ hình dạng nữa.

Đó là cái gì nhỉ… Hiroe nghĩ.

Yukimi đoán Takeuchi đã chất thi thể của Ikemoto lên xe và đưa đi.

Nhưng Takeuchi thì đang ở đây.

Và có thứ gì đó như quần áo đang cháy trong lò.

Nếu đó là quần áo của Ikemoto…

Thì Ikemoto ở đâu?

Nhìn qua thôi cũng biết không thể có chuyện anh ta bị đốt cùng.

Vẫn ở trong cốp xe sao?

Thế nhưng việc Yukimi vắng mặt chỉ là vì Toshiro giữ ý với Takeuchi, Takeuchi không có gì bảo đảm chắc chắn rằng Yukimi sẽ không đến. Nếu vậy, hẳn là gã ta sẽ phải bỏ cái xác ra khỏi cốp trước rồi.

Thế nhưng Hiroe và Toshiro lại đến sớm hơn dự kiến. Bà không nghĩ Takeuchi có đủ thời gian để đi chôn cái xác trong núi.

Nhận được điện thoại của Toshiro gã ta cuống quá…

Cái xác ở đâu được nhỉ?

Chỉ nghĩ thôi Hiroe đã thấy tâm trạng chùng xuống.

Takeuchi thì không một mảy may tỏ ra băn khoăn hay bối rối gì về việc đã chở xác rồi giấu xác đi.

Gã dùng khăn vải lau đi vết dầu lem ra từ lòng ống tre vừa hơ trên lửa, rồi phết bột bánh cây Baumkuchen vào. Tiếp đó lại nướng ống tre trên lửa. Gã quay quay ống tre để bánh được chín đều.

Sau khi nướng khoảng 3 phút gã rút thanh tre ra. Rồi gã phết thêm một lớp bột bánh lên trên lớp bánh đã chuyển sang chín vàng.

“À, ra là các lớp vỏ cây được tạo nên như vậy. Phải làm bao nhiêu lần thế?”

“Dưới hai mươi lần thì không ra được độ dày ưng ý đâu.”

“Ôi… thế thì mất hơn một tiếng à. Vất vả ghê nhỉ.”

Toshiro cười nửa sửng sốt nửa thán phục.

“Không sao, mọi chuyện cứ để tôi lo.”

Takeuchi dùng khăn lau mồ hôi đã bắt đầu lấm tấm ở cổ rồi tiếp tục xoay xoay thanh tre như một nghệ nhân.

Toshiro ngừng quan sát, nằm dài ra sofa rồi mở bản đồ du lịch.

“Đến chiều ta ra hồ chơi nhé?”

“Ừm… Sau khi ăn món này.” Takeuchi đáp gọn lỏn.

“Hay ta đi du thuyền thì hơn nhỉ?”

“Cũng được, có thể ngắm được núi Phú Sĩ mà, tôi sẽ làm phó nháy cho mọi người.”

“Còn phải đi những chỗ Madoka thích nữa. Ngày mai cũng được… bảo tàng gấu bông hay bảo tàng ông già Noel gì đó.”

“Ừm… mọi người muốn đi đâu cũng được.”

“Tôi thì muốn đi cả quần thể núi Oshino Hakkai nữa kìa.”

“Nghe hay đấy.”

Toshiro vừa ngắm bản đồ du lịch vừa nói liến thoắng nhưng phản ứng của Takeuchi khá hời hợt.

Gã đang say sưa làm món bánh cây Baumkuchen.

Mồ hôi chảy ròng ròng, gã mải miết quay thanh tre.

Rồi chăm chú phết thêm các lớp bánh mới.

Hiroe nhìn cảnh ấy bỗng thấy lạnh toát sống lưng.

Sự nhiệt huyết một cách dị thường cùng với những giọt mồ hôi đang túa ra từ người gã.

Hiroe trở nên khó thở, liền cất tiếng gọi Toshiro.

“Cho mẹ mượn điện thoại được không? Có khi bố con về rồi cũng nên.”

Nhưng đứa con trai vẫn nằm yên, mặt nhăn lại.

“Mẹ thử thôi chu đáo một hôm xem sao nào? Mẹ lúc nào cũng vậy, mình đã để lại bản đồ đường đi rồi nên không sao đâu. Nếu bố muốn sẽ đến, mà không thì thôi. Sao cũng được mà.”

Bị nói thẳng một cách phũ phàng, Hiroe không biết phải làm sao. Bà vô định quay sang nhìn Madoka.

“Cháu muốn ra ngoài chơi.”

Tuy không đọc được suy nghĩ trong đầu Hiroe nhưng Madoka đã lựa đúng dịp để đưa ra lời cứu nguy giúp bà.

“Thế thì hai bà cháu mình đi dạo đi.”

Nghe thấy Hiroe nói vậy, Takeuchi liền khẽ quay cổ lại nhưng không đến mức ngoái hẳn đầu. Gã chỉ im lặng quay thanh tre.

Hiroe coi đó là tín hiệu đồng ý nên không hỏi lại lần nữa. Bà đội mũ cói cho Madoka, xịt thuốc chống côn trùng cho cháu rồi nắm tay cháu dẫn đi.

Cả hai ra đến bên ngoài. Nắng gắt nhưng không có hơi nóng oi ả. Gió theo dòng suối thổi tràn về trước căn nhà, mát rượi.

“Ôi, một chút nữa thôi là thành mỹ cảnh rồi.”

Toshiro cũng bước ra, trên tay vẫn cầm ly rượu.

Nhìn từ trước sân nhà, núi Phú Sĩ ở hướng Đông bị khuất bởi hàng cây phía trước nên chỉ thấy được một phần.

“Chỗ này được đấy. Lát nữa con sẽ chụp ảnh ở đây.”

Toshiro đi ra trước ga-ra rồi khom người xuống, các ngón tay

ghép vào thành một khung ảnh, nhắm góc chụp.

“Cháu đừng đi xa quá nhé!”

Hiroe thả tay Madoka rồi đi về phía ga-ra ô tô, mắt nhìn sang phía tay phải.

Có năm, sáu cây hoa trà ở đó. Cũng giống như phía bên trái của căn nhà gỗ. Thế nhưng cành cây bị cắt bớt rồi chất thành đám lớn nên trông có vẻ tiều tụy xơ xác.

Hình như cây cũng mới bị cắt thôi… Cành cây bị cắt bỏ chất thành đống dựa vào tường của ga-ra. Màu xanh của lá vẫn còn rất sắc.

Hiroe nhớ lại là bà đã nhìn thấy kéo tỉa cây để trong ga-ra ô tô… Càng nghĩ bà càng không thể rời mắt khỏi những cành cây chất đống.

Nhìn thoáng qua, xung quanh căn nhà gỗ được chăm sóc khá kỹ lưỡng từ nhổ cỏ đến xén tỉa cành cây. Có lẽ sau khi bàn bạc với Toshiro, Takeuchi đã đến đây một lần và nhân tiện lúc dọn dẹp trong nhà đã dọn luôn cả bên ngoài.

Vậy tại sao hôm nay gã ta lại phải đốn nhiều cành cây như vậy? Hay phần này lần trước còn làm chưa hết? Nhưng dẫu vậy thì xén tỉa thế này vẫn là quá nhiều. Những nụ hoa cũng bị xén bỏ đi không thương tiếc.

Không lẽ nào… bà thầm nghĩ.

Có điều làm vậy thì lộ liễu quá. Chỉ cần có một gợn nghi ngờ thôi thì sẽ đập ngay vào mắt.

Thế nhưng, độ lớn của đống cây đó vừa đủ để giấu một con

người.

Hiroe hít vào một hơi thật sâu rồi tiến lại gần.

Không có lẽ…

Bà ngồi xổm xuống rồi đưa tay với những cành lá đang xoắn xít vào nhau.

Không lẽ…

Bà vươn tay nhấc khoảng một nửa chỗ cành cây lên, như thể đang mở nắp.

"…"

Không có.

Toàn bộ chỉ là cành cây thôi.

Là bẫy ư?

Là bẫy mà Takeuchi giăng ra để điều tra xem ai đang nghi ngờ mình ư?

Hiroe cảm thấy ai đó đang nhìn mình ngay bên cạnh liền giật mình ngẩng lên.

"Mẹ làm gì thế?"

Toshiro đang nhìn bà với ánh mắt hoài nghi.

"Không có gì."

Hiroe lắc đầu đứng dậy. Bà quyết định không nói gì vì biết rằng nói ra chỉ khiến hai mẹ con mâu thuẫn.

"Nhưng mà ở đây chẳng có quái gì mẹ nhỉ."

Toshiro ngắm nhìn dòng chảy thanh nhã của con suối nhỏ trong thoáng chốc rồi có vẻ thấy chán nên quay lưng bỏ đi.

“Chẳng có gì, chẳng có gì, chẳng có chẳng có gì…”

Vừa hát những câu kỳ quái Toshiro vừa đi về phía nhà gỗ.

Đúng là chẳng có gì… Hiroe cảm thấy thoải mái hơn một chút sau bao nhiêu căng thẳng. Đống cành cây bị đốn như đang cười cợt vào mặt bà. Như thể chúng bảo rằng tất cả chỉ là do bà nghĩ quá lên thôi…

Có thật là như vậy không?

Nếu không phải vậy thì sao?

Có khi ban đầu Takeuchi cũng định giấu ở đây. Nhưng trong khi cắt cành cây và gom lại gã ta nhận ra chỗ này sẽ dễ bị phát hiện. Hoặc gã ta chợt nghĩ ra một nơi khác… Thế nên mới quyết định không giấu ở đây nữa.

Thế thì, gã ta đã giấu ở đâu?

Đằng sau ngôi nhà gỗ chỉ có đám cỏ rậm rạp. Không có vết kéo lê cũng không có dấu chân người giẫm đạp cỏ.

Bờ suối cũng vậy.

Trong ga-ra cũng chỉ có một vài dụng cụ làm vườn và củi, không thấy có gì khả nghi.

Thế có nghĩa là chỉ còn ngôi nhà gỗ. Hay gã ta đã giấu cái xác trong phòng ngủ của mình?

“Bà ơi!”

Madoka gọi như sắp khóc. Nhìn kỹ con bé đang chạy vòng vòng như chuột để tránh thứ gì đó ở trong bụi cỏ.

“Sao cháu lại ra tận đằng đấy chứ!”

Hiroe lại gần, hình như đó là một con châu chấu.

“Không sao đâu, đây bà bắt được nó rồi này.”

Hiroe dùng hai tay tóm lấy chú châu chấu nhỏ rồi thả nó về lại bụi cỏ.

“Cháu đi ra đằng này đi kẻo bị muỗi cắn đấy.”

Đúng lúc Hiroe nói vậy và đặt tay lên vai Madoka…

Bà chợt nghe thấy tiếng cành cây kêu kẽo kẹt ở gần đó.

Hiroe đứng khựng lại trước bụi cỏ rậm và rừng cây phía sau đó mà chẳng rõ lý do.

Những cành cây nhỏ đung đưa theo gió.

Cảnh sắc chỉ có vậy.

Tiếng cành cây kêu kẽo kẹt cũng chỉ vang lên trong một khắc, giờ chỉ còn nghe thấy tiếng chim.

Thế nhưng khi dần thu hẹp lại tầm mắt và nhìn xuống dưới chân mình, Hiroe lại bị thu hút bởi một thứ khác.

Ở quanh khu này, cỏ dại có vẻ đổ rạp hơn các nơi khác.

Không những thế còn có những nơi có bị giẫm lên rõ ràng. Một phần… một chỗ… hai chỗ trong đám cỏ.

Xe ô tô…?

Hiroe chợt nhận ra những chỗ bị giẫm nát hoàn toàn có lẽ là do bánh xe lăn qua. Xe ô tô đã đến tận nơi này sau khi lao thẳng vào đám cỏ.

Chỗ này cách ga-ra xe khoảng 10 mét, ở giữa hai nơi có giàn hoa trà. Tại sao ai đó lại phóng xe vào đây?

A…

Nhìn kỹ trong đám cỏ lùm xùm, Hiroe thấy có một vài chỗ

ngọn cỏ bị rối vào nhau. Ai đó đã bước vào trong ấy.

Sau đám cỏ có một cây tuyết tùng. Nó đứng trơ trọi thẳng băng giữa đám cây cỏ lộn xộn. Cây tuyết tùng được tắm nắng mặt trời thỏa thuê nên có thể cao mảnh mai tầm mười mấy mét, xét từ tầm mắt của Hiroe, với những tán lá chọc lên xanh sẫm.

Hiroe bước vào bụi cỏ. Đầu cỏ lau chọc vào chân bà lao xao.

Đi khoảng bảy bước, bà đã đứng dưới tán cây tuyết tùng.

Khi ngước lên, đập ngay vào mắt bà là một bó dây thừng được vắt ngang cành cây chỉ cao bằng tầm tay với.

Ôi… trong đầu Hiroe hiện ra một khung cảnh.

Vắt dây thừng qua cành cây trên cao, phần dây thòng xuống buộc vào xe ô tô.. .

Nếu đó là sự thật thì một thứ gì đấy được buộc bằng đầu còn lại của dây thừng sẽ được kéo lên cao rồi treo trên cây.

Bà rụt rè từ từ ngẩng đầu lên.

Có một vài nhánh cây bị gãy đập vào mắt bà.

Và rồi ở trên cao hơn nữa…

Hiroe đã thấy.

Một cái túi trong suốt được bọc bởi một thứ gì đó dạng lưới đan rối… có thể là một chiếc võng… Vật thể to lớn có hình hài tựa như một miếng chân giò rút xương đang được treo lơ lửng trên đầu bà.

Hiroe không cần nhìn kỹ cũng biết thứ bên trong túi là gì. Những chiếc răng nhe ra, đôi mắt đục ngầu đang nhìn ai đó không phải Hiroe hiện ra sau những mối lưới thưa thớt.

Hiroe khom người rời khỏi tán tuyết tùng.

Chân bà như muốn khuỵu xuống, nhưng bà vẫn cố chạy ra khỏi đám cỏ.

Cơn buồn nôn dâng lên tận cổ họng, bà men theo bờ suối rồi ngồi sụp xuống. Bà nôn hết tất cả những thứ trong dạ dày xuống đám cỏ. Bà cố định thần lại nhưng ngay lập tức cơn buồn nôn lại trào lên. Bà lại tiếp tục nôn thốc nôn tháo.

Giữa lúc đó có ai đấy đang tiến lại gần…

Người đó bắt đầu xoa xoa lưng cho Hiroe từ phía sau.

Không phải Madoka. Bàn tay lớn và nóng dị thường.

Hiroe quệt tay lau miệng rồi quay lại.

Là Takeuchi.

Gã đang quỳ một chân xuống, tay còn lại đang ôm một đống củi.

Gã nhìn Hiroe với đôi mắt không để lộ một tia cảm xúc.

“Có chuyện gì vậy chị?”

Gã dịu dàng hỏi.

Hiroe từ khó thở chuyển sang thở dốc, tay đưa lên che miệng.

“Có chuyện gì thế?”

Vừa hỏi gã vừa nhìn đăm đăm vào mặt Hiroe. Cái nhìn như xuyên thấu đến tận tâm can bà.

“Chị đã nhìn thấy gì à?”

Vừa từ từ vuốt dọc sống lưng Hiroe, gã vừa hỏi như trò chuyện.

“Chị cứ nói đi, không sao đâu. Chị đã nhìn thấy gì vậy? Hả chị? Hả chị?”

Hiroe lắc đầu.

Gã càng vuốt lưng bà càng rùng mình ghê rợn. Bà cố hết sức để chịu đựng điều đó.

Gió thổi làm rối tung mái tóc bà.

Cành cây tuyết tùng lại kẽo kẹt.

Vai của Hiroe khẽ giật lên, cùng lúc đó bàn tay vuốt sau lưng của Takeuchi cũng dừng lại.

Takeuchi nhìn đăm đăm. Ánh nhìn đó gay gắt đến mức không cần quay sang bà cũng cảm nhận được.

“Chị à… Không sao đâu.”

Bàn tay xoa lưng lại bắt đầu cử động.

“Hãy tin tôi.”

Tuy gã nói với giọng như thì thầm, nhưng trong giọng nói đó lại chứa đựng một bầu nhiệt huyết dị thường.

“Chị không cần phải lo lắng gì hết. Không sao đâu. Tất cả rồi sẽ ổn thôi. Tôi tin chị. Vì thế, chị cũng hãy tin tôi. Nhé?”

Tin cái gì cơ chứ?

“Không sao đâu. Chị hãy tin tôi như trước nay vẫn thế nhé.”

Takeuchi xoa vai Hiroe như để khích lệ.

“Nào, Madoka, cháu cũng vào nhà đi thôi.”

Takeuchi nói với Madoka đang lo lắng nhìn bà, rồi dẫn hai bà cháu quay lại nhà gỗ với vẻ ôn hòa đến bệnh hoạn.

Toshiro đang giúp Takeuchi nướng bánh trong phòng khách.

“Chú Takeuchi, tôi chịu rồi, đổi ca đổi ca. Dáng bánh bị vẹo lại còn sắp cháy mất, đúng là không biết cách thì không nên làm. Ôi khó thật. Lại còn nóng nữa chứ.”

Takeuchi tươi cười cầm lại thanh tre tròn đã phủ bánh bên ngoài.

“Bà nhà có vẻ không khỏe trong người nên để bà nghỉ trên giường một chút vậy.”

“Ồ thế à, chắc là mẹ say xe thật rồi. Mẹ đi nằm đi ạ.” Toshiro đáp điềm nhiên không mảy may nghi ngờ.

Takeuchi mở cửa căn phòng trong góc. Phòng khoảng 12 mét vuông với hai chiếc giường kê trong đó.

“Chị nghỉ ngơi một chút sẽ khỏe hơn đấy. Không phải lo gì đâu ạ.”

Takeuchi tỏ ra quan tâm chu đáo rồi nở một nụ cười vô cảm, đoạn biến mất sau cánh cửa.

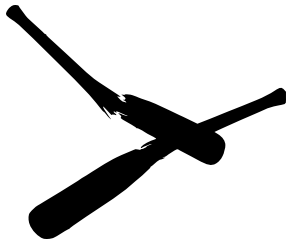

“Không được, không thể cứ ngồi yên như này được.”

Đang cắn miếng cơm nắm Kyoko mời lại sau khi về nhà Ikemoto, bố chồng Yukimi khẽ nói.

Thế nhưng có vẻ ông cũng chưa nghĩ ra được cách gì hiệu quả nên chỉ lầm bầm như đang vắt óc suy nghĩ mà thôi.

“Trước mắt con muốn nhờ bố nói rõ cho Toshiro biết.” Yukimi thử đề nghị. “Chỉ có anh ấy là tin tưởng Takeuchi hoàn toàn, không mảy may nghi ngờ gì. Nếu cứ để mặc như vậy thì anh ấy sẽ ngày càng bị Takeuchi tiếp cận.”

“Ừm.” Bố chồng gật đầu nặng nề. “Trước mắt cứ để cho mấy mẹ con bà cháu họ ở biệt thự gì đó đã, vắng nhà lúc này tốt hơn. Rồi sau đó bố sẽ tìm cách liên hệ với cảnh sát…”

“Ôi, thôi đúng rồi…”

Đột nhiên Kyoko trở nên bồn chồn, đi đi lại lại đầy khó hiểu. Sau đó mắt chị ta mở to như giật mình bừng tỉnh rồi nói. “Tôi nhớ ra rồi, ông nói biệt thự làm tôi chợt nhớ ra…” Chị ta nói vẻ

hào hứng, vừa nói vừa nhìn Yukimi.

“Takeuchi có biệt thự. Chúng tôi đã đến đó với nhà Matoba khoảng một năm trước khi xảy ra vụ án kia. Nó nằm ở trong núi nên có lẽ nhà tôi đã bị đưa đến đó.”

Thế thì có thể lắm, Yukimi nghĩ. Cô hỏi Kyoko xem chị ta có biết địa chỉ không, chị ta nói có lẽ nếu đi thì sẽ nhớ.

“Thế thì con sẽ đi cùng chị Kyoko. Việc ở nhà nhờ bố ạ.”

“Chỉ có hai người như vậy liệu có ổn không?”

Bố chồng lo lắng hỏi nhưng Yukimi đã trấn an ông rằng không sao.

Họ ăn trưa qua loa, sau đó Kyoko nhờ em gái và Kazuto trông nhà rồi ba người rời đi. Đầu tiên Yukimi cùng Kyoko lái xe chở bố chồng về nhà. Vì mẹ chồng đã để lại giấy chỉ đường đi đến biệt thự nên phần còn lại bố chồng sẽ tự lo liệu, Yukimi lại lên xe đi cùng Kyoko.

Nhưng sau đây mới là vấn đề. Không biết Takeuchi có ở biệt thự của gã không, nếu gã ở đó thì nên làm thế nào? Nói là đến xem tình hình nhưng cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Vì gã là người mà ngay cả Ikemoto cũng không đọ nổi nên thật sự cần phải mang theo thứ gì đó làm vũ khí mới yên tâm được.

“Cô Yukimi, có chiếc xe cứ bám đuôi theo ta, không có vấn đề gì chứ?”

“Hả?” Yukimi quay đầu nhìn lại, xác nhận chiếc xe.

“Từ nãy đến giờ họ cứ theo sau ta suốt.”

“À, vậy là cảnh sát rồi.”

Có lẽ họ nghĩ Kyoko đang đi đến nơi Ikemoto ẩn nấp. Thật là buồn ngủ gặp chiếu manh. Cô quyết định cứ để họ bám theo. Khi cần sẽ nhờ họ ra mặt, lần này nhất định phải nhờ họ giúp một tay.

Kyoko từ lối vào đường cao tốc Fuchu chuyển sang đường cao tốc Chuo, phóng như bay ở làn xe vượt phía ngoài. Hình như biệt thự của Takeuchi ở vùng Yamanakako. Từ lối ra khỏi đường cao tốc Fuji Yoshida chị ta chuyển sang đường thường và đi theo hướng Yamanakako.

Xe đi qua bờ hồ Yamanakako, chạy bon bon qua con phố tấp nập khách sạn, lữ quán. Nhưng sau khi đi xa khỏi hồ và khung cảnh núi non trở nên đậm nét hơn thì xe bắt đầu giảm tốc.

"A… kỳ lạ thật…"

Vừa nhìn quanh quất xung quanh Kyoko vừa nói.

"Có chuyện gì vậy?"

"Tôi chắc chắn ở mạn này mà… nhưng không ngờ còn phải đi vào đường nhỏ nữa."

"Có nhiều đường nhỏ quá nhỉ."

"Ừ… nhưng cảnh sắc khi đó thì tôi lại không nhớ lắm."

Ôi, nếu bình tĩnh suy xét thì có lẽ đã dự tính trước được chuyện này… Yukimi bế tắc chỉ muốn đưa tay lên ôm đầu. Dù sao đó cũng là con đường Kyoko chỉ đi qua có một lần bốn năm về trước. Cô đã dựa dẫm vào Kyoko quá nhiều. Nhưng đến tận đây mới nhận ra thì đã quá muộn rồi.

"Xin lỗi, tôi quay xe lại."

Đi một đoạn chị ta lại vòng xe lại.

Quay lại cũng được nhưng có vẻ vẫn chưa tìm ra đúng đường. Chị ta hết nhìn sang hai bên đường rồi lại lắc đầu.

Yukimi cũng nhìn đăm đăm hai bên đường dù biết cũng chẳng giúp ích được gì.

Đúng lúc ấy, cô nhìn thấy chiếc Cedric màu trắng chạy ở làn đối diện. Phản xạ tự nhiên khiến cô nhìn vào ghế lái. Là bố chồng cô!

“Chị Kyoko, chị vòng xe lại đi, bố chồng tôi vừa chạy qua.”

“Hả? Hả?”

Kyoko tuy hơi thắc mắc nhưng cũng nhanh chóng bẻ tay lái. Xe của cảnh sát cũng phải quay cuồng theo lộ trình đi lại của chiếc xe này.

“Chị bấm còi đi.”

Cả hai vừa đuổi theo vừa bấm còi inh ỏi, cuối cùng thì chiếc Cedric cũng đỗ lại bên vệ đường. Kyoko cũng dừng xe lại sau đó.

Yukimi bước ra ngoài, chạy đến bên xe của bố.

“Có chuyện gì thế?” Mặt của bố chồng lộ rõ vẻ sửng sốt.

“Con cũng muốn hỏi bố câu đó. Biệt thự mà cả nhà mình đi ở khu này ạ?”

Bố chồng nhìn giấy ghi chú và gật đầu.

“Ừ.”

Liệu đây có phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên không? Yukimi thì hoàn toàn không nghĩ vậy.

“Bọn con sẽ đi theo bố.”

Tuy chưa suy nghĩ cho mạch lạc được nhưng sự nóng ruột trong cô là thật. Yukimi lại nhảy vào xe của Kyoko.

Hiroe vừa nắm tay Madoka từ phòng ngủ bước ra, Takeuchi đang ngồi trước lò sưởi đã quay sang cười với khuôn mặt đẫm mồ hôi.

“Sắp xong rồi ạ.”

Đã một tiếng trôi qua kể từ lúc đó, món bánh cây Baumkuchen cũng đã dày hơn rất nhiều.

Thế nhưng mùi hương ngọt ngào tỏa ra từ bánh nướng cũng chỉ càng khiến Hiroe thêm nôn nao.

Toshiro đã lăn ra ngủ say như chết trên sofa.

Hiroe tự tìm nhà vệ sinh rồi dẫn Madoka đi tè. Sau khi xong xuôi bà vội vã quay trở lại phòng ngủ. Tuy không ai cấm bà làm gì khác nhưng trong tâm bà thấy mình không khác gì tù nhân bị giam lỏng.

Bà ngồi xuống giường và thở dài. Sức chịu đựng của bà có lẽ đã cạn kiệt rồi. Nếu cứ ở mãi trong này thần kinh bà sẽ không trụ được mất. Làm sao bà có thể coi như chưa từng nhìn thấy gì rồi cùng nướng thịt, đốt pháo hoa và ngủ lại nơi này chứ?

Dù có nghĩ ngợi đến đâu cũng chỉ thêm phí thời gian mà thôi.

“Madoka gọi bố vào đây cho bà nhé.”

Nói đoạn Hiroe bảo Madoka đi ra phòng khách.

Một lúc sau cửa mở ra. Madoka đi vào trước, Toshiro thò đầu

vào sau với vẻ mặt ngái ngủ.

“Có chuyện gì thế mẹ?”

Hiroe kéo tay con trai rồi đóng cửa phòng lại. Bà thở đều một hơi rồi nói.

“Ta về thôi. Đừng nói gì với người kia cả.”

“Hả?”

Trước vẻ mặt thộn ra của Toshiro, Hiroe lắc đầu.

“Nói chung ta cần rời khỏi đây. Mọi chuyện mẹ sẽ nói rõ với con sau.”

“Khoan đã. Nghĩa là ta không nói gì mà bỏ đi á? Mẹ sao thế?”

Hiroe nhìn xung quanh rồi lại hạ thấp giọng.

“Mẹ đã nhìn thấy xác chết.”

Toshiro thò cổ ra, một bên gò má nhếch lên, toàn bộ khuôn mặt làm thành một dấu hỏi to đùng.

“Thi thể của anh Ikemoto. Nó ở đây đấy!”

“Đến mẹ mà cũng nói những chuyện ấy sao?” Tuy nói vậy nhưng Toshiro vẫn chau mày lại. “Ở đâu ạ?”

“Cái xác bị treo trên cây tuyết tùng ở bên kia ga-ra ô tô. Cái cây đứng trơ trọi một mình ấy.”

Toshiro nhìn lại Hiroe một lần nữa để xác nhận xem mẹ mình có bị ảo giác hay không, sau đó chỉ nói nhỏ, “Con đi xem thử” rồi rời khỏi phòng.

“Mình sẽ về nhà ạ?”

Madoka ngước lên nhìn bà. Hiroe bế cháu lên.

“Xin lỗi Madoka. Hôm nay cháu hãy ngoan nghe lời bà nhé.”

Madoka lúng túng gì đó trong miệng. Dường như con bé đang phân vân không biết có nên quấy khóc hay không.

“Cháu muốn chơi pháo hoa.”

Rốt cuộc Madoka chỉ nói lí nhí một câu như vậy.

“Mẹ đang đợi ở nhà nên ta về chơi pháo hoa với mẹ nhé? Được không?”

“Thật không ạ?”

“Thật. Từ hôm nay mẹ sẽ về hẳn. Mẹ sẽ không đi đâu nữa hết. Mẹ sẽ ở bên Madoka.”

Hiroe không nói bừa cho qua. Chẳng có cớ gì mà Yukimi phải rời khỏi nhà cả.

Hiroe đã chuẩn bị sẵn sàng để có thể rời khỏi đây bất cứ lúc nào thì Toshiro quay lại. Anh đóng cửa, lườm mẹ rồi thở dài một tiếng.

“Mẹ thôi đi. Mẹ lại đi tin những điều Yukimi nói à?”

Hiroe không tin vào tai mình.

“Nó ở đó mà, đúng không?”

“Không có. Chẳng có gì cả. Mẹ nhìn thấy cái gì mà lại phán như vậy?”

Nét mặt của Toshiro hoàn toàn tỉnh táo.

Đầu óc mình có vấn đề gì thật sao… Hiroe trở nên hỗn loạn.

Bà rời khỏi phòng ngủ. Chạm phải ánh mắt của Takeuchi nhưng bà cứ lờ đi và đi thẳng qua phòng khách. Để Madoka lại cũng không yên tâm nên bà cứ ôm cô bé rồi rời khỏi căn nhà gỗ.

Bà đi qua trước ga-ra, đi xuyên qua đám cỏ đến dưới cây tuyết tùng.

Bà ngẩng đầu lên.

Không có. Thật sự không có.

Thế thì, thứ bà đã nhìn thấy là gì?

Hiroe đứng khựng lại.

Rồi bà chợt nhận ra nhánh cây xương xẩu bị gãy vẫn nguyên trạng thái cũ.

Có nghĩa là… cái xác đã được giấu đi chỗ khác.

Hiroe nhảy ra khỏi đám cỏ. Nơi có thể giấu được ngay chỉ có thể là chỗ đó.

Bà đi đến gần chồng cành cây bên hông ga-ra.

Độ lớn của đống cành cây thoạt nhìn có vẻ không thay đổi gì so với lúc nãy.

Hiroe đưa một tay ra nhấc phần cành cây bên trên lên.

Quả nhiên cái xác ở đây.

Bà nhìn đăm đăm vào cái xác, miệng nín bặt, rồi hoảng hốt bịt mắt Madoka lại. Con bé gần như sắp òa lên khóc nên bà vội xoa lưng cháu vỗ về.

“Không sao, không sao. Không có gì đâu.”

Tuy an ủi cháu nhưng bản thân Hiroe cũng run rẩy không sao ngăn lại được.

Gã đã chuyển cái xác về đây, rồi lại bình thản nướng Baumkuchen như thể chưa từng xảy ra chuyện gì.

Bà không thể chịu đựng thêm được nữa.

Hiroe rẽ ở góc ga-ra định quay vào nhà gọi Toshiro.

Nhưng…

Takeuchi đã đứng đợi ở đó.

Gã ta ấn vai xoay người Hiroe về phía mình, mắt liếc về phía đống cành cây. Rồi quay sang nhìn Hiroe với đôi mắt mở to vằn tia máu.

“Tôi đã bảo chị rồi cơ mà. Chị không phải lo gì hết. Cứ để yên cho tôi.”

Gã lắc lắc vai Hiroe, miệng cười trông rõ bặm trợn.

“Chị là đồng minh của tôi cơ mà? Trong vụ luật sư Seki chị chẳng đã giúp tôi đấy sao? Tôi hiểu rồi, tôi sẽ không di chuyển nó nữa. Tôi tin chị. Vì thế, chị đừng phản bội tôi đấy nhé. Hãy tin tôi. Không sao đâu. Tất cả những việc tôi làm rồi sẽ đều êm đẹp. Hãy yên tâm phó mặc cho tôi.”

Bị nhìn xuyên thấu bởi ánh mắt không còn phản chiếu tia sáng, toàn thân Hiroe mềm nhũn ra. Sự cuồng loạn đang ở ngay trước mắt bà.

Takeuchi gật gù như tự hài lòng với lời thuyết phục của chính mình rồi nhanh chóng sắp xếp lại đống cành cây, ngay sau đó gã lập tức đổi hẳn tông giọng. “Bánh xong rồi, chúng ta cùng ăn thôi.” Gã nói với hai bà cháu với vẻ tươi tỉnh như thể đó mới là hiện thực.

Hiroe không thể điều khiển được mình nữa, bà quay trở về căn nhà gỗ như lời gã bảo. Toshiro đứng trước cửa với vẻ thăm dò tình hình nhưng vừa thấy Takeuchi nhún vai, con bà liền tự

hiểu mọi chuyện đã được giải quyết xong, bèn đi thẳng vào nhà.

“Nào, xong rồi đây. Lần đầu tiên mọi người được ăn bánh cây Baumkuchen nóng hổi mới ra lò đúng không?” Takeuchi nói, giọng tươi rói đến mức bất bình thường.

“Tôi đã chờ mãi đấy.” Toshiro vỗ tay hào hứng hùa theo.

Hiroe đặt Madoka xuống rồi ngồi xuống cạnh Toshiro trên sofa.

“Cái xác vẫn ở đây. Chỉ là nó đã bị dời đi chỗ khác.”

Hiroe thử nói nhỏ bên tai Toshiro nhưng con bà chỉ nhăn mặt lộ rõ vẻ khó chịu, “Mẹ thôi đi” và từ chối không muốn nói tiếp chuyện đó.

“Không biết có hợp với khẩu vị của mọi người không.”

Takeuchi cắt chiếc bánh cây Baumkuchen vừa lấy ra khỏi thanh tre, bỏ vào từng đĩa rồi mang ra mời.

“Ồ, to quá.”

Đúng như Toshiro nói, nó to đến mức Hiroe chỉ nhìn thôi đã thấy nôn nao.

“Xin mời xin mời, mọi người ăn đi đừng ngại.”

Takeuchi đặt nước hoa quả và trà xuống trước mặt mọi người rồi ngồi xuống sofa đối diện.

“Ừm, đúng là ngon quá!” Toshiro cắn một miếng thật to rồi rên lên cảm thán. “Món này phải gọi là tuyệt phẩm đấy. Tôi có thể ăn được cả cái.”

Takeuchi nheo mắt vui sướng, rồi gã cũng cắn một miếng. Một nụ cười mãn nguyện nở ra trên môi.

“Nào nào, chị sao thế ạ? Chị ăn thử đi đừng ngại. Nói lại bảo tự mãn nhưng quả thật là ngon lắm đấy ạ.”

Takeuchi chìa tay ra mời Hiroe.

“Madoka, ăn đi con.”

Toshiro vừa nói vừa ăn thêm hai, ba miếng nữa, bánh có vẻ ngon thật. Madoka cũng giống Hiroe, chỉ ngồi im không động đậy.

“Kìa chị, ăn đi chứ.” Nụ cười của Takeuchi đang dần trở nên đanh lại.

Hiroe nhìn xuống chiếc bánh cây Baumkuchen. Ngay lập tức cuống họng của bà bị bóp nghẹt, cơn buồn nôn lại trào lên. Nó được nướng bởi ngọn lửa đã thiêu cháy quần áo của Ikemoto. Nghĩ đến đó bà không sao ăn nổi.

“Kìa chị,” Takeuchi giục giã bằng giọng hơi lạc đi. “Chị ăn đi chứ. Tôi đã mất bao nhiêu công làm đấy!”

“Chắc là do mẹ tôi vẫn còn mệt.”

Toshiro cũng bắt đầu bị áp đảo bởi sự nhiệt tình dị thường của Takeuchi, đành cười gượng để làm dịu bầu không khí rồi hướng sự chú ý sang Madoka.

“Nào, Madoka. Bố sẽ bẻ nhỏ ra cho con, con ăn đi nhé!”

Toshiro nói rồi đưa cho Madoka một miếng bánh vừa miệng qua trước mặt Hiroe.

Madoka lắc đầu từ chối.

“Con sao thế? Ăn thử một miếng đi nào.”

Madoka lắc đầu, run lên bần bật.

“Sao con lại không thích?”

“Con muốn về!” con bé lí nhí.

Toshiro liếc Hiroe một cái rồi thở dài.

“Vừa mới đến mà, chưa về được đâu.”

“Con muốn về!” Lần này con bé nói dõng dạc.

“Tại sao con lại muốn về? Về nhà cũng chẳng có gì đâu.”

“Có mẹ mà.”

Toshiro quay sang cười khổ sở với Takeuchi như thể đã hết cách. Trên khuôn mặt Takeuchi nụ cười đã vụt tắt.

Gã vẫn nhìn đăm đăm vào Hiroe.

“Chị này, bánh ngon mà. Xin chị đấy, hãy ăn một miếng đi!” Gã lại thúc giục một cách lì lợm.

“Chú Takeuchi, chú đừng ép mẹ tôi nữa. Phần còn thừa tôi sẽ ăn hết.”

“Đi về cơ!” Madoka hét lên.

“Ta về thôi,” Hiroe cũng không chịu được nữa phải lên tiếng.

“Thôi mà mẹ ơi,” Toshiro tỏ vẻ chán nản.

“Chị này, đừng làm tôi thất vọng.” Takeuchi nói bằng giọng thống thiết như thể oan khuất lắm.

“Nhưng mà… tôi không thể ăn được.” Hiroe cố nín cơn nôn nao, mắt nhòe nước. “Tôi sẽ không nói với ai đâu, hãy cho tôi về đi.”

“Nhưng tôi muốn chị ăn.”

“Này chú Takeuchi!”

“Đi về cơ! Đi về cơ!”

“Tôi đã mất bao nhiêu công làm món này!”

“Chú Takeuchi.”

“Chị Kajima!”

“Đi về! Đi về! Đi về!

Trước tiếng hét của Madoka, Takeuchi đột nhiên túm lấy miếng bánh Baumkuchen gần tay mình rồi ném vút đi.

Madoka gào khóc thảm thiết.

“Chú làm gì thế?”

Toshiro đứng lên. Hiroe cũng vội vàng ôm Madoka vào lòng.

“Hả? Tôi là người sai sao?”

Takeuchi hết liếc trái lại liếc phải, mũi thở ra hồng hộc như đang lên cơn.

“Đó không phải là thái độ dành cho trẻ con.”

“Tôi đã mất bao nhiêu công để làm món ấy! Hãy hiểu cho tôi!”

Takeuchi trừng mắt tiến đến gần Toshiro. Dáng vẻ của gã rõ ràng không giống người bình thường.

“Chú nói gì thế?” Toshiro hỏi, mặt lộ rõ vẻ căng thẳng.

“Đi về thôi.”

Hiroe linh cảm mối nguy hiểm đang sắp giáng xuống liền bế Madoka đứng lên khỏi ghế.

“Cái gì thế này, thật là…”

Toshiro buông thõng một lời bâng quơ, đoạn với tay ra lấy chiếc túi để sau sofa.

“Hãy hiểu cho tôi.”

Trái với giọng van nài như sắp khóc, Takeuchi đang dùng nắm đấm đấm liên tục vào đùi mình. Hiroe thấy buồn nôn.

“Trước mắt hôm nay chúng tôi xin phép về đã.” Toshiro nói lời từ chối một cách lạnh nhạt.

“Thôi được rồi, mau đi thôi.” Hiroe đã ra đến cửa, giục Toshiro.

“Ra là vậy…”

Takeuchi lắc đầu vẻ tiếc nuối, rồi gã đi về phía lò sưởi ngược lại hướng của ba người nhà Hiroe.

“Nhanh lên!”

Hiroe nhắc lại, Toshiro cuối cùng cũng quay lưng lại với Takeuchi.

Takeuchi có vẻ như cũng không thèm tranh cãi với họ nữa, gã cúi xuống trước lò sưởi.

Nhìn thấy vậy, sự căng thẳng như sắp bùng nổ trong Hiroe thoáng dịu lại.

Nhưng Takeuchi lập tức đứng lên. Trên tay hắn cầm que cời lửa bằng đồng thau, khuôn mặt khi quay lại của gã như đã hóa thành quỷ dữ.

Gã tiến từng bước lớn, đằng đằng sát khí.

“Hừ… hừ… hừ…”

Toshiro nghe tiếng hét của Hiroe liền quay đầu lại, nhưng vừa lúc ấy Takeuchi đã giáng thanh cơi lửa xuống.

“Á!” Toshiro kêu lên một tiếng thất thanh rồi lảo đảo ngã ra

sàn nhà. Ngay lập tức Takeuchi lao tới và giáng xuống thêm hai, ba phát.

"Hừm… hừm… gừ… gừ…"

Gã dồn sức vào cú đánh, từ cuống họng phát ra những tiếng rên dị thường.

"Aaaaaaaaaaaa…"

Khi Toshiro đã ôm đầu lăn lộn trên sàn nhà, Takeuchi dừng tay.

Gã quay sang Hiroe với đôi mắt đảo nhanh vô định.

"Chị đợi tôi với."

Rồi gã bước nhanh đến trước khi Hiroe kịp thủ thế. Nhưng Toshiro đã kịp đưa tay ra kéo chân gã lại. Takeuchi bị mất thăng bằng ngã bổ về phía trước.

"Mẹ mau chạy đi… Nhanh lên!"

Toshiro cố gắng nói trong cơn đau đớn, ném chùm chìa khóa từ trong túi về phía Hiroe.

"Chị Kajima, chị Kajima."

Takeuchi ngẩng cổ lên gọi Hiroe. Từ miệng hắn một vết máu đỏ tươi chảy ra.

"Mau chạy đi!"

Bị áp đảo bởi tiếng hét của Toshiro, Hiroe ôm chặt Madoka đang khóc thét vào lòng rồi chạy ra bên ngoài. Chân bà như muốn ríu lại, loạng choạng suýt ngã. Bà đánh rơi chìa khóa, vội vàng cúi xuống nhặt lại. Bà hoảng loạn chạy vội ra ga-ra xe. Bà mở cửa sau xe Corolla rồi đặt Madoka lên ghế cho trẻ em.

“Chị Kajima…” Tiếng Takeuchi vọng lại.

Không có thời gian thắt dây an toàn cho Madoka. Sau đó bà đóng cửa ghế sau rồi mở cửa ghế lái.

“Chị Kajima…”

Takeuchi đã xuất hiện trước ga-ra.

Hiroe vội vàng ngồi vào ghế lái. Takeuchi điên cuồng lao tới. Tay gã chạm vào cánh cửa. Hiroe vẫn quyết đóng sập cửa.

Takeuchi hét lên một tiếng váng óc. Bà mở cửa, gã ngã lăn ra do bị mất đà. Bà lại một lần nữa đóng cửa rồi khóa ngay lại.

Takeuchi nhảy lên như thể muốn bám dính lấy chiếc xe.

“Chị này, hãy mở cửa ra đi! Kìa chị, tôi xin chị đấy!”

Mặt gã nhăn nhúm như tờ giấy bị vò nát, nắm đấm tay đập liên tục vào cửa kính. Hiroe choáng váng vì sự cuồng điên đang áp đảo chỉ cách mình một lớp cửa kính.

Không biết Toshiro thế nào rồi. Không thể để nó lại một mình mà trốn đi được.

Trong khi đó, Takeuchi bắt đầu húc thẳng đầu vào cửa kính. Gã lao thẳng vào cửa với một vẻ dị thường hết mức, đến khi dải băng bó trên đầu nhuộm đỏ sẫm. Tiếng động rợn người vang khắp ô tô. Tiếng khóc của Madoka càng trở nên thảm thiết hơn, hòa cùng sự dị thường đó.

Không được rồi. Chỉ còn nước trốn đi thôi. Nghĩ bụng, Hiroe định nổ máy phóng đi nhưng bà chợt nhận ra đã đánh rơi mất chìa khóa xe.

Mình lại đánh rơi chăng? Nó đâu mất rồi?

Hiroe hoảng loạn tìm kiếm xung quanh. Nếu Takeuchi nhận ra thì sao, nhỡ chìa khóa rơi bên ngoài thì sao? Tuy lo lắng nhưng dù thế nào cũng phải tìm ra nó.

Đột nhiên Takeuchi ngừng húc đầu. Gã chạy sang phía trái chiếc xe. Bắt đầu lục tìm trong chiếc hộp có chứa dụng cụ làm vườn và đồ làm mộc.

Hay tranh thủ lúc này mình mở cửa ra tìm… Vừa thoáng nghĩ vậy thì Hiroe thấy chùm chìa khóa đang nằm bên cạnh Madoka đang khóc nấc lên từng chặp. Bà ngăn không nguyền rủa bản thân nữa, lùi ghế lại rồi vươn người ra phía sau.

Khi Hiroe vừa túm được chùm chìa khóa cũng là lúc Takeuchi dùng thứ gì đó như búa đập vào kính cửa sổ của hàng ghế phía sau. Ngay lập tức một vết nứt lớn xuất hiện giữa tấm kính.

Hiroe mở tấm chăn để ở giữa dãy ghế sau ra rồi phủ lên người Madoka. Bà ấn đầu cháu để con bé khom người lại.

“Cháu trốn trong này, không được thò đầu ra nhé.”

Vừa lúc đó cửa kính vỡ toang, những mảnh thủy tinh bắn tung tóe. Búa còn bị ném vào trong sượt qua tay Hiroe va trúng vào tấm chăn.

Madoka ngưng khóc.

“Madoka!”

Không còn thời gian khởi động máy. Bà cũng chưa kịp định thần lại thì lần này một đống củi bay tới. Từng thanh củi nẩy trên tấm ghế, va vào tay, vào đầu Hiroe rồi bay vào trúng chiếc khăn choàng.

“Dừng lại đi. Tôi sẽ đi ra. Dừng lại đi!”

Hiroe không chịu nổi hét lên. Bà xuống khỏi ghế lái, đứng đối diện với Takeuchi qua chiếc xe, hai tay giơ lên trời.

Takeuchi dừng tay không tấn công nữa. Thế nhưng không có gì thay đổi trong đôi mắt đã mất hết lý trí của gã.

“Bà…”

Nhưng sự đầu hàng của Hiroe chỉ càng làm cơn cuồng nộ trong gã thêm kinh khủng.

“Sao bà phải cứng đầu đến mức này?”

Gã dùng hết sức đập liên tiếp thanh củi trên tay xuống nóc xe.

“Bà thật là! Bà thật là! Bà thật là!”

Sau một hồi cuồng nộ, gã chỉ thanh củi về phía Hiroe.

“Bà đã giày xéo lên tình cảm của tôi! Bà đã phản bội tôi!”

Trước cơn thịnh nộ không gì có thể xoa dịu được, Hiroe chỉ còn biết co rúm lại.

“Tôi xin lỗi.” Hiroe nói, nỗi sợ vẫn xâm chiếm cõi lòng.

“Không thể tha thứ được.” Takeuchi khẽ nói.

“Tôi xin lỗi. Thật sự xin lỗi anh.”

Nhưng bà càng nói chỉ càng làm cho Takeuchi hăng máu thêm.

“Tại sao bà không chịu hiểu ngay từ đầu? Giờ thì quá muộn rồi! Đồ phản bội!”

Đột nhiên gã vụt chạy vòng qua ô tô về phía Hiroe.

Mình sắp bị giết… Hiroe cảm nhận rõ ràng điều ấy. Bà chạy ra

phía sau xe để chạy sang bên trái xe, tránh xa khỏi gã.

Thế nhưng dường như Takeuchi đã đọc được điều đó, gã quay người chạy ngược trở lại.

Bị chặn đường chạy, Hiroe chỉ còn nước ngồi sụp xuống.

Những thanh củi Takeuchi vừa ném vương vãi dưới đất. Nhưng Hiroe không dùng chúng để chống đỡ. Bà chỉ còn biết nhắm mắt chấp nhận số phận.

Trước khi nhắm mắt, tầm nhìn của bà bị bao phủ bởi dáng hình Takeuchi đang vung thanh gỗ lên.

Khi đi theo bố chồng đến trước ngôi nhà gỗ lớn, Yukimi nghe thấy tiếng đàn ông gầm lên hung tợn.

Xe chưa kịp dừng hẳn cô đã lao ra. Cô phản ứng nhanh hơn bất kỳ ai khác.

Tiếng người vọng lại từ ga-ra ô tô. Trước chiếc xe Corolla là một người đàn ông đầu băng bó đang chạy luồn từ phía ghế lái sang phía ghế phụ. Là Takeuchi. Trên tay gã cầm một cây gậy gỗ trông như thanh củi. Trong một thoáng cô thấy khuôn mặt của mẹ chồng hiện lên phía sau. Bà trốn sau xe, không biết đang ngồi sụp xuống hay bị ngã. Cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng lập tức đoán được sự tình bất thường.

“Mẹ!”

Yukimi vừa chạy đến vừa hét lên thật to, Takeuchi quay người lại. Mắt gã mở trừng trừng giận dữ, ném thanh củi về phía

cô. Thanh củi lao vút đến vượt qua mang tai của Yukimi.

Không để cô kịp định thần, Takeuchi lôi ra chiếc kéo cắt cành cây cao đang dựng ở góc tường.

“Gừmmmmmmmmmmmmm…”

Gã đâm thẳng cái kéo vào ngực Yukimi không chút do dự, quá nhanh đến mức cô không kịp bất ngờ. Đầu kéo đâm vào phần xương quai xanh nhưng nỗi đau như bị tê liệt. Vẫn còn may là đầu kéo chụm vào chứ không mở ra. Cô cố gắng giơ tay lên tóm lấy lưỡi kéo, hai người giằng co.

Mẹ chồng đứng lên từ phía sau Takeuchi. Bà ném củi về phía gã. Takeuchi lùi lại loạng choạng, Yukimi nhân cơ hội đó giằng lại được chiếc kéo.

“Đồ phản bộiiiiiiiii!!”

Takeuchi trút cơn cuồng nộ về phía mẹ chồng. Gã giật lấy thanh củi trên tay bà rồi dùng nó đánh thẳng vào bà. Mẹ chồng hét lên rồi ngã xuống.

Trong lúc đó Yukimi xoay lại chiếc kéo cắt cành cây trên tay. Cô tháo chốt an toàn ở tay cầm chiếc kéo mở ra hai mũi sắc nhọn.

Cô nhắm thẳng cái kéo vào đầu gối của Takeuchi.

Rồi siết hai mũi kéo lại.

Takeuchi thét lên rồi lăn lộn trong góc ga-ra.

“Mẹ, chạy nhanh đi thôi!”

“Madoka, Madoka!” Mẹ chồng chỉ về phía sau xe.

Madoka ở đây sao? Ở đâu chứ? Kính cửa sổ vỡ vụn, cô cũng

không nghe thấy tiếng khóc.

Yukimi mở cửa sau.

“Madoka?!”

Cô cất tiếng gọi, một giọng yếu ớt vang lên.

Một chiếc chăn đang được phủ trên ghế trẻ em. Cô vươn tay lật nó ra.

Không thấy. Con bé đâu rồi?

Cô định kéo hết tấm chăn ra thì nhận thấy phần phía dưới như bị mắc lại.

Madoka ở đó. Con bé đang co ro ở dưới chân ghế trẻ em. Vì ghế trước đã bị đẩy lùi lại nên Madoka bị mắc kẹt trong không gian hẹp.

Madoka nhìn Yukimi, nhả phần khăn đang ngậm chặt trong mồm ra.

“Mẹ!”

Con bé chực khóc, vươn tay ra với lấy cô.

Yukimi ôm chặt lấy con gái.

Ôi, con vẫn còn sống.

Người con bé đầm đìa mồ hôi, thật đáng thương.

Chắc nó sợ lắm.

Mẹ sẽ không rời xa con đâu.

Mình sẽ bảo vệ đứa trẻ này.

Yukimi bế Madoka rời khỏi ga-ra.

Bố chồng đứng trước xe với khuôn mặt như vẫn chưa nắm

được tình hình. Phía sau ông là viên cảnh sát đã bám theo Yukimi. Anh ta rời khỏi xe như thể để xem xét xem có xung đột gì không.

"Anh cảnh sát, hãy bắt gã lại!"

"Ông nó, Toshiro…"

Nghe thấy vậy viên cảnh sát hơi tái mặt, đoạn chạy lại ga-ra. Bố chồng chạy vào căn nhà gỗ.

Mẹ chồng ngồi sụp xuống như kiệt sức giữa khu đất trống.

"Mẹ ơi, mẹ có sao không?"

Yukimi lo lắng hỏi nhưng bà vẫn thẫn thờ như chưa hoàn hồn. Thế nhưng khi nhận ra còn có Kyoko ở đó, bà như chợt tỉnh.

"A… chồng chị đang ở bên hông ga-ra."

Mẹ chồng đưa tay lên che miệng, mắt bà rưng rưng, đầu cúi xuống.

Kyoko mặt cứng đờ lại, nhưng vẫn gật đầu và đáp một tiếng, "Vâng" như đã xác định trước tình huống này.

"Mình ơi."

Vừa hét lên chị ta vừa chạy đi.

Yukimi nhìn theo, lòng cô đau nhói.

Vừa đúng lúc Kyoko biến mất phía sau ga-ra…

Takeuchi bước ra từ khoảng trống giữa chiếc Mercedes với bức tường ga-ra.

Gã vừa kéo lê đôi chân vừa đi vào trong căn nhà gỗ.

Viên cảnh sát chạy theo nhưng đã chậm một nhịp.

Cửa của căn nhà gỗ đã bị khóa lại.

Toshiro nằm cong người trước chiếc sofa ở chính giữa phòng khách.

Nó không động đậy.

Nhìn thấy vũng máu nhỏ quanh đầu con trai, Isao rùng mình như vừa bị giội một gáo nước lạnh.

“Toshiro, Toshiro!”

Ông đến bên gọi con, nhưng không thấy phản ứng gì.

Ông cầm cổ tay con lên, lòng thiết tha cầu nguyện.

Mạch vẫn đập. Nhịp đập vẫn rõ. Isao buông ra một tiếng thở phào, trút ra toàn bộ hơi thở mà ông bất giác nín lại từ khi bước vào.

Đúng lúc ấy…

Có tiếng khóa cửa vang lên phía sau lưng.

Một người đàn ông đầu quấn băng đang đứng ở cửa. Là Takeuchi. Thế nhưng gã không còn là người đàn ông lịch thiệp mà Isao từng biết. Dù không xét đến phần mắt sưng phồng và vết máu ở miệng, mặt gã vẫn lộ rõ vẻ hung tợn không thấy ở người thường.

“Cảnh sát đây! Mở cửa ra!”

Có tiếng nói vọng lại từ bên ngoài.

Takeuchi nhìn Isao vẻ hơi bất ngờ, rồi gã kéo lê chân bên phải

đi vào trong phòng khách.

“Tôi… tôi cũng đã bị đánh. Đây, thầy nhìn chân tôi đây này.”

Gã nói bằng giọng như sắp khóc, chìa chân phải nhuộm đỏ máu từ dưới đầu gối ra.

Isao không hiểu gã muốn nói cái gì. Thế nhưng ông không có thời gian để nghe thêm nữa. Phải làm gì đó để cứu Toshiro.

Isao định quay ra phía cửa để nhờ Hiroe và mọi người gọi cảnh sát.

Nhưng không ngờ Takeuchi đã lại manh động. Gã nhặt chiếc gậy bằng đồng thau đang rơi dưới sàn lên và lao bổ về phía Toshiro, vung gậy giáng xuống.

“Anh làm gì thế?” Isao giữ tay gã và giật lại cây gậy.

Takeuchi bị đẩy nên ngã nhoài ra sàn. Gã lê lết người ngẩng đầu lên, nhìn Isao với ánh mắt đượm buồn.

“Anh ta là người sai trước. Hãy hiểu cho tôi.”

“Tránh ra!”

“Chân tôi… chân tôi đau quá.”

Gã nói bằng giọng sướt mướt, tay xoa xoa chân.

Gã đàn ông này bị sao vậy? Isao co tay lại thành nắm đấm giận dữ.

Ông giả bộ bước ra cửa, Takeuchi lập tức định với tay lấy chiếc gạt tàn bằng đá để trên bàn gần đó. Isao vung chiếc gậy đồng lên trấn áp.

“Không được cử động!”

Takeuchi lắc đầu yếu ớt rồi rụt tay lại.

“Hãy hiểu cho tôi. Người bị hại là tôi. Không ai hiểu cũng được nhưng mong thầy hãy hiểu cho tôi.”

Sao gã có thể nói ra những điều tùy tiện như vậy? Isao lườm tên đàn ông trước mặt.

Nếu giờ mình ra tay với gã thì có được tính là phòng vệ chính đáng không nhỉ? Suy nghĩ ấy thoáng hiện lên trong đầu ông khiến ông phải vội gạt nó đi.

“Mở cửa ra mau!” Viên cảnh sát đập cửa bên ngoài.

Isao cầm chiếc gạt tàn bằng đá lên, dùng mắt trấn áp Takeuchi. Ông từ từ đi lùi lại, sau khi xác định Takeuchi không cử động nữa liền nhanh chóng ra mở cửa.

Nhưng khi ông quay lại phòng khách đã thấy Takeuchi dùng đĩa ăn đánh vào đầu Toshiro.

Isao run lên giận dữ. Rồi một từ diễn tả nỗi giận đó hiện lên trong đầu ông.

Isao ném chiếc gậy bằng đồng thau đi, hai tay cầm chặt chiếc gạt tàn bằng đá hoa cương.

Chạm phải ánh mắt Isao, Takeuchi dừng lại. Sau đó gã ném chiếc đĩa ăn xuống đầu Toshiro một lần nữa rồi mới dừng tay.

“Hãy hiểu cho tôi…” hai tay gã giơ lên cầu khẩn.

“Cảnh sát đây!” Có tiếng cảnh sát vang lên phía sau lưng Isao.

Mặc kệ điều đó, Isao vẫn tiến đến gần Takeuchi, ông vung chiếc gạt tàn lên.

“Mày chết đi!!!!!!!!!!!!!”

Tiếng gầm vang lên từ đáy lòng.

Từ giây phút ấy, có cái gì đó như rơi rụng khỏi cơ thể của Isao.

PHÁN QUYẾT

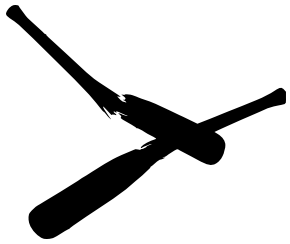

"... Bị cáo vừa liên tục hét 'Chết đi' vừa đè lên người nạn nhân và dùng hai tay giáng chiếc gạt tàn bằng đá hoa cương xuống đầu nạn nhân. Hơn thế nữa, bị cáo còn gạt sự can ngăn của cảnh sát, tiếp tục hét 'chết đi, chết đi' và lặp lại hành động ấy khoảng mười lần. Do đó nạn nhân đã chịu nhiều thương tổn nghiêm trọng như dập xương sọ dẫn đến tử vong..."

Nửa năm sau, Isao phải nhận phán quyết về vụ án mà mình đã gây ra tại một phiên tòa nhỏ.

Vụ án một viên cựu thẩm phán tự tay mình giết hại chính người đàn ông mà ông ta phán vô tội vì gã đã tấn công gia đình mình... Ông là bị cáo trong một vụ án mà có lẽ đã khiến biết bao con người trên đời này sửng sốt.

Isao ngước mắt lên nhìn ba thành viên hội đồng xét xử. Họ đều là những người ông không quen biết.

Vị thẩm phán đang đọc phán quyết không hề nhìn về phía Isao từ khi nhìn vào bản phán quyết.

Nhưng đúng là lạnh nhạt thật đấy… Isao vừa nghĩ vừa im lặng lắng nghe.

"… Cảnh sát có mặt tại hiện trường đã làm chứng rằng trước khi bị cáo gây án, nạn nhân đã giơ hai tay lên thể hiện sự không kháng cự, chính bị cáo cũng đã khai như vậy nên chứng cứ này đáng tin cậy. Từ điều này cho thấy hành vi của bị cáo dẫn đến việc tước đoạt đi mạng sống của nạn nhân vượt quá xa so với ngưỡng tự vệ, là hành vi phạm tội nghiêm trọng mang tính báo thù…"

Quả đúng là vượt quá xa so với việc tự vệ… Hay nói đúng hơn là hành động quá muộn màng nếu muốn tự vệ. Ông đã quyết định quá chậm trễ những lúc cần quyết liệt, đúng như Nomiyama nói. Điều này làm ông vô cùng ân hận cho đến tận bây giờ. Nhưng gọi đó là báo thù thì ông thấy có gì đó không phục.

Không biết nói sao cho phải, nhưng ông đã chịu trách nhiệm rồi. Chuyện này đúng là hài hước thật nên ông cũng không mong mọi người sẽ hiểu cho.

"… Bị cáo đã làm nghề thẩm phán 35 năm, và sau khi rời bỏ chức vụ này bị cáo cũng vẫn hoạt động, cống hiến như một nhà nghiên cứu pháp luật nhằm hoàn thiện chế độ luật pháp. Nói cách khác, hành vi gây án của bị cáo, một người ở vị trí phải đi đầu trong việc tôn trọng pháp luật, là hành vi đi ngược lại với luật pháp và với xã hội được thiết lập trật tự bởi luật pháp, trách nhiệm mà bị cáo phải gánh vô cùng to lớn. Hành vi của bị cáo đã làm vấy bẩn những người đang công tác trong ngành luật."

Riêng phần này giọng của thẩm phán có vẻ lớn hơn. Tuy ông ta tỏ ra điềm nhiên nhưng vẫn thêm vào những ngôn từ nặng nề như "làm vấy bẩn".

Ông ta nói đúng, Isao nghĩ. Nhưng ngồi ở vị trí nào thì có thể tự tin rằng cả đời này sẽ không bị vấy bẩn?

"... Tuy nhiên, gia đình của bị cáo đã bị nạn nhân hành hung cho đến tận khi bị cáo chạy đến, bị đặt vào tình thế vô cùng nguy hiểm. Hơn thế, cho đến tận khi bị cáo hành hung, nạn nhân vẫn không bị khống chế bởi cảnh sát, người nhà bị cáo còn có nguy cơ bị hành hung thêm nữa. Do đó, tuy hành vi của bị cáo đầy tính bạo lực lì lợm và quá khích nhưng có thể suy xét động cơ chính của hành động ấy vẫn có một phần là tự vệ vì muốn bảo vệ tính mạng của gia đình mình, khó có thể coi đây là một hành vi gây án với ý đồ sát nhân ngay từ đầu. Những lời 'Chết đi! Chết đi!' mà bị cáo hét lúc gây án cũng không phải là lời nói hiệu lệnh thể hiện sát khí mà chỉ là một lời chửi rủa bột phát khỏi miệng để thể hiện tâm trạng giận dữ, do đó khó có thể kết luận rằng bị cáo có ý đồ sát hại nạn nhân..."

Mồm nói là "chết đi" rồi chính tay giết người vậy mà không có ý đồ sát nhân ư, Isao không nén được nụ cười khổ sở trong lòng. Nếu giảm nhẹ phán quyết sẽ bị dư luận dị nghị là nương tay với người trong ngành. Nuông chiều một kẻ đã giết người thế này để làm gì vậy?

Đúng là ông nói "Chết đi" không phải vì ông có ý sát nhân. Nhưng đó cũng không phải là những từ bột phát tình cờ. Lúc ấy nếu không hét lên như vậy có lẽ ông sẽ không thể ra tay dù chỉ

một đòn. Ông là con người đã bị thấm tinh thần thượng tôn pháp luật đến tận gốc rễ, đến mức con trai đã nằm bất động trước mặt mà vẫn còn nghĩ xem "phòng vệ chính đáng" là gì. Ông chỉ còn cách nghĩ đến hành động sát nhân. Không phải ông có ý giết người mới hét lên như vậy, mà ông cố tình hét lên như thế để khơi gợi chủ ý giết người trong mình.

Điều này có nói ra chắc cũng không ai hiểu.

"… Trong nhiều năm qua, bị cáo, dưới vai trò là một người đại diện cho luật pháp đã cống hiến không ít cho xã hội, mọi người xung quanh cũng công nhận bị cáo là một con người ôn hòa nhân hậu. Nếu bị cáo quay lại được với tinh thần nguyên bản của luật pháp thì con đường cải tạo sẽ rộng mở, xét về tính chất đặc biệt của vụ án cũng khó có khả năng tái phạm…"

Sau khi đọc một bản luận tội thật dài, tòa án đưa ra phán quyết, đây là hành động tự vệ quá đà dẫn đến gây tử vong, có nhiều tình tiết có thể giảm nhẹ hình phạt.

"Sau đây chúng tôi sẽ đưa ra phán quyết, xin mời bị cáo đứng lên phía trước."

Isao đứng lên và tiến về phía trước theo lời của thẩm phán.

"Phán quyết: Tòa tuyên bố phạt tù bị cáo một năm sáu tháng."

Thẩm phán nói ngắn gọn, và thêm vào nội dung, "Khoảng thời gian tạm giam chờ xét xử cũng được tính vào thời hạn một năm sáu tháng đó."

Isao quả có chút căng thẳng khi nghe phán quyết. Thế nhưng ông không có cảm xúc gì đặc biệt sau khi phán quyết được đưa ra.

Tiếp đó thẩm phán nói những lời quen thuộc theo quy định như, nếu không hài lòng với phán quyết hãy làm thủ tục kháng cáo trong vòng hai tuần kể từ hôm nay, rồi phiên tòa nhanh chóng kết thúc.

Isao cúi đầu cảm ơn thẩm phán, chẳng hiểu sao ông cảm thấy làm vậy thì phải phép hơn. Thế nhưng viên thẩm phán nhanh chóng quay lưng và lạnh lùng rời khỏi pháp đình như thể không nhìn thấy gì.

Isao có cảm giác ông ta là một con người ở thế giới xa lạ nào đó. Ông thậm chí còn thấy lạ lẫm khi nghĩ rằng mới vừa đây thôi mình cũng từng ở thế giới bên ấy.

Ông đã mất đi tất cả những thứ bản thân đã gây dựng thế giới đó. Ông vẫn còn khá lúng túng với thân phận nhẹ bẫng lâng lâng hiện tại.

Thế nhưng, điều kỳ lạ là ông không cảm thấy mất mát.

Vì đổi lại ông vẫn còn những thứ may mắn không bị mất đi vào phút chót.

Trong khi đang bị còng tay và tròng dây ngang thắt lưng, Isao quay lại nhìn phía khán phòng.

Họ đang ngồi ở hàng ghế đầu.

Toshiro bắt gặp ánh mắt của Isao liền khẽ nhún vai như thể "phán quyết đúng như dự đoán". Thằng bé đôi lúc vẫn bị chóng mặt xây xẩm, gậy chống vẫn đang xếp một bên. Isao thấy thật áy náy với con. Nếu ông quyết liệt hơn trước khi Takeuchi ra tay thêm thì có lẽ di chứng đã nhẹ hơn. Ông cũng lo ngại khi Toshiro chưa nói lại trôi chảy được như xưa. Ông mong con

chóng hồi phục cho kịp kỳ thi vấn đáp đã xin rời được sang năm sau. Điều an ủi nhất với ông là thằng bé không đánh mất đi sự tươi vui lạc quan vốn có. Nghe nói thằng bé đã rất ra dáng chủ gia đình khi ông vắng nhà.

Yukimi đang ngồi bên cạnh Toshiro. Con bé cầm lấy tay Madoka đang ngồi trên lòng mình rồi vẫy vẫy với Isao. Nụ cười ấy là do con bé tự đấu tranh giành lấy. Thật là đáng nể.

Bên cạnh đó là Hiroe. Ông đã khiến bà vất vả nhiều, nhưng bà không hề tỏ ra mệt mỏi hay phàn nàn gì về điều đó.

May mắn là ông đã không để mất bà vào phút chót.

Dù ông đã trở thành một kẻ ngu ngốc…

Nhưng ông không chán ghét chính mình.

Hiroe nhìn vào mắt Isao, hai tay bà nắm lại thành nắm đấm và khẽ đưa lên trước ngực.

Cố lên!

Miệng bà cử động thành lời như vậy, rồi mỉm cười.

Isao gật đầu.

Lòng ông như đã được đong đầy, ông quay lưng đi.

Rời khỏi pháp đình.

Ngẩng cao đầu.

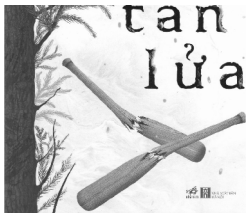
tan
lửa

Happi: Áo choàng truyền thống của Nhật, được làm bằng vải nâu hoặc chàm.

Drifters: Tên đầy đủ là *The Drifters*, ban nhạc rock and roll và nhóm hài của Nhật.